

ДЖОН КОНЪЛИ АНГЕЛИТЕ НА ГНЕВА

Част 11 от „Чарли Паркър“

Превод от английски: Вергил Немчев, 2014

chitanka.info

На професор Иън Камбъл Рос.

I

Предпочитам зимата и есента, когато прозира скелетът на пейзажа — самотата в него, мъртвината на зимата. Нещо там остава скрито и загатва пълната картина.

Андрю Уайът (1917–
2009)

На смъртния си одър, в сетния си ден и час, Харлан Ветърс повикал сина си и дъщеря си. Дългите сиви коси на стареца стърчали от възглавницата под блясъка на лампата като следа от отлитащ дух. Дишал едва-едва; все по-слаб бил дъхът му и не след дълго щял да секне съвсем. Бавно се спускал вечерният здрач, но през прозорците на спалнята все още се откроявали силуетите на дърветата — стражите на Великата северна гора. Старият Харлан все повтарял, че живее на самата граница, а домът му е последният човешки пост преди горските селения.

Струвало му се, че с угасването на силите му отмира и властта му над дивата природа. В двора му растели бурени, между розовите храсти се надигали къпини. Тревата била избуяла и занемарена — трябвало да се окоси още веднъж преди зимата, а брадата му стържела върховете на пръстите му, защото дъщерята все не успявала да го избръсне така гладко, както се бръснел сам. Окапалите листа, които нямало кой да събере, лежали по земята като люспите кожа, които се ронели от ръцете, устните и лицето му и се трупали по чаршафите. И през прозореца, и в огледалото той виждал тлен, но само едната от двете картини обещавала прераждане.

Дъщерята настоявала, че задълженията ѝ са достатъчни и без да се грижи за храсти и дървета, а синът все още му бил твърде сърдит, за да свърши тази проста работа за умиращия си баща, но Харлан не им придирял. Това било битка, част от вечната война с природните стихии. Ако всички разсъждавали като дъщеря му, къщите щели да потънат в буренак и бръшлян, а градовете щели да изчезнат в шубрака. Достатъчно било човек да се огледа, за да види как старите къщи в този край обрастват и западат, или да се послуша, за да чуе имената на изчезнали селища, изоставени завинаги сред горските дебри.

Природата трябвало да се държи на разстояние, дърветата трябвало да си стоят в горското царство. Дърветата и всичко, което живее сред тях.

Харлан не бил особено набожен и никога не криел презрението си към хората, които наричал „църковни баби“ — все едно християни, евреи или мюсюлмани, нямал време за тях, но по свой начин бил дълбоко духовен човек, който благоговееел пред един бог, чието име звучало в шепота на листата и в песента на птиците. Бил работил като горски полицаи в Главната служба по горите в продължение на четирийсет години и дори след пенсионирането му продължавали да го търсят за съвет, защото малцина познавали тези гори така добре, както той. Именно Харлан намерил дванайсетгодишния Барни Шор, след като баща му починал, покосен от инфаркт, по време на лов. Обезумялото момче, напълно неподготвено за подобно изпитание, се залутало на север и когато завалил снегът, се сгушило под дънера на повалено дърво, където непременно щяло да намери смъртта си, ако не чуло виковете на Харлан, който проследил стъпките му и го открил малко преди снегът да покрие следите му напълно.

И единствено на Харлан се осмелил Барни Шор да разкаже историята за горското момиче с дълбоки очи и черна рокля, което се появило с падането на първите снежинки и го подканило да я последва навътре в гората, за да си играят в северния мрак.

— Но аз се скрих и не тръгнах с нея — разказал Барни на Харлан, докато старецът го носел на гръб в южна посока.

— Защо, синко? — казал Харлан.

— Защото тя не беше момиче. Само се правеше на момиче. Но мисля, че беше много стара и живее там от много, много отдавна.

Харлан кимнал и казал „Май си прав“, защото бил слушал истории за изгубено в гората момиче, макар да не я бил виждал, освен в сънищата си, и се молел на своя бог на въздуха, дърветата и зеленината никога да не я види. Ала имало мигове, в които чувствал нейното присъствие, и докато вървял по следите на момчето, разбрал, че се приближава към нейната територия.

Той потръпнал и се замислил, преди да каже:

— На твоето място, синко, не бих разказал на никого за това момиче.

Усетил как момчето кимва зад гърба му.

— Да, знам. И без това няма да ми повярват, нали?

— Не. Ще решат, че си имал халюцинации заради преживявания шок и измръзването.

— Но ти ми вярваш, нали?

— Да, вярвам ти.

— Тя е истинска, нали?

— Не знам дали това е най-точната дума. Предполагам, че не можеш да я докоснеш или да я помиришеш, или да почувстваш дъха ѝ върху лицето си. Не мисля, че стъпките ѝ оставят следи в снега или че клоните оставят смола върху кожата ѝ. Но ако я бе послушал и бе тръгнал подире ѝ, аз нямаше да те намеря и никой не би могъл да те намери, жив или мъртъв. Постъпил си много правилно, като не си я последвал. Ти си добро, смело момче. Баща ти би се гордял с теб.

Харлан усетил конвулсиите на ридаещото дете. Едва сега за първи път то се разплакало. Това е добре, помислил си Харлан. Колкото по-късно идват сълзите, толкова по-тежка е мъката.

— Ще намерите ли и татко? — казало момчето. — Ще го доведете ли у дома? Не искам да остане в гората. Не искам да остане при момичето.

— Да — казал Харлан. — Ще го намеря и ще можеш да се сбогуваш с него.

И спазил обещанието си.

По онова време Харлан вече бил прехвърлил седемдесетте и можел да изкара още някоя година, но силата му вече не била същата, въпреки че именно той, а не някой друг, открил Барни Шор. Възрастта си казвала думата, а към нея се прибавили и преживените загуби. Жена му Анджелин си отишла от жесток заговор между Паркинсон и Алцхаймер само година преди случката с Барни Шор. Обичал я така, както само съпруг може да обича жена си — с цялата си душа.

Загубата на жена му била единият от двата удара, които Харлан понесъл за по-малко от година време. Скоро след кончината ѝ Пол Скъли, най-старият и близък приятел на Харлан, седнал на едно ведро под навеса за дърва в задния двор на къщата си, захапал дулото на пушката и дръпнал спусъка. Ракът отдавна го разяждал. Той сложил край на този процес, както неведнъж се бил заканвал, че ще направи. Същия ден двамата пили по бира отвън на чамовата маса до навеса, слънцето залязвало зад дърветата в най-красивата вечер, която Харлан помнел от години. Отдали се на спомени, Пол изглеждал спокоен и примирен и така Харлан разбрал, че краят е близо. Но не споменал

нищо. Двамата просто си стиснали ръцете и Харлан казал, че ще се видят скоро, а Пол отронил „Да, непременно“ и това било всичко.

И макар да приказвали за най-различни неща в онези последни часове, за едно нещо не станало дума, един спомен останал недокоснат. Още преди години се били разбрали да не отварят дума за това, освен ако не е крайно наложително, но то останало да виси помежду им до последния им час заедно, докато слънцето ги къпело в сиянието си като обещание за прошка от бог, в когото никой от двамата не вярвал.

И така, на смъртния си одър, в сетния си ден и час, Харлан Ветърс привикал сина си и дъщеря си, гората чакала, стаена, богът на дърветата вървял през шубрака, идвал да прибере най-сетне стареца, а старецът се обърнал към децата си и рекъл:

— Преди много време във Великата северна гора двамата с Пол Скъли намерихме един самолет...

Есента си отиваше заедно с тънките бели ивици на облаците, опънати в небето като копринени шалчета, носени от вятъра. Наближаваше Денят на благодарността, макар годината да не бе донесла особени поводи за благодарност. Хората, които срещях по улиците на Портланд, разказваха как са се хванали на втора работа, за да могат да свързват двата края, как вече готвят с най-евтино месо, как са изхарчили и последните пари, кътани за черни дни. Слушаха обясненията на политиците за това как решението на проблема е да направят богатите още по-богати, за да увеличат трохите от тяхната трапеза, падащи в устата на бедните, и колкото и несправедливо да беше това, някои се питаха дали все пак не е по-добре, отколкото да останат съвсем без трохи.

По търговската улица все още щъкаха туристи. Зад тях, отвъд доковете и складовете, се виждаше, неправдоподобно грамаден, туристическият кораб с нос, опрян в крайбрежните сгради, закотвен в невидимата вода, така че от улицата приличаше на изоставен съд, изхвърлен от цунами.

Навътре от брега туристите постепенно оредяваха, а в бара „Голямата изчезнала мечка“ ги нямаше никакви, поне в късния следобед. Клиентелата на „Мечката“ в онзи ден се ограничаваше до немногобройния, но постоянен поток от местни хора, благодарение на които баровете не удрят катинара дори в най-мъртвата част от сезона, и докато дневната светлина гаснеше, а синевата помръкваше, „Мечката“ се подготвяше за меката, топла атмосфера с приглушени разговори и тиха музика, с дискретно осветени маси за интимни и приятелски срещи, но и с такива, на които се водят по-мрачни беседи.

Тя беше дребна жена с бял кичур в късата черна коса, напомняща сврача окраска, със S-образен белег на шията, подобен на змийска следа върху светъл пясък. Очите ѝ бяха яркозелени, а бръчките в ъглите им подчертаваха ирисите, когато се усмихваше, и ѝ придаваха допълнителен чар. Дискретният грим нито я подмладяваше, нито я състаряваше. Изглежда, беше напълно доволна от външността, която

Господ ѝ бе дал, и само когато се налагаше да посети големия град по работа или за развлечение, се „гиздосваше“, както би се изразил дядо ми. Не носеше брачна халка, а единственото ѝ бижу бе сребърен кръст на проста верижка, окачен на врата ѝ. Ноктите ѝ бяха дълбоко изрязани и човек би си помислил, че са изгризани до месо, ако ръбовете им не бяха съвсем чисти и равни. Скъсаното място на десния крачол на черните официални панталони бе така сръчно закърпено с черно триъгълниче от същата материя, че почти не се забелязваше. Панталоните ѝ стояха добре и вероятно струваха доста пари. Тя очевидно не бе от хората, които изхвърлят дрехата заради най-дребната повреда. Предположих, че ги е закърпила сама, не желаейки да повери тази работа другиму, нито да харчи пари за нещо, което може да свърши не по-зле от всяка шивачка. Безупречно бяла и гладка, мъжката риза, която носеше, извадена над панталоните, бе вталена допълнително. Имаше малки гърди, а сутиенът леко прозираше през материята на ризата.

Мъжът до нея бе два пъти по-възрастен, та и още няколко години отгоре. Беше облякъл за случая костюм от кафяв шевиот, съчетан с жълта риза и вратовръзка в жълто и кафяво; в началото вероятно е имал и кърпичка в горния джоб, но мъжът отдавна я бе захвърлил като твърде претенциозен аксесоар. Дядо ми наричаше този тип облекло „погребален костюм“, но с умело подбрана вратовръзка той ставаше еднакво подходящ и за кръщенета, и дори за сватби, стига, разбира се, да не лежеше на гърба на самия младоженец.

И макар да не бе облякъл костюма си по повод, свързан с пристигане или отпътуване от този свят, и да бе лъснал кафеникавите си обувки така, че блясъкът да прикрие очуканите бомбета, той бе нахлупил и старата си шапка, на която пишеше „Скъли — ориентиране и препарирание“ с толкова засукан шрифт, че докато успееш да го разчетеш, собственикът на шапката вече е успял да ти тикне визитната си картичка и да узнае дали имаш някое животно за препарирание, а ако не — дали не би желал да поправиш тази грешка с един излет в горите на Мейн. Имаше нещо трогателно във фигурата на този мъж, в ръцете му, които постоянно се събираха и разделяха, в плахите усмивки, които се появяваха и изчезваха като плисък от чувства върху огледалото на лицето му. За няма и час, откакто го наблюдавах, бях разбрал, че пред мен седи един твърде свестен човек. Характерът бе изписан на лицето

му и бях сигурен, че когато напусне този свят, мъката по него ще е искрена, а липсата му ще се усеща дълго време сред познатите му.

Все пак си давах сметка, че симпатията ми към него се дължи донякъде и на настроението ми в този ден. Беше годишнина от смъртта на дядо ми и същата сутрин бях оставил цветя на гроба му, бях поседял там, загледан в потока от автомобили, пътуващи към и от Праутс Нек, Хигинт Бийч и Фери Бийч, все местни хора.

Странно, много пъти бях седял до гроба на баща ми, без да почувствам присъствието му; същото беше и при гроба на майка ми, която го бе надживяла с няколко години. Те се намираха някъде другаде, бяха изчезнали, но нещо от дядо ми продължаваше да витае сред горите и блатата на Скарбъро, защото приживе бе обичал тези места, където намираще покой. Знаех, че неговият Господ — защото всеки човек си има свой личен Господ — му позволява от време на време да скита там, може би придружаван от духа на някое от кучетата, които бе разхождал през живота си, което джафка по петите му, плаши птиците от тръстиката и ги преследва на игра. Дядо ми казваше, че ако Господ не събира човека с кучетата му в отвъдното, значи не е никакъв Господ, и че ако кучето няма душа, никой няма.

— Моля? — рекох. — Какво казахте?

— Самолет, мистър Паркър — повтори Мариел Ветърс. — Намерили самолет.

Седяхме в едно от сепаретата в дъното на „Мечката“, масите около нас бяха празни. Зад бара Дейв Еванс, собственик и управител на заведението, се бореше с едно буре с бира, а в кухнята готвачите се подготвяха за вечерта. Бях отцепил нашата част от заведението с два стола, за да не ни притесняват. Дейв не възразяваше срещу тези временни преустройства. Пък и тази вечер имаше по-сериозни поводи за тревога: на една от масите до входа седяха братята Фулси и празнуваха рождения ден на майка си.

Братята Фулси бяха почти квадратни, носеха полиестерни дрехи, които винаги изглеждаха с един размер по-тесни, и взимаха лекарства за нерви, което ограничаваше нанесените от тях поражения до имуществени щети без човешки жертви. Майка им беше крехка жена с посребрени коси и човек не можеше да си представи как тази нежна утроба е породила двамата грамадни синове, които според градската легенда спели в специално сковани детски креватчета, защото

обикновените не ги побирали. Каквато и да беше механиката на тяхното раждане, братята много обичаха майка си и винаги се стараеха да ѝ доставят радост, но най-вече на рождения ѝ ден. Ето защо предстоящото тържество ги правеше неспокойни, което пък правеше Дейв неспокоен, което от своя страна правеше неспокойни готвачите. Един от тях вече бе успял да се пореже с ножа за месо, когато научи, че ще отговаря за поръчките на семейство Фулси, и бе помолил за разрешение да си полегне, за да се успокои.

Добре дошли в „Мечката“.

— Може ли да ви попитам нещо? — каза Ърни Скъли малко след като пристигнаха с Мариел и аз им предложих питие, което те отказаха, а после кафе, което прие.

— Разбира се — отговорих.

— Имате ли визитни картички?

— Да.

Извадих една от портфейла си за доказателство. Беше съвсем проста бяла визитка, на която с черни букви бяха изписани името ми, Чарли Паркър, номер на мобилен телефон, адрес на защитена електронна поща и мъглявата фраза „Детективски услуги“.

— Значи имате фирма?

— Нещо такова.

Той посочи с ръка около себе си.

— Тогава защо нямате офис?

— Често ми задават този въпрос.

— Ами ако имахте офис, сигурно нямаше да ви го задават толкова често — забеляза той с необорима логика.

— Излишен разход. Ако държах офис, щях да се чувствам принуден да седя вътре само за да оправдая наема. Това е малко като да сложиш каруцата пред коня.

Той помисли и кимна. Може би му хареса моята земеделска метафора, но по-вероятно одобри факта, че като не плащам грешни пари за офис, няма да товаря излишно сметките на клиентите си, в чието число вече се водеше и уважаемият Ърнест Скъли.

Но това беше по-рано вечерта, а сега вече се занимавахме с целта на нашата среща. Бях изслушал разказа на Мариел за последните дни на баща ѝ и за спасяването на момчето Барни Шор и макар да се запъна малко на мястото, където трябваше да разкаже случката с

мъртвото момиче, което се бе опитало да подмами Барни навътре в гората, не отклони очи от мен и не понечи да се оправдава за странния си разказ. Изслушах я, без да проявявам недоверие, защото бях чул приказката за момичето от Северната гора от друг човек преди много години и я смятах за истина.

Пък и по-странни неща бях видял през живота си.

Но ето че тя стигна до самолета и напрежението между нея и Ърни Скъли, брат на най-добрия приятел на баща ѝ, стана осезаемо като електричество във въздуха. Досетих се, че темата е била предмет на многократни обсъждания и дори спорове между двамата. Скъли се поотдръпна навътре в сепарето, сякаш за да се дистанцира от това, което предстоеше да прозвучи. Беше дошъл с нея от немай-къде. Мариел Ветърс възнамеряваше да разкрие част или пък почти всичко от онова, което ѝ бе разказал нейният баща, а Скъли си даваше сметка, че е по-добре да присъства и да чуе всичко, вместо да си седи вкъщи и да се коси какво може да наговори Мариел в негово отсъствие.

— Имал ли е означения? — попитах.

— Означения ли?

— Да, числа и букви за разпознаване. Тук му казват N-число, обикновено стои на корпуса. На самолетите, регистрирани в САЩ, винаги започва с буквата N.

— О. Не, баща ми не видял никакви означения, пък и самолетът бил почти целият скрит.

Това звучеше странно. Никой не би карал самолет без каквито и да е означения.

— Сигурна ли сте?

— Напълно. Но каза, че при приземяването самолетът бил загубил част от крилото и цялата опашка.

— Описа ли самолета?

— Започна да сравнява снимки на самолети от този тип и реши, че трябва да е бил „Пайпър Шайен“ или нещо подобно. Двумоторен самолет с четири или пет прозореца отстрани.

Намерих на телефона си изображение на въпросния самолет в интернет, което сякаш потвърждаваше думите на Мариел за означенията. Регистрацията на самолета бе на опашката, следователно, ако опашката е липсвала, а останалите знаци са били на долната страна

на крилото, то самолетът не е могъл да се идентифицира от пръв поглед.

— Какво означава, че самолетът бил почти скрит? — попитах. —
Че някой се е опитал да го скрие?

Мариел погледна към Ърни Скъли, който сви рамене.

— Най-добре му кажи, Мари — каза той. — След всичко, което
вече му разказа, няма да се учуди чак толкова.

— Не някой — каза тя. — Според баща ми го е направила гората.
Каза, че дърветата се канели да погълнат самолета.

3

Никога не биха открили самолета, ако не бил онзи елен; еленът и най-лошият изстрел в живота на Пол Скъли.

Малцина можели да се мерят със Скъли в лова с лък. Харлан Ветърс не познавал друг такъв човек. Още като момче се бил отличил в стрелбата с лък и според Харлан с малко професионална подготовка Пол можел да стигне до олимпийските игри. Той притежавал вроден талант и лъкът бил нещо като продължение на ръката му, на самия него. Ала точната му стрелба не била самоцел. Макар да обичал лова, той никога не убивал нещо, което не става за ядене, и винаги се стремил да умъртви жертвата си възможно най-безболезнено. Харлан споделял този принцип и затова предпочитал пушката; просто не го бивало с лъка. По време на сезона за лов с лък той само придружавал приятеля си като зрител, колкото да се наслади на уменията му, но никога не се изкушавал да участва.

Ала с напредването на възрастта Пол започнал да предпочита пушката пред лъка. Той имал артрит в дясното рамо, пък и на няколко други места. Все повтарял, че единствената важна част от тялото му, където няма артрит, била тъкмо тази, където малко повече вдървеност не би била излишна, стига само милостивият Господ да се вслушвал в подобни молитви. Но наблюденията на Пол показвали, че милостивият Господ вероятно си има по-належащи проблеми от мъжката ерекtilна дисфункция.

И така, от двамата Пол бил по-изкусен с лъка, а Харлан — с пушката. Години по-късно Харлан все казвал, че да бил стрелял пръв по елена, цялата тая работа, за добро или зло, нямало да се случи.

В много отношения двамата мъже били пълни противоположности. Харлан бил мек и сдържан, а също така целеустремен и придирчив, за разлика от гръмогласния си приятел, който често бил отегчен и разсеян. Харлан бил сух и жилав, поради което пияниците и глупаците често правели грешката да подценят силата му, а само силен мъж би могъл да пренесе полуприпаднало от мъка момче през много мили пресечен заснежен терен, без нито

веднъж да се препъне или да изпъшка, при това вече прехвърлил седемдесетте. Пол Скъли бил закръглен, но под тлъстините се криели здрави мускули, които го правели забележително бърз за едър човек. За онези, които ги познавали, двамата били просто чудаци, чиито различия се допълвали като съседни парчета от пъзел. Приятелството им обаче било по-сложно, а общите им интереси туширали различията им, както често се случва със стари приятели, а случело ли се някой да каже по-остра дума, тя бързо бивала простена. Имали сходни виждания за света, за хората и за човешките взаимоотношения. Докато Харлан Ветърс носел Барни Шор на гръб, преди най-сетне да долови светлината от фенерчетата и виковете на спасителния отряд, той чувствал духа на своя приятел до себе си — едно невидимо присъствие, което ги пазело, а може би и държало горското момиче на разстояние.

Защото, докато Барни Шор разказвал за нея, Харлан доловил движещата се сянка отдясно, един смътен силует през сипещия се сняг, сякаш самото споменаване на момичето го било привлякло към тях. Той обаче се побоял да погледне нататък, защото се притеснявал, че точно това искало момичето и защото, погледнел ли, можел да се спъне, а спънел ли се, можел да рухне, а рухнел ли, тя щяла да ги връхлети и старецът и момчето щели да останат завинаги в неин плен. Тогава той призовал стария си приятел. Никой не може да каже дали Пол наистина се притекъл на помощ, или само се привидял на Харлан, за да му вдъхне спокойствие и воля. Харлан знаел само, че почувствал някаква утеха и тъмната сянка, която ги следвала през гората, се оттеглила с нещо като разочарован стон или пък натежалият сняг се изсипал от някакъв клон и тя изчезнала.

Докато лежал на смъртния си одър, Харлан се питал дали момичето го било запомнило, дали го било запомнило още първия път, в онзи ден с елена, в онзи ден със самолета...

Потеглили късно. Пикапът на Харлан му правел проблеми, а този на Пол бил на ремонт. Почти се били отказали, но времето било разкошно, а и всичко било подготвено: дрехите — якета „Улрич“, вълнени панталони „Ренис“, долното бельо от едно парче, което държи топло дори когато човек се измокри — всичко било прибрано за през нощта в здраво завързани торби с кедрови стърготини, които премахват човешката миризма. На сутринта се въздържали от бекона и

наденичките, предпочитайки за закуска овесена каша. Храната била прибрана в плътно затворени кутии, имали по една бутилка, в която да пикаят, и по един термос, от който да пият. („Не е добре да ги обърка човек“, казвал Пол, а Харлан пестеливо се засмивал.)

Двамата се примолили като деца на Харлановата дъщеря да им даде колата си, докато най-последно тя отстъпила. Неотдавна се била върнала в бащината си къща след раздялата със съпруга си и прекарвала повечето време в къщата. Пол я помнел като добро дете, а след като им дала ключовете от колата си, одобрението му се усилило още повече.

Минавал три часът, когато паркирали колата и навлезли в гората. Първият час минал в приказки, докато се придвижвали към някаква стара просека, обрасла с млада гора, каквато елените обичат: елша, бреза и топола. И двамата държали „Уинчестър“ 30–06 и стъпвали безшумно със своите ботуши „Ел Ел Бийн“. Харлан носел компас, но почти не го поглеждал. Знаели накъде вървят. Пол носел кибрит и въже, с което да теглят улова, както и два чифта домакински ръкавици, които се ползват при изкормването на животното и за предпазване от кърлежи. В раницата на Харлан били ножовете и ножиците.

Харлан и Пол практикували така наречения „лов с преследване“; не се интересували от пусии, канута или гончии, които изкарват дивеча на мушката. Разчитали единствено на очите и опита си, за да влязат в следи от елен: място, където животното се е отъркало, привлечено от благоуханните гладкостеблени дървета като бор, ела или смърч; местата, където са лежали; пътеките, които елените използват да пресекат гората по най-прекия път, за да пестят силите си. Следобедът превалял и те знаели, че елените ще се спуснат в ниското, където студеният въздух тегли миризмите надолу, затова се движели успоредно на рида, Харлан оглеждал земята за следи, а Пол следял околната гора за някакво раздвижване.

Когато Харлан намерил няколко червеникави косъма на тревата и високо на дънера на голяма ела, двамата мъже млъкнали. Ловът погълнал изцяло вниманието им, денят вече превалял, когато Пол за първи път зърнал елена: едър, близо стокилограмов самец с девет разклонения на рогата. Когато Пол го видял, опашката му вече стърчала тревожно и еленът се готвел да побегне, макар да бил само на

десетина метра. Пол стрелял, но прибързано. Видял как еленът залитнал, уцелен от куршума, но после се обърнал и побягнал.

Това бил такъв фрапантен пропуск, че не би повярвал, ако не го бил видял с очите си; такава неточност допускат само новоизпечените ловци, дошли отнякъде да си поиграят на герои сред дивата природа с още неизсъхнало по пръстите им канцеларско мастило. Имало доста случаи, в които на водача се налагало да довърши раненото животно, защото се оказвало, че на клиента му липсва енергия, кураж или сърце да догони животното и да го отърве от мъките. Навремето дори се правели черни списъци на такива клиенти и водачите колегиално се предупреждавали за рисковете от работата с тях. Самият Пол Скъли имал опит с ранен елен, който бил принуден да догони и довърши, за да си спести страданието на животното, разхищението на живота му и петното, което бавната му смърт би оставила върху душата на ловеца.

Но ето че сега той самият се бил превърнал в такъв некадърник и докато гледал как раненият самец изчезва в притъмнялата гора, стоял там като гръмнат.

— Господи — промълвил той накрая. — Какво беше това?

— Уцели го в буца — казал Харлан. — Не съм сигурен, но може да стигне далече.

Пол преместил погледа си от пушката към ръката си и отново към пушката, сякаш търсейки обяснение в зрението или в координацията си, ала не установил нищо нередно и по-късно често се питал дали това не бил първият признак на заболяването, мигът между натискането на спусъка и удара на куршума, в който възникнал ракът, а грешката била предизвикана от незабележимия спазъм, от внезапното чувство, че една клетка в тялото му се е обърнала срещу самата себе си.

Но всичко това се случило по-късно: сега Харлан и Пол знаели само, че са ранили животното смъртоносно и са длъжни да го отърват от мъките му. Денят бил помрачен от случилото се и Харлан се питал колко ли време ще е нужно, за да пожелае Пол отново да излезе на лов. Сигурно било само, че няма да е този сезон. Не било в характера на Пол да бърза да се върне в гората, за да докаже, че пропускът е случаен. Не, той щял дълго да мисли върху случката, да се упражнява на стрелбището зад къщата. Едва когато се уверял, че сваля мишена

след мишена безпогрешно, щял да помисли отново да се прицели в жив звяр.

Самецът оставил след себе си ясна следа от тъмна, алена кръв и панически екскременти по храстите и листака. Бързали колкото могат, но възрастта си казала думата и скоро намалили темпото. Самецът, объркан и агонизиращ, не вървял по никоя от пътеките и сякаш изобщо нямал намерение да се върне към някоя позната местност. Напредвали все по-бавно. Не след дълго целите плували в пот, а едно клонче така одрало лявата буза на Харлан, че кръвта се стичала в яката на ризата му. Раната трябвало да се зашие, но Пол извадил две лепенки от аптечката, с които затворил раната, така че кръвта скоро спряла, но от силната болка очите на Харлан се насълзявали, та си мислел, че в раната е останала треска.

Клоните над главите им затуляли и без това оскъдната дневна светлина. Небето се заоблачило и наоколо съвсем притъмняло, а въздухът така захладнел, че Харлан усетил как потта изстива върху него.

Погледнал компаса. Стрелката показвала, че се движат на запад, но последната позиция на слънцето говорела друго и когато го чукнал с пръст, стрелката се завъртяла, запад станал изток, а самата стрелка не точно че започнала да се върти като луда както във филмите, но и не стояла мирно.

— Да не си го държал до ножа? — попитал Пол. Ножът може да обърка полярността на компаса.

— Не, никога не ги държа заедно.

— Нещо му става.

— Аха.

Харлан и Пол обаче виждали, че се движат на север. Никой не предложил да се откажат и да оставят самца на съдбата му дори когато денят помръкнал, листакът се сгъстил, дърветата станали по-стари, а светлината помътняла. Скоро се спуснал мрак и те продължили на светлината на фенерчетата, но не спрели. Кървавата диря не съхнела, което означавало, че раната е фатална и животното продължава да се мъчи.

Не искали да го оставят да умре в мъки.

Ърни Скъли прекъсна разказа си.

— Такъв човек беше брат ми — рече. — И Харлан също — добави, но беше ясно, че има предвид най-вече брат си. — Не биха зарязали животното. Имаха сърце. Да знаете. Вие ловец ли сте?

— Не — отговорих и видях как се опита да прикрие самодоволството си, сякаш бях потвърдил подозренията му за моята градска изнеженост. Тогава и аз добавих нещо: — Не на животни. — Не можах да потисна задоволството от смяната на изражението му.

— Както и да е — продължи той, — брат ми не можеше да търпи някой да страда — все едно животно или човек. — Той преглътна и гласът му потрепери: — А накрая и себе си.

Мариел протегна ръка и я положи нежно върху сплетените пръсти на Ърни Скъли.

— Ърни е прав — каза тя. — Трябва да знаете, мистър Паркър, че двамата бяха добри хора. Мисля, че те постъпиха зле, постъпката им не може да бъде оправдана, но не бяха такива по душа.

Нямаше какво да отговоря, а те като че ли избързваха с разказа. Вече не говореха само за елена, а за случилото се след това. Единственото, по което можех да изградя преценката си за двамата мъже, беше този разказ, който не бе приключил.

— Бяхме стигнали до елена — напомних.

Той стоял в началото на някакво сечище, олюлявал се на краката си, от муцуната му капела кръв и пяна, задната част на тялото му била подгизнала и алена. Харлан и Пол не можели да повярват, че е издържал толкова дълго, без да го догонят, едва последната миля го зървали сегиз-тогиз, но ето че най-после бил застанал на място и както изглеждало, умираше. Но щом се приближили, той навел глава към тях, после към сечището. Дърветата отстрани били толкова гъсти, че самецът можел само да продължи напред или да се върне към тях, и той сякаш се разкъсвал в избора между двете възможности. Завъртял очи, въздъхнал дълбоко и поклатил глава почти примирено, както се сторило на Харлан.

С последни сили самецът се обърнал и се втурнал срещу тях. Харлан вдигнал пушката и го прострелял в гърдите. Инерцията продължила да носи тялото му дори след като краката се подкосили и животното рухнало на няколко инча от ботушите на убийците си. Харлан никога не се бил чувствал толкова виновен заради убито животно, макар първият изстрел да не бил негов. Силата и

жизнеността на самеца били огромни. Той заслужавал по-добър живот или поне по-добра смърт. Погледнал приятеля си и видял, че очите му плуват в сълзи.

— Врълхлетя ни — казал Харлан.

— Не ни нападна — отвърнал Пол. — Според мен просто се опитваше да избяга.

— От какво? — попитал Харлан. И наистина, какво може да е по-страшно от двама мъже, които го преследват, за да го убият?

— Не знам — казал Пол, — но по-зле от това няма накъде.

— Няма — съгласил се Харлан.

Но имало.

Ърни Скъли помоли за извинение и се отправи към мъжката тоалетна. Отидох на бара за още кафе, за да напълня чашите. Докато чаках кафето да стане, влезе Джаки Гарнър. Джаки вършеше някои дребни неща за мен и беше близък с братята Фулси, които го уважаваха, защото беше хем по-здравомислец от тях, хем не бе задръстеняк. Той мъкнеше букет цветя и кутия фъдж от сладкарницата „Олд Порт Канди“ на „Фор Стрийт“.

— За мисис Фулси ли?

— Да, много обича фъдж. Но не с бадеми. Алергична е.

— Да не вземем да я уморим — рекох. — Това ще помрачи празненството. Добре ли си?

Джаки изглеждаше притеснен и разсеян.

— Проблеми с майка ми — каза той.

Майката на Джаки беше стихия. До нея мисис Фулси изглеждаше като излязла от списание за домакини.

— Пак ли е бесняла?

— Не, болна е.

— Нищо сериозно, надявам се.

Джаки се намръщи.

— Не иска да се разчуе.

— Много ли е зле?

— Може ли друг път да говорим за това?

— Разбира се.

Той се промъкна покрай мен и заведението се оглуши от възторжени викове, които накараха Дейв Еванс да остави чашата и да вземе телефона, за да звъни на полицията.

— Не се притеснявай — казах му. — Сега се радват.

— По какво познаваш?

— Никой не удря никого.

— Слава богу. Кати Сладкиша ѝ направи тарталети за рождения ден. Дали обича тарталети?

Кати Сладкиша беше една от сервитьорките в „Мечката“. Умееше да прави сладкиши, които принуждаваха иначе непреклонни мъже да ѝ предлагат брак с надеждата да си осигурят редовна доставка дори вече да бяха женени. Смятаха, че съпругите им ще ги разберат.

— Доколкото знам, обича сладкиши. Само да няма в тях ядки, защото ще я утрепят. Алергична е.

Дейв пребледня.

— Господи, отивам да проверя.

— Не е лошо. Както казах на Джаки Гарнър, нищо не може да скапе вечерта така, както смъртта на рожденицата.

Грабнах каната с кафе и се запътих към масата, напълних чашите и върнах каната на една от сервитьорките. Мариел Ветърс внимателно отпи от чашата, без да остави по нея червило.

— Приятно заведение — каза тя.

— Така си е.

— Как така ви позволяват да го използвате за... това?

Тя направи жест с левия си показалец, изразявайки елегантно своето учудване. Лицето ѝ за миг просветна в бегла усмивка въпреки естеството на историята, която бе дошла да разкаже.

— Понякога помагам на бара.

— Значи сте нередовен детектив?

— Предпочитам да се смятам за нередовен барман. Пък и заведението ми допада. Харесвам персонала. Дори харесвам повечето клиенти.

— И сигурно е разнообразие, нали така? От „лова на неживотни“.

— Точно така.

— Това с лова май не беше шега.

— Не беше.

По лицето ѝ отново пробяга усмивка, но този път малко по-неспокойна.

— Четох за вас във вестника и в интернет. Това, което се е случило със съпругата и дъщеря ви, е... просто не знам какво да кажа.

Сюзън и Дженифър си бяха отишли от този свят, отне ми ги човек, който си мислеше, че като пролее кръвта им, ще запълни празнината в себе си. Новите ми клиенти често подхващаха тази тема.

Разбирах, че го правят от добри подбуди, повече заради себе си, отколкото заради мен.

— Благодаря — казах.

— Чух — не знам колко е вярно, — че пак имате дъщеря.

— Да.

— При вас ли живее? Искам да кажа, дали сте още — сецате се...

— Не, живее с майка си във Върмонт. Ходя да я виждам, когато мога.

— Дано не си мислите, че се опитвам да ви шпионирам. Просто исках да науча повече за вас, преди да споделя бащините си тайни. Познавам някои полицаи в окръга — никой в Мейн не казваше окръг Арустък, а просто „окръга“ — и не можех да не ги попитам за вас. Смятах, че могат да ми кажат нещо повече от това, което пише в интернет. Но накрая реших да не си съставям мнение, докато не се срещнем лично.

— И получава ли се?

— Предполагам. Очаквах да сте по-висок.

— Често го чувам. По-добре е от „Очаквах да сте по-строен“ или „Очаквах да имате повече коса“.

Тя направи физиономия.

— А казват, че жените са суетни. Да не си просите комплимент, мистър Паркър?

— Не, предполагам, че не ви се намират. — Изчаках няколко секунди. — Защо решихте да не питате полицията за мен?

— Мисля, че вече знаете отговора.

— Защото не сте искали никой да узнае, че се нуждаете от услугите на частен детектив?

— Именно.

— Много хора наемат детективи по най-различни причини. Неверни съпрузи...

— Вече не съм омъжена. И, за протокола, аз бях невярната съпруга.

Повдигнах вежди.

— Шокиран ли сте? — попита тя.

— Не, просто съжалявам, че мъжът ви не е разполагал с визитката ми. Бизнесът преди всичко.

Това я разсмя.

— Той беше отрепка. По-лошо от отрепка. Заслужаваше си го. За какво още ви наемат хората?

— Застрахователни измами, изчезнали лица, проверка на житейски факти.

— Звучи досадно.

— Но безопасно в повечето случаи.

— Но не във всички случаи. Не и в случаи, които вкарват името ви във вестниците и които завършват с нечия смърт.

— Не, но понякога едно разследване започва като едно нещо, а после се превръща в друго нещо, най-често защото някой е наговорил лъжи в самото начало.

— Клиентът?

— Нерядко.

— Аз няма да ви лъжа, мистър Паркър.

— Приятно ми е да го чуя, стига да не е лъжа.

— Леле, не ви е останал много идеализъм, а?

— Останал ми е. Просто го пазя под черупка от скептицизъм.

— Аз пък не искам да преследвате някого. Поне не в този смисъл. Но Ърни може и да не се съгласи с това.

— Когато решихте да дойдете, мистър Скъли опита ли се да ви разубеди? — попитах.

— Откъде знаете?

— Тънкости на занаята. Той не умее да крие чувствата си. По принцип честните мъже не умеят това.

— Според него трябва да си траем и да не разправяме каквото знаем. Бедата вече се е случила. Не искаше да петним паметта на брат му, пък и на баща ми.

— Но вие сте на друго мнение.

— Извършено е престъпление, мистър Паркър. Може би не само едно.

— Да попитам още веднъж: защо не се обърнете към полицията?

— Ако всички се обръщат към полицията, ще се превърнете в редовен барман и нередовен детектив.

— Или никакъв.

Връщайки се от тоалетната, Ърни Скъли свали бейзболната си шапка и прокара пръсти през гъстата си бяла коса. Бях почувствал

известно напрежение между него и Мариел, но още по-ясно чувствах, че Ърни е уплашен. Мариел също беше уплашена, но тя го прикриваше по-добре. Ърни Скъли: последният честен мъж и все пак не дотам честен, че да не се опита да запази тайните на брат си скрити. Изглежда ни, проверявайки дали сме обсъждали нещо нередно зад гърба му.

— Докъде бяхме стигнали? — попита той.

— До сечището — казах.

Пол и Харлан погледнали към сечището. Самецът лежал мъртъв в краката им, но страхът му още витаел около тях. Харлан стиснал пушката си, в която били останали още четири патрона, колкото и на Пол. Нещо било подплашило самеца, може би привлечено от мириса на кръвта му, и те не искали да се сблъскат неподготвени с някоя мечка или, не дай боже, с планински лъв, защото и двамата били слушали разкази за това, че в щата отново са се завъдили големи котки. Никой не бил виждал такава от почти двайсет години, но не искали те да бъдат първите.

Заобиколили трупа на елена и пристъпили към откритото пространство. Чак когато се доближили съвсем, усетили миризмата на влага и гниещи растения. Пред тях лежала черна вода — толкова тъмна, че изглеждаше гъста като катран. Поглеждайки надолу, Харлан за миг доловил отражението на лицето си. Водата сякаш поглъщала протоните, лъчите от техните фенерчета и оскъдната светлина, която се процеждала през клоните. Харлан залитнал назад, изгубил равновесие и се блъснал в Пол, който бил точно зад него. Той се олюлял и за малко не паднал във водата. Земята сякаш се наклонила под краката му. Изпуснал оръжието и инстинктивно размахал ръце като птица, която се опитва да избяга от похитителя си. Тогава Пол го хванал през гърдите и го издърпал назад, а Харлан обгърнал дънера на някакво дърво в отчаяна прегръдка.

— Помислих, че падам — казал той. — Помислих, че ще се удавя.

Но не точно да се удави: да се задуши може би или още по-лошо, защото, макар да бил сигурен, че в дълбините на това вирче няма нищо живо (Сигурен ли? По какъв начин? Сигурен, че север е север и изток е изток? Но тази сигурност не важала тук, в това поне бил убеден), това не означавало, че вирът е празен. Той миришел на злонамереност, на опасността човек да бъде засмукан и погълнат. Харлан изведнъж

осъзнал тишината, която владеела това място. Минала му мисълта, че нощта се спуска много бързо: по небето не се виждали звезди, а проклетият компас бил отишъл по дяволите. Имало опасност да се изгубят, а точно това желаел най-малко от всичко на света.

— Трябва да тръгваме — казал Харлан. — Това място не ми харесва.

Осъзнал, че Пол не бил проговорил, откакто били видели онзи вир. Приятелят му стоял с гръб към него, а пушката му сочала надолу към земята.

— Чуваш ли? — казал Харлан. — Трябва да се махнем оттук. Работата не ми харесва. Цялото място е...

— Погледни — казал Пол. Той стъпил встрани, осветил повърхността на вира с фенерчето си и Харлан го видял.

Отличавал го силуетът, макар гората да скривала очертанията. На пръв поглед приличал на дънер на паднало дърво, макар и доста подебело от околните, но част от крилото се виждала през листака, а лъчът на фенерчето се отразявал от лъскавите части на корпуса. Никой от двамата не разбирал много от самолети, но се виждало, че е двумоторна витлова машина, на която липсвал десният мотор, изгубен при катастрофата заедно с по-голямата част на крилото. Самолетът лежал по корем от северната страна на вира с нос, опрян в стъблото на голям бор. Гората била затворила просеката, която самолетът трябва да е направил при спускането си, макар това само по себе си да не било чак толкова необикновено. Това, което било наистина странно и накарало мъжете да замръзнат, бил фактът, че самолетът бил почти напълно покрит с растителност. Върху него пълзели филизите на лозите, обгръщали го папрати, закривали го храсти. Самата земя сякаш бавно го поглъщала, защото самолетът потъвал в почвата и долната половина на левия двигател вече била изчезнала. Харлан си помислил, че самолетът сигурно лежи там от десетилетия, но частите, които се виждали през зелената, не изглеждали толкова стари. Нямащо ръжда, нямащо изгнили места. Както щял да каже от своя смъртен одър пред близките си, сякаш гората поглъщала самолета и за целта там растяла с по-голяма бързина.

Пол се запътил към останките. Харлан пуснал дървото и последвал приятеля си, държейки се по-далече от вира. Пол изпробвал

почвата около самолета с приклада на пушката си, но тя се оказала твърда, а не влажна.

— Сигурно се размеква напролет — казал Харлан. — Това обяснява пропадането на самолета.

— Сигурно — казал Пол, но не звучал убедено.

Всички прозорци на самолета били покрити с отровен бръшлян, включително пилотските. За първи път Харлан допуснал възможността в самолета все още да има тела. Мисълта го накарала да потръпне.

Растителността била толкова гъста, че им отнело известно време, докато открият вратата. Разсекли бръшляна с ловджийските си ножове. Пълзящото растение се отстранявало трудно, оставяйки по ръкавиците лепкава смола с остър, неприятен мирис. Пол изцапал оголената си предмишница и белегът му останал чак до деня, в който се самоубил.

Когато разчистили рамката на вратата, оказало се, че потъването на самолета е заровило вратата на няколко сантиметра, и се наложило да разкопаят пръстта, за да я откrehнат. Докато успеят да направят това, вече се била спуснала нощта.

— Може би трябва да се върнем тук по светло — казал Харлан.

— Мислиш ли, че изобщо ще успеем да открием това място? — попитал Пол. — Не съм виждал друго такова.

Харлан огледал околността. Дърветата тук — смесица от високи вечнозелени и грамадни широколистни — били по-стари. Очевидно тук никога не била вдигана брадва. Пол имал право: Харлан дори не знаел къде се намират. На север, със сигурност, но това е Мейн и северът няма край.

— И без това не можем да се върнем в тъмното — казал Пол. — Компасът се скапа, а звездите не се виждат. Май ще трябва да изчакаме до сутринта.

— Тук? — Идеята никак не се понравила на Харлан. Той хвърлил поглед към вира, чиято повърхност била гладка като обсидианова плоча. В главата му нахлули смътни спомени от нискобюджетни филми на ужасите с разни същества, излизащи от вирове, подобни на този тук, но не можел да си спомни нито едно заглавие и се запитал дали пък сам не си измислял тези образи.

— Имаш ли по-добра идея? — попитал Пол. — Имаме храна, можем да накладем огън, няма да е първата нощ, която прекарваме в

гората на открито.

Но не и на такова място, искал да каже Харлан, не и до вир, пълен с нещо като вода, което ги зове към дъното, и с останки от самолет, който може би се е превърнал в гробница на всички пътници вътре. Може би ако се отдалечали малко, компасът щял да се оправи или небето да се проясни, така че да се ориентират по звездите. Той потърсил с поглед луната, но облаците били затулили всичко и по небето не се виждала никаква светлинка.

Харлан погледнал отново към самолета. Пол бил хванал дръжката от външната страна на вратата.

— Готов ли си? — казал той.

— Не — казал Харлан, — но давай. Щом сме дошли дотук, поне да видим да не е останал някой вътре.

Пол натиснал дръжката и дръпнал вратата. Нищо. Или вратата била заяла, или била заключена отвътре. Пол отново опитал, лицето му се изкривило от усилието. Чул се стържещ звук и вратата се отворила. Харлан вдигнал ръка към устата си, очаквайки смрад на мъртвъци, но доловил само миризмата на мухъл от влажните постелки.

Пол надникнал, опипвайки вътрешността с лъча на фенерчето. След няколко секунди прекрачил вътре.

— Ела да видиш — извикал той към Харлан.

Харлан събрал кураж и последвал своя приятел в самолета. В празния самолет.

— Празен ли бил? — попитах.

— Празен — каза Мариел Ветърс. — Нямамо никакви тела, нищо. Мисля, че това също допринесло за решението им. Така им било по-лесно да задържат парите.

Парите били в голям кожен сак зад пилотската седалка, както преценил Харлан. Във всички филми, които бил гледал, пилотът винаги седял отляво, а помощник-пилотът — отдясно, така че нямал причини да мисли, че тук ще е различно.

Харлан и Пол дълго време стояли, вторачени в парите.

Освен кожения сак имало и платнена чанта и няколко хартиени листове в прозрачен плик. Били списък с имена, главно напечатани, но имало и добавени на ръка. Тук-там имало и добавени парични суми, някои дребни, други много сериозни. Също така, отново печатни и ръкописни, били добавени разни бележки към имената, най-вече думи като „приел“ и „отказ“ или пък само буквата Т.

Харлан не успял да ги разгадае, затова насочил вниманието си отново към парите. Те били основно петдесетачки, макар че имало и малко двайсетачки. Някои от пачките били хванати в книжни бандероли, други — в ластик. Пол взел една от пачките и я преброил.

— Пет хиляди долара — рекъл. Лъчът на фенерчето пребъркал остатъка от сака. Вътре имало около четирийсет такива пачки, без да се броят двайсетачките. — Двеста хиляди долара — заключил той. — Боже мой, никога не съм виждал толкова пари накуп.

Никой от двамата не бил виждал. Най-голямата сума, която Харлан бил държал в ръката си, били онези 3300 долара, които взел за пикапа си преди години, когато го продал във фирмата на Пери. Пери го прецакал, но човек и не очаквал друго от Пери Перверзника: опре ли човек до него, значи отчаяно му трябват пари. Тогава Харлан за първи и единствен път се почувствал паралия, но чувството не продължило дълго, защото парите отишли директно за погасяване на стари дългове. Сега Харлан знаел, че и двамата с Пол си задават един и същи въпрос:

Знае ли някой за тези пари?

Никой от двамата не смятал себе си за крадец. Е, сигурно били спестили някой и друг долар от данъчните, но това си е част от задълженията на всеки данъкоплатец и американец. Харлан бил чул от

някого, че Данъчната служба включва в сметките си определен процент измами, така че един вид те очакват това и ако си признаеш всичко до стотинка, най-много да им объркаш системата. Повече вреда ще причиниш, ако не укриваш данъци, отколкото ако позамажеш някои цифри в декларацията си, казал онзи човек, пък и вземеш ли да си прекадено изряден, данъчните почват да си мислят, че нещо криеш, и веднага ти се мятат на гърба, а ти почваш да издирваш всичките си касови бележки от по 99 цента, за да не влезеш в затвора.

Само че тук не ставало дума за сто-двеста долара, скатани от Чичо Сам; това можело да се окаже много сериозно престъпно деяние, което пък повдигало следващия въпрос:

Откъде са тези пари?

— Мислиш ли, че са пари от дрога? — попитал Пол.

Той често гледал полицейски сериали и автоматично свързвал всяка сума, която не се побира в портфейла, с незаконно разпространение на наркотици. Не че в района нямало такава дейност: дрогата хвърчала през границата като сняг, но трафикът ставал с камиони, коли и кораби, а не със самолети.

— Възможно е — казал Харлан. — Но не виждам никаква дрога.

— Може да са я продали и това да е печалбата — казал Пол. Той пуснал ъглите на пачката между пръстите си, очевидно звукът му допадал.

Някакъв предмет в сака привлякъл вниманието на Харлан. Бил брой на монреалския вестник „Газет“ от 14 юли 2001, тоест от преди малко повече от година.

— Погледни — казал той на Харлан.

— Невъзможно — отсякъл Харлан. — Този самолет е тук по-отдавна. Той почти се е сраснал с гората.

— Ами освен ако „Газет“ се разпространява на отдалечени от цивилизацията местопроизшествия, то самолетът е паднал тук някъде около 14 юли.

— Не помня такъв случай — казал Харлан. — Ако някъде падне самолет, ще се разбере и някой ще започне да разпитва, особено ако на борда е имало двеста хиляди долара. Все пак...

— Шшш! — казал Пол. Той се опитвал да си спомни. Някаква журналистка, някакъв материал...

— Мисля, че идваха да разпитват — казал накрая.

Минута по-късно Харлан също си спомнил.

— Жената от вестника — казал той и направил гримаса, когато Пол добавил:

— И мъжът с нея.

Ърни Скъли се размърда на стола си. Безпокойството започваше да му личи. Очевидно споменаването на мъжа и жената го бе притеснило.

— Тя имаше ли име? — попитах.

— Каза ни някакво име — отвърна Мариел, — но ако е било истинско, значи никога не е писала за вестник или списание, които баща ми би могъл да открие. Представяше се като Дарина Флорес.

— А мъжът, когото споменахте?

— Той не беше от разговорливите — каза Ърни. — Двамата се движеха отделно, но Харлан каза, че ги видял да си говорят пред мотела. Вече било тъмно и двамата седели в колата на жената. Вътрешното осветление било включено и на Харлан му се сторило, че двамата се карат, но не беше сигурен. Харлан твърдеше, че двамата се държали подозрително и тази случка го потвърждаваше. На следващия ден си заминаха и жената повече не се появи.

Жената повече не се появила.

— Но мъжът се появи отново? — попитах.

До него Мариел потрепери, сякаш я бе полазило някакво насекомо.

— Да — каза тя. — Той определено се появи отново.

Дарина Флорес била най-красивата жена, която Харлан бил срещал. Той никога не бил изневерил на жена си, а двамата били отдали един другиму девствеността си в първата брачна нощ, но ако Дарина Флорес му се предложила — вероятност, която Харлан допускал толкова малко, колкото и безсмъртието на собствената си душа, — то той би се изправил пред непреодолимо изкушение, след което вероятно би му се наложило да живее с вината си. Имала кестенява коса и маслинен тен, в очите ѝ имало нещо азиатско, а ирисите били толкова тъмнокафяви, че понякога изглеждали черни. Това би трябвало да е притеснително и дори зловещо, но Харлан го намирал за привлекателно и не бил единствен: всички мъже във Фолс Енд, запознали се с Дарина Флорес — плюс вероятно няколко жени, — си лягали вечер, измъчвани от нечисти помисли за нея. Тя била темата

на разговорите в „Маринованата щука“ от момента на пристигането си, а много вероятно и в „Лестър“, макар че Харлан и Пол не посещавали кръчмата на Лестър, защото Лестър Лефорж бил мръсник, който прелъстил братовчедката на Пол, Анджеела, когато били на деветнайсет, и затова никога не му било простено, макар синът на Харлан, Грейди, да си пиел пиенето в „Лестър“ всеки път, когато си идвал във Фолс Енд, нарочно, напук на баща си.

Дарина Флорес наела стая в мотел „Нодърн Гейтуей“ в покрайнините на града. Обяснявала на хората, че пише статия за Великата северна гора, опитвайки се да улови нейното величие и тайнственост, за да ги представи на хората, които не само си купуват лъскави туристически списания, но и разполагат с парите да посещават местата, които се описват в тях. Казала, че най-много се вълнува от истории за изчезнали хора, както отдавнашни, така и не толкова отдавнашни: за ранни заселници, за хора, хванати в капана на зимата в продължение на месеци, за изчезнали туристи...

Дори за изчезнали самолети, добавила тя, защото била чула, че горите са толкова гъсти, че имало случаи с паднали самолети, които никога не били открити.

Харлан не разбирал защо истории за изчезнали хора или за хора, превърнати от глада в канибали, биха допаднали на богатите туристи, но пък той не бил журналист, пък и човешката глупост отдавна била престанала да го учудва. Затова той, Пол, Ърни и още неколцина мъже изтупали от прахта всички стари истории, които си спомняли, за да доставят удоволствие на Дарина Флорес, като украсявали някои подробности, а други направо си измисляли. Дарина Флорес прилежно си записвала и ги черпела от служебната си сметка, като безбожно флиртувала с мъже, които биха могли да са ѝ дядовци, а по някое време вечерта отново насочила разговора към самолетите.

— Дали няма някакъв, хм, извратен интерес към самолетите? — попитал Джаки Строс, един от тримата местни евреи, докато двамата с Харлан стояли пред съседни писоари в тоалетната, отваряйки място в мехурите си за още бира, и съответно още време с божествената Дарина Флорес.

— Защо, да нямаш някой скрит самолет? — попитал Харлан.

— Чудех се дали не мога да наема един и да я разходя.

— Нареди се на опашката — казал Харлан.

— Имам страх от летене — казал Джаки. — Ще ми се да можехме да свършим всичко на земята.

— Джаки, на колко си години?

— Скоро ще навърша седемдесет и две.

— Имаш слабо сърце. Каквато и работа да свършиш с тази жена, тя ще ти бъде последна.

— Знам, но така ще е най-добре. И без това ако оживея, жена ми ще ме убие. По-добре да се гътна в прегръдките на такава жена, отколкото да доставя на моята Лоуис удоволствието да ме пребие до смърт след това.

И така, мъжете се надпреварвали да предлагат на Дарина Флорес своите истории, истински или измислени, а тя от своя страна им предлагала храна за техните фантазии и всички си прекарвали много добре, освен Ърни Скъли, който не пиел, защото бил на антибиотици, и забелязал, че Дарина Флорес почти не отпива от своята водка с тоник, а устните ѝ едва се повдигат в усмивка, че очите ѝ вече не придобиват онази вечерна дълбочина, че отдавна вече не си записва и вече само слуша, но с половин ухо, точно както се усмихвала с половин уста, и пиела половин пръст цяла вечер.

И така, на Ърни най-после му доскучало, взел си шапката и си заминал. Тъкмо да влезе в пикапа си, когато зърнал Ейприл Шмит, собственичката на другия мотел в града, наречен „Вакейшънленд“, та тя стояла пред офиса на мотела и пушела, както се сторило на Ърни, с доста разсеян вид. Ейприл не била бог знае каква пушачка, Ърни имал тази информация поради факта че двамата с Ейприл споделяли леглото, когато били в настроение, тъй като и двамата по принцип били саможиви, но все пак от време на време човек има нужда от компания. Ейприл пушела само когато била недоволна, а Ърни предпочитал Ейприл да е доволна, защото в това настроение била по-склонна към споделянето на леглото, а Дарина Флорес, със своята искрена или фалшива закачливост, била предизвикала у него необходимост от женска компания.

— Добре ли си, скъпа? — попитал той, поставяйки ръка на кръста ѝ точно над все още хубавия задник.

— Нищо ми няма — казала тя.

— Но ти пушиш. Значи не е нищо.

— Дойде някакъв, иска стая. Не ми хареса видът му и му казах, че мотелът е пълен.

Тя дръпнала от цигарата и я погледнала с отвращение, хвърлила я на земята изпушена едва до средата и я стъпкала. После се свила зиморничаво и потръпнала, макар вечерта да била топла. Ърни внимателно обгърнал раменете ѝ и тя се отпуснала в него. Треперела неудържимо, а Ейприл не била от страхливите. Ужасът ѝ прогонил всички плътски мисли от главата му. Тази жена умираше от страх. Ърни я обичал по своя сдържан начин и не искал да я вижда разстроена.

— Попита защо свети табелката „Свободни стаи“, щом мотелът е пълен — продължила Ейприл. — Казах му, че съм забравила да я изключа. Той огледа паркинга. Има само четири коли, така че разбра, че го лъжа. Стоеше и ми се хилеше, гадното лайно. Хилеше се, а пръстите му мърдаха и той смъкваше дрехите от тялото и плътта от костите ми. Кълна се, усещах пръстите му върху мене, вътре в мене, в... в интимните ми части. Насилваше ме, без дори да ме докосва. Господи!

Тя се разплакала. Ърни не я бил виждал разплакана. Това го потресло повече, отколкото думите и езикът ѝ, защото Ейприл не използвала такива груби изрази. Той я притиснал до себе си, а тя се разтърсила от ридания.

— Тлъсто, плешиво копеле — задъхвала се тя. — Мръсно лайно, да ме опипва така, да ме насилва заради една шибана стая.

— Искаш ли да се обадя на ченгетата? — попитал Ърни.

— Какво ще им кажем? Че някакъв мъж ме е погледнал странно и ме е насилвал, без да ме докосне?

— Не знам. Как изглеждаше този тип?

— Тлъст. И грозен. На шията му имаше нещо издуто като на жаба, а на китката имаше татуировка. Видях, когато ми посочи табелката. Беше тризъбец, все едно се има за самия дявол. Копеле. Нещастник. Изнасилвач...

— Какво? — попита Ърни. — Какво има?

Беше забелязал изражението ми. Не успях да го прикрия.

Знам кой е той. Знам как се казва.

Аз го убих.

— Нищо — отвърнах, без да успея да го заблудя, но той реши да не упорства.

Брайтуел. Поклонникът Брайтуел.

— Продължавай — казах. — Довърши разказа.

Два дни след това Дарина Флорес си заминала без нищо, освен поражения в бюджета за служебни командировки, истински или въображаем, и куп стари истории, които доста се разминавали с действителността. Но не показала да е разочарована от нещо. Вместо това раздавала визитни картички с телефонния си номер и насърчила всеки, който си спомни нещо, което може да е от полза за статията, да ѝ звънне. Някои оптимисти, окуражени от две-три бири, се опитвали да ѝ звънят в дните и седмиците след това, но успели да се свържат единствено с гласовата поща, на която меденият глас на Дарина Флорес им предлагал да оставят името, номера и съобщението си, а тя щяла да им се обади при първа възможност.

Но Дарина Флорес така и не се обадила на никого и с времето мъжете се отказали от тази игра. И сега, докато клечали сред самолетните останки във Великата северна гора, Харлан и Пол за първи път от години се сетили за Дарина Флорес, а щом се отприщили спомените, те започнали да съзират скритото значение във всяка от най-различни случки, правейки връзка с това, което току-що били открили: мъже и жени от града, които наемали водачи за лов или разходки, или дори, какъвто странен единичен случай имало, за наблюдение на птици, но които сякаш не се интересували толкова от природата, колкото от конкретния район, който желаели да изследват, та чак го ограждали с линия на картата. Харлан си спомнил, че планинският водач Матю Ризън, вече покойник, му разказал веднъж за жена, чиято кожа била като галерия от татуировки, които сякаш оживявали в шарената сянка на гората. През всичките часове, докато били на този лов за елени, тя не продумала нито веднъж, а ловът завършил с един-единствен несериозен изстрел по далечен елен, който може да е уплашил някоя катеричка, но не представлявал никаква опасност за елена. Вместо нея говорел приятелят ѝ, бърбърив мъж с червени устни и бледо лице, който напомнял на Ризън на някакъв мършав клоун и нито веднъж не свалил пушката от рамото си, докато бърбрел и се шегувал, без да се съобразява с маршрута, предлаган от водача, отклонявал ги от местата с елени, в търсене на...

На какво? Ризън така и не разбрал на какво, но Харлан и Пол си помислили, че вече знаят.

— Търсели са самолета — казал Пол. — Всички те са търсели самолета и парите.

Но докато двамата седели около огъня, който хвърлял мътни отблясъци във вира, Харлан пръв повдигнал въпроса дали тези хора са се интересували повече от парите, или от имената и числата в документите, намерени в чантата. Той не спирал да мисли за списъка с имена дори докато обсъждали парите и хората, които търсели самолета. Този списък го тревожел, без сам да знае защо.

— Тези пари могат да ти свършат работа — казал Пол. — Особено за здравето на Анджелин.

Съпругата на Харлан вече проявявала първите симптоми на паркинсон. Вече била и в напреднал стадий на алцхаймер и Харлан все по-трудно успявал да ѝ осигурява нужните грижи. А Пол все имал разни сметки за покриване. С напредването на годините се задавали трудни времена, а никой от двамата не разполагал със средства, с които да посрещнат нуждите.

Да, мислел си Харлан, тези пари могат да ми свършат работа. На Пол също. Но това не оправдава постъпката.

— Според мен трябва да ги задържим — казал Пол. — Ако останат тук, ще потънат в земята заедно със самолета или ще ги намери някой, който ги заслужава по-малко от нас.

Опитал да се пошегува, но не му се удало.

— Не са наши — казал Харлан. — Трябва да съобщим в полицията за тях.

— Защо? Ако това бяха честно изкарани пари, щяха да ги търсят честни хора. Щяха да съобщят за самолета по новините. Щяха да преровят гората в търсене на оцелели. Вместо това се появи някаква жена, която се преструваше на журналистка, плюс цяло стадо изроди, които са толкова ловци и орнитолози, колкото аз съм трамвай.

Сакът лежал между тях. Пол го бил оставил отворен, вероятно нарочно, така че Харлан да вижда парите вътре.

— А ако ни хванат? — казал Харлан и гласът му потреперил. Не се ли върши тъкмо по този начин злото, постепенно, малко по малко, неусетно, докато си внушиш, че нередното е редно, а редното е нередно, защото не си лош човек и не вършиш лоши неща?

— Ще ги използваме само в нужда — казал Пол. — Вече сме стари да си купуваме спортни коли и модни дрехи. Ще ги използваме

само да облекчим живота си през малкото години, които ни остават. Ако внимаваме, никой никога няма да узнае.

На Харлан не му се вярвало да е така. О, искал парите, но дълбоко в себе си не ги искал. Ето защо накрая, макар да взели парите, той предпочел да остави чантата със списъка недокосната. Харлан чувствал неговата важност. Той се надявал, ако онези, които търсят самолета, евентуално го открият, да приемат жеста му като някаква компенсация за кражбата, като признание за значението на истински важните неща. Може би ако си намерели документите, нямало да си потърсят и парите.

Това била една безкрайна нощ. Когато не говорели за парите, говорели за пилота или пилотите. Къде се били дянали? Ако били оцелели от катастрофата, защо не взели парите и документите със себе си, тръгвайки да търсят помощ? Защо ги били оставили в самолета?

Пол бил човекът, който влязъл обратно в самолета, разгледал една от пътническите, седалки и видял, че подлакътниците са строшени, а после намерил два чифта белезници, захвърлени зад пилотската седалка. Той показал откритията си на Харлан.

— Как се е случило всичко това според тебе?

И Харлан седнал на въпросното място, взел строшените подлакътници и ги повдигнал нагоре. После прегледал белезниците, в чиито ключалки все още били ключовете.

— Мисля, че някой е бил заключен за този стол — рекъл той.

— И се е освободил след катастрофата?

— Или преди нея. Може дори да я е предизвикал.

Двамата излезли от самолета, а чернилката на вира отразявала чернилката на гората и лъчите на фенерчетата им потъвали и в двете. Успели някак си да поспят, но това бил неспокоен сън, по някое време през нощта Харлан се събудил и видял Пол да стои над угасващата жаравя с пушка в ръка, а старото му тяло било изпънато от напрежение.

— Какво има? — попитал Харлан.

— Стори ми се, че чух нещо. Някого.

Харлан се послушал. Не чул нищо, но все пак се пресегнал за пушката.

— Нищо не чувам.

— Има някого, казвам ти.

Всички косми по тялото на Харлан настръхнали и той се изправил с пъргавината на юноша, защото го почувствал. Пол не грешал: сред дърветата имало нещо, което ги наблюдавало. Бил така сигурен, както че сърцето му бие и кръвта тече в жилите му.

— Господи — прошепнал Харлан. Едва дишал от напрежение. Обхванало го чувство на пълна незащитност, което преляло в ужасно отчаяние. Той усещал глада и нуждата на това същество. Ако това бил звяр, то той бил различен от всички зверове, които познавал.

— Виждаш ли го? — попитал Пол.

— Нищо не виждам, но го усещам.

Харлан и Пол останали така, стиснали оръжията си, двама уплашени стари мъже, обърнати към неумолимото присъствие в мрака, докато най-сетне почувствали, че съществото е изчезнало, но все пак решили да караулят на смени до сутринта. Пол поспал първи, докато Харлан будувал, но умората на Харлан се оказала по-тежка, отколкото очаквал. Очите му постоянно се затваряли, главата му клюмала. В миговете, преди да се стресне, го сполитали кратки сънища. Присънвало му се някакво момиченце, което танцувало в гората, чието лице не можел да види ясно. Тя се доближавала до огъня, надничайки през дима и пламъците, разглеждала двамата мъже, ставала все по-дръзка, докато накрая, в последния сън, протегнала ръка да докосне лицето на Харлан и той забелязал, че част от ноктите са изпочупени, а останалите са пълни с пръст, и усетил миризмата на разложената й плът.

Повече не заспал. Изправил се, за да прогони дрямката.

Дрямката и момичето.

Защото миризмата все още се носела във въздуха, когато се събудил.

Била истинска.

И все пак взели парите. Накрая цялата работа се свела до това. Взели парите и ги използвали да облекчат живота си. Когато ракът започнал да обръща клетките в организма на Пол като пулове в игра на реверси, от бяло на черно, той дискретно изпробвал поредица от лечения, някои традиционни, други не, и никога не паднал духом, дори когато накрая поставил дулото на пушката в устата си, защото за него това не било акт на отчаяние, а прегръщане на неговата последна, най-прекрасна и най-сигурна надежда.

А съпругата на Харлан Ветърс получавала грижи в дома си, докато комбинацията от Паркинсон и Алцхаймер достигнала критична точка и той бил принуден да я премести в специализирано заведение. Това бил най-добрият дом за стари хора в района на Фолс Енд. Стаята ѝ била светла, с гледка към гората, защото обичала гората също толкова, колкото и съпругът ѝ. Харлан я посещавал всеки ден, а през лятото я извеждал в инвалидната количка и слизали в града за сладолед, а понякога тя си спомняла за няколко минути кой е и взимала ръката му в своята, а неговата сила сякаш спирала треперенето ѝ. Но през повечето време се взираше пред себе си с празни очи, а Харлан не знаел дали тази празнота е по-добра или по-лоша от страха, който оживявал чертите ѝ, когато всичко ѝ изглеждало непознато и ужасно: градът, съпругът, дори тя самата.

Когато сестрата на Пол Скъли узнала, че съпругът ѝ е проиграл на комар всичките им спестявания, брат ѝ се притекъл на помощ и сложил на нейно име пари в сметка, до която само тя имала достъп. Съпругът ѝ пък бил насърчен да отиде да се лекува от страстта си, а важна роля за убеждаването му изиграл един разговор с Пол Скъли, по време на който пушката на Пол стояла в подозрителна близост до комарджията.

И тъй като живеели в малък град, винаги се разбирало кога някой има проблеми — загубена работа, заболяване, дете, оставено на грижите на бабата и дядото, защото родителите не могат — и през нощта на стъпалата пред прага се появявал плик, а бремето малко олеквало. По този начин те опазили съвестта си чиста, макар и двамата мъже да получавали същите странни сънища и видения, в които нещо ги преследвало в гората чак до черния вир, където друго нещо се надигало от дълбината, вечно заплашващо да се покаже над повърхността, но никога не успяващо, преди да се събудят.

Освен това почти не минавал ден, в който Харлан и Пол да не мислели със страх за това как някой ще открие падналия самолет и ще попаднат на следи от тяхното присъствие. Не били сигурни какво ги плаши повече: законът или онези, които можели да имат личен интерес към самолета и неговото съдържание. Но страховете им постепенно избледнели и кошмарите престанали да ги навествяват толкова често. Парите малко по малко се свършили, останала само малка част от тях,

и Харлан и Пол започнали да вярват, че са извършили престъпление без жертва, когато мъжът с издутия врат се завърнал във Фолс Енд.

През един студен януарски следобед на 2004 година човекът, известен като Брайтуел — ако може да се нарече човек, — се появил отново.

Харлан Ветърс ненавиждал зимните месеци: не ги обичал още докато бил младеж с изобилие от енергия, висок мускулен тонус и здрави кости, но запасите му и от трите качества били силно намалели и вече посрещал първия сняг едва ли не с ужас. Съпругата му се смеела, докато той ругаел снимките в зимните каталози, които намирал в пощенската кутия през август, или лъскавите рекламни брошури, сгънати в „Мейн Сънди Телеграм“, от които се усмихвали доволни хора, облечени в топли дрехи и стиснали лопати за сняг, сякаш три-четири месеца тежка зима били някакво щуро забавление, по-страхотно и от Дисниленд.

— На бас, че никой от тези хора не е от нашия щат — казвал той, сочейки снимките. — Би трябвало да снимат някой нещастник, затънал в сняг до коленете, който се опитва да си откопае колата с лъжица.

Анджелин го потупвала по рамото и казвала:

— Така не биха продали много пуловери — на което Харлан отвръщал с мърморене, а тя го целувала по темето и го оставяла, знаейки, че по-късно ще го намери в гаража да проверява я ралото, с което превръщал пикапа в снегорин, я фенерчетата, я запасите от батерии; или пък резервния генератор и състоянието на бараката за дърва, и всичко това още преди листата на дърветата да са почнали да капят.

През следващите седмици той правел списък на всичко необходимо като храна и оборудване, а после някоя ранна утрин потеглял за складовете на едро в Бангор или ако бил в настроение за по-дълго шофиране, в Портланд, а вечерта се връщал с разкази за лоши шофьори, кафета за по два долара и понички, които не можели да се сравняват с поничките на Лори Боудън долу в закусвалнята на Фолс Енд, и кой знае защо, каква толкова философия има в едни понички? Тя му помагала да намести покупките, в които имало толкова кутии с

какао, колкото цял град не може да изпие за една зима, защото знаел колко много обича тя горещо какао и не искал да остава без любимата си напитка.

А на дъното на пакета винаги имало малък подарък за нея, нещо, което сам бил избрал от някой бутик, а не от големите универсални магазини. Тя знаела, че това е истинската причина да избере по-дългия път — за да ѝ вземе нещо, което не може да се намери в града: шал, шапка или дребно бижу плюс може би кутия бонбони или бисквити, а често и някоя книга, дебел роман с твърди корици, който да можел да се чете в продължение на цяла седмица, когато паднел дебелият сняг. Тя се развеселявала и трогвала, представяйки си как той влиза в магазин за дамска мода, опипва памучните и копринените материи и се съветва с продавачката за качеството и цената, броди между лавиците в книжарницата, отворил тефтера си на списъка със заглавия, преписани през последните месеци — книги, които тя самата била споменала, или пък романи, за които той бил прочел нещо и смятал, че ще ѝ харесат. Тя знаела, че той е прекарал повече време в избирането на тези дреболии, отколкото в набавянето на зимните провизии, и че ще грейне от щастие при вида на радостната ѝ изненада от подаръците, които ѝ бил донесъл.

Работата била там, че докато нейните приятелки често се оплаквали от липсата на вкус у съпрузите им или неумението им да изберат подходящи подаръци за Коледа или за рожден ден, изборът на Харлан бил винаги безупречен. Дори най-дребният подарък, който поднасял, говорел за вниманието, с което е избран, и през дългите години съвместен живот тя се уверила колко много я цени той и колко често мисли за нея, и тези малки жестове били само моментни признания за нейното дълбоко и трайно присъствие в живота му.

Дойдела ли голяма експедиция обаче, тя на свой ред го посрещала с топла вечеря и прясно опечен пай с праскови или ябълка, не прекалено сладък, с препечена коричка, точно както го обичал. Двамата се хранели, говорили, по-късно правели любов, защото той никога не бил престанал да я обича.

И още я обичал, макар тя вече невинаги да помнела онзи, който я обичал.

Онзи ден пътят бил покрит с лед, черен и коварен, и Харлан бил принуден да шофира до дома за възрастни хора почти с пешеходна

скорост. С огромно облекчение зърнал червената тухлена сграда на фона на ясносиньото небе, лампичките от коледната украса все още светели по храстите и дърветата, а слегналият се сняг бил осеян със следи от птици и дребни бозайници. Напоследък бил започнал да мисли повече за неизбежността на смъртта и се улавял, че е започнал да шофира с повишено внимание. Не искал да изпревари жена си в отвъдното. Знаел, че дъщеря му ще се погрижи за нея, ако се случи така, защото Мариел била добро момиче, но знаел също, че в случайните мигове на прояснено съзнание жена му намирала утеха в неизменните му посещения и не искал да увеличи страховете ѝ с евентуалното си отсъствие. Трябвало да внимава колкото заради себе си, толкова и заради нея.

Той изтърсил снега от обувките си, влязъл във фоайето и поздравил Ивлин, хубавото чернокожо момиче, което работело на рецепцията от понеделник до четвъртък и всяка втора събота. Знаел графика им наизуст, пък и те можели да сверяват часовниците си по неговите посещения.

— Добър ден, мистър Ветърс. Как сте днес?

— Не се предаваме, мис Ивлин — отвърнал той както винаги. — Студенко, а?

— Ужасно. Бррр!

Харлан понякога се питал дали чернокожите усещат студа по-остро от белите, но бил твърде възпитан, за да попита. Предполагал, че това е един от въпросите, чийто отговор така и нямало да научи.

— Как е старото момиче?

— Имаше тежка нощ, мистър Ветърс — казала Ивлин. — Кланси поседя при нея да я успокои, но тя не можа да спи. Но последния път, като надникнах, беше задрямала, което е добре.

Кланси работеше нощни смени. Той беше едър мъж от неопределена раса, с дълбоко поставени очи и глава, която изглеждаше твърде дребна за тялото му. Първия път, когато се срещнаха, Кланси тъкмо излизаше от дома в цивилните си дрехи и Харлан за миг се уплаши за живота си. Кланси приличаше на беглец от затвор със строг режим, но когато го опозна, Харлан откри една добра душа, изпълнена с безкрайно търпение към възрастните пациенти, дори към онези, които, подобно на Харлановата жена, се страхуваха от собствените си

съпрузи и деца. Присъствието на Кланси им действаше като успокоително, но без отрицателните странични ефекти.

— Благодаря, че ми каза — рекъл Харлан. — Но ще отида да надникна как е, ако може.

— Разбира се, мистър Ветърс. След малко ще донеса горещ чай и бисквити, ако желаете.

— Сигурен съм, че ще пожелаем — отвърнал сподавено Харлан, трогнат от искрената загриженост на младата жена. Знаел, че си плаща за услугите им, но оценявал това, че правят повече, отколкото са длъжни. Наслушал се бил на ужасни истории дори за най-скъпите домове за възрастни хора, но тук никой не давал и най-дребния повод за недоволство.

Той се отправил бързешком по топлия коридор, чувствайки болка в ставите и влага в лявата си обувка. Не бил забелязал, че подметката се е разлепила, но лесно можела да се поправи. Водел пестелив живот, донякъде по навик, но най-вече за да може жена му да прекара последните си дни на това място. Не бил прахосал и цент от парите от самолета, макар понякога стомахът му да се свивал от мисълта за тях. Години по-късно той продължавал да очаква някой да го тупне по рамото или да почука на вратата му и униформен служител да му съобщи официално, че искат да поговорят с него за някакъв самолет...

Изглежда, бил единственият посетител в онзи следобед. Вероятно състоянието на пътищата карало хората да си останат вкъщи и самотните пациенти в дома дремели, гледали телевизия или просто зяпали през прозорците. Никой не разговарял. Било тихо като в манастир. Една врата, отваряна с код, водела към специалното отделение, в което се помещавали по-неспокойните пациенти, склонни да сноват насам-натам, обхванати от смут или страх. Жена му живяла там две години, но с напредването на паркинсоновата болест тя вече не била в състояние да снове из помещенията и дори не можела да стане от леглото без чужда помощ. Той бил донякъде доволен, че вече е в общата част на заведението: крилото с повишена сигурност, въпреки всички удобства, твърде много напомняло на затвор.

Вратата на стаята ѝ била откритата. Той почукал леко, преди да влезе, макар да бил уведомен, че тя спи. Сега повече от всякога внимавал да не нарушава нейното спокойствие и достойнство. Знаел как може да я притесни внезапното нахлуване в личното ѝ

пространство, особено в някой от лошите дни, когато изобщо не успявала да го познае.

Когато влязъл, очите на жена му били затворени, а лицето ѝ — обърнато към вратата. Забелязал, че стаята е студена, което го изненадало. Персоналът бил изключително внимателен в поддържането на подходяща температура зиме и лете. Основните прозорци били заключени и се отваряли само със специален ключ, за да предпазят по-неспокойните пациенти от наранявания или опити за бягство. Малките прозорци под тавана се отваряли частично, за да може стаята да се проветрява, но Харлан забелязал, че всички те били затворени.

Той пристъпил в стаята и вратата се хлопнала зад гърба му. Чак тогава усетил миризмата му. Когато Харлан се обърнал, мъжът стоял, облегал на стената с мъртвешка усмивка, а моравата буца на гушата му била като кървав мехур, готов да се пръсне.

— Седнете, мистър Ветърс — казал той. — Трябва да поговорим.

Въпреки цялата необичайност на ситуацията, сега, когато най-лошото било дошло, Харлан установил, че не се страхува. Все още хранейки бледа надежда, че това, което се случва, не е истина, той си давал сметка, че винаги бил очаквал накрая някой да дойде, и понякога в онези зловещи сънища се мяркал мъж с деформиран от тлъстините профил и ужасен израстък на и без това дебелия гуша. Това бил образът, в който възмездието било избрало да му се яви.

Харлан обаче не смятал да си признава, докато има някакъв избор. Той влязъл в предварително намислената роля на невинния. Вече я бил упражнявал достатъчно. Не знаел защо, но бил убеден, че този човек не бива да узнае местонахождението на самолета във Великата северна гора и не само заради парите, които двамата с Пол били взели. Хората, които през годините идвали да търсят самолета — защото двамата с Пол се били научили да ги разпознават по историите, разказвани от озадачените водачи, — не си приличали един с друг: някои, като Дарина Флорес, били привлекателни, а други, като този мъж, били отвратителни. Някои приличали на бизнесмени или учители, други на ловци и убийци, но общото между всички тях било впечатлението, че нямат уважение нито към Бога, нито към човека. И ако търсели нещо от самолета (а Харлан добре помнел документите с поименни списъци), то дълг на всеки свестен човек било да им

попречи да стигнат до тях или поне така си казвали Харлан и Пол в желанието си да изкупят донякъде вината за присвоените пари.

Но никой от двамата не бил толкова наивен, та да смята, че кражбата ще остане ненаказана или че ако разкрият местонахождението на самолета пред Дарина Флорес или друг като нея, истината можела да им купи спокойствие през последните години от живота им. Дори само знанието за съществуването на самолета било достатъчно проклятие, защото и двамата били разгледали онзи списък и част от имената останали запечатани в мозъка на Харлан. Дори можел да ги изреди, ако се наложило. Не много, но достатъчно. Достатъчно, за да се прости с живота си.

От друга страна, този мъж вероятно бил тук заради парите. Вероятно те го били привлекли. Вероятно Харлан и Пол не били внимавали толкова, колкото си мислели.

— Какво правите в стаята на жена ми? — попитал той. — Нямате право да влизате тук. Допускат се само роднини и приятели.

Мъжът пристъпил към леглото на Харлановата съпруга и я погалил по лицето и косата. Пръстите му се плъзнали към нейните устни и ги разтворили безсрамно. Анджелин промърморила в съня си и се опитала да отмести глава. Чифт бледи пръсти се наврели в устата ѝ и Харлан видял как мускулите на ръката му се стегнали.

— Казах да седнете, мистър Ветърс. Ако не го направите, ще откъсна езика на жена ви.

Харлан седнал.

— Кой сте вие? — попитал.

— Името ми е Брайтуел.

— Какво искате от нас?

— Знаете какво.

— Не, сър, не зная. Искам да се махнете оттук, затова ще се опитам да дам отговор на въпросите ви, но напразно сте били път дотук.

Докато Брайтуел продължавал да гали косата на Анджелин, ръкавът му се повдигнал и Харлан видял знака на китката му. Приличал на тризъбец.

— Разбрах, че жена ви страда едновременно от паркинсон и алцхаймер?

— Да.

— Сигурно ви е трудно.

В тона му нямало и следа от съчувствие.

— Не колкото на нея.

— Не ми се вярва да е така.

Брайтуел погледнал спящата жена. Той извадил пръстите си от устата ѝ, помирисал ги, после ги близнал с изострения връх на езика си, който по цвят и твърдост приличал на парче суров черен дроб. Мъжът оставил другата си ръка върху челото на Анджелин. Мърморенето ѝ се усилило, сякаш тежестта на ръката я притеснявала, но не се събудила.

— Погледнете я: тя почти не помни коя е, а сигурно през повечето време не помни и вас. Каквото и да сте обичали у нея, отдавна си е заминало. Тя е просто една черупка, един безсмислен товар. И за двамата ще е избавление, ако тя просто... издъхне.

— Не е вярно — казал Харлан.

Брайтуел се усмихнал и тъмните му очи се вторачили в Харлан и намерили мястото, където Харлан криел най-лошите си мисли, и макар да не помръднал с устни, Харлан чул думата „лъжец“. Той не издържал погледа на Брайтуел и свел посрамен очи.

— Аз мога да го предизвикам — казал Брайтуел. — Една възглавница на лицето, лек натиск върху носа и устата. Никой никога няма да узнае и вие ще бъдете свободен.

— Не говорете така, мистър. Да не сте посмели да говорите така.

Брайтуел се изкискал. Бил странно женствен кикот. Дори закрил уста със свободната си ръка.

— Шегувам се, мистър Ветърс. Честно казано, може да заподозрат нещо, ако умре при, хм, необичайни обстоятелства. Да убиеш, е лесно, трудното е да не те хванат. Кое то, разбира се, важи за повечето престъпления, но особено за убийство. Знаете ли защо?

Харлан стоял с наведена глава, вторачен в обувките си. Страхувал се, че мъжът може отново да надникне в очите му и да открие вината му. Тогава се разтревожил, че поведението му може да се сметне като проява на гузна съвест, като признание за престъпление, в което още не бил обвинен. Той се стегнал и вдигнал очи към омразния натрапник.

— Не — казал Харлан. — Не знам.

— Защото убийството е едно от малкото престъпления, които рядко се вършат от опитни престъпници — казал Брайтуел. — Това е престъпление от ярост или страст и следователно рядко е замислено предварително. Убийците допускат грешки, защото не са го правили преди това. Те нямат опит в убиването. Това ги прави лесни за откриване и лесни за наказване. Поуката е следната: престъпленията са работа за професионалисти.

Харлан чакал, опитвайки да овладее дишането си. Радвал се, че в стаята е студено, защото студът спирал потенето.

— Такива жертви правите за нея — казал Брайтуел и отново погалил Анджелин по косата. — Не можете дори да си позволите нови обувки.

— Харесвам си ги — казал Харлан. — Добри обувки са.

— С тях ли искате да ви погребат, мистър Ветърс? — попитал Брайтуел. — Тези ли обувки искате да се подават от ковчега ви, когато дойдат да ви оплачат? Едва ли. Предполагам, че в гардероба пазите някой нов чифт в кутия за тази конкретна евентуалност. Вие сте разумен човек. Вие сте от хората, които се грижат за всичко отнапред: за старостта, за болестите, за смъртта.

— Не мисля, че ще има някакво значение как ще ме натруфят, когато умра — казал Харлан. — Ако щат, да ме сложат в рокля, все ми е тая. А сега ако обичате, махнете ръката си от жена ми. Не ми харесва, а сигурно и на нея.

Ръката на Брайтуел се вдигнала от кожата на Анджелин и Харлан изпитал облекчение. Тя се успокоила и дишането ѝ станало по-равномерно.

— Хубаво място — казал Брайтуел. — Удобно. Чисто. Сигурен съм, че и персоналът е мил. А не като онези на минимална заплата, нали така?

— Сигурно не.

— Няма сестри, които крадат дребните пари от шкафчетата и лакомствата, оставени от внучетата за баба — продължил Брайтуел. — Няма скучаещи перверзници, които се промъкват нощем и пъхат пръсти по отверстията на пациентите за спомен, нещо от добрите времена. Макар че знае ли човек? Не ми харесва този мъж Кланси. Никак не ми харесва. Усещам, че не е стока. Краставите магарета се

надушват. Стане ли дума за перверзници, инстинктът никога не ме лъже.

Харлан не отвърнал. Знаел, че това е примамка. Най-добре било да запази спокойствие и да не се ядосва. Ядосал ли се, можел да се издаде.

— Но няма лошо. Жена ви едва ли ще си спомни. На някои дори им харесва. Последният път трябва да е бил доста отдавна. Както и да е, да не съдим Кланси прибързано. Все пак външният вид понякога лъже.

Той се ухилил и опипал израстъка на гърлото си с всичките му гънки и драскотини.

— За да се върнем на важния въпрос, искам да кажа, че такива продължителни грижи сигурно струват доста. Човек трябва много да работи, за да ги плаща. Многоооо да работи. А вие сте пенсионер, нали така, мистър Ветърс?

— Да.

— Предполагам, че сте заделяли по малко пари за черни дни. Като един разумен мъж, както казах.

— Да. И не съм спирал.

— Работили сте в горската полиция, нали така?

Харлан не си направил труда да попита откъде мъжът знае толкова много за него. Важното било, че мъжът е там и вече го е проучил. Харлан не би трябвало да е изненадан и не бил.

— Да.

— Плащаха ли добре?

— Достатъчно, и малко отгоре. Поне за мен беше достатъчно.

— Проверих банковата ви сметка, мистър Ветърс. Никога не сте имали на сметката си повече от дребни стотинки, образно казано.

— Нямам доверие на банките. Държа парите си подръка.

— Всичките? — Очите на Брайтуел се разширили в престорено изумление. — Че колко трябва да са били? Всичките — това може да е доста. Може да са хиляди, даже десетки хиляди. А, мистър Ветърс? Десетки хиляди ли бяха? Или повече?

Харлан облизал устни и преглътнал. Не искал гласът му да затрепери. Никаква слабост: пред този човек не бивало да прояви никаква слабост.

— Не, никога не са били много. Продажбата на семейната къща след смъртта на майка ми осигури единствения страничен капитал, както се казва.

По лицето на Брайтуел пробягало съмнение.

— Къща ли?

— Живееха в Калис — казал Харлан, произнасяйки „Кале“ по местния начин. — Бях единствено дете и я наследих. Късмет, имайки предвид какво стана с Анджелин.

— Голям късмет.

Харлан вдигнал очи към Брайтуел.

— Казах ви, сър: не знам какво търсите, но ви предупредих, че няма да го намерите. А сега, ще ви бъда задължен, ако ни оставите насаме. Прекалихте с гостуването си.

В този миг Анджелин отворила очи. Тя погледнала Брайтуел и Харлан си помислил, че ще започне да пици. Молел се да не го направи, защото не можел да предположи реакцията на натрапника. Способен бил на убийство, за да защити себе си, това било ясно. Този човек миришел на смърт.

Но Анджелин не изпищяла: тя проговорила и звукът на гласа ѝ накарал Харлан да се просълзи. Говорела с глас, който Харлан не бил чувал от много време, с нежните, красиви тонове на зрелите ѝ години, но под нейния глас сякаш звучал друг, по-дълбок.

— Знам какво си — казала тя и Брайтуел я погледнал изненадан. — Знам какво си — повторила тя — и знам какво се крие в тебе. Държач на души, връзвач на изгубени, преследвач на укрития ангел.

Тя се усмихнала и това се сторило на Харлан по-ужасно от всички изражения на Брайтуеловото лице. Очите на Анджелин блестели, а тонът ѝ бил подигравателен, почти тържествуващ.

— Дните ти са преброени. Той идва за теб. Ще си мислиш, че си го намерил, но той ще е намерил тебе. Махни се оттук. Скрий се, докато още можеш. Изкопай си дупка в земята и се зарий в нея и може би ще те отmine. Може би...

— Кучка — казал Брайтуел с несигурен глас. — Умирацията ти мозък ръси безсмислици.

— Гадна стара мърша — казала Анджелин, без да го слуша. — Жалко бездушно създание, крадящо чужди души за компания. Бягай,

но няма да помогне. Той ще те намери. Той ще те намери и ще те премахне. Теб и всички като тебе. Бой се.

Вратата на стаята се отворила и се появила сестра Ивлин с поднос, на който имало две чаши и чинийка с бисквити. Тя се заковала на място при вида на Брайтуел.

— Кой сте вие? — попитала го.

— Помощ! — извикал Харлан, ставайки от стола си. — Веднага!

Ивлин изпуснала подноса и побягнала. Няколко секунди покъсно се включила алармата. Брайтуел се обърнал към Харлан.

— Не сме приключили — казал той. — Не ти вярвам за парите. Ще се върна и може би ще открадна каквото е останало от жена ти и ще я нося у себе си, веднага щом приключа с тебе.

И той се стрелнал покрай Харлан, следван от звънкия смях на Анджелин. И макар да заключили дома веднага, от мъжа не открили и следа: нито в сградата, нито около нея, нито в града.

— Полицията пристигнала — продължи Мариел, — но баща ми казал, че не знае какво искал мъжът. Просто влязъл в стаята на майка ми и го заварил надвесен над нея. Когато полицаите понечили да разпитат майка ми, тя вече не била на себе си и така и не проговорила повече. Скоро след това се споминала. Баща ми разказал на Пол случката и двамата все очаквали Брайтуел да се върне. После Пол умрял и само баща ми останал да го чака. Но Брайтуел повече не се появил.

— Защо ми разказвате това?

— Защото последните думи, които майка ми прошепнала в ухото на баща ми, след като мъжът избягал, били вашето име — „Когато дойде, кажи на детектива. Кажи на Чарли Паркър“. Това беше и последното нещо, което татко ми прошепна, след като ни разказа историята за самолета в гората. Искаше вие да узнаете тази история, мистър Паркър. Затова дойдохме. Сега вече я знаете.

Около нас звучеше музика, хората разговаряха, хранеха се и пиеха, но ние не участвахме. Бяхме изолирани в нашия ъгъл, обгърнати от копринените силуети на мъртвите.

— Вие сте познавали този Брайтуел, нали? — каза Ърни. — Разбрах по очите ви още първия път, когато го описахме.

— Да, срещал съм го.

— Ще се върне ли, мистър Паркър? — попита Мариел.

- Не — казах.
- Изглеждате много сигурен.
- Сигурен съм, защото го убих.
- Браво — каза Мариел. — А жената?
- Не знам. Ако имаме късмет, някой е убил и нея.

На юг, на юг: по междушатски магистрали и виещи се шосета, покрай мегаполиси, градчета, селца и пръснати къщи, през реки и полета, до един автомобил на самотен, неосветен участък, до една жена, която напуска дома си, една жена, която, ако можеше да чуе историята, разказана в един тих бар в пристанищния град, може би щеше да каже: „Знам за тези неща...“.

Барбара Кели тъкмо напускаше дома си, когато видя червения джип. Една жена, десетина години по-млада от нея самата, клечеше до предната дясна гума и се бореше с гаечен ключ. Когато фаровете я осветиха, тя погледна уплашено и имаше защо. Това беше тъмна, пуста отсечка на един от пътищата, свързващи къщите в района и вливащи се като притоци в главното шосе. В такава вечер, в която облаците се сгъстяват, а острият вятър усилва студа, коли минаваха още по-рядко от обикновено. Неделните вечери в този район бяха, меко казано, спокойни, докато местните жители се наслаждаваха на последните часове от уикенда и се настройваха за началото на новата работна седмица.

Имената на уличките бяха все вдъхновени от природата — „Миеща мечка“, „Скоклива кошута“, „Жаба бик“ — идея на строителната компания, развила района, без пряка връзка с конкретния ареал. Досега Барбара не бе зърнала ни една кошута, скоклива или не, не бе чула ни една жаба бик, а всички миещи мечки, които бе видяла, бяха мъртви. В крайна сметка това не беше от значение. Нито бе ставало дума за това със съседите. Беше свикнала да се нагажда към нови условия. Така по-лесно си въртеше бизнеса.

И така, джип със спукана гума и жена в беда. До нея стоеше момченце на пет или шест години. Беше облечено в черни кецове и сини джинси, а синьото му яке бе закопчано до брадичката.

Започваше да вали. Първата капка пльокна върху предното стъкло на Барбара и почти я заслепи, докато успее да включи чистачките. Видя как момчето се скри под едно дърво и си вдигна качулката, докато жената упорито се мъчеше да смени гумата.

Изглежда, бе развинтила единия от болтовете и нямаше намерение да се отказва. Барбара се възхити от тази проява на дух, колкото и несръчно да боравеше жената с гаечния ключ. Самата Барбара би се справила по-добре. Биваше я в ръцете.

Тя намали точно когато крикът поддаде и джипът се наклони към спуканата гума, а жената политна назад, протягайки ръце зад гърба си, за да предпази главата си от удар. На Барбара ѝ се стори, че чу ругатнята през шума от дъжда и двигателя. Момчето се завтече към нея. Лицето му бе сгърчено в гримаса и тя се досети, че плаче.

При нормални обстоятелства Барбара би продължила. Не беше самарянка. Просто не ѝ бе в характера. Даже напротив. Животът ѝ до съвсем неотдавна бе посветен на бавното съсипване на други хора. Барбара беше експерт по клаузите, изписани с дребен шрифт, които позволяват договорите да бъдат извъртани в полза на кредитора, но не и на длъжника. От друга страна, това предполагаше, че въпросните договори могат да бъдат прочетени и проучени, което невинаги беше така. Всъщност договорите, с които Барбара Кели се занимаваше, бяха предимно устни, освен когато другото бе по-изгодно. Понякога те касаеха пари или имущество. Понякога — хора. Като цяло тези договори представляваха дадени и приети обещания за съдействие, които следваше да бъдат заплатени в подходящо време. Всеки от тях отнемаше частица от душата, бележеше поредната стъпка към погибел.

Работата я бе направила богата, но ѝ бе отнела част от човещината. Наистина понякога си позволяваше някоя и друга филантропска постъпка, дребна или значителна, но само защото състраданието е проява на превъзходство. Сега, спирайки до жената и детето, тя почувства нещо от тази сила, примесено с елемент на сексуална възбуда. Дори умората и дъждът не можеха да прикрият красотата на тази жена.

Този порив беше неочакван, но сладостен. Барбара не бе изпитвала желание от доста време — откакто откриха бучката под мишницата ѝ. В началото не я болеше и тя просто я забрави като някаква дребна неприятност. Хипохондрията ѝ беше чужда. Когато установиха диагнозата — лимфома, — прогнозата за живота, който ѝ оставаше, се измерваше в седмици или месеци. С диагнозата дойде и страхът: страх от болката, страх от страничните въздействия на лечението, страх от смъртта.

И страх от вечните мъки, защото тя по-добре от всеки друг разбираше естеството на сделката, която бе сключила. Нощем в главата ѝ започваха да шепнат гласове, посявайки съмнение в душата ѝ. Те говореха за възможността за спасение дори на такива като нея. И ето я сега, спира до изпаднали в беда жена и дете, между краката ѝ пламва топлина, и дори не знае дали е спряла от почтени подбуди, или от корист.

Барбара свали прозореца си.

— Май сте закъсали — каза тя.

Жената се бе изправила на крака. Фаровете и дъждът ѝ бяха попречили да разбере дали зад волана на приближаващата кола седи мъж или жена, но сега на лицето ѝ се изписа облекчение. Тя пристъпи напред, дъждът се стичаше по лицето ѝ. Гримът ѝ се бе разтекъл и заедно с тъмната рокля и палто ѝ придаваше вид на опечалена близка след особено тягостно погребение, но някак просветлена от скръбта. Момчето чакаше отзад майка му да му даде знак, че може да се приближи. Но не беше само това: Барбара беше особено чувствителна към чуждите реакции и усети в поведението на това момче нещо повече от синовно послушание или естествена детска предпазливост. Той изпитваше недоверие към Барбара.

Умно момче, помисли си Барбара. Умно, чувствително момче.

— Скапаната гума — каза жената. — И крикът е пълен боклук. Имате ли някакъв, с който бихте ми услужили?

— Не — излъга Барбара. — Моят се счупи преди два месеца и още не съм си набавила нов. Ако закъсам, по принцип чакам някой отзивчив полицай да ми помогне или звъня на Пътна помощ.

— Не знам номера на Пътна помощ, а полицаи няма, нито отзивчиви, нито никакви.

— Не знаете ли? Те се разтапят от дъжда.

Жената се опита да се усмихне. Вече беше подгизнала.

— Може и да не са единствените.

— Е, дъждът май скоро няма да спре, а не е добра идея да чакате в колата — каза Барбара, — на този завой стават доста катастрофи. Хората карат с несъобразена скорост, особено в лошо време. Ако някой ви блъсне, ще имате по-големи грижи от спуканата гума.

Жената посърна.

— Какво да правя?

— Живея малко по-нагоре по пътя. Къщата ми почти се вижда от хей онзи бор там. Влезте при мен да се изсушите, а като спре дъждът, ще се обадя на съседа Рой. — След като бе излъгала за крика, вече не можеше да предложи сама да смени гумата. — Той си умира да помага на дами, изпаднали в беда. За нула време ще смени гумата. През това време вие и синът ви ще пийнете нещо топло и ще почакате на сухо. Той ви е син, нали?

Настъпи неловка пауза, след което жената каза:

— Да, разбира се. Това е Уилям. За мен и приятелите му — Били. Интересна пауза, помисли си Барбара.

— Аз съм Барбара — каза тя. — Барбара Кели.

— Аз съм Каролин. Здравейте, приятно ми е.

Двете жени направиха кратко и неловко ръкостискане през отворения прозорец. Каролин помахна на момчето.

— Ела, Били, кажи здравей на тази приятна дама.

С известна неохота, както се стори на Барбара, момчето пристъпи напред. Беше хубаво дете. Имаше бледа кожа и Барбара се запита дали боледува. Ако тази жена му бе майка, което хич не беше сигурно, то момчето не се бе метнало на нея. Момчето щеше да се превърне в грозен мъж и нещо ѝ подсказваше, че то няма много приятели.

— Запознай се с Барбара — каза му Каролин. — Тя ще ни помогне.

Момчето мълчеше и гледаше Барбара със своите тъмни очи като стафиди на тестения фон на лицето му.

— Ами качвайте се — каза тя.

— Сигурна ли сте, че не ви затрудняваме?

— Съвсем не. Бих се притеснявала, ако останете тук, така че ще ми е по-спокойно да знам, че всичко е наред. Трябва ли да вземете нещо от колата?

— Само дамската чанта — каза Каролин.

Тя се обърна и остави Барбара и момчето сами. С вдигната качулка и закопчано догоре яке той изглеждаше по-голям от годините си. Имаше някаква обезпокоителна прилика с оживяла кукла или хомункулус. Гледаше я с омраза. Барбара не позволи усмивката ѝ да трепне. В дома си имаше всякакви медикаменти и лесно щеше да приспи едно дете.

Както и майка му, ако се наложеше, защото почти можеше да вкуси Каролин, а топлината бе започнала да се превръща в бавно, настойчиво пулсиране.

Разкажанието можеше да почака.

Докато пътуваха, двете жени се заприказваха. Изглежда, Каролин и Уилям бяха тръгнали на гости на приятели в Провидънс, Роуд Айлънд. Барбара се зачуди откъде може да идват, за да се озоват в нейния район. Когато попита, Каролин каза, че някъде направила погрешен завой, и Барбара се отказа да разпитва повече.

— Били ли сте в Провидънс преди? — попита Барбара.

— Два пъти, като студентка. Бях страдна почитателка на Ловкрафт^[1].

— Така ли? Аз не можах да го разбера. Струваше ми се твърде истеричен и претенциозен.

— Справедлива критика — каза Каролин. — Но може да е бил такъв, защото е разбирал истинската същност на вселената, или поне така си е въобразявал.

— Имате предвид древни зелени демони с нещо странно, покриващо устата им?

— Нее! Не това, макар че знае ли човек? Не, имам предвид нейната безутешност, нейната студенина, липсата на милост.

Думата „милост“ прониза Барбара като нож. Тя почти усети как болните ѝ лимфни възли реагират на думата в болезнен контраст с щенията на долната половина от тялото ѝ. Аз съм една ходеща метафора, помисли си.

— Колко ободряващо — каза Барбара и жената до нея се засмя.

— Пукането на гума в дъжда има такъв ефект върху жените — каза тя.

Барбара пусна десен мигач и завиха в малка алея, която водеше до къщата ѝ. Вътре светеше. Домът изглеждаше топъл и гостоприемен.

— Така и не попитах — каза Каролин — накъде се бяхте запътили, когато ни намерихте? Надявам се, че не ви отклоняваме от нещо спешно.

Към църквата, почти отвърна Барбара. Отивах на църква.

— Не — каза Барбара, — нищо важно. Ще почака.

Тя ги въведе в дневната. Донесе им хавлии да се подсушат и им предложи да си свалят обувките. И двамата я послушаха, макар момчето да го направи с неохота. Но отказа да си разкопчае якето. Така още повече заприлича на злобно джудже. Барбара забеляза, че има наднормено тегло. Може би се притесняваше от дебелината си. Жената му се усмихна отстъпчиво и последва Барбара в коридора, където окачи палтото си да съхне.

— Много е независим — каза тя. — Понякога не съм сигурна кой от двамата командва вкъщи.

Барбара хвърли поглед на дясната ѝ ръка. Нямаше брачна халка. Каролин разбра какво търси и вдигна лявата си ръка.

— Все още свободна и необвързана — каза.

— А бащата?

— Няма го — каза Каролин безгрижно, но с неуловимата интонация, подсказваща, че повече въпроси по темата не са желани. — А вие? Омъжена ли сте?

— Само за работата си.

— Какво работите?

— Консултант съм. — Това беше стандартният ѝ отговор на този въпрос.

— Звучи доста общо.

— Давам съвети по споразумения и договори.

— Юрист?

— Имам юридическо образование.

Каролин се засмя.

— Добре, няма да питам повече.

— Съжалявам — каза Барбара и също се засмя. — Работата ми не е много интересна.

— О, сигурна съм, че това не е вярно. Изглеждате твърде интелигентна, за да се занимавате с нещо скучно.

— Поредният заблуден — каза Барбара.

— Каква скромност. Значи сте омъжена за работата си, но нямате ли и романтични интереси?

Барбара зърна отражението си в огледалото в коридора и се извърна. Не намираше себе си за привлекателна. С тази провиснала безцветна коса и това скучно лице. Можеше да изброи сексуалните си партньори на пръстите на едната ръка, без да свива всичките.

— Не — каза тя. — Не съм много по романтиката.

Каролин я погледна изпитателно.

— Да не би да предпочитате жени?

Прямотата на въпроса свари Барбара неподготвена.

— Защо питате?

— Просто имам такова усещане. Не че ви упреквам или нещо подобно.

Барбара замълча за миг.

— Да — каза тя. — Предпочитам жените. Всъщност досега съм излизала само с един мъж. Бях млада. Не се получи. Винаги съм изпитвала влечение към жени.

Каролин вдигна рамене.

— Какво толкова, и аз съм била с жени. Предпочитам мъже, но на младини бях доста дива.

Тя смигна на Барбара. Господи, помисли си Барбара, тази е страшна работа. Перфектна. Почти като... Приношение. Думата беше едновременно неочаквана и уместна. Дали са прочели мислите й? Дали са усетили съмненията, които я спохождат? Този начин ли бяха избрали да я задържат: с подарък, като муха, увита в копринени нишки, поднесена на паяка, който дебне в мрежата? Не беше невъзможно. Даже си им беше напълно в стила. В нейния стил. Но мисълта я разтревожи. Имаше нужда да помисли минута-две. Присъствието на жената по някакъв начин я зашеметяваше, а момчето беше енигма. Той ги наблюдаваше проникателно със своите немигащи очи на това безнадеждно, смъртно бледо лице.

— Искате ли нещо сгряващо? — попита Барбара. — Кафе, чай?

— Кафе би било чудесно.

— А ти, Уилям, или Били?

— Той не иска нищо. Има много чувствителен стомах. Боли го, откакто сме тръгнали. По-добре да не пие нищо.

Барбара отиде в кухнята. След минутка, през която я чу да казва тихо нещо на момчето, Каролин я последва. Тя се облегна на плота, докато Барбара наля вода в кафемашината и тънката струйка потече. Присъствието й започваше да притеснява Барбара. Може би беше грешка да я покани, но пък ако беше изпратена от тях, защо не бе дошла направо?

Освен ако не е пътувала към нея, когато е спукала гума.

— Имате прекрасен дом — отбеляза Каролин.

— Благодаря. — Барбара осъзна, че звучи рязко. — Много мило, че го казвате. Сама го обзаведох.

— Имате чудесен вкус. Между другото, одеве не исках да бъде груба. Имам предвид за вашата сексуалност. Просто си мислех, че е добре да изясним този момент, преди да сме отишли по-далече.

— По-далече ли ще отидем? — попита Барбара.

— Бихте ли искали?

Барбара погледна през прозореца на кухнята. Дъждът напомняше на включен телевизор без сигнал, който скриваше картината, така че тя не можеше да проследи развитието на сюжета. Виждаше само жената Каролин, която се отразяваше в стъклото като непълна луна.

Права съм, помисли си Барбара. Чувствам, че съм права. И последната следа от желание и сладост бяха изчезнали. Болестта е виновна, осъзна Барбара. Беше я изтощила повече, отколкото си мислеше. Преди щеше да е нащрек за такива капани, каквито самата тя бе поставяла многократно. Бяха я следили, бяха я чакали. Те знаеха. Знаеха.

— Как се казваш? — попита Барбара.

— Вече казах: името ми е Каролин.

— Не — каза Барбара. — Кое е истинското ти име?

Отражението на жената потрепваше в стъклото като на повредена кинолента. За няколко секунди тя дори сякаш изчезна, оставяйки на мястото си само тъмнина.

— Имам много имена — каза тя, а лицето ѝ постепенно се появи отново, сякаш озарено отвътре, само че вече беше различно. Дори в набразденото от капки стъкло Барбара успя да види, че се е променила. Беше по-красива, но и по-ужасна.

— Но кое е истинското ти име? Кое е най-близо до истинската ти същност?

— Дарина — каза жената. — Можеш да ме наричаш Дарина.

Барбара потръпна. Коленете ѝ се подкосиха и тя с благодарност се облегна на мивката. Изведнъж почувства нужда да наплиска лицето си със студена вода. Най-малкото така щеше да скрие сълзите си, ако се разплачеше.

— Чувала съм за теб — каза тя. — Пращат те при онези, които се отказват. Ти си сянката в ъгъла и кръвта по чашата.

Друго, по-дребно лице се появи до това на жената. Беше детето.

— Защо сте тук? — попита Барбара. — Като изкушение ли ви пращат? Или като награда?

— Никое от двете.

— Тогава защо?

— Защото вече си била подложена на изкушение и се страхуваме, че си се поддала.

— Изкушена? От какво?

— От обещанието за спасение.

— Не знам за какво говориш. Кое е момчето? Син ли ти е наистина?

В историите, които Барбара бе слушала за тази жена, не се споменаваха за никакво дете. Понякога, в името на целите си, тя бе работила с други, но те бяха подобни на нея. Барбара се бе срещнала с един от тях преди доста години, някакъв тлъст изрод с гнусен израстък на гушата, издаващ духовната му скверност. Видът и вонята му за първи път ѝ подсказаха същинската природа на онези, на които служеше. Може би, мислеше си тя сега, това бе мигът, в който семената на съмнението бяха хвърлени в сърцето ѝ, а лимфомата е била последният подтик, от който се е нуждаела, за да предприеме нещо с оглед на по-големите мъки, които я очакваха.

Но този мъж беше мъртъв, или поне така се говореше сред колегите на Барбара, които си шушукаха зад гърбовете на господарите си, но които никога не биха отишли толкова далече, колкото бе отишла тя, никога не биха прибягнали до измяна.

— Да, той е мой син — каза Дарина, приближавайки Барбара изотзад. — Мой син и много повече от това.

Тя протегна ръка, положи я върху рамото на Барбара и я завъртя към себе си. Очите ѝ бяха станали съвършено черни, ирисите се бяха слели със зениците, две затъмнени слънца на фона на безупречна белота. Застанало до нея, момчето се взираше с немигащи очи в Барбара. Има нещо познато у него, помисли си тя, но ръката на жената се плъзна от рамото към подмишницата ѝ, небрежно бръсвайки лявата ѝ гърда. Върховете на пръстите ѝ намериха издутите лимфни възли и Барбара усети пронизващ студ.

— Как можа да си помислиш, че можеш да го скриеш от нас? — попита тя.

— Успях да го скрия от всички. С какво сте по-различни? — отвърна Барбара, изненадана от собствената си дързост.

Дори Дарина изглеждаше учудена, а момчето се намръщи. Пръстите на Дарина се впиха в плътта на Барбара и през тялото ѝ премина болка, каквато още не бе изпитвала. Сякаш жената бе докоснала всяка отделна туморна клетка, предизвиквайки общата им реакция. Най-после силата напусна краката на Барбара и тя се свлече на пода, жената и детето стояха над нея, докато очите ѝ се пълнеха със сълзи, а болката, която бе пронизала целия ѝ организъм, изтляваше с мътна, ужасна светлина.

— Защото ние сме различни — отвърна Дарина. — Можехме да ти помогнем.

— Как? Как бихте могли да ми помогнете? Аз умирам. Да не би да можете да лекувате рак? — Тя се изсмя. — Точно вашият хумор — да имаш способността да премахваш болката и нещастieto, а да не я отпускаш на онези, които се нуждаят от нея.

— Не — каза Дарина, — но можехме да сложим край на мъките ти. Все едно заспиваш, а когато се събудиш, болката я няма. И те посреща един нов свят — награда за всичко, което си направила за нас.

И в мрака на очите ѝ Барбара видя пламъците на пещите, а в дъха ѝ усети дима и вкуса на изгоряла плът. Лъжи, лъжи: всички награди се получават в този живот, а не в следващия, и всички струват скъпо. Цената им бе загубата на спокойната съвест. Цената им беше вечна вина. Цената им беше предателство спрямо непознати и приятели, спрямо любовници и деца. Барбара знаеше: все пак тя се бе занимавала именно с намирането на хора, които могат да бъдат използвани, с оформянето на договорите, на които те полагаха имената си и подписваха своята участ в този свят и в следващия.

— Вместо това — продължи жената — ти започна да се съмняваш. Уплаши се и се опита да избягаш. Мога да разбера това. Не мога да го извиня, но мога да го разбера. Връхлетяха те страх и нещастие и ти се опита да ги смекчиш. Но да се изповядаш? Да се покаеш? Да измениш? — Тя сграбчи лицето на Барбара и пръстите ѝ се впиха в страните ѝ. — И заради какво? Заради обещанието за спасение? Ето, нека ти го прошепна. Чуй истината. Няма спасение. Няма Бог. Бог е лъжа. Бог е името на една измамна надежда. Силата,

която създаде този свят, отдавна я няма. Останахме само ние, тук и отвъд.

— Не — каза Барбара. — Не ти вярвам.

Тя държеше пистолет в нощното си шкафче, но досега не бе имала повод да го използва. Опита се да измисли начин да стигне до него, но си даде сметка, че тази жена не може да бъде измамена. Каквото и да решише да прави, трябваше да го направи тук, в кухнята. Очите ѝ отчаяно се оглеждаха за някакво оръжие: ножовете на магнитна поставка, тиганите, окачени на декоративни куки...

Зад нея продължаваше да бълбука каничката с кафе. Нагревателната плоча беше започнала да прегрява преди седмица. Беше се канила да я занесе на поправка, но така и не намери време. Вместо това бе започнала да си прави нес кафе, за да не вземе да забрави машината и каничката да се пукне.

— Ние сме единствената надежда за безсмъртие — каза Дарина. — Ще ти го докажа, гледай.

Но Барбара нямаше никакво намерение да гледа. Ключовете от колата бяха на масата в дневната. Успееше ли да стигне до колата, щеше да се измъкне. Вече се бе обърнала към онези, които можеха да ѝ помогнат. Те можеха да я скрият, да я подслонят. Можеха дори да ѝ намерят място, където да си отдъхне, легло, в което да умре спокойно, когато болестта я довърши.

Убежище. Щеше да потърси убежище.

Дарина почувства заплахата в изправянето на Барбара, макар да не можеше ясно да определи откъде идваше. Тя просто разбра, че притиснатата в ъгъла жертва се кани да отвърне на удара. Тя се отдръпна бързо, но движението на нарочената жертва бе още по-бързо.

Барбара сграбчи каничката с кафе и лисна съдържанието ѝ в лицето на жената.

---

[1] Хауърд Филипс Ловкрафт е американски автор, писал в жанра на хоръра и фантастиката. — Б.пр. ↑

Откъм масата на Фулси гръмна хорово изпълнение на „Harry Birthday“. Отидох да се включа в песента, която изпяхме около осеяна със свещи планина от тарталети, докато братята Фулси гордо се усмихваха около майка си, а мисис Фулси сияеше от любов към всички. Дейв Еванс намери сили да изпее няколко думи, докато се молеше някой бадем да не е попаднал в тестото за тарталетите. Свещите бяха духнати, тарталетите се изядоха и мисис Фулси не умря. Джаки Гарнър се приготви да си тръгне и взе две тарталети, по една за приятелката и майка си. Напомних си при първа възможност да го попитам как е майка му, след което се върнах в сепарето в дъното, където Мариел Ветърс и Ърни Скъли си приказваха. Изглежда, Мариел се опитваше да убеди Ърни, че са постъпили правилно, като са говорили с мен, и Ърни неохотно се съгласяваше.

— Е, това е нашата история — каза Мариел Ветърс. — Какво ще кажете?

— Вече не бихте ли пийнали нещо по-силно от кафе? — попитах. — Аз лично бих.

Ърни Скъли се съгласи да изпие едно малко уиски, а Мариел прие чаша каберне совиньон. Аз си избрах същото, макар едва да отпивах. Просто ми беше приятно да държа напитката в ръката си. Освен това, откакто беше дошъл, Ърни нито за миг не се бе отпуснал. Може и да не беше кой знае какъв пияч, както сам призна, но сега, след като историята бе разказана, очевидно имаше нужда от едно питие. Още първата глътка отне напрежението от тялото му.

Той се облегна назад и се изключи от разговора, зареял мисли другаде, може би при покойния си брат, край затворения ковчег на Пол.

— Какво искате да направя? — попитах.

— Не знам — каза Мариел. — Решихме, че трябва да ви разкажем за случилото се: и двамата ми родители изрекоха името ви преди смъртта си.

— Защо баща ви не дойде при мен, когато съпругата му е споменала моето име? — попитах.

— Каза ми, че нямало смисъл, пък и Пол Скъли бил против. Много се притеснявах за парите. Страх ги беше, че ако ви разкажат, ще ги докладват на полицията. Но според него е трябвало да узнаете за всичко това, поради което той изчака, докато стане недосегаем за закона, преди да ми спомене за вас. Колкото до мен, исках да разбера какво ще ни посъветвате. Страхувахме се, че този човек Брайтуел може да се върне, но ако това, което казахте, е вярно, вече няма такава вероятност.

Стиснах чашата си. Мариел грешеше. Бяха ме предупредили да не убивам Брайтуел: трябваше да бъде заловен жив, защото според някои схващания съществото, което го обитаваше, мрачният дух, който движеше разлагащото се тяло, би го напуснал в момента на смъртта му, за да се всели в друго тяло. Умира само тялото на гостоприемника: заразата остава. Честно казано, всичкото уиски и вино на света не биха помогнали на Ърни Скъли и Мариел Ветърс да посрещнат тази новина безгрижно. Пък и може изобщо да не бе вярно. Кой вярва на такива неща?

— Не, няма такава вероятност — казах. Само малка. Може би.

— Как го срещнахте? — каза Мариел.

— Докато работех по един случай преди няколко години. Той беше... — потърсих подходяща дума, но не я намерих и добавих просто: — странен.

— Баща ми бе воювал в Корея. Смяташе, че няма по-страшно от това да видиш как от съседния хълм към теб се втурват китайски орди, но Брайтуел промени мнението му.

— Той имаше такова въздействие. Ужасяваше. Изтезаваше. Умъртвяваше.

— Значи не е кой знае каква загуба.

— Никаква.

— Как умря?

— Няма значение. Важното е, че е мъртъв.

Мислите на Ърни Скъли се върнаха при нас. Той нервно потриваше вратовръзката между пръстите си, сякаш се опитваше да премахне някакво петно. Накрая каза:

— Какво ще стане, ако полицията разбере за постъпката на Харлан и Пол?

Аха. Ето какво било.

— За парите ли се тревожите, мистър Скъли?

— Това е голяма сума, поне за човек като мен. Никога не съм имал толкова пари през живота си и сега ги нямам. Да не ни накарат да ги връщаме?

— Възможно е. Вижте, да си го кажем както е: в гората е била извършена кражба. Вие не сте знаели откъде са парите, докато Харлан Ветърс не признал на смъртното си легло, нали така? А брат ви никога не е говорил с вас за това, нали, мистър Скъли?

— Не — каза той и аз му повярвах. — Брат ми чат-пат браконьерстваше, да не говорим, че навремето се занимаваше и с контрабанда на алкохол и цигари. Бях свикнал с неговите нередовни доходи, но не съм го питал откъде има пари за това или онова.

Мариел го погледна изненадано.

— Пол е бил контрабандист?

Ърни се размърда нервно.

— Не казвам, че беше закоравял престъпник, а само че не беше имунизиран срещу изкушенията на някои незаконни начинания.

Еlegantен израз. Ърни Скъли започваше да ми допада все повече.

— Баща ми знаеше ли за това, че Пол се занимава с контрабанда?
— попита Мариел.

— Сигурно. Не е бил сляп.

— Но той самият не го е правил?

— Не, не. Не и Харлан — Скъли улови погледа ми и ъгълчето на устата му се сви дяволито, което го направи да изглежда наполовина на възрастта си. — Поне аз не знам за такова нещо.

— Вечер на откровенията — рекох. — По отношение на парите наказателната отговорност е отпаднала със смъртта на извършителите. Но административната отговорност е друго нещо. Ако отидете в полицията и разкажете там това, което знаете, а после се появи някой и представи доказателства, че тези пари са били негови, тогава не е изключено да се потърси възстановяване на средствата от имуществото на покойниците. Но трябва да се консултирам с юрист по този въпрос. За момента само разсъждавам.

— А ако си замълчим? — каза Мариел.

— Тогава самолетът ще си остане там, където е, докато не го открие някой друг, ако това изобщо се случи. Кой знае за него? Само

вие двамата ли?

Мариел поклати глава.

— Не, брат ми също присъстваше, докато баща ми разказваше историята. Той знае повечето от това, което знам аз.

— Защо „повечето“?

— Грейди е нервен човек. Има проблеми с алкохола и наркотиците. Кончината на баща ни беше голям удар за него. Двамата никога не са се разбирали и дори докато баща ми беше на смъртно легло, пак им беше трудно да се помирят. Мисля, че Грейди беше сърдит на баща ми и в същото време се чувстваше виновен, че се е държал зле с него през по-голямата част от живота си. Не можеше да стои в една стая с него. Баща ми разказваше своята история в продължение на два дни. Понякога заспиваше или забравяше. Получаваше пристъпи на безпокойство и потиснатост и се налагаше да го успокояваме и да го увещаваме да си почива, но той винаги се връщаше към разказа оттам, където го беше прекъснал. Но Грейди невинаги присъстваше в тези моменти. Виждаше се със старите приятели, искаше да си спомни младостта. Не му беше чак толкова весело, но го правеше. Когато баща ми почина, него го нямаше. Един от приятелите на татко трябваше да го домъкне от кръчмата, преди трупът да изстине.

— Можете ли да му имате доверие, че няма да се разприказва?

Тя вдигна рамене.

— Не можех да му имам доверие дори, че няма да се напие преди погребението.

— Трябва да му обясните възможните последствия, ако не си държи устата затворена. Баща ви остави ли нещо в наследство?

— Почти нищо: къщата и малко пари в банката. Повечето от спестяванията му — тя се запъна на думата, усмихна се примирено и продължи: — бяха похарчени за майка ми.

— Кой ще наследи къщата?

— Всичко се дели поравно. Въпреки проблемите на Грейди баща ми не искаше да покаже предпочитание към някое от децата си. Опитвам се да издействам кредит, за да откупя половината на Грейди. Той не желае да живее в Окръга и със сигурност няма намерение да се заселва във Фолс Енд. Тук няма достатъчно барове, а повечето от бившите му гаджета са или омъжени, или дебели, или са заминали за

Тексас. Вълнението от завръщането му във Фолс Енд се изпари едновременно със смъртта на баща ми.

— Искате ли да поговоря с брат ви?

— Не. Предполагам, че можете да бъдете доста убедителен, но ще е по-добре аз да говоря с него. Ние с Грейди се разбираме. Сръдната му беше с баща ми, не с мен.

— Обяснете му, че ако говори, може да застраши собствеността на къщата, в който случай никой няма да получи нищо. А вие, мистър Скъли? Брат ви завеща ли ви нещо след смъртта си?

— Само пикапа, а и той не е напълно изплатен. Живееше в къщата под наем. Имаше широки пръсти. Радвам се, че онези пари от гората са му стигнали да облекчи мъките от болестта, но, общо взето, ги беше изхарчил, преди да почине. И по-добре. Тези пари са били прокълнати от момента, в който са ги взели, така че поне тази грижа ми е спестена. С една дума, не държа никой да разбере за самолета в гората. Идеалният вариант щеше да е и вие да забравите за всичко, което ви разказахме.

С това нещата приключваха, поне що се отнася до тях. Мариел ме попита какво ми дължат за времето, което ми бяха отнели, а аз отговорих, че не съм направил нищо, освен да послушам една история на кафе и вино в бара. Това не може да мине за извършена професионална услуга или нещо подобно. По лицето на Ърни Скъли се изписа облекчение. Сигурно не очакваше някой от големия град да прави каквото и да е безплатно. Попита Мариел дали е готова да тръгват и тя каза, че ще излезе след минутка, докато изкара пикапа. Той си тръгна с известна неохота, сякаш се притесняваше да не би младата жена да разкаже още нещо.

— Върви, Ърни — каза Мариел. — Искам само да попитам мистър Паркър нещо лично. Не е нещо, което те засяга.

Той кимна, здрависа се с мен и излезе навън в нощта.

— Лично? — казах.

— Може да се каже. Този Брайтуел — кой беше той всъщност? Но без глупостите, че бил странен и тям подобни. Искам да знам истината.

— Може да се каже, че беше член на един култ, наречен „Вярващите“. Тризъбецът, татуиран на китката му, е знакът, по който се разпознават.

— Кои?

— Той и другите като него.

— И в какво вярват?

— Вярват в съществуването на паднали ангели. Някои от тях дори вярват, че самите те са ангели. Това е често срещана мания, макар че те са я извели до невъобразимо ниво.

— И Брайтуел ли се смяташе за паднал ангел?

— Да.

Тя помисли и каза:

— Какво е имала предвид майка ми, когато е говорила за някакъв „укрит ангел“?

Изразът имаше две възможни значения. Първото беше свързано с легендата за великото низвергване на разбунтувалите се ангели и тяхното падение от небето на земята: въпросният ангел се покаял и макар да не се надявал на прошка за греховете си, продължил да търси изкупление, обръщайки гръб на своите гневни, отчаяни събрата, и накрая се скрил в безбройното човешко множество.

Но аз разкрих на Мариел втората възможност:

— Брайтуел смяташе, че е слуга на двама ангели близнаци, две половини на едно същество. Единият бил намерен от враговете си отдавна и затворен в сребро, за да не може да броди, но Брайтуел и другият ангел продължаваха да го търсят. Те бяха обладани от нуждата да го освободят.

— Господи. И намери ли това, което търсеше?

— Той намери смъртта си в това издирване, но да, накрая смяташе, че го е открил.

— Тази жена, Дарина Флорес, дали е споделяла същата вяра?

— Ако, както изглежда, е била заедно с Брайтуел при пристигането му във Фолс Енд, това вероятно е така.

— Но не е носела такъв знак, попитах баща ми.

— Може да е бил скрит. Не бях чувал за Дарина Флорес до днес.

Тя се облегна назад и ме погледна.

— Защо Брайтуел се е интересувал от самолета?

— Да не искате от мен да проуча това?

Тя се замисли, после се поуспокои.

— Не. Мисля, че сте прав, Ърни също. Най-добре да си траем и да оставим самолета там, където е.

— За да отговоря на въпроса ви, Брайтуел не се е интересувал толкова от парите, колкото от нещо друго. Ако баща ви е бил прав за пътника, окован за седалката, възможно е именно той да е предмет на Брайтуеловото любопитство; или пък документите, за които е споменал баща ви. Тези имена имат значение. Те представляват някакъв регистър. Така че за Брайтуел парите са били само средство към истинската цел. Изправил се е срещу баща ви в дома за възрастни хора, защото той, а вероятно и жената Флорес са търсели случаи на необичайно големи харчове. Цената на грижите за майка ви влиза в тази категория.

— Смятате ли, че Брайтуел се е вързал на лъжата на баща ми за източника му на доходи?

— Дори и да не е така, не е имал възможност да провери. Той умря през същата година, в която се е изправил срещу баща ви.

Тя отново ме изгледа изпитателно. Не беше глупава. Ърни Скъли може да се притесняваше най-вече от полицията или друг човек във връзка с парите, но Мариел Ветърс имаше по-дълбоки опасения.

— Наричате ги Вярващите, в множествено число. Дори жената да не е била една от тях, би трябвало да има и други като него.

— Не — казах, — няма други като него. Той беше неприятен по начини, за които дори не подозирате. Колкото до Вярващите, мисля, че са унищожени. Но тази жена, Флорес, може да е нещо различно. Затова е препоръчително двамата с мистър Скъли да си мълчат. Ако тя е все още наоколо, не бихте искали да я привлечете към себе си.

От паркинга се чу клаксон. Ърни Скъли губеше търпение.

— Колата ви чака — казах.

— Ърни знаеше за самолета преди мен — каза Мариел. — Брат му го посветил в историята, преди да умре, и чак когато аз разказах своята част, той пожела да се посъветваме с някого. Но вече ще си мълчи. Той е кротък човек, но не е глупав. А аз ще говоря с брат ми. Той може да е идиот, но си знае интереса. Няма да рискува да изгуби тези пари.

— Вие също няма да говорите за това.

— Не — отвърна тя. — Значи оставате само вие.

— Не съм длъжен да спазвам поверителност, тъй като, строго погледнато, вие не сте ми клиенти, но аз знам какво представляват тези хора. Няма да изложа вас, близките ви или мистър Скъли на опасност.

Тя кимна, приемайки думите ми и техния подтекст, и се изправи.
— Един последен въпрос, мистър Паркър — каза тя. — Според вас съществуват ли паднали ангели?

Не я излъгах.

— Да, така мисля.

Тя извади от чантата си лист хартия. Изглеждаше стар и многократно сгъван и разгъван. Тя го постави в дясната ми ръка.

— Какво е това? — попитах.

— Баща ми оставил чантата в самолета, но взел от нея един лист с имена. Не можа да ми обясни защо. Предполагам, че от съображения за допълнителна сигурност. Ако нещо се случило с него или с Пол, списъкът е можел да помогне за установяване на извършителите.

Тя постави ръка на рамото ми, минавайки покрай мен.

— Само не споменавайте нашите имена — каза и си тръгна.

В изрядно чистата кухня на къщата в Кънектикът Барбара Кели се бореше за остатъка от живота си.

На Дарина Флорес ѝ отне един миг, за да реагира на болката от кафето, лиснато в лицето ѝ. Тя изпищя и вдигна ръце сякаш просто да обърше течността от лицето си. После то пламна и писъците ѝ станаха още по-пронизителни, докато тя се блъскаше гърбом в барплота на кухнята. Краката ѝ се оплетоха и тя падна на пода. Устата на момчето се окръгли в ням потрес. То стоеше, замръзнало, и Барбара го бутна встрани с такава сила, че главата му се удари в мраморния плот с кух, отвратителен звук, от който я побиха тръпки. Тя не погледна назад дори когато почувства ноктите на Дарина да се впиват в десния ѝ глезен. Барбара залитна, но запази присъствие на духа, впила поглед в холната масичка, ключовете за колата и входната врата.

Тя грабна пътьом ключовете, дръпна вратата и се озова в поройния дъжд на метри от колата, паркирана на алеята. Натисна бутона на дистанционното, фаровете присветнаха и колата я приветства с бипване. Вече бе отворила шофьорската врата, когато нещо се стовари на гърба ѝ, обгръщайки корема ѝ с краката си, впивайки пръсти в лицето и очите ѝ. Тя извърна глава и видя лицето на момчето до лявата страна на лицето си. Устата му се разтвори, разкривайки остри зъби като на гризач, и то ухапа с всички сили

бузата ѝ, откъсвайки парче месо от нея; сега писъците се надигнаха от устата на Барбара. Тя се протегна назад, хвана го за якето и се опита да го отскубне от себе си. Той се държеше здраво и челюстите му се раззинаха за второ захващане, този път в шията ѝ.

Тя го блъсна с всички сили в колата и усети как му изкара въздуха. Отново го блъсна, като този път добави и удар назад с главата си. Носът му се счупи и то отпусна хватката си, но падайки, успя да избие ключовете от ръката ѝ. Строполи се на земята, покривайки с ръка потрошения си нос. Тя се обърна и заби рязък ритник в ребрата му. Лицето ѝ изгаряше от болка. Мярна отражението си в стъклото — на бузата ѝ имаше неравна червена дупка с размерите на доларова монета.

Погледна към чакъла и намери ключовете. Наведе се да ги вземе и когато се изправи, Дарина беше зад нея. Барбара не успя да реагира, преди ножът да посече левия ѝ крак, прерязвайки сухожилията зад коляното. Тя рухна и жената се стовари върху нея с цялата си тежест. Последва нова болка, когато ножът осакати и десния ѝ крак. Сега тя понасяше ритници, обърната по гръб, принудена да погледне лицето на жената над нея.

Дарина вече никога нямаше да бъде красива. Почти цялото ѝ лице беше попарено до кръв. Лявото ѝ око беше червено и издуто. От начина, по който държеше главата си, Барбара се досети, че това око вече е сляпо.

Супер, помисли си Барбара, макар да се гърчеше в агония на чакъла, а болката изгаряше краката ѝ.

— Какво ми направи? — каза Дарина. Движеше само левия ъгъл на устата си, изръмжавайки думите.

— Преебах те, кучко — каза Барбара, — яко те преебах.

Дарина вдигна обезобразеното си лице към небето, за да го охлади на дъжда. Момчето застана до нея. От подутия му нос се лееше кръв.

— Къде е твоят триглав бог сега? — каза Дарина. — Къде е твоето спасение?

Тя посочи към момчето.

— Покажи ѝ — каза му. — Покажи ѝ как се прави истинското възкресение.

Момчето свали качулката си, оголвайки неравния череп, който вече оплешивяваше, а кичурите коса бяха полепнали по него като лишеи по скала. Той бавно свали ципа на якето си, оголвайки шията, на която вече се издуваше моравият мехур.

— Не — каза Барбара. — Не, не...

Тя вдигна ръце, сякаш за да го пропъди, но двамата я сграбчиха за протегнатите ръце и я завлякоха обратно в къщата, а писъците ѝ потъваха в гърма и дъжда, кръвта ѝ течеше, но се отмиваше и изчезваше заедно с надеждата и живота ѝ.

Тя зашепна молитва.

II

*Чий е немият дух, който маха с
ръка
и зове ме през лунни поляни?*

Алексан
дър Поуп
(1688–1744),
„Елегия за
една нещастна
лейди“

И отново на север: на север от Ню Йорк, на север от Бостън, на север от Портланд. На север към края.

Бяха се загубили. Андреа Фостър виждаше това, колкото и съпругът ѝ да не желаше да го признае: той никога не признаваше грешките си, но тя чувстваше, че не е сигурен къде се намират. Той продължаваше да се взира в картата, сякаш линиите, обозначаващи възвишения и пътеки, имаха някакво отношение към хаотичната действителност на заобикалящата ги гора, и да поглежда компаса с надеждата някак да се ориентира по хартията и инструмента. Но тя бе достатъчно разумна да не попита има ли той представа къде се намират или накъде отиват. Той щеше само да се сопне, да се разсърди и така този и без това неприятен ден да стане още по-тягостен.

Поне се бяха сетили да вземат флакон репелент, който ги предпазваше от насекомите, макар вероятно с цената на някоя и друга убита мозъчна клетка. Ако в момента трябваше да избира между това да бъде изядена жива насред гората и опасността от последващо мозъчно увреждане, тя с готовност би предпочела втората възможност. Той я бе успокоил, че по това време на годината няма насекоми, но имаше: най-вече дребни мушици, но и една оса, която наистина я бе притеснила повече от всичко останало. Щом някоя оса е останала будна до ноември, тя непременно е в лошо настроение. Беше успяла да я убие, първо я плесна с шапката, а след това я смачка с крак, но след това бе зърнала и други. Като че ли колкото по-дълбоко в гората навлизаха, толкова повече насекоми се рояха наоколо. Във флакона все още имаше репелент, но той намаляваше с притеснителна бързина. Много ѝ се щеше да се доберат до цивилизацията, преди да е свършил съвсем.

Освен това беше жежко. Логично бе да се предположи, че сянката на дърветата би трябвало да пази хлад, но изглежда, случаят не беше такъв. Тя често се задъхваше и колкото и вода да пиеше, не успяваше да утоли жаждата си. По принцип обичаше дневните преходи, но след този с удоволствие щеше да остане два-три дни в

някай приятен хотел, да пийва вино, да взема продължителни вани, да чете. Веднъж да свършеше този ден и да се приберяха във Фолс Енд, тя щеше да поговори с Крис да продължат за Квебек или Монреал малко по-рано от планираното. Дивата природа вече ѝ идваше в повече, а подозираше, че тайничко — и на него. Той беше твърде упорит, за да си признае, както беше твърде упорит, за да признае, че ако още не са нагазили до колене в лайната, то вече усещат миризмата им.

Беше се съгласила с неохота на тази екскурзия. Крис трябваше да отмени лятната почивка заради работата си и се наложи тя и дъщерите им да отидат при сестра ѝ и нейните деца в Тампа за десет дена, докато Крис бе останал в Ню Йорк. Това му е лошото на самонаемния труд — има ли работа, трябва да я поемеш, особено в тези трудни времена. Но той обожаваше горите на Мейн, напомняли му за детството, казваше, когато някакви семейни приятели им предоставяли вилата си във Форкс всяко лято за две седмици. Така че за него това бе носталгична екскурзия, особено след смъртта на майка му през януари, и Андреа просто нямаше как да му откаже. Хич не ѝ се мотаеше из горите точно по време на ловния сезон, но той я успокои, че няма нищо страшно, особено когато са облечени с такива оранжеви светлоотразителни жилетки.

Оранжевото определено не ѝ отиваше.

Оранжевото никому не отива.

Тя погледна към небето. Имаше тежки облаци, което я разтревожи. Можеше да завали, макар да не бе чула подобна прогноза.

— По дяволите — каза Крис. — Тук някъде трябва да има поток. Ако тръгнем по него, ще ни заведе до града.

Той се огледа наляво и надясно с надеждата да зърне сребрист отблясък, послуша се за шум от течаща вода, но нямаше нищо, не се чуваха дори птици.

Искаше ѝ се да изкрещи: не чувам никакъв поток. Ти чуваш ли поток? Не, защото няма никакъв шибан поток. Изгубихме се! От колко време ни водиш в грешна посока? Колко сложно е да се определи накъде е север, юг, изток и запад? Нали си планинар! Имаш компас и карта. Е, хайде, Винету, намери пътя!

Той се извърна към нея, сякаш вътрешният ѝ крясък бе толкова силен, че някаква атавистична част от мозъка му го бе доловила.

— Трябва да е тук, Андреа — каза той. — Вървели сме на изток, по компаса.

Изглеждаше объркан като малко момче. Ядът ѝ понамаля.

— Покажи ми — каза тя.

Той ѝ подаде компаса и посочи картата с добре поддържания си маникюр. Беше прав — изглежда, се движеха на изток и с темпото, с което се движеха, трябваше вече да са стигнали до Литъл Хед Стрийм. Тя чукна по компаса с пръст, по навик.

Стрелката бавно се извъртя на 180 градуса.

— Моля? — каза Крис. Взе инструмента от жена си. — Как може да прави така?

Той потропа по компаса със собствения си пръст. Стрелката не помръдна.

— Възможно ли е през цялото време да сме вървели на запад? — попита Андреа.

— Не. Мога да различа изток от запад. Вървахме на изток. Според мен.

За първи път в гласа му прозвуча истинска тревога. Носеха туристическия комплект за оцеляване в планината, както и малко храна, но никой от двамата нямаше желание да прекарат нощта на открито без подходяща екипировка. Всъщност никога не бяха си падали по нощувки на открито, дори на млади години. И двамата държаха на удобствата на цивилизацията, а всеки дълъг дневен преход се осмисляше най-вече от възможността за малко лукс и хубава вечеря след края му.

Тя отново вдигна очи към небето, но то едва прозираше през короните на дърветата, които тук растяха много нагъсто и бяха необичайно стари. Някои от тях вероятно бяха на стотици години, със своите раздути, покрити с израстъци стволоче и криви клони, напомнящи счупени и зараснали накриво крайници. Теренът на места бе каменист, а във въздуха се носеше някаква смрад. Миришеше на стара дроб чорба.

— Може да се покатериш на дървото и да се ориентираш къде сме — каза тя и се изкикоти.

— Не помагаш много — каза Крис.

Той я погледна сърдито и тя отново се изкикоти. Не знаеше защо се смее. Бяха се изгубили и макар да не беше зима и да нямаше

опасност да замръзнат, телефоните им бяха без покритие, храната им беше малко, а температурата щеше да падне рязко с настъпването на нощта. Никой не знаеше къде се намират. Бяха напуснали мотела в Рейнджли малко след зазоряване, в случай че намерят някое по-интересно място на север, и колата им стоеше паркирана на главната улица във Фолс Енд. Щяха да минат дни, преди някому да направи впечатление, че стои там. Тя бе обърнала внимание на Крис, че трябваше да си направят някаква резервация във Фолс Енд за всеки случай, но той бе отговорил, че още е рано, пък и градът изглежда пуст и ако тръгнат на преход, ще се върнат до късния следобед. Това беше друг негов недостатък — не обичаше да резервира нищо, дори мотелска стая в малко градче. Когато излизаха да вечерят в някой нов град, той влизаше от ресторант в ресторант да разглежда менюто и да търси перфектната храна на перфектното място. Имаше вечери, в които обикаляха и спореха толкова дълго, че накрая всички ресторанти бяха или затворени, или пълни и двамата се примиряваха да вечерят бургери в някой бар, докато съпругът ѝ се ядосваше за пропуснатите възможности.

— И каква е тази смрад? — каза Крис.

— Мирише на развалена яхния с карантии — отвърна тя.

— Може наблизо да има къща.

— Тук? Не видях никъде път.

— Не виждаш ли колко е гъста гората? Може да има цяло шосе на един хвърлей оттук, но няма да узнаем, докато не чуем някой камион.

Няма какво шосе, щеше ѝ се да каже. Няма дори туристическа пътека. Изгубихме я, когато ти реши да бъдеш изследовател и ни забърка в тази каша. Тя си спомни сцената в някакъв комикс, на която имаше нарисувано семейство наред с пустош и всички се бяха скупчили около бащата, който изучаваше картата. Надписът гласеше: „Не е важно къде сме, а кой е виновен за това“.

— Ако има къща, може да има и телефон — продължи Крис. — Или поне ще ни упътят към града.

Андреа трябваше да се съгласи с предположенията му, макар да не бе убедена, че иска да се занимава с някого, който живее толкова навътре във Великата северна гора. Човек, дошъл чак тук, за да живее необезпокоявано, може и да не подскочи от радост при вида на двама

изгубени граждани, вонящи на пот и репелент, застанали на прага на неговата прекрасна, усамотена къщурка.

— Там! — каза Крис, сочейки вдясно.

— Какво?

— Видях човек.

Тя погледна, но не видя нищо. Клоните на дърветата се раздвижиха с шумолене. Странно: не се усещаше никакъв вятър.

— Сигурен ли си?

— Между онези дървета имаше човек. Сигурен съм. Ехо! Ехо! Насам! Загубихме се. Трябва ни помощ. — Той вдигна ръка над очите си. — Копеле! Май бяга от нас. Ехо! Ехо!

Андреа все още не виждаше нищо, но се присъедини към виковете на съпруга си, в случай че онзи се е уплашил от среща със сам мъж в своя район.

— Ако обичате — провикна се тя. — Не сме лоши хора. Просто искаме да ни покажете накъде е пътеката.

Крис сгъна картата и я пхна в раницата.

— Тръгвай — каза й.

— Накъде?

— Да го настигнем.

— Моля? Луд ли си? Ако не иска да ни помогне, негова воля. Ако го подгоним, няма да стане по-добре.

— За бога, Андреа, в гората има закон, не знаеш ли? Също както в открито море. Не можеш да оставиш закъсал човек. Искаме само да ни упъти.

Андреа не беше чувала за никакъв горски закон и беше почти сигурна, че няма такова нещо. А дори да имаше, също както в морето, имаше и такива, които не го спазват. Не знаеше какво представлява горският еквивалент на пират, а и не искаше да узнае. Имаше случаи на изчезвания и някои от тези хора така и не биваха намерени. Едва ли всички те бяха изядени от мечка.

— Ами ако има пушка? — каза тя.

— Аз нямам. Защо да ме стреля? Знаеш ли, „Избавление“ беше просто филм. Пък и действието се развиваше някъде в Юга. Там хората са други. Това тук е Мейн.

Той се спусна да гони мъжа, когото само той бе видял. Андреа тръгна след него. Нямаше избор. Гората беше гъста и тя не искаше да

изгуби мъжа си от поглед. Единственият по-лош вариант на сегашната ситуация бе да се озове в нея сама. Той се движеше все по-бързо. Типично за Крис. Щукне ли му нещо, тръгва да го преследва с пълна газ до края. Като много други мъже, които познаваше, и той не можеше да поддържа повече от една мисловна нишка, но пък притежаваше решителността, която липсваше понякога на нея.

— Чакай, Крис — каза тя.

— Ще го изпуснем.

— Ще изпуснеш мен.

Той се спря и протегна лявата си ръка към нея от върха на малко възвишение, докато тя продължаваше да се взира напред.

— Тук ли е още?

— Не. Чакай, ето го. Гледа към нас.

— Къде? — тя напрегна поглед, присвила очи в горския сумрак.

— Още не мога да го видя.

— Май си вдигна ръката. Иска да го последваме. Да, определено.

Показва ни пътя.

— Сигурен ли си?

— Че какво друго може да прави?

— Амии, да ни води навътре в гората?

— Че защо?

Защото има лоши хора. Защото се опитва да ни хване в капан.

— Не знам. Може да иска да ни обере?

— Защо му е да ни води навътре в гората? Можеше да ни обере и тук.

Крис имаше право, но тя продължаваше да се тревожи.

— Моля те да внимаваме.

— Винаги внимавам.

— Невинаги. Така забременях с Даниела, помниш ли?

Той ѝ хвърли онази усмивка, която толкова я бе омаяла в колежа и я бе накарала да се хвърли в леглото с него първия път, и тя му отвърна със своята дяволита секси усмивка, която винаги караше космите на тила му да се изправят, а и други части на тялото му също, и двамата си пожелаха едно и също: да са в леглото заедно с преполовена бутилка вино до себе си и всеки от двамата да усеща вкуса на виното по устните и езика на другия, докато се целуват.

— Всичко ще бъде наред — каза той.

— Вярвам ти — отговори тя. — Но ще спрем малко с преходите, става ли?

— Става.

Тя го хвана за ръката и я стисна. Докато стоеше до него, за първи път видя мъжа. Може би заради съчетанието от гъстите облаци и сумрака на гъстата гора, но ѝ се стори, че мъжът носи някаква мантия. Носеше и качулка на главата си, така че не можеше да види лицето му. Очевидно им махаше с ръка да се приближат. Съпругът ѝ се бе оказал прав за това.

Почувства в стомаха си някаква студена болка. Тя притежаваше много точно чувство за хората, макар Крис да се усмихваше иронично на това нейно твърдение. Мъжете са различни. Те нямат развито усещане за собствената си уязвимост. Жените се нуждаят от това допълнително сетиво за опасностите, които ги заобикалят. Тя се надяваше да е предала това сетиво и на дъщерите си. Този мъж им мислеше злото — бе сигурна в това. Зарадва се, че момичетата са на сигурно с родителите ѝ в Олбъни, а не са тук с тях в гората. Опита се да проговори, но Крис извади ръката си от нейната и тръгна към бавно помахващата фигура, следвайки я все по-навътре и навътре в гората.

А тя вървеше след него.

Беше денят след срещата ми с Мариел Ветърс и Ърни Скъли.

Ноември си отиваше с неохота. Месецът бе започнал със снежна буря, вещаеща дълга и студена зима, но повече сняг така и не падна, а температурите бавно се покачиха до нива, при които пуловерът беше излишен, а вечер баровете оставяха вратите си отворени, за да пускат вътре свеж въздух. Но вече подухваше севернякът и от прозореца на кабинета ми се виждаше как високата жилава трева в мочурищата на Скарбъро откликва с нежен танц на флейтата на вятъра.

На бюрото пред мен лежеше печатният списък, който бях получил от Мариел. Той се състоеше от седем имена: шестима мъже и една жена. Срещу четири от имената имаше изписани парични суми, вариращи от \$3 000 до \$45 000. Срещу останалите три имена бяха добавени на ръка думите „Осъществен контакт“, следвани от думата „Приел“ в два случая и думата „Отказ“ в един. Само едно от имената в списъка ми беше познато, и то след като направих кръстосана проверка по номера на пощенската кутия, за да се уверя, че става дума за същия човек: Арън Нюман беше журналист от един нюйоркски вестник и политически публицист, разполагащ с изключително добри източници на информация. Той бе станал известен напоследък със серия материали, разобличаващи женен конгресмен в контакти с двама деветнайсетгодишни младежи, чиито сексуални услуги бе ползвал, може би срещу заплащане, а може би не. Естествено, кариерата на конгресмена тутакси се озова в тоалетната чиния, а жена му пусна водата, отказвайки да се появи на сълзливите му пресконференции. Хората лесно се водят за носа: покажи им разкаял се грешник, придружен от великодушно прощаваща съпруга, и те също ще простят, дай им обаче разкаял се грешник, останал сам на подиума, и те ще започнат да се оглеждат за камъни, с които да го замерят. Срещу името на Нюман нямаше парична сума, но имаше думата „Приел“.

Името на друг мъж, Дейвис Тейт, също ми звучеше познато отнякъде и вездесъщият Гугъл свърши останалото. Тейт се оказа радиоводещ и знаменитост в средите на крайнодесните, типичен

представител на прослойката, даваща лоша слава на умерените консерватори, които не са склонни да намразят от пръв поглед всеки, който не споделя тяхната раса, вяра или сексуална ориентация. Срещу името на Тейт имаше написана на ръка буква „А“ с три звездички, което можеше да означава или отличен успех в университета, или че Дейвис Тейт е приел с необичаен ентузиазъм^[1].

Срещу името на жената, Солен Ескот, имаше дванайсетцифрено число, което не се оказа телефонен номер, а интернет търсачката не откри никакви съвпадения, дори в комбинация с името й. Допълнителното равнене ме доведе до няколко личности с това име, в това число банкова служителка, писателка и домакиня, починала при автомобилна катастрофа през октомври 2001 година, нейде северно от Милфорд, Ню Хампшир.

Разгледах отново дванайсетте цифри до името на Солен Ескот, които, за разлика от останалите знаци в списъка, бяха напечатани в червено, и ги разделих на две шестцифрени числа. Първото завършваше на 65, а второто — на 01. Оказа се, че първото число съответства на рождената дата на Солен Ескот според некролога, а второто — на датата на смъртта й. Според списанието, намерено в самолета обаче, той бе паднал в гората през юли 2001, три месеца преди Солен Ескот да загине. Или някой, свързан със самолета, имаше директна връзка с Господ, или пък смъртта на Солен Ескот е била предварително замислена.

От некролога научих и името на съпруга на Солен Ескот. Тя запазила моминското си име след женитбата. Името на съпруга беше Кенет Чан, известен на приятелите и колегите си като Кени. Името му фигурираше в списъка над това на Солен.

Срещу него беше изписана думата „Приел“.

Отне ми още час да разкрия самоличността на друго от лицата в списъка и връзката отново беше Солен Ескот. Единственият човек, срещу чието име пишеше „Отказ“, бе някой си Брандън Фелис. Мъж на име Брандън Фелис се оказа загинал при обир на бензиностанция близо до Нюбърипорт, Масачузетс, през март 2002. Причината за смъртта му не бе изяснена. Според един от свидетелите — търговец, който си пиел кафето в автомобила си от другата страна на улицата — в момента на обира Фелис зареждаше резервоара на своя мерцедес, когато двама маскирани мъже спрели с буик, и двамата въоръжени с

пистолети: Единият наредил на бензинджията да опразни касата, докато другият накарал Фелис и някаква жена на име Антония Вига, която тъкмо помпала гумите на своя миниван, да легнат на земята. Когато първият нападател излязъл с парите, като преди това прострелял и сериозно ранил служителя, вторият пристъпил към лежащите на земята Фелис и Вига и застрелял и двамата в тила. Нападателяте избягали и по-късно буикът бил намерен опожарен край шосе № 1. Буикът се оказал откраднат по-рано от района на Бак Бей в Бостън. Нападателяте задигнали всичко на всичко 163 долара, но така и не били открити.

Брандън Фелис бил свързан със Солен Ескот чрез нейния съпруг, Кени Чан. Фелис, Ескот и Чан били основатели и съсобственици на софтуерната компания „Бранкен Дивелъпмънтс Инк.“, в която всеки от тях имал дял от една трета. Фелис не бил женен и нямал деца. След смъртта му неговият дял в компанията бил придобит от компания на име „Прайър Инвестмънтс“. Междувременно делът на Солен Ескот в компанията преминал в ръцете на съпруга ѝ след фаталния инцидент, причинил смъртта ѝ.

Не бях чувал за „Прайър Инвестмънтс“, но след като се порових в мрежата научих малко за компанията. Оказа се много дискретна организация, обслужваща клиенти, които предпочитат бизнесът им да остане възможно най-анонимен. Името на компанията се появяваше в медиите единствено по повод на възникнали проблеми, като последния такъв случай бе от 2009 година, когато фирмата „непреднамерено“ нарушила ембаргото за инвестиции в Бирма. Един от младшите съдружници в „Прайър Инвестмънтс“ положил подписа си под договор от страна на чуждестранно подразделение на фиктивна компания в Панама, но бил проследен до офиса на „Прайър“ в Бостън. След проведено разследване Отделът за контрол на чуждестранните инвестиции към американското финансово министерство наложило на „Прайър“ глоба от \$50 000, а въпросният младши съдружник бил санкциониран с временно отстраняване от длъжност. Гарисън Прайър, изпълнителен директор на компанията, описал инцидента като „изолиран случай“ и „техническа грешка“, каквото и да означавало това.

Междувременно „Бранкен Дивелъпмънтс“ специализирала в алгоритми за сигурност в отбранителната и оръжейната индустрия и се

превърнала в сериозен играч в бранша. През 2004 компанията тихомълком прекратила дейността си, прехвърляйки активите си на Министерството на отбраната, а Кени Чан се оттеглил, според мълвата, като много заможен човек. „Прайър Инвестмънтс“ отново се появява на сцената в качеството си на посредник, осъществил придобиването на „Бранкен“ от министерството срещу комисиона от сделката.

Интригата в цялата история идваше от смъртта на Кени Чан: през 2006 година той бил открит мъртъв в собствения си сейф, посред ценни книжа, суми в различни валути и около \$20 000 в брой. Сейфът бил голям, но не достатъчно, за да помести спокойно Кени Чан, и някой бил натрошил краката и ръцете му, за да го направи попластичен. Трупът бил открит с известно закъснение и не могло да се установи дали е умрял от задушаване, или се е задавил до смърт с швейцарския златен франк, който извадили от гърлото му.

И така, съпругата на Кени Чан починала в автомобилна катастрофа, която, изглежда, била замислена предварително, а неговият съдружник бил застрелян безпричинно по време на обир на бензиностанция няколко месеца по-късно. Впоследствие Кени Чан ликвидирал бизнеса си и продал дела си, преди някой да ликвидира самия Кени Чан, като мотива за това очевидно не бил обир. Ставаше ясно, че мистър Чан се бе порадвал на доста интересен, макар и сравнително кратък живот. Смъртта на Солен Ескот бе определена от полицията като нещастен случай; разследването около смъртта на Брандън Фелис бе стигнало до задънена улица; краят на Кени Чан бе останал загадка.

Другите две имена от списъка не ми говореха нищо, макар да открих некролози на различни хора, които може да са стояли зад тях. Без допълнителна информация ми се струваше невъзможно да стигна до нещо повече относно списъка.

И през цялото време се сещах за Брайтуел: Брайтуел, убиец на мъже и жени; жътвар и хамбар за души; същество, чийто образ стоеше на снимки от Втората световна война, чийто образ бе останал почти непроменен в продължение на още шейсет години след това, когато бе продължил да убива за своята кауза, и чийто образ носеше стряскаща прилика с една от фигурите на вековна картина, изобразяваща бойно поле, където се бие редом с паднал ангел. Бях го умъртвил и въпреки това се съмнявах, че такъв като него може изобщо да бъде унищожен с

куршум или стоманено острие. Все още чувах шепота на преродени същества, на преселващи се духове и бях видял последствията от отмъщението, търсено неотстъпно поколение след поколение. Брайтуел и подобните нему не бяха от човешкия род. Те бяха Друго.

Тогава какво бе привлякло Брайтуел във Фолс Енд и каква роля играеше списъкът?

Същия следобед започнах да разчиствам бюрото си от всякакви ангажименти. Нямахме чак толкова за разчистване. Работата се бе позасилила през последните месеци, но не можеше да се каже, че съм затрупан. Предишната година един случай с изчезнало момиче, в който ме въвляче адвокатката ми Ейми Прайс, доста нашумя и насочи към мен още предложения за подобна работа. Отклоних всички, освен едно. Мъж на име Хуан Лосано, испански учен и преводач, който се бе оженил за американка от град Харден в Северен Мейн, ме нае да открия жена му. Били се скарали на тема секс, разказа той, и тя го напуснала. Сексуалните им отношения през последните две години били практически прекратени и той я обвинил, че му изневерява. Станал скандал, той тръшнал вратата и когато се върнал, тя си била тръгнала. Искал само да разбере дали е добре, нищо повече. Приех заплащането, защото предположих, че намирането ѝ няма да ме затрудни: кредитните ѝ карти бяха използвани, беше теглила пари от банкомати в района на Вашингтон в рамките на двата дни, преди да се срещна с Лосано. Беатрис, жена му, или беше жива и здрава, или някой твърде непредпазливо използваше нейните кредитни карти.

Кацнах във Вашингтон и наех кола. Отне ми по-малко от ден да открия Беатрис Лосано. Тя се беше навряла в някакъв мотел, наречен „Ламплайтър“, в малко градче близо до залива Чесапийк, а отпред седеше таратайката, която беше наела от рент-а-кар фирма, чиято конкуренция едва ли караше „Херц“ и „Ейвис“ да си гризат ноктите от нерви. Когато почуках на вратата, тя дори не сложи веригата на резето, преди да отвори. Стаята беше тъмна, но дори на светло не можах да преценя дали е безлична, или красива. Беше на около трийсет и пет, започнала леко да напълнява. Лицето ѝ беше бледо, късата ѝ коса бе мазна и прилепнала, кожата ѝ беше пъпчасала. По ръцете ѝ имаше скорошни драскотини. Докато говорехме, палецът и показалецът на дясната ѝ ръка се забиха в лявата, нанасяйки ѝ нова рана, с която да се занимава.

Очите ѝ бяха безжизнени, а кожата около тях беше толкова тъмна, че изглеждаше сякаш е била пребита.

— Той ли ви изпрати да ме търсите? — попита, след като се представих.

— Ако имате предвид съпруга си, да.

— Ще ме върнете ли обратно при него?

— Искате ли да се върнете?

— Не.

— Тогава няма.

— Но ще му кажете къде съм?

— Той ме нае да разбера дали сте добре — казах. — Ако искате, ще му съобщя, че съм ви видял и изглеждате добре. Ще бъде лъжа, но ще го кажа.

— Лъжа? — тя се намръщи.

— Вие си дерете ръцете. Не спите или ако спите, сънувате кошмари. Местите се от един мотел на друг, но не сте обмислили нещата така, че да не използвате кредитна карта. Съпругът ви не беше съвсем наясно с гардероба ви, но беше сигурен, че не сте си взели много дрехи, така че очевидно решението да избягате, е било внезапно. Не сте избягали с някого, защото виждам само един куфар в стаята и никакви следи от съжителство с друг мъж или жена. Ако бяхте избягали с някого, вероятно щяхте да се грижите повече за външността си. Не искам да ви обидя.

— Не се обиждам — тя успя да се усмихне. — Звучите като Шерлок Холмс.

— Всеки частен детектив иска да е Шерлок Холмс, само без хомосексуалните намеци може би.

Все още стояхме пред стаята. Не беше най-удобното място да обсъждаме подробности от интимния ѝ живот.

— Имате ли нещо против да поседнем и да поговорим, мисис Лосано? Може и на друго място, ако искате да запазите личното си пространство или се притеснявате да пуснете непознат. Можем да потърсим някое тихо заведение, кафене, бар, каквото предпочитате. Не трябва да се опасявате от мен. Няма да ви причиня нищо лошо, а ако пожелаете да повикате полиция, ще остана с вас до пристигането ѝ. Мога също така да ви дам имената на един-двама полицаи от Мейн и Ню Йорк, които ще гарантират за мен. — Поколебах се и добавих: —

Е, може би не в Ню Йорк, а само един в Мейн. И той вероятно ще започне да ругае, когато чуе името ми.

— Не — каза тя. — Без полиция. — После отстъпи навътре в стаята. — Можем да говорим тук.

Въпреки табелката „Пушенето забранено“, поставена до телевизора, в стаята миришеше на застоял цигарен дим. Нямаше гардероб, само пръчка, на която висяха три празни закачалки. Имаше две легла, разделени от нощно шкафче върху килимче с цвят на грахова супа, а една от лайстните на пода се бе отлепила. Куфарът на мисис Лосано лежеше на пода до леглото. В него се виждаха две-три дрехи, евтини тоалетни принадлежности и книга с меки корици. Тя седна на ръба на леглото, а аз седнах срещу нея на съседното. Коленете ни почти се докосваха.

— Защо избягахте, мисис Лосано? — попитах я.

Лицето ѝ се сгърчи и тя заплака.

— Съпругът ви посегна ли ви?

Тя поклати глава.

— Не, той е добър човек, чист.

Взех хартиена кърпичка от кутията на шкафчето и ѝ я подадох.

— Благодаря — каза тя.

— Обичате ли съпруга си, мисис Лосано? — попитах я.

— Да, обичам го много. Затова избягах. Искях да го предпазя.

— От какво?

Тя се задави, сякаш щеше да повърне думите, вместо да ги изрече. Успя да проговори едва при третия опит:

— Пазя го от брат ми — каза тя.

— Защо? Какво прави брат ви?

Този път тя повърна. Вдигна ръка към устата си и изплю в нея стомашни сокове.

— Той ме насилва — каза. — Брат ми ме насилва.

Моминското име на Беатрис Лосано беше Рийд. Името на поголемия ѝ брат бе Пери Рийд — човек, който продаваше употребявани коли на хора, които не знаят какво купуват, както и амфетамин, оксиконтин и канадски рецепти на такива, които знаят. Освен това държеше два стриптийз бара с танцьорки, които работеха и като проститутки, ако човек умееше да чете между редовете. Пери Рийд беше красавец, коварен социопат и насилник, който бе започнал да

изнасилва сестра си, когато била едва на четиринайсет. Изнасилванията престанали, когато била на осемнайсет-деветнайсет, започнали отново и продължили, макар и спорадично, между двайсетата и трийсетата ѝ година, и зачестили след женитбата ѝ. Пери пристигал в къщата, докато съпругът отсъствал, макар понякога да я привиквал в офиса на фирмата или в някой от апартаментите, които притежавал в района на Харден, ако не били отдадени под наем в момента. Тя винаги се подчинявала, защото я бил предупредил, че ще убие съпруга ѝ, ако му откаже или ако каже и дума за техните забавления на мъжа си или на когото и да е. Когато мъжът ѝ я обвинил, че му изневерява, нещо в нея се прекършило. Тя избягала, защото не можела повече да остане в Харден, а не можела да каже на съпруга си какво ѝ причинява брат ѝ. Всичко това тя разказа — на мен, непознатия — в хотелската си стая в „Ламплайтър“.

— Пери има хора, които работят за него — каза тя. — Те са същите изроди като него. Каза ми, че дори да не успее да се докопа до Хуан, те щели да свършат тази работа, след което Алекс Уайлдър и приятелите му щели да ме закарат в гората, да ме изнасят и да ме заровят жива. И аз му вярвам, мистър Паркър. Вярвам му, защото никой не го познава така добре, както аз.

— Кой е Алекс Уайлдър?

— Дясната ръка на брат ми. Те делят всичко. Понякога и мен. — Тя преглътна. — Алекс е много груб с мен.

Подадох ѝ нова кърпичка. Тя си издуха носа.

— Няма ли да попитате защо съм търпяла това досега? — каза тя.

— Не.

Тя се втренчи продължително в мен.

— Благодаря ви — рече накрая.

След като поговорихме още известно време, излязох и позвъних на съпруга ѝ. Казах му, че жена му е добре, и го помолих да сложи малко дрехи в един сак и да го остави в офиса на моята адвокатка на име Ейми Прайс в южен Фрипорт. След което се обадох на Ейми и ѝ разказах това, което бях научил, без да споменавам имена и населени места.

— Ще свидетелства ли?

— Не знам. Най-гадното е, че брат ѝ винаги може да заяви, че всичко е било по взаимно съгласие. Тогава ще бъде неговата дума срещу нейната.

— Не съм сигурна. В подобни случаи показанията на жертвата са решаващи. Но това засега няма значение. Имам познати във Вашингтон, ако иска да поостане там за известно време. Накарай я да се види с консултант. Знаеш ли нещо за този Пери Рийд?

— Само слухове, но възнамерявам да науча повече.

Същата вечер закарах Беатрис Лосано при един психолог в окръг Принц Джордж и тя веднага се съгласи да влезе в дом за жени — жертви на сексуално насилие. Седмица по-късно съпругът ѝ дойде да я види и тя му разказа какво е преживяла. Но проблемът Пери Рийд остана нерешен, защото Беатрис Лосано отказа да свидетелства срещу него. Беше нужна допълнителна намеса.

Нещо трябваше да се направи. Двама мои познати господа бяха взели нещата в свои ръце, докато аз говорех с Мариел Ветърс и Ърни Скъли в „Голямата изчезнала мечка“.

Бях подочул, че тази вечер Пери Рийд щял да влезе в централните новини.

---

[1] На англ. accepted — приел. — Б.пр. ↑

Крис се подпря с длани на коленете си да си поеме дъх. Въздухът беше дяволски неподвижен и зловонен. Миризмата на развалена храна се бе усилила, а той напълно бе изгубил ориентация. Предполагаше, че са следвали непознатия в посока северозапад, но можеше и да греши. Изглежда, бе грешил във всичко през този ден. Непознатият беше изчезнал от погледа им и на Крис му се струваше, че сега са още по-изгубени, ако изобщо съществуват степени на изгубеност. Мухите пък бяха станали още по-нахални — вече дори репелентът не успяваше да ги отблъсне, да не говорим, че една оса го бе ужилила по шията и ужиленото място го болеше адски. Бе я смачкал наистина, което му донесе частично удовлетворение. Когато се приберяха, трябваше да провери какъв е жизненият цикъл на този вид насекоми. Оси през ноември си беше направо странно.

Светлината се промени и слънцето започна да залязва. Очертанията на дърветата се размиваха, сякаш някой бе хвърлил тензук върху пейзажа. Вече нямаше точна представа за времето. Когато погледна часовника си, установи, че е спрял. Мъкнеха се през притъмнял приказен свят и той се срамуваше да признае, че се страхува.

Погледна назад. Андреа изнемогваше. Тя угаждаше на любителското му увлечение по този вид туризъм, но така и не обикна това занимание истински. Изтърпяваше всеки преход заради него и заради перспективата на удоволствията след цял ден, прекаран сред дивата природа. Може би в нея проговаряше католичката. Тя бе религиозната личност в семейството. Все още ходеше на църква в неделя. Той отдавна бе изоставил вярата; донякъде за това бяха допринесли църковните скандали със сексуално насилвани деца, послужили му като извинение за нежеланието да пожертва един час от уикенда си на религията, в която бе възпитан. Понякога го сполитаха угризенията на отпадналите от вярата и тогава не се срамуваше да се помоли за Божията помощ във времена на изпитание. Сега, докато гледаше как жена му отпива жадно от бутилката с вода, той се помоли

да се върнат живи и здрави във Фолс Енд или в кое да е друго човешко поселище.

„Господи, не мога да обещаая, че ще се завърна в лоното на църквата, нито дори, че ще стана по-добър човек, но сега се нуждаем от помощта ти, шепнеше той. Ако не заради мен, то поне заради нея, моля те: върни ни живи в цивилизацията.“

Сякаш в отговор на молитвата му техният гид — ако можеше да се нарече така — отново се появи между дърветата. Той вдигна ръка и ги привика да го следват.

— Хей, къде отиваме? — извика след него Крис. — Отговорете. Не можем да продължаваме. Уморени сме. Господи.

Андреа застана до него. Тя подгъна яката му, за да разгледа ужиленото място, и изохка съчувствено.

— Не изглежда добре — каза.

Тя смъкна раницата от гърба си и извади от аптекката шишенце с дезинфектант. Внимателно намаза ужиленото място.

— Нали не си алергичен към ужилване от оса?

— Не съм, разбира се. И преди са ме жилили. Понасям го нормално.

— Хм, много се е надуло и май продължава да расте.

— Усещам го в гръбнака си, заклевам се.

— В куфара имам лоразепам — каза тя. — Ще помогне. Може да се наложи да отидеш на лекар, ако не започне да спада.

В далечината тя съзря как — сянка сред сенките на гората — мъжът ги наблюдава.

— От колко време вървим след него?

— Не знам. Часовникът ми е спрял.

— Спрял?

— Да.

— Моят също.

Те сравниха часовниците си. Този на Андреа сочеше пет минути след времето, което показваше часовникът на мъжа ѝ, но Андреа винаги настройваше своя пет минути напред. Двата часовника бяха спрели по едно и също време.

— Много странно — каза Крис.

— Цялата работа е много странна — отвърна Андреа. — Освен това скоро ще се стъмни.

Гласът ѝ трепна на думата „стъмни“. Тя се владееше с усилие.

— Можем да се върнем по същия път, но каква полза? — каза той. — Ще се озовем в същата позиция, от която тръгнахме. Трябва да му се доверим.

— Защо?

— Защото така правят хората, когато нямат избор.

— Той не ни мисли доброто.

— Не почвай пак...

— Казвам ти. И мога да се закълна, че ни води в кръг.

— Не можеш да знаеш това.

— Не мога да знам, но го чувствам.

Тя забеляза, че непознатият леко наведе глава, сякаш бе чул думите ѝ. Не можеше да се отърси от мисълта за това колко тъмен бе силуетът му. Дори докато още бе съвсем светло, тя не можеше да види как е облечен или да различи чертите на лицето му. Той беше като някаква оживяла сянка.

— Какво прави?

Жестикулацията на мъжа се бе променила. Той сочеше с пръст вдясно от себе си. Щом се увери, че са забелязали жеста му, той вдигна същата ръка и им помахаша за сбогом, след което хлътна сред дърветата, но не натам, накъдето сочеше.

— Тръгва си — каза Крис. — Хей, къде отивате?

Но мъжът вече не се виждаше. Сянката му потъна в сянката на гората.

— Е — каза Крис, — можем поне да видим какво ни показваше. Може да е път или къща, или дори град.

Андреа нагласи раницата на гърба си и тръгна след своя съпруг. Очите ѝ постоянно се връщаха към мястото, където бе изчезнал непознатият, силейки се да проникнат навътре в тъмното. Тя се надяваше той наистина да се е махнал, но не ѝ се вярваше, че е така. Чувстваше, че той все още е там, чака и ги наблюдава. Едва когато мъжът ѝ проговори, тя си даде сметка, че е спряла. Нареди на краката си да се задвижат, но те не я послушаха. Запита се дали това не е реакцията на жертвата в присъствието на хищника и дали тъкмо тази реакция не води до смъртта им.

— Няма го — каза Крис. — Където и да ни водеше, вече почти сме пристигнали.

Космите на врата ѝ се изправиха. Кожата ѝ настръхна. Не е изчезнал, искаше да каже. Не го виждаме, но той е някъде наоколо. Заведе ни някъде, но не там, където бихме искали.

Полъхна ветрец. Беше истинско облекчение, докато не усетиха смрадта, която се носеше в него. В небето се носеха птици: гарвани. Тя чуваше граченето им. Запита се дали мършата привлича гарваните.

— Миризмата се усили — каза Крис. — Мирише на топилня. Нали знаеш, заводите за хартия миришат много гадно. Може това да е източникът на миризмата: завод за хартия.

— Тук?

— Какво тук? Дори не знаем къде е това тук. Така се увъртахме, че може да сме влезли в Канада, без да разберем. Хайде.

Той протегна ръка към нейната, но тя не отвърна на жеста му.

— Не — каза тя. — Не искам.

— Добре — каза той. — Изчакай ме, докато проверя какво има там.

Той се обърна да върви, но тя го задържа за раницата.

— Не искам да оставам сама.

Той се усмихна. Това беше другата му усмивка, търпелива и снизходителна, с която я даряваше тогава, когато тя не успяваше да схване нещо елементарно, и я караше да се чувства като малко дете. Тя я бе определила като неговата „мъжка усмивка“, защото само мъжете я използват. Беше вплетена в тяхното ДНК. Но този път усмивката не я ядоса, а само я натъжи. Той не разбираше.

Крис пристъпи и я прегърна неловко.

— Ще погледнем какво ни сочеше и после ще решим, става ли? — каза Крис.

— Добре — гласът ѝ прозвуча тихичко до гърдите му.

— Обичам те, нали знаеш?

— Знам.

— Сега трябва да отговориш, че и ти ме обичаш.

— И това знам.

Той я смушка закачливо.

— Хайде, ще черпя по едно питие.

— Искам коктейл. С шампанско.

— С шампанско, разбира се. С много шампанско.

Ръка за ръка, двамата поеха към височинката.

Както се очакваше, вечерният бюлетин съдържаше доста информация за Пери Рийд, за неговите лични и бизнес дела. В 22,40 предишната вечер, докато аз още премислях чутото за разни самолети и списъци, Хенри Гибън и Алекс Уайлдър, близки сътрудници на Рийд — краля на колите втора употреба в Североизтока, — били спрени за проверка от Агенцията за борба с наркотиците, докато излизали с колите си от паркинга на един рокерски бар на десет мили източно от Харден. При претърсването се оказало, че в багажниците на автомобилите се съдържат количества оксиконтин и хероин на обща стойност 50 000 долара; това изненадало Гибън и Уайлдър, тъй като а) те не се занимавали с продажба на хероин; и б) багажниците им били празни, когато паркирали колите си. Освен това в колата на Уайлдър били открити големи количества детска порнография и няколко флаш памети, както и мобилен телефон, съдържащ номерата на повече от дузина заподозрени за склоняване на деца към проституция. И двете коли били регистрирани на името на някой си Пери Рийд от Харден, Мейн.

В един след полунощ във фирмата за коли на Пери избухнал пожар, подсилен от силния вятър и трийсет литра етилов алкохол, и унищожил целия автопарк, както и всички прилежащи сгради на фирмата и стриптийз бара, разположен в съседство.

В 3,30 същата нощ Пери Рийд бил арестуван, след като при претърсване в дома му били открити голямо количество дискове и флашки, съдържащи двайсет и пет хиляди порнографски снимки на деца, и мобилен телефон, съдържащ същите номера като онзи, открит в колата на Алекс Уайлдър.

Освен това бил намерен пистолет марка „Лама“ със седефена ръкохватка и хромово покритие, който при последвалата проверка се оказал използван при смъртоносното прострелване на двама души в апартамент в Бруклин миналата година и с който вероятно била пребитата тяхната приятелка, която вследствие на получените травми останала трайно невменяема. Телефонните номера на тези хора също

се оказали в указателите на мобилните телефони на Уайлдър и Рийд, а отпечатъците на Пери Рийд били открити върху оръжието, след като предварително били свалени от чаша за кафе в офиса му и положени върху ръкохватката на пистолета, преди той да бъде подхвърлен в дома му — факт, който останал неизвестен за полицията, а впрочем и за самия Рийд.

Един от детективите по-късно коментирал, че Пери Рийд определено бил най-загазеният човек на света, като на второ място се класирал Алекс Уайлдър, а Хенри Гибън държал третото място. Арестите били следствие от анонимен сигнал и всички били доста доволни от нощната смяна, с изключение вероятно на Пери Рийд, който настоявал, че е невинен, и искал да знае кой е подпалил фирмата и бара му, но тъй като Пери Рийд бил изправен пред перспективата от доживотен затвор, никой не се интересувал особено от мнението му.

— Лош късмет за Пери — обърнах се към Ейнджъл по-късно същата вечер, докато двамата с Луис седяха в сепарето в дъното на „Голямата изчезнала мечка“ — същото, в което бях говорил с Мариел и Ърни предишната вечер. Двамата пиеха индийски светъл ейл „Мак Пойнт“, произведен от Белфастката пивоварна компания, и караха Дейв Еванс да се чувства неудобно, без сам да знае защо. Ейнджъл и Луис бяха от Ню Йорк, но не това притесняваше Дейв; нито пък тяхната хомосексуалност, тъй като Дейв приветстваше в „Мечката“ всеки, който не си разлива бирата, не обижда персонала и не се опитва да открадне емблемата на заведението — препарирана мечешка глава.

Но Луис убиваше хора, а Ейнджъл понякога му помагаше и макар двамата да не рекламираха открито своите занимания, усещането за фаталност, което витаеше около двамата, обикновено караше по-чувствителните граждани да стоят настрана. Понякога се питах дали не съм заприличал на тях: именно те двамата бяха натопили Рийд и съдружниците му, но планът беше мой. От морално-философска гледна точка можеше да се каже, че аз се превръщам в един от онези, срещу които се боря, но това не би било точно. Аз просто бях друг, уникален вид изверг.

— Изглежда, сякаш човекът е умирал от желание да влезе в затвора — каза Луис, разсъждавайки върху съдбата на Пери Рийд.

— Да, очевидно е правел всичко възможно да постигне това — съгласих се. — Чудя се откъде се е взела всичката тази дрога?

— Заехме я от едни рокери — каза Ейнджъл.

— Заехте я?

— Е, за постоянно.

— Дрога и пистолет плюс детска порнография — казах. — Някой би нарекъл това свръх прекаляване.

— Друг би го нарекъл подсигуряване — рече Луис.

— Е, нали затова си плащам.

— Я ми напомни колко вземаме за тази работа? — попита Ейнджъл.

— Още по една бира?

— Давай.

— Брой я бонус — казах аз. — Не ми е в стила да съм скръндза.

Повиках още по една бира. Когато поръчката пристигна, пих за тяхно здраве и бутнах към тях дебел кафяв плик. Бях го получил същия следобед от мъжа на Беатрис Лосано. Той не каза нищо, даже мерси, не даде никакъв знак, че събитията в Харден имат връзка със съпругата му. Просто ми даде плика и си тръгна.

— Знам, че не ви трябват пари, но е хубаво човек да знае, че оценяват работата му — казах.

— По-добре да ги имаш и да не ти потрябват — каза Ейнджъл и пъхна парите в джоба си. — Ейми Прайс каза ли нещо?

— За произшествието с Рийд? Не.

— Умна жена. Но ще ти бие шута по някое време, нали знаеш?

— Може би. А може би не.

— Няма може би. Тя съвсем определено е от онези странни адвокати, на които им пука за закона.

— Не и когато не ѝ изнася.

— Може би не е чак толкова странна.

— Може би не. Искаш ли да чуеш нещо наистина странно?

— От теб? Ако ти го считаш за странно, най-добре да се обадим на „Нешънъл Инкуайърър“, за да го чуят и те.

Отпих от бирата.

— Става дума за един самолет...

Докато ние си говорехме, Андреа Фостър умираше. Имаше кръв по устата, по ръцете, в косата ѝ. Не всичката беше нейна.

Тя лежеше неподвижно, преживявайки отново последните събития от живота си. Витаеше над себе си и над съпруга си, видя как изкачват височинката и тръгват към мястото, което им бе посочил непознатият. Видя как спират, чу възгласа на Крис, изразяващ изненада, а след това потрес. Тя видя повалени идоли — потрошена статуя на Буда, Ганеша, покрит с кръв и нечистотии, Пиета с обезглавени фигури, заменени с кукленски глави. Видя дървена ограда. Видя пресичащи се сенки: два кръста с тленните останки на хората, които са били приковани към тях, само кости, и още кости в подножието на всеки от кръстовете. Видя мъртви птици, провесени за краката от клоните. Видя устата на Крис да се отваря, за да каже нещо, паниката му и дългия език, който изскочи от челюстите му — език с остър връх и шипове, и докато Крис падаше ничком, видя стрелата, която го бе пронизала, с жълта дръжка и червено-бяло перо. Той се сгърчи в краката ѝ и тя държи ръката му, докато очите му угаснаха. Нямаше време дори да заплаче, преди да чуе стъпките зад гърба си, които се приближиха бързо и два удара в главата я проснаха в безсъзнание.

Тя лежеше, подпряна на дънер, небето над нея се осветяваше от бледожълта луна: над главата ѝ нямаше покрив, а само силуетите на няколко дървета. Стената срещу нея бе облепена със страници от свещени книги: библии и корани, текстове на английски, хинди, арабски, с познати и непознати символи и букви. Всички страници бяха надраскани с порнографски изображения. Освен това страниците бяха нацапани с тъмни петна, някои пресни, други стари, и тя знаеше, че петната са от кръв.

В главата си чувстваше огромен натиск, сякаш мозъкът ѝ се издуваше в черепа. Може и да беше така. Не беше ли такъв ефектът от силен удар по главата? Не можеше да движи краката си. Не можеше да говори. Тя беше една пленена душа, но скоро щеше да бъде освободена.

На вратата се появи фигура. Той продължаваше да бъде само един тъмен силует, същество от мрак. Тя още не бе зърнала лицето му, но черепът му беше със странна форма: обезобразен като духа му. Дори да можеше да говори, какво би му казала? „Пожали ме“? „Съжалявам“?

Не, не съжаляваше. Не бяха виновни. Не бяха направили нищо лошо. Просто се бяха изгубили и по този начин се бяха превърнали в плячка. Той ги бе подмамил навътре в гората, обещавайки негласно сигурност и помощ, а след това ги бе нападнал, поваляйки мъжа ѝ със стрела, а нея — с юмрук и нож.

Крис. О, Крис.

Тя посегна към сребърното разпятие на врата си, подарък от нейната майка за първото ѝ причастие, но кръстчето бе изчезнало. Той ѝ го бе отнел и на лунната светлина тя го видя да блести между страниците на стената до главата ѝ и различи капчиците прясна кръв по него.

Сега тя чу дишането на непознатия и неговите издишвания се смесиха със собствените ѝ гаснещи дихания, докато последното от тях заседна в гърлото ѝ и тя започна да потръпва. Смъртта се спусна върху нея, следвана плътно от непознатия.

Във Фолс Енд^[1] нямаше водопади, а краят бе най-вече този на цивилизацията, амбициите и, в крайна сметка, на самия живот. Твърде далновидно основателите на града бяха преценили още в самото му зараждане, че едно име, като да речем Краят на цивилизацията или Краят на амбицията, или Краят на краищата, може да спъне развитието на общината, и затова бяха потърсили по-различно название. Поточето, което се влива в езерото Прейтър, извира от скалистото плато, известно като Вършините, и се спуска надолу по стръмнината, наподобявайки донякъде водопад, особено за човек, който не е виждал истински водопад. Оттук и Фолс Енд, без апостроф за притежателен падеж, защото апострофът намирисва на претенциозност, а претенциите са за франсетата отгатак границата.

Въпросното поточе вече не се вливаше в езерото Прейтър. То просто бе престанало да бълбука покрай града в края на миналия век и нарочната експедиция, сформирана от неколцина любопитни и загрижени граждани плюс един-двама пияници, зажаднали за чист въздух, установи, че от Вършините вече не се спуска вода. Предположенията за възможните причини за това пресъхване се простираха от сеизмична активност през отклоняване на течението заради дърводобива, до, според един от пияниците, намеса на самия дявол. Последното предположение бързо бе отхвърлено, макар по-късно да послужи за название на местен феномен, наричан „Дяволът от Вършините“, след като бе забелязано, че гледани от определен ъгъл, скалните формации напомнят профил на демонична фигура, стига човек да иска да си го представи, и въпреки факта, че под друг ъгъл същите скали напомняха заек, а от трети не напомняха нищо.

Близостта на града до Великата северна гора и славата на района като ловен рай помагаше на селището ако не да процъфтява, то поне да преживява, което всъщност бе достатъчно за повечето от местните, особено за онези, които знаеха колко закъсали са други градчета в Окръга, които нямаха техния късмет. Имаше няколко скромни мотела, които работеха през цялата година, както и малко по-луксозен хотел,

който бе отворен от началото на април до края на декември и разполагаше както с интимни къщички, така и с уютни стаи за ловци и ценители на есенните багри, дошли да похарчат малко пари. Освен това във Фолс Енд имаше два ресторанта, единият по-скъп, в който местните хапваха само по специални случаи като сватби, абитуриентски вечери, годишнини и печалби от лотарията.

И най-сетне, Фолс Енд разполагаше със своите всичко на всичко два бара: единият се наричаше „Кръчмата на Лестър“ и се намираше в западния край на града, а другият — „Маринованата щука“ — беше в самия център на главната улица с търговските обекти и офисите, където пулсираше самото сърце на Фолс Енд. Въпросните търговски обекти включваха банка, кафене, бакалия дрогерия, препараторско студио, адвокатска кантора и магазин за лов и риболов. Последният предлагаше ловна и рибарска екипировка и напоследък бе напипал нова пазарна ниша, състояща се в продажбата на въдичарски пера на фризьорските салони, предназначени за жени, които виждаха известна екзотика в идеята да прибавят в косата си птичи пера — нещо, което се бе превърнало в тема за разговор в кръчмата на Лестър, тъй като мнозина във Фолс Енд, пък и другаде, намираха, че мястото на въдичарските пера е именно на въдицата и не би следвало да украсяват нищо, освен куката, въпреки че Харолд Бонкьор, собственикът на риболовния магазин, веднъж бе отбелязал, че намира нещо палаво и секси в жена с пера в косата. Той обаче не бе споделил своето наблюдение с жена си, защото мисис Бонкьор одобряваше единствено боядисването с къна и къдренето с маша и в този смисъл едва ли би си сложила пера, пък и едва ли би слушала подобни фантазии от съпруга си.

Така че имаше и по-лоши места за живеене от Фолс Енд. Грейди Ветърс бе живял в едно-две от тях и имаше по-добра база за сравнение от останалите си съграждани, в това число Теди Гатъл, с когото го свързваше приятелство от детинство — приятелство, което се бе запазило дори през дългите периоди, в които Грейди бе отсъствал. Както си му е редът при такива приятелства, Грейди и Теди просто продължаваха разговора си от там, където го бяха оставили предишния път, независимо дали оттогава бяха минали месеци или години. Така си вървеше още от детските им години.

Теди не изпитваше горчивина заради това, че Грейди бе напуснал Фолс Енд. Грейди винаги е бил различен, така че беше съвсем нормално той да подири късмета си по широкия свят. Теди просто очакваше следващото завръщане на Грейди, когато и да се случеше то, и неговите разкази за жените в Ню Йорк, Чикаго, Сан Франциско — места, които Теди бе виждал по телевизията, но които нямаше желание да посети, тъй като мащабите им го плашеха. Теди вече бе малко объркан от света: той се държеше за живота си във Фолс Енд така, както пияницата се държи за леглото, когато му се вие свят. Не можеше да си представи как би се оправил сам в големия град. Предполагаше, че просто ще умре там. По-добре Грейди да се оправя с широкия свят като древен изследовател, а Теди да си седи във Фолс Енд при своята любима гора.

Защо му беше на Грейди да се стреми да постигне нещо в този свят на небостъргачи и подземни железници? Теди не би могъл и не би искал да си го признае, най-вече защото не се замисляше толкова дълго по въпроса, но имаше вероятност, една мъничка вероятност, Теди тайно да се радва, че Грейди Ветърс не бе станал велик художник, какъвто се бе надявал да стане, и че жените, които бе изучава в разни далечни градове, си оставаха само в неговите разкази, а не се мотаеха наоколо от плът и кръв, та да подхранват тайния огън на завистта му.

И ето ги отново заедно, Грейди и Теди, пафкат цигари в задния двор на таверната, седнали до рафта, монтиран покрай стената тъкмо за тази цел, звездната светлина блещука през малки дупчици в нощното небе. Грейди бе разказал на Теди, че в някои градове звездите изобщо не се виждат заради яркото улично осветление, което бе накарало Теди да потръпне. Той обожаваше тези безоблачни нощи, обожаваше да различава съзвездията, да се ориентира в гората само по звездното небе. Не намираще противоречие в това, че големината на града го плашеше, а безбрежността на вселената го успокояваше. Изглежда как падаща звезда прекоси небето и изгоря в атмосферата, после погледна най-добрия си приятел и си помисли, че Грейди Ветърс най-много от всички познати неща прилича на падаща звезда и също като падаща звезда бе обречен да изгори без следа.

Лек ветрец разклати светлинните гирлянди, които осветяваха задната стена на бара, но не и фасадата заради кметското нареждане, което си оставаше непонятно за Теди, тъй като Фолс Енд не бе дотам

живописен град, че малко повече багри по главната улица да са излишни. От друга страна, тази украса придаваше на кръчмата на Лестър някаква неясна вълшебна атмосфера. Понякога, на връщане от гората, като гид, като ловец или просто като самотен турист, Теди зърваше светлините на таверната през клоните на дърветата и тази гледка винаги му навяваше усещане за спокойствие, топлина и нещо родно. За Теди светлините на таверната означаваха дом.

Грейди не си падаше чак толкова по кръчмата на Лестър. Не че не си изкарваше добре първата вечер при всяко свое завръщане, когато приказваше с всяко познато лице и си подмятаха шегички с Лестър, който хранеше някаква обич към Грейди, защото самият Лестър си падаше малко художник, чиито отвратителни акварели вечно висяха за продан по стените на бара, но Теди нямаше спомен някой досега да е купил нещо, колкото и скромна да бе цената им. Картините се сменяха два пъти в годината, най-вече за да създадат впечатлението, че някой някъде изкупува примитивното, уникално изкуство на Лестър Лефорж, и да прикрият грубия факт, че Лестъровите рисунки заемат толкова място в гаража му, че вече нямаше място за колата му. В очите на Лестър Грейди Ветърс беше успял художник: той бе правил изложби в малки галерии и дори през 2003 бе споменат в петъчния брой на „Ню Йорк Таймс“ в материал, посветен на изложбата на „млади художници“ в Сохо. Лестър старателно бе изрязал статията, след което я бе ламинирал и залепил над бара заедно с ръкописен коментар „Местно момче се радва на успех в Голямата ябълка!“.

Това се бе оказал изобщо най-големият успех на Грейди Ветърс и на Теди вече му се струваше, че неговият приятел вече е по-скоро бивш млад художник, потъващ под тежестта на собствените си разочарования, на неспособността си да се задържи за по-дълго на работа, на непрестанните му увлечения по алкохол, марихуана и леки жени и на омразата му към собствения му баща, която не бе намаляла дори след като старецът бе сбъднал най-горещото желание на сина си, гътвайки се окончателно.

Всички смятаха Грейди Ветърс за по-умен от Теди Гатъл, дори самият Теди, но той разбираше, че въпреки всичките приказки на Грейди за това колко безсърдечен бил баща му и как не му пукало за единствения му син, и обратното, Грейди беше в по-лошо положение от всякога след смъртта на своя старец. Въпреки всичко Грейди винаги

бе искал да впечатли баща си и всички негови успехи бяха мотивирани до голяма степен от този стремеж. Без него Грейди бе лишен от цел в живота, защото не разполагаше с достатъчно самоуважение и мотивация да работи върху своето рисуване заради самото рисуване. Освен това бе обречен, мислеше Теди, да се влачи през живота със съзнанието, че баща му си бе заминал, без да се помири с единствения си син и поне половината от вината за това, а може би и доста повече от половината, беше у младия.

Но бога ми, Грейди беше в ужасно настроение тази вечер. Катлийн Ковър беше в таверната заедно с мъжа си, негови приятели и жените им. Катлийн и Грейди бяха изкарвали кратка афера преди две години, докато Дейви Ковър се биеше с чалмалиите на някакво място, което Дейви дори не знаеше как се пише и определено не можеше да намери на картата, преди да го изпратят там. Може да се каже, че е долно и дори непатриотично да чукаш жената на човек, докато той служи на родината си в чужбина, само дето Дейви Ковър беше въшка на дирника на живота и сам президентът на Съединените щати би се почувствал длъжен да изчука Катлийн Ковър ей така напук, ако беше прекарал и пет минути в компанията на Дейви. Дейви Ковър беше гадняр и — съвсем естествено, тъй като двете черти вървят заедно — подлец, човек със социалните умения на скорпион и интелекта на онези насекоми, които продължават да живеят дори когато откъснеш главата им. Беше се записал в Националната гвардия, защото жадуваше за власт, гарантирана от униформата на доброволец и официалното разрешение да изпълнява определени функции. После разни самолети започнаха да се забиват в сгради и изведнъж САЩ се оказаха във война с всички държави, чиято територия се състоеше предимно от пясъци, с изключение може би на Австралия, а Дейви бе разделен от своята съпруга и майка на детето му, малкия Дейви, чиято неочаквана поява бе и решаващият фактор за сключването на този брак. Почти всички във Фолс Енд, в това число и някои от кръвните роднини на Дейви, изпитаха дълбоко чувство на облекчение от заминаването на Дейви и с надежда очакваха името му да се появи в рубриката с некролозите.

Изненадващо обаче Дейви преуспя в армията, до голяма степен поради факта че го назначиха в затвора и той съответно прекарваше повечето от времето си като униформен инквизитор, изтезващ

полуголи мъже, като последователно ги бие, пържи, замразява и пикае в храната им. Толкова му хареса, че остана още девет месеца и можеше още да е там, ако престараването му в неофициалните аспекти на позицията му не беше привлякло вниманието на онези негови висшестоящи, които притежаваха съвест и, по-важното, желание да опазят репутацията си, вследствие на което Дейви Ковър бе тихомълком освободен от армията.

По това време Грейди Ветърс и Катлийн Ковър вече цяла година се бяха наслаждавали на своята дискретна, но страстна афера и Грейди дори обмисляше да предложи на Катлийн да избяга с него. Можела да вземе и малкия Дейви, защото той беше свястно хлапе, особено в отсъствието на бащата и неговото негативно въздействие. Но тогава Дейви Ковър се прибра у дома и Катлийн заряза Грейди, сякаш ѝ бе лепнал срамни въшки, а когато той продължи да търси вниманието ѝ, тя заплаши, че ще каже на мъжа си как Грейди постоянно ѝ досаждал в отсъствието му и как веднъж се опитал да я изнасили в кръчмата на Лестър. Скоро след това Грейди отново напусна Фолс Енд за повече от година. Той просто не можеше да си обясни какво се бе случило накрая между Катлийн и него и съдейки по настроението му тази вечер, още не намираше обяснение.

Теди обаче разполагаше с такова, защото в някои отношения бе доста по-умен от своя приятел. Теди знаеше, че Фолс Енд тече във вените на Катлийн Ковър. Тя никога нямаше да напусне това място, защото широкият свят я плашеше почти толкова, колкото плашеше Теди. Катлийн и мъжът ѝ имаха много повече общо, отколкото Грейди можеше да си представи, и Грейди бе за нея просто начин да убие времето, докато Дейви се върне. Грейди си мислеше, че е нещо по-специално, нещо повече, отколкото съпругът ѝ можеше да предложи, и може би беше така, но Катлийн Ковър тайно го презираше тъкмо за това и Теди подозираше, че най-хубавият ѝ момент от тази връзка е бил, когато заряза Грейди и прие отново съпруга си в леглото. Ако можеше, тя би накарала Грейди да гледа как Дейви я яха, докато тя му се усмихва над косматото, покрито с циреи рамо на мъжа си.

Това бе причината двамата да седят в задния двор на Лестър, да пушат и да плюят по земята, Грейди да се взира в гората и да беснее нечутно, а Теди да седи до него, да му прави компания и да чака Грейди да реши какво да правят, точно както винаги е било. Теди вече бе

маркирал пътя за евентуално бягство от Лестър и от спомена за Катлийн Ковър, споменавайки за купона у Дарил Шиф, а Дарил знаеше как се прави добър купон. Той имаше интересното хоби да си вари сам алкохол с помощта на две двайсетлитрови туби, две тенджери под налягане и няколко медни тръби. При това Дарил не бе лишен от стил: той оставяше напитката да отлежи с опушени и овъглени трески, така че естествените захари да се карамелизират. Това придаваше на домашното му уиски характерен цвят и вкус, а реколтата, която предлагаше за дегустация тази вечер, бе лежала повече от година.

Така че на купона щеше да има безплатно пиене, а според слуховете и някакви нетукашни жени. Грейди се нуждаеше от жена повече дори от Теди, което значеше доста, при положение че Теди постоянно се мотаеше из града с нещо в гащите, което приличаше на умалено копие на щата Флорида.

Грейди издуха кръгче дим, после още едно и още едно, опитвайки се да промуши всяко в разсейващия се блян на предишното. Теди шляпна някаква гад на врата си и обърса останките ѝ в панталона си. Беше сериозен екземпляр. Ако вървеше така, до сутринта щяха да го намерят проснат безжизнен под масата, прелял по капка от кръвта си в храносмилателната система на половината женски комари в Мейн. Комарите рядко зимуват толкова на север, а онези, които не спяха, би трябвало да са мъртви. Теди се запита дали в крайна сметка не беше нещо, свързано с глобалното затопляне, макар подобни идеи във Фолс Енд да вървяха по-малко и от комунизма.

— Докога ще седим тук, Грейди? — попита той. — Току-що размазах един комар, който приличаше на „Боинг“.

— Искаш да влезем вътре? — каза Грейди. — Ако искаш, влизай.

— Не, ако ти не искаш. Искаш ли? Имам предвид, да влезем.

— Не особено.

Теди кимна.

— Май няма смисъл да ти казвам, че не си струва.

— Не си струва какво?

— Всичкия този кахър.

— Ти бил ли си с нея?

— Как ли пък не — каза Теди с чувство, а Грейди го изтълкува в смисъл че Катлийн Ковър не е лъжица за устата на Теди, което си беше вярно. От друга страна, Теди не би влязъл под чаршафа с Катлийн

Ковър, ако ще сам Господ да му прати архангел Михаил с подробни указания и схема. Тази жена беше такава беля, че би трябвало да върви в комплект с пастор и съболезнователно писмо от правителството. Теди предпочиташе женските комари. С тях все пак запазваше някакъв шанс кръвта му да не бъде изсмукана до капка.

— Сладка беше — каза Грейди. — Много сладка.

Теди не желаше да спори, затова замълча и усети поредното ухапване. Мамка му, утре щеше да е като плондер. Направо не му го побираше акълът.

— Как е сестра ти? — попита Теди.

За него Мариел Ветърс беше сладка, много сладка; не че би направил нещо по въпроса, особено докато Грейди е жив и мърда, и дори да имаше някакъв шанс, в което Теди се съмняваше. Теди толкова отдавна беше приет у семейство Ветърс, че почти го брояха за роднина, но не беше само дългото им познанство, което можеше да възпре Мариел. Теди не беше привлекателен мъж: беше нисък, дебел и бе започнал да оплешивява още като юноша. Той живееше от дете в същата къща, която майка му остави в наследство плюс 525 долара и стария олдсмобил. Гаражът и дворът му бяха задръстени с мотоциклетни и автомобилни части, някои придобити законно, други — недотам. Той изпълняваше отделни специални поръчки, както и обикновени монтьорски услуги, с които се издържаше. Теди беше сръчен и някои рокери му доверяваха машините си, за което плащаха в брой плюс малко трева или кокаин, а понякога и някоя от проститутките, които държаха, като бакшиш, ако бяха останали особено доволни от работата му. Той все още държеше малко каше от тяхната трева, пазеше я за специални случаи, но сега се замисли да предложи на Грейди да я изпуснат заедно, само и само да се разкарат от кръчмата на Лестър.

— Добре е — каза Грейди. — Скърби за стария. Бяха много привързани един към друг.

— Разбра ли се какво ще получиш?

Теди знаеше, че Харлан Ветърс е поделил материалните си блага поравно между децата си. В банката нямаше много пари, но къщата струваше нещо дори в тези трудни времена. Беше голяма, разхвърляна постройка с много прилежаща земя, която опираше в гората, така че

мястото едва ли щеше да се презастрои. Харлан бе поддържал имота старателно чак до смъртта си.

— Мариел пита в банката за кредит, с който да откупи моя дял срещу ипотека.

— И?

— Още преговарят — каза Грейди с тон, който показваше, че не му се говори по темата.

Теди дръпна здраво от цигарата, допушвайки я до филтъра. Беше подочул за това от един свой приятел, Крейг Месър, чиято годеница работеше като касиерка в банката, та тя каза, че Роб Монклер-младши, чийто баща управляваше банката, не харесвал Грейди Ветърс и правел всичко възможно банката да не отпусне заем на сестра му. Причините за тази вражда се губеха някъде в мъглите на гимназията, но така става в малкия град: дребните вражди остават да тлеят с години и малко трябва, за да пламнат отново. Мариел можеше да кандидатства за кредит и другаде, но Теди знаеше, че първото нещо, което ще я попитат, е защо не се е обърнала към своята местна банка, след което някой служител щеше да се обади на Роб Монклер-младши или баща му и ходенето по мъките щеше да започне отново.

— Знаеш ли, Теди, мразя този град — каза Грейди.

— Ясно ми е — каза Теди.

Не беше обиден. Грейди просто възприемаше Фолс Енд по различен начин. И винаги го бе възприемал така.

— Не знам как издържаш тук.

— Няма мърдане.

— Целият свят е отворен, Теди.

— Не и за хора като мен — каза Теди и истината в тези думи го накара да примре.

— Искам да се върна в града — каза Грейди и Теди почувства, че това не беше разговор между равни. Грейди Ветърс не беше просто център на собствената си вселена, а планета, около която хора като Теди обикаляха в очарована орбита. И най-доброто, което можеше да очаква да чуе от приятеля си, бе: „Но стига сме говорили за мене, какво мислиш за мене?“.

— Кой град? — попита Теди. В тона му се прокрадна горчивина, която Грейди не забеляза.

— Който и да е. Само да не съм тук.

— Какво чакаш? Хвани се пак с твоите неща и търси големите пари.

— Но парите ми трябва сега. Нямам нищо. От половин година спя по кушетки и подове.

Теди беше изненадан. Доколкото знаеше, рисуването носеше на Грейди добри доходи. Беше продал няколко картини и продължаваше да получава поръчки.

— Мислех, че се оправяш добре. Нали каза, че си продал някои работи.

— Не бяха големи пари, Теди, пък и веднага ги харчех. Понякога дори ги харчех още преди да съм ги взел. Бях в лайната.

Теди се досети за какво става дума. Хероинът го ужасяваше. С коката можеш да почваш и да спиращ, но при хероина ставаш пълна отрепка, боклук, готов да продаде сестра си за дребни монети, макар че Теди би дал за Мариел Ветърс повече от дребни монети.

— Но вече си добре, нали?

— По-добре — каза Грейди.

Неувереният тон на Грейди изпълни Теди със страх.

— По-добре от преди.

— Не е малко — каза Теди, тъй като не успя да измисли друго.
— Слушай, знам, че Фолс Енд не е за тебе, но тук поне имаш покрив над главата и хора, които ги е грижа за теб. Ако трябва да почакаш за тези пари, по-добре да чакаш тук, отколкото да спиш на пода по чужди къщи. Всичко е относително, човек.

— Да, всичко е относително. Може и да си прав, Теди.

Той хвана Теди за врата и му се усмихна, а в усмивката му имаше такава мъка, че Теди би дал едната си ръка да я премахне, забравил всичкия си яд от егоизма на Грейди, но само каза:

— Е, ще ходим ли у Дарил? Няма смисъл да висим тук.

Грейди хвърли фасата.

— Бива. Имаш ли трева? Не мога да слушам тъпотииите на Дарил на бистра глава.

— Да, имам малко. Но не искам да я нося у Дарил. Ще я изпуснат още преди да съм си извадил хартийките. Дай да идем до нас, да пием по една-две бири и да пафнем. Когато се настроиш, ще отидем на купона.

— Екстра — каза Грейди.

Допиха си бирите, оставиха ги на рафта и се изнизаха покрай заведението, за да не се налага да видят отново Катлийн Ковър и онова лайно мъжа й. По пътя до пикапа на Теди получиха още няколко ухапвания и когато стигнаха в къщата, Теди изрови някакъв лосион за кожа, докато Грейди пускаше музика, „Четирипосочна улица“ на Кросби, Стилс, Наш и Йънг — няма по-отпускаща музика от тази, пък ако ще сам Буда да държи беквокалите, — след което Теди извади пликчето с трева, която се оказа много добра, и те така и не отидоха на купона у Дарил Шиф, а вместо това си говориха до късно през нощта и Грейди разказа на Теди неща, които не бе казвал на никого, включително историята за самолета, който баща му и Пол Скъли намерили във Великата северна гора.

— Това е — каза Теди през кълбо дим. — Това ти е играта.

Той се запрепъва към спалнята си и Грейди чу да се отварят шкафове и да се изтърсват чекмеджета и накрая Теди се върна с визитка в ръката, ухилен, като че бе спечелил от тотото.

— Самолетът, човече. Разкажи им за самолета...

Същата нощ на гласовата поща на Дарина Флорес бе оставено съобщение — първото подобно от много години насам.

И играта започна.

---

[1] Falls End (англ.) — буквално — крайт на водопада. — Б.пр. ↑

В тъмнината на стаята си Дарина Флорес се носеше между съня и будуването. Болкоуспокояващите не ѝ понасяха добре и предизвикваха треперене в краката ѝ, което отново я изваждаше от съня. Освен това я караха да сънува странни неща. Не можеше да ги нарече кошмари, тъй като тя самата бе почти напълно лишена от чувството на страх, но изпитваше някаква съпротива, усещаше, че потъва в огромна бездна, а също и липсата на благодат, придружена с непозната болка. Богът, комуто служеше, не знаеше милост и от него не можеше да се чака утеха във времена на нещастие. Той беше богът на огледалата, бог на формата без съдържание, бог на кръвта и сълзите. Прикована към своето страдание, тя разбираше защо мнозина избират да вярват в Другия Бог и да го следват, макар да виждаше в него същата неотзивчивост към мъката ѝ, както у нейния собствен. Може би единствената съществена разлика се състоеше в това, че нейният бог намираще удоволствие в агонията и скръбта; може да се каже, че той поне имаше някакво отношение.

Тя винаги бе смятала, че е особено издръжлива на болка, но се страхуваше от изгаряния и реакциите ѝ към тези травми бяха неадекватно бурни. Дори най-дребното изгаряне, причинено например от мигновен допир до пламъка на свещ или задържана твърде дълго кибритена клечка, предизвикваше мехури по кожата ѝ и бясно пулсиране, което отекваше дълбоко в нея. Някой психоаналитик би потърсил у нея травма от детството или случка от младостта, но тя никога не бе разговаряла с психоаналитик, а дори да беше, за да открие източника на нейния ужас, на въпросния специалист щеше да се наложи да се върне много по-далеч в миналото, отколкото се намираха ранните ѝ детски спомени.

Защото сънищата ѝ бяха действителност: тя бе паднала, тя бе изгоряла и нещо вътре в нея продължаваше да гори. Другият Бог бе наредил нещата така и тя го мразеше заради това. Сега вътрешната ѝ болка бе достигнала най-ужасната си външна проява, все още скрита от превръзките и липсата на огледало.

В крайна сметка Барбара Кели бе успяла да я изненада. Кой би предположил, че ще се окаже толкова слаба и същевременно толкова силна, че да потърси спасение накрая, обръщайки се към Другия Бог, и с този свой ход да нанесе такива поражения на жената, изпратена да я накаже? Красотата ми е съсипана, мислеше си тя, временно сляпа с едното око, застрашена от необратимо увреждане на зрението заради парченцата кафена утайка, забити в зеницата ѝ. Изпитваше желание да съблече тялото си, както змия съблича старата си кожа или паяк изоставя старата си съсухрена черупка. Не искаше да остане окована в обезобразена обвивка. В тъмнината на своята агония тя се страхуваше, че ще съзре развалата на духа си отразена в нейната външност.

Всеки път, когато се будеше, тя виждаше до себе си момчето, застинало в очакване, а древните му очи приличаха на мръсни езера върху бледността на кожата му. Той още не бе проговорил. Като дете почти не плачеше, а като момче почти не говореше. Докторите, които го преглеждаха и които бяха подбирани заради надеждността и верността им към каузата, не откриваха никакви физически недостатъци, с които да обяснят немотата на детето, а умствените му функции преценяваха като много над средното ниво за възрастта му. Колкото до мехура на шията му, той наистина ги тревожеше и имаше предложения за отстраняването му. Тя отказа. Този израстък бе част от него. В крайна сметка нали тъкмо по това го бе познала. Беше си помислила, че е възможно, когато усети как рита в утробата ѝ. Присъствието му я бе заляло, сякаш прегръдката му я обемаше, сякаш бе в нея по-скоро като любовник, отколкото като зародиш, и това усещане се засили през второто и третото тримесечие от бременността ѝ, така че започна да я гнети като туморно образуване в корема ѝ. Изхвърлянето му от тялото ѝ бе за нея истинско облекчение. След това го гледаше, както лежеше в ръцете ѝ, пръстите ѝ следваха линиите на устата му, на ушите му, на мъничките ръце, спирайки върху издутината на шията му. Бе се взряла в очите му и в тъмнината им бе срещнала неговия поглед на древно същество, преродено в ново тяло.

И ето че сега той седеше до нея и милваше ръката ѝ, докато тя стенеше върху мокрите от пот чаршафи. Докато приключваха с Барбара Кели, Дарина се бе обадила за помощ, но най-близкият доверен лекар се намирал чак в Ню Йорк и не можа да пристигне веднага. Изненадващо, болката не беше толкова силна, колкото бе

очаквала, поне отначало. Тя си обясняваше това с яростта, която бе изпитала срещу кучката, нахвърлила се срещу нея, но докато животът на Кели бавно се отцеждаше под остриетата и пръстите им, мъчението по лицето на Дарина сякаш се усилваше и когато Кели най-сетне издъхна, страданието я връхлетя, обагрено в червено.

Дълбоки изгаряния втора степен — това беше диагнозата. Една степен повече би означавала сериозни поражения на нервната система, което, мислеше си тя, щеше поне да притъпи болката. Все още можеше да се наложи присаждане на тъкан, но докторът изчакваше с решението, докато настъпи известно възстановяване. Белезите бяха неизбежни, каза той, особено около увреденото око, и с това щеше да се получи значително свиване на клепача. Окото я болеше най-много: сякаш го промушваха с игли, които стигаха до мозъка ѝ.

Окото ѝ бе закрито с превръзка и щеше да остане така дори след като махнеха останалите бинтове. Кожата ѝ вече беше цялата в мехури. Поставяха ѝ овлажнител и антибиотик на капки. Момчето лекуваше раните, нанасяше мехлем на лицето, а докторът ги посещаваше ежедневно и му даваше указания, макар да спазваше определена дистанция и да бърчеше нос от леката миризма, която момчето излъчваше, колкото и често да се къпеше и переше. Най-неприятен бе дъхът му — той миришеше на гнило. Дарина бе свикнала с това, но миризмата все още я отблъскваше, дори нея.

И все пак той бе необикновено момче, най-вече защото всъщност изобщо не бе момче.

— Боли — каза тя. Все още говореше с мъка. Раздвижеше ли уста малко по-рязко, устните ѝ започваха да кървят.

Момчето, което бе нещо повече от момче, постави малко гел на пръста си и намаза с него устните ѝ. Взе пластмасова бутилка с прикрепена в капачката сламка, пъкна сламката в здравия ъгъл на устата ѝ и изстиска малко вода. Тя пое няколко глътки и кимна:

— Благодаря.

Той я погали по косата. От здравето ѝ око се търкулна сълза. Лицето ѝ сякаш гореше.

— Тази кучка — рече тя. — Погледни какво ми направи.

И добави:

— Изгори ме, но тя също гори и нейните мъки ще са по-големи и по-продължителни от моите. Тази кучка. Тази горяща кучка.

Още два часа не биваше да приема болкоуспокояващи и той включи телевизора, за да я разсее. Погледаха заедно анимационни филми, някаква комедия, един глупав екшън, с който друг път не би си губила времето, но сега ѝ действаше като сънотворно. Нощта мина и слънцето изгря. Тя наблюдаваше промяната на светлината през процепа между завесите. Момчето ѝ даде още едно хапче, после си облече пижамата, увери се, че тя се унася, и се сви на пода до леглото ѝ, положило глава на възглавница, завито до кръста. Тя усети, че очите ѝ се затварят, и се подготви да смени действителната болка със спомена за болка.

Момчето я наблюдаваше от пода, непроницаемо в своята странност.

Съобщенията се трупаха. Повечето бяха без значение. Все пак момчето ги отбелязваше старателно, след което ѝ даваше да ги прочете, когато бе достатъчно будна, за да се съсредоточи. Дребните задачи се отлагаха, важните се пренасочваха. Тя насочи цялата си воля в оздравяването. Имаше твърде много неща за вършене.

Но въпреки уединеността на момчето и вниманието, с което се отнасяше към телефона ѝ, някои съобщения останаха временно непрослушани. Момчето не разполагаше с достъп до старата гласова поща на Дарина Флорес — то бе родено по-късно и тя не бе имала повод да му обясни за нея. Пък и бяха минали години без нищо получено на този номер.

По този начин едно съобщение, в което се питаше дали тя още се интересува от самолета, който може би е паднал във Великата северна гора, остана непрослушано с дни и така бе спечелено малко време.

Не много.

Позвъних на Гордън Уолш, полицейски детектив, който живееше в град Грей и работеше в отдел „Тежки престъпления“ на район Южен Мейн. Уолш беше единственият човек в мейнската полиция, когото можех да нарека приятел, макар да би било преувеличение, ако го наречах истински приятел. Ако Уолш ми беше приятел, то аз бях по-самотен, отколкото си мислех. Всъщност ако Уолш изобщо бе нечий приятел, то този някой бе по-самотен, отколкото си мислеше.

— Да признаеш престъпление ли се обаждаш? — каза той.

— Всичко бих направил за твоята кариера. В нещо конкретно ли да се призная за виновен, или да подпиша празна бланка, а ти да си я попълниш?

— Така дори не е нужно да си пишеш името, защото го има напечатано. Само тури един параф, ние ще се погрижим за останалото.

— Ще си помисля. Може би ако ми помогнеш с една работа, ще ме насърчиш да взема правилното решение. Имаш ли приятели в Нюхампширската полиция?

— Не, но ще имам врагове там, ако ги свържа с теб. Ти си ходеща рецепта за негативно отношение.

Почаках. Бива ме в чакането. Накрая го чух да въздъхва.

— Хайде, казвай.

— Кени Чан. Убит в дома си в Бенингтън през 2006.

— Как точно?

— Сгънат и напъхан в собствения си сейф.

— Да, мисля, че си спомням. Имаше поредица от такива случаи. Какво му бяха откраднали?

— Само радостта от живота. Който и да го е направил, е оставил парите в сейфа заедно с него.

— Предполагам, че си узнал имената на разследващите детективи?

— Нолти и Гуяш.

— Да, Хелън Нолти и Боб Гуяш. Нолти няма да говори с теб. Тя е суперстриктна и очаква скоро да я направят началник. Гуяш се

пенсионира. Познавам го. Може да поговори, стига да не го прекъсваш. Той не е търпелив като мен. Обичайната практика. Ако откриеш нещо полезно...

— ... му го съобщавам, а той го предава на когото трябва — довърших. — А ако загазя, не споменавам името му. Задължен съм ти за тази услуга.

— И за други услуги си ми задължен, но можеш да почнеш да се издължаваш веднага.

— Слушам те.

— Пери Рийд.

— Онзи с колите. Гледах го по новините. Какво за него?

— Дочух някаква история за двама членове на рокерската банда „Сарацините“, които наскоро били заплашени с пистолет и лишени от пратка наркотици. Това е много тъжна случка, разбира се, но пък те проявили странна неохота да подадат оплакване и според същата история единият от обирджиите бил чернокож, а другият — бял, или белезникав. Били много възпитани. Казвали „моля“ и „благодаря“. Единият май даже използвал израза „Бихте ли...?“ и направил комплимент на единия от „Сарацините“ за обувките му. Количеството и видът на въпросната пратка са сходни с тези на дрогата, намерена у Пери Рийд и неговите хора.

— Значи Рийд е изпържил „Сарацините“? Доста неразумна постъпка.

— Рийд не е изпържил „Сарацините“. Нито пък е подпалил собствената си автокъща и заведение, макар да намерихме етилов алкохол в гаража. Струва ми се, че Пери Рийд е бил „нагласен“ и детското порно е само черешката на тортата. А описанието на двамата мъже, които са прибрали дрогата на „Сарацините“, май сочи към твоя вилает.

— Пери Рийд наркодилър ли е?

— Да.

— Пери Рийд сводник ли е?

— Да, и трафикант на женска плът. Както и вероятен насилник според определението в наказателния кодекс, а и не само: говори се, че той и другарчетата му пречупват психически момичетата, преди да ги пуснат в употреба.

— Откога се занимава с това?

— От години. Десетилетия.

— И ето че накрая го пипнахте. Къде е проблемът?

— Знаеш къде е проблемът. Искам да го видя в пандиза, но за нещо, което е извършил, а не за такова, което не е.

— Мога само да споделя какво съм чул.

— И то е?

— Дрогата действително е била предназначена за Рийд, но той винаги използва посредници. Чух също, че ако получите съдебно разрешение за разпечатка от проведени телефонни разговори, ще откриете, че Пери Рийд и Алекс Уайлдър са поддържали връзка с трафиканти на непълнолетни момичета, повечето от Китай и Виетнам, но понякога и от Тайланд и Лаос.

— А пистолетът?

— Само това, което прочетох във вестниците. Седефена дръжка. Елегантно оръжие, стига да не го размахваш на публични места.

— А автокъщата и стриптийз барът?

— Прилича на палеж, но не съм специалист.

— А детското порно?

— Било е у него, пък и не му е за първи път.

Уолш помълча.

— Все пак ми се струва, че някой е имал личен мотив да бутне Пери Рийд зад решетките до дълбока старост. Както и Алекс Уайлдър.

Пуснах му жокер. Лек, но достатъчен.

— Може би жертвите на изнасилвача не са само наплашени азиатски момичета.

Чух как премести телефона, за да си запише нещо.

— Какво ми казваш? Че е незаконно, но е справедливо?

— Предпочиташ ли обратното?

Той изсумтя. Уолш винаги се съгласяваше с неохота.

— Ще кажа на Боб Гуяш да очаква позвъняване — каза той.

— Благодаря ти.

— Няма проблем. Но помни: хич не се шегувам за бланката с твоя подпис. Ако не при мен, все при някого ще пристигне. Въпрос единствено на време е. И много здраве на приятелчетата ти от мен.

Оставих съобщение за Боб Гуяш и след около час той върна обаждането. В рамките на двайсетминутния разговор, който проведохме, той даде да се разбере, че знае за мен повече, отколкото

бих искал, тоест беше говорил с Уолш, след което ми разказа това, което знаеше или беше склонен да сподели по убийството на Кени Чан.

Ураганен вятър задействал алармата в къщата на Чан, но охранителната фирма не успяла да се свърже с него по телефона. Приятелката му официално държала ключ, но не се били чували от пет дни и тъкмо тя открила трупа. Убиецът си направил труда да остави комбинацията, изписана с червило върху сейфа, плюс името на Кени Чан и годините на раждането и смъртта му.

— Тоест става дума за жена? — попитах.

— В шкафчето в спалнята му имаше козметика и дрехи на приятелката му, но червилото не съвпаднаше, така че ако убиецът не е случайно мъж, който си носи червило в джоба, то да, решихме, че става дума за жена.

— А приятелката му?

— Синди Келър, модел. Снимала някакъв клип във Вегас и се прибрала чак вечерта, преди да открият тялото. Той беше престоял в сейфа поне два дни, така че тя е въвн от подозрение.

— Така се сложил край на лошия късмет за Кени Чан — казах. — Първо жена му, после съдружникът му. Единствената му утеха били парите, които спечелил от продажбата на компанията. Все пак по-добре, отколкото беден и нещастен.

Гуяш се засмя.

— Доста внимателно проучихме Кени Чан след смъртта на Фелис, но нямаше нищо, което да го свързва със стрелбата на бензиностанцията. Да, съдружникът му очевидно е блокирал продажбата на компанията и съответно убийството му е било голям късмет за Чан, но ако той го е замислил, направил го е добре. Беше толкова чист по случая, че чак лайната му ухаеха.

— А жена му?

Този път Гуяш не се засмя.

— Пътувала по шосе 101 близо до Милфорд. Изглежда, колата поднесла, ударила се в дърво и избухнала в пламъци.

— Има ли свидетели?

— Не. Било е късно през нощта, на безлюдна отсечка.

— Колко късно?

— Два и половина.

— Какво е правела близо до Милфорд в два и половина през нощта?

— Така и не разбрахме. Имаше някакви предположения за любовна връзка, но нищо повече. Ако е хойкала, правила го е дискретно.

— Значи всичко остава една голяма мистерия в три епизода?

— Ще ви кажа нещо, мистър Паркър. Подуших онова, което подушвате и вие, но накрая ни посъветваха да оставим нещата както са. Съветът дойде от много високо, а думичката, която ни прошепнаха, беше „Отбрана“.

— Защото компанията на Чан е била придобита от Министерството на отбраната.

— Именно.

— А „Прайър Инвестмънтс“?

— С тях имах две срещи. Първата беше малко след смъртта на Чан, защото открихме набор от документи, свързани със съвместната му дейност с „Прайър“, които се намираха в сейф в една банка в Бостън.

— Не в личния му сейф?

— Не.

— Странно.

— Да.

— Нещо интересно в документите?

— Аз поне не открих нищо. Сториха ми се нормални, но познанията ми по бизнес финанси могат да се поберат на една пощенска марка.

— Значи посетихте „Прайър“?

— Да, приеха ни двама костюмари. Бяха прелюбезни, но не казаха нищо.

— А второто посещение?

— Смъртта на Чан ни накара да проверим отново убийството на Фелис и злополуката, причинила смъртта на съпругата на Чан. Там отново изникна името на „Прайър“.

— И?

— Други костюмари, същият резултат. Видяхме се дори с големия костюмар, самия Гарисън Прайър. Използваше разни думи като „трагедия“ и „непрежалима загуба“, но не личеше да знае какво

означават. Скоро след това чухме заклинанието „национална сигурност“ и това беше всичко. Имахме си и други престъпления на главата, а човек трябва да знае кога да се отдръпне, временно или за постоянно. Били сте полицаи. Успяхте ли да научите този урок?

— Не.

— Добре. Затова Уолш препоръча да говоря с вас. Приключихме ли?

— Да, така мисля.

— Може ли да попитам за какво се отнася това?

— Още не. Може ли да ви се обадя някога за по бира, ако открия нещо, и да го споделя с вас?

— Ще го имам предвид.

— Непременно. Благодаря за разговора.

— Разговор ли? Синко, никога не сме говорили.

И затвори.

И така: можех ли просто да забравя за разказа на Мариел Ветърс и да оставя самолета във Великата северна гора най-после да потъне в земята, погълнат нарочно, според очевидците Харлан Ветърс и Пол Скъли, от самата природа? Вероятно, но знаех, че в крайна сметка тази история няма да ме остави на мира: не само поради досадния факт, че вече знаех за съществуването на самолета, нито поради любопитството ми, събудено от поименния списък, който Ветърс бе взел от разбитата машина, но и поради намесата на Брайтуел в търсенето на самолета. Тази намеса означаваше, че самолетът е част от съдбата ми и че може би в него се съдържа някакъв намек за по-голямата игра, в която аз бях нещо повече от пионка, но по-малко от цар.

Ейнджъл и Луис също избраха да участват, защото Брайтуел бе умъртвил братовчедката на Луис и той се интересуваше от всичко, свързано с Вярващите и техните цели. Желанието за отмъщение у Луис беше безпределно.

Имаше обаче един друг човек, който познаваше пряко Брайтуел и Вярващите и който знаеше повече от всеки друг за тела, които гният, но не умират, и за преселващи се духове — може би дори повече, отколкото бе склонен да признае пред мен. Името му бе Епстайн, той бе равин, безутешен баща и ловец на паднали ангели.

Обадих се в Ню Йорк и си уговорих среща с него за следващата вечер.

Кашерният ресторант се намирал на улица „Стантън“, между магазин закусвалня, централно средище на мухите, съдейки по труповете зад витрината, и шивашко ателие, в което полиестерът бе издигнат в култ. Епстайн вече бе в ресторанта: един от гавазите пред вратата издаваше присъствието му. Той не носеше ярмулка, но иначе отговаряше напълно на стереотипа: млад, чернокос евреин, направен от тухли и протеин. Вероятно бе въоръжен, което обясняваше защо дясната му ръка бе пъхната под сакото му, а лявата висеше свободно. Епстайн не носеше оръжие, но хората, които го придружаваха и охраняваха, определено не бяха беззащитни. Младежът не се изненада

от появата ми, вероятно защото две пресечки по-рано бях минал покрай колегата му, който внимаваше да не ме следят. Една пряка по-нататък беше Ейнджъл, а Луис се мярна от другата страна на улицата. По този начин двамата с Епстайн осигурявахме хляб на поне четирима души и смазвахме колелата на капитализма.

Ресторантът си беше както го помнех от предишното ми посещение: дълъг дървен тезгях отдясно със стъклени витрини, които обикновено бяха пълни с дебели сандвичи и някои специалитети като телешки език по полски в сос със стафиди, сарми и пилешки дробчета соте, но сега бяха празни, и десетина дузина кръгли масички покрай лявата стена, на една от които блещукаха три свещи в орнаментиран сребърен свещник. До нея седеше рави Епстайн, също така непроменен. Винаги ми се струваше, че старостта бе изпреварила годините му, поради което сега те се трупаха, без да променят външния му вид. Само смъртта на сина му бе добавила бели коси и бръчици по лицето му — смърт, застигнала младежа от ръцете на онези, които споделяха вярванията на Брайтуел и подобните нему, а вероятно и нещо от тяхната същност.

Епстайн се изправи да стисне ръката ми. Носеше елегантен лек костюм от черна коприна, бяла риза и черна копринена вратовръзка с безупречен възел. Беше много гореща вечер, но климатичната инсталация в ресторанта беше изключена. Ако бях облечен като Епстайн, от мен щеше да се лее пот, но ръката му бе суха, а по лицето му нямаше и капчица влага. При мен положението бе различно — ризата ми бе залепнала за гърба под синьото спортно сако.

От дъното на ресторанта се появи жена: тъмнокоса, тъмноока и безмълвна — това бе глухонямата, която бе присъствала на предишната ни среща с Епстайн тук преди години. Тя постави пред всеки от нас по чаша вода с лед и стръкче мента. Погледът ѝ се спря върху мен и в него се мярна нещо като интерес. Погледах как се отдалечава. Носеше свободни черни джинси, стегнати с колан около тънката ѝ талия, и черна камизолка. Косата, сплетена на плитка, падаше по смуглия гръб, завързана с червена панделка в края. Както и при предишната ни среща, тя ухаеше на карамфил и канела.

Епстайн с нищо не показва да е забелязал погледа ми. Той се суетеше със стръкчето мента, което стри във водата и разбърка с

лъжичка. На масата бяха наредени прибори. Скоро щяха да започнат да поднасят храна. Така обичаше Епстайн да прави бизнес.

Той ми се видя разсеян и сякаш притеснен.

— Добре ли сте?

Епстайн махна с ръка.

— Неприятна случка, докато идвах насам, нищо особено. Искях да посетя синагогата на „Стантън“ и някакъв човек почти на моята възраст ме нарече „чифутско копеле“, докато се разминавахме. Много отдавна не бях чувал този израз. Това ме притесни: възрастта на човека, който го изрече, остарялата фраза на тази обида. Сякаш се бях върнал назад във времето.

Той се сепна и се протегна, сякаш споменът за обидата беше физическа болка, която можеше да прогони от тялото си.

— Но невежеството няма срок на годност. Отдавна не сме се виждали, мистър Паркър. Изглежда, не сте стояли със скръстени ръце от последната ни среща. Продължавам с интерес да следя вашата любопитна кариера.

Подозирах, че каквито и сведения да имаше Епстайн за мен, те не бяха събрани от вестниците. Той разполагаше със свои източници, включително един висш служител на ФБР на име Рос от нюйоркската централа, който държеше досие с моето име, създадено след смъртта на жена ми и детето ни. Някой по-стеснителен би изпитал параноя; аз го тълкувах като проява на интерес.

— Дано това да е за хубаво — казах.

— Е, помагал съм от време на време, знаете.

— Вашата помощ почти ми коства живота.

— Но помислете за съдбовните промени, които произтекоха от това.

— Все още се опитвам да избегна най-съдбовната: смъртта.

— И се справяте доста добре. Погледнете се — жив и в добро настроение. С любопитство очаквам да науча причината за това, но първо да хапнем. Мисля, че Лиат ни е приготвила нещо вкусно.

И макар да не можеше да го чуе, нито да прочете устните му, докато стоеше зад гърба му, жената на име Лиат тутакси се появи откъм кухнята с поднос със сарми и наденички, плато от сладки и люти чушки, три вида книш и две купи със салата. Тя долепи още една маса към нашата, за да имаме достатъчно място за хранене.

— Никаква риба — каза Епстайн. Той почука с пръст слепоочието си. — Помня такива неща.

— Приятелите ми смятат, че имам фобия — казах.

— Всеки от нас има своите особености. Навремето познавах една жена, която припаднаше, ако някой разреже домати пред очите ѝ. Така и не узнах дали има точен медицински термин за това нещо. Най-близкото, което знам, е „лаханофобия“, което било ирационален страх от зеленчуци. — Той се приведе към мен заговорнически. — Трябва да призная, че съм го използвал в някои случаи, за да се спася от яденето на броколи.

Лиат се върна с бутилка совиньон блан, марка „Гуз Бей“, наля две чаши за нас и трета за себе си. Тя взе чашата си и седна на тезгяха с кръстосани крака. Постави на скута си книга, „Младите и огънят“ от Норман Маклийн. Не ядеше. Нито пък четеше, макар да бе отворила книгата пред себе си. Наблюдаваше устните ми и се запитах каква е нейната роля в тази Епстайнова игра.

Отпих от виното. Беше хубаво.

— Кашерно ли е? — попитах. Не можех да скрия изненадата си.

— Съмнението ви може да бъде простено, тъй като виното притежава забележителни качества, но да: от Нова Зеландия е.

Хранехме се и говорехме за семействата и за трудностите на този свят, внимателно избягвайки по-мрачните теми, докато Лиат не разчисти масата и не донесе кафе и отделна каничка мляко за мен, а пък аз не можех да не забележа колко внимателно следи устните ми, вече изоставила всякакви преструвки. Забелязах и това, че Епстайн се бе извърнал леко настрани, така че тя да може да чете и неговите устни.

— И така — рече Епстайн, — какво ви води насам?

— Брайтуел — казах.

— Брайтуел... го няма — отвърна Епстайн, оставяйки двусмислието на фразата да увисне между нас; не мъртъв, а „го няма“. Епстайн по-добре от всеки друг разбираше природата на Брайтуел.

— Засега? — казах.

— Да. Можехме да стигнем до по-постоянно решение, ако не го бяхте застреляли.

— Но пък ми достави удоволствие.

— Сигурен съм, че е така. Удоволствие доставя и смачканата хлебарка, докато не запъпли отново, но свършеното — свършено. Защо да отваряме въпроса отново?

Разказах му историята, както ми я предаде Мариел Ветърс, спестявайки единствено имената на участниците и на техния град.

— Самолет — каза Епстайн. — Не знам нищо за такъв самолет. Ще трябва да се посъветвам. Може някой да е чул нещо. Какво друго?

Бях направил копие на списъка с имената, получен от Мариел.

— Бащата на жената взел това от самолета — казах, като плъзнах фотокопието през масата. — От пачка документи в чанта, оставена под една от пилотските седалки. Другите оставил в самолета, поне според дъщерята.

Епстайн извади от джоба си очила с телени рамки и внимателно нагласи стрелките зад ушите си. Имаше навика, с помощта на своите примижавания и гримаси, да се прави на по-крехък, отколкото беше всъщност. Тази роля той играеше дори пред хора, които го познаваха достатъчно добре, за да не се връзват. Може би навикът бе станал твърде силен или пък вече не разграничаваше позата от реалността.

Епстайн не беше от хората, които се изненадват лесно. Бе видял твърде много от този свят и нещичко от другия, та не бяха много тайните, останали скрити за него. Но сега очите му се разшириха, а устните му зашепнаха имената като в молитва.

— Говорят ли ви нещо тези имена? — попитах. Още не му бях разказал за Кени Чан и преждевременната кончина на неговите съпруга и съдружник. Не че му няхах доверие, но просто не виждах защо трябва да му казвам съвсем безвъзмездно всичко, което съм научил.

— Може би — каза той. — Ето това тук.

Той посочи с пръст средата на страницата, където бе името Калвин Букарт.

— Той работеше дискретно за някои каузи в продължение на години. Беше свързан с Американския съюз за граждански свободи, „Сърчлайт“^[1], Националната асоциация за подпомагане напредъка на чернокожите, както и за антиавторитарни движения в Южна и Централна Америка. Беше христоматиен пример за социално ангажиран саксонец.

— Не открих името му никъде.

— Можехте да го откриете, ако бяхте търсили Калвин Бук. Малцина знаеха истинското му име.

— Защо го е пазел в тайна?

— Твърдеше, че е от съображения за сигурност, но донякъде се дължеше и на желанието му да се освободи от родовото наследство. Дядо му, Уилям Букарт, бил неонацист от най-злостния вид: поддръжник на политиката на помирение с фашистите в младостта си и съюзник на сегрегационисти, хомофоби и антисемити през целия си живот. Бащата на Калвин, Едуард, още с навършването на пълнолетие отказал да има нещо общо със своя старец, а Калвин направил още една стъпка в тази посока, като започнал да оказва дискретна подкрепа на такива институции, които дядо му с удоволствие би опожарил. Състоянието, с което разполагал, му дало допълнителна свобода.

— Тогава какво търси в този списък?

— Предполагам, отговорът се крие в начина, по който загина — намериха го обгазен до смърт в един подземен гараж в Мексико Сити. Оказа се, че Калвин в крайна сметка се бил метнал на дядо си, а не на баща си: в продължение на десетилетия той издавал другарите си и подкопавал техните каузи. Профсъюзни водачи, активисти за граждански права, адвокати попадали в ръцете на враговете си именно благодарение на Калвин Букарт.

— Да не намеквате, че се е самоубил в пристъп на угризения?

Епстайн внимателно остави кафената лъжичка.

— Предполагам, че е изпитвал някакви угризения, но не мисля, че се е самоубил. Бил завързан за седалката в колата, езикът му бил изтръгнат, както и зъбите му, а върховете на пръстите му били отрязани. Бил направил фаталната грешка да измени и на вълците, и на агнетата. Официално тленните останки така и не бяха идентифицирани, но неофициално...

Той отново насочи вниманието си към списъка и цъкна неприязнено с език.

— Дейвис Тейт — рече.

— За този знам нещо — отбелязах аз.

— Рупор на нетърпимостта и клеветата — каза Епстайн. — Проповедник на омразата, но като всички свои събрата, лишен от логика и последователност, както и от характер. Яростен враг на мюсюлманите, подозрителен спрямо евреите. Мрази президента на

Съединените щати заради това, че е чернокож, но няма куража да се признае за расист, което е един вид кодиран расизъм. Зове се християнин, но Христос би го отхвърлил. Той и онези като него следва да бъдат преследвани заради езика на омразата, който използват, но онези, които са призвани да сторят това, се вълнуват повече от вида на разголена женска гърда по време на мача за Супербоул. Страхът и омразата са твърда валута, мистър Паркър. Те печелят избиратели.

Той отпи от виното, за да отмие името на Тейт от устата си.

— А сега вие, мистър Паркър. Предполагам, че сте поразровили тук-там и сте научили нещо за тези имена.

— Тази жена, Солен Ескот, е била омъжена за човек на име Кени Чан — започнах аз. — Числата до името ѝ отговарят на датите на раждането и смъртта ѝ. Загинала в автомобилна злополука, но самолетът е паднал преди, а не след гибелта ѝ. Смъртта ѝ е била планирана. Брандън Фелис, малко по-долу, е бил съдружник на Кени Чан. Бил убит при обир на бензиностанция малко след смъртта на Ескот. Бил застрелян без причина. Извършителите били маскирани и вече били взели парите.

— Отказ — прочете Епстайн думата срещу името на Фелис. — А това „Л“ ли е след думата?

— Така изглежда.

— Какво означава „Л“?

— Ликвидиран? — предположих.

— Възможно. Вероятно. Съпругът жив ли е?

— Той бил пъхнат в един сейф и оставен там да изгние насред богатството си.

— Някакъв сюжет?

— Кени Чан сключил сделка някой да убие жена му и съдружника му, но после тази сделка му изляла главата.

— Художествена правда, така да се каже. Споменахте, че жена му е загинала в автомобилна злополука?

— Злополуките могат да бъдат предизвикани, а свидетели няма. Какво знаете за компания на име „Прайър Инвестмънтс“?

— Срещал съм името в пресата, нищо повече. Защо?

— „Прайър Инвестмънтс“ е пряко замесена в продажбата на компанията на Кени Чан. Полицаяте, разследвали смъртта на Чан,

били посъветвани да не притесняват Прайър. Изглежда, има връзки в Министерството на отбраната.

— Ще видя какво може да се научи — каза Епстайн.

Той внимателно прегъна списъка, прибра го във вътрешния джоб на самото си и стана: — Къде сте отседнали тази вечер? — попита.

— Бившият ми партньор Уолтър Коул предложи да ме подслони.

— Бих предпочел да останете тук. Може да се наложи да ви потърся спешно, а ще е по-лесно, ако останете при Лиат. Тя държи апартамент горе. Съвсем удобен, уверявам ви. Един от моите хора ще остане наоколо, за всеки случай. Предполагам, че не сте сам?

Епстайн познаваше Ейнджъл и Луис.

— Те са отвън.

— Нека се приберат. Няма да ви трябват. Ще бъдете защитен. Имате думата ми.

Обадих се на Ейнджъл по мобилния да му обясня плана.

— Това устройва ли те? — попита той.

Погледнах към Лиат. Тя отвърна на погледа ми.

— Ще го преживея — казах и затворих.

Апартаментът беше повече от удобен. Той заемаше двата най-горни етажа от сградата, останалите бяха отдадени под наем. Беше обзаведен в псевдоориенталски стил: с много възглавници, килими и доминиращи червени и оранжеви тонове, акцентирани от лампи в ъглите вместо на тавана. Лиат ме заведе в спалнята за гости, която разполагаше с отделна баня. Взех душ, за да се охладя. Когато излязох, осветлението на долния етаж бе угасено и апартаментът бе утихнал.

Препасах една хавлия около кръста си и седнах до прозореца над улицата. Долу минаваха влюбени двойки, хванати за ръка. Видях един мъж да се кара на детето си, а жената се опитваше да успокои и двамата. Чувах музиката от съседната сграда, непознат етюд за пиано. Мислех, че е запис, докато изпълнителят не сбърка и някаква жена се засмя с приятен, благосклонен смях, после мъжки глас отговори нещо и музиката престана. Чувствах се като чужденец, макар да познавах тези улици и този град. Но градът не беше мой. Бях чужд човек в позната земя.

Лиат влезе в стаята малко преди полунощ. Беше облечена в кремава нощница до коленете, а косата ѝ се спускаше над раменете. Бях седял на тъмно, но тя включи нощната лампа и пристъпи към мен.

Хвана ръката ми и ме притегли да се изправа. Разгледа ме на меката светлина. Проучи всички белези от стари рани, докосвайки всеки с върховете на пръстите си, сякаш преценявайки пораженията, понесени от тялото ми. Когато свърши, вдигна дясната си длан към лицето ми с израз на дълбоко съчувствие.

Когато ме целуна, почувствах сълзите ѝ по кожата си и ги вкусих върху устните си. Беше минало толкова много време и си казах: приеми този малък подарък, тази крехка, мимолетна нежност.

Лиат — едва по-късно разбрах какво означава името ѝ.

Лиат: Ти си мой.

Събудих се малко след седем. Леглото до мен беше празно. Изкъпах се, облякох се и слязох долу. Апартаментът бе тих. Когато влязох в кухнята, някакъв мъж на средна възраст приготвяше храната от дневното меню, а една жена над шейсетте сервираше кафе и кифли на късата опашка от клиенти. На масата, на която предната вечер бяхме седели с Епстайн, възрастна двойка четеше поделените страници на „Форуърд“^[2].

— Къде е Лиат? — попитах жената зад тезгяха.

Тя сви рамене, бръкна в джоба на престилката си и извади някаква бележка. Бележката не беше от Лиат, а от Епстайн. В нея пишеше:

Има напредък.

Моля, останете още един ден.

Е.

Излязох от ресторанта. Един от младежите на Епстайн седеше на маса отвън и пиеше ментов чай. Той не ме погледна, нито тръгна след мен. Пих кафе в една пекарна на „Хюстън“, а мислите ми са въртяха около Лиат. Питам се къде е и подозирах, че знам отговора.

Вероятно разказваше на Епстайн за белезите ми.

Прекарах остатъка от сутринта в обикаляне на книжарниците и малкото останали музикални магазини като „Ъдър Мюзик“ на Четвърта улица и Бродуей и „Академи Рекърдс“ на Западна осемнайсета улица, преди да се срещна с Ейнджъл и Луис за обяд в ресторант „Брикярд“ в Хелс Кичън.

— Изглеждаш променен — каза Ейнджъл.

— Нима?

— Да, като котарак, който е облизал каймака, но в каймака е имало валериана. Тази жена, при която пренощува, Лиат, как изглежда?

— Стара — отвърнах.

— Сериозно?

— И посивяла.

— Не думай. Сигурно е и дебела.

— Много.

— Така си и мислех. Значи няма нищо общо с онова стройно тъмнокосо парче, което ви сипваше виното снощи?

— Абсолютно нищо.

— Браво. Значи няма да празнуваме края на най-дългата суша от Прашните бури насам?

— Не — казах, — нищо няма да празнуваме. Пилешки крилца ли ще поръчаш?

— Аха.

— Гледай да не се задавиш с някоя кост. Не съм сигурен, че ще си счупя краката да те спасявам.

Устните на Луис трепнаха. Може и да беше усмивка.

— За човек, който току-що е бил оправен от представителка на Божия народ, не изглеждаш много доволен — каза той.

— Много знаеш.

— Греша ли?

— Нищо не казвам.

— Добре, щом искаш да се правиш на скромен.

— Това, че ти казвам да си гледаш работата, означава ли, че се правя на скромен?

— Да.

— Добре. Значи се правя на скромен.

— Тоест или не си намазал, или не ти е харесало, защото пак не изглеждаш доволен.

Беше прав. Не можех да обясня защо; просто чувствах, че не съм успял да узная нищо за Лиат, освен аромата на тялото ѝ, извивката на гръбнака и вкуса ѝ, докато тя бе успяла да погледне дълбоко в мен. Не беше заради мълчанието ѝ, дори във върховния миг очите ѝ останаха отворени, а пръстите докосваха най-старите ми и дълбоки рани, докато

очите ѝ търсеха белезите по душата ми и аз почувствах, че тя запомня и тях, за да може по-късно да разкаже някому какво е научила.

— Беше странна нощ, това е — отвърнах.

— Не заслужаваш качествен секс — каза Ейнджъл възмутено. — Загубена работа.

---

[1] Британско антифашистко издание. — Б.пр. ↑

[2] Нюйоркски ежедневник за американските евреи, списван на идиш. — Б.пр. ↑

Епстайн ми изпрати съобщение на мобилния телефон, с което ме канеше да се срещнем „на обичайното място“ в девет вечерта. Не бях сигурен, че искам да остана в апартамента на Лиат; не толкова, че не исках да бъда използван за секс, колкото не исках да бъда използван за нещо, в което сексът бе само претекст. Обадох се на бившия ми наставник и колега от нюйоркската полиция Уолтър Коул и му казах, че може да се възползвам от гостоприемството му. Той ми каза, че кучето щяло да спи навън тази нощ, така че щял да ме настани в неговия кош. Мисля, че Уолтър още се сърди, задето нарекох едно куче на него, въпреки че кучето беше много добро.

Ейнджъл и Луис отново ме придружиха до ресторанта, следвайки ме дискретно, а хората на Епстайн отново ме проследиха. Пред ресторанта пък висеше същият мрачен тъмнокош младеж със своето дебело сако и с ръка на пистолета под него. Стори ми се още по-намусен от предишния път.

— Трябва да си облечеш нещо по-леко — казах. — Или поне да носиш по-лек пистолет.

— Върви се шибай — каза той, без дори да ме погледне.

— На това ли ви учат в еврейското училище? Нивото доста е паднало.

— Разкарай се, пейзан — каза той, отново без да ме поглежда. Беше тъп и агресивен. Човек, който използва подобен език, би трябвало да държи гарда си по-високо. Въпреки това не се възползвах от възможността да му закова един в ченето или в бъбрека. Страхувах се да не вземе да се гръмне в крака. Или, още по-лошо — да ме гръмне в крака.

— Да не съм те обидил с нещо? — попитах.

Той не каза нищо, само примигна и продължи да се мръщи. Беше странно, но ми се стори, че съдържа сълзите си.

— Трябва да внимаваш с обноските — казах.

Той стисна зъби. Изглеждаше сякаш ще замахне да ме удари или дори ще извади пистолета, но той се овладя и издиша бавно.

— Равинът те очаква — каза.

— Благодаря. Радвам се, че си поговорихме. Дано не се повтори скоро.

Влязох в ресторанта. Лиат я нямаше. Вместо нея зад тезгяха се суетеше възрастната жена, която ми бе дала бележката, а Епстайн седеше на същата маса като преди. Когато седнах, Епстайн вдигна показалец към жената. Тя донесе две чаши гъсто турско кафе и две чаши леденостудена вода и потъна в кухнята. Минута по-късно чух някъде горе да се затръшва врата. Тази вечер нямаше да има храна и кашерно вино.

— Имам чувството, че съм изчерпал полагащото ми се гостоприемство — казах.

— Напротив — каза Епстайн. — Ако предпочитате вино, хладилникът е зад тезгяха; има и храна, ако сте гладен.

— Кафето е достатъчно.

— За какво си говорихте с Адив отвън?

— Просто си разменяхме любезности.

Окото на Епстайн проблесна.

— Знаете ли, че името му означава „любезен“ както на арабски, така и на иврит? „Любезен“ и „признателен“.

— Много подходящо. Очаква го голяма кариера като церемониалмайстор.

— Той има чувства към Лиат — каза Епстайн.

Той беше съвсем млад, много по-млад от Лиат. Тези неща раняват, когато човек е млад. Всъщност раняват адски и когато човек е по-стар.

— А какво е нейното отношение към него?

— Не казва — отвърна той, оставяйки двусмислието на фразата да увисне.

— Къде е тя?

— Няма я. Ще дойде скоро. Има да свърши някои неща.

— За вас?

Той кимна.

— Тя ми разказа за раните ви.

Няма скрито-покрито, значи.

— Не знаех, че разбирате жестомимичния език.

— Познавам Лиат отдавна. Научихме се да общуваме по най-различни начини.

— И какво каза тя за раните ми?

— Каза, че е изненадана, че сте още жив.

— Редовно ми го казват.

— Толкова много наранявания. Толкова пъти е трябвало да умрете, а не сте. Питам се защо ли е бил запазен животът ви?

— Може би съм безсмъртен.

— И други хора са имали такива мисли. Аз самият още се надявам да извадя късмет. Но не, не мисля, че сте безсмъртен. Някой ден ще умрете: въпросът е дали ще се завърнете.

— Като Брайтуел и подобните нему?

— Мислите ли, че имате нещо от тяхната същност?

— Не.

Отпих от кафето. Беше прекалено сладко за моя вкус. Турското кафе е такова.

— Изглеждате доста сигурен.

— Не съм като тях.

— Въпросът не беше такъв.

— Това някакъв изпит ли е?

— Наречете го обсъждане на идеи.

— Наречете го както искате. Не знам за какво говорите.

— Сънувате ли, че падате или че горите?

— Не. — Да.

— Не вярвам. За какво сънувате?

— Затова ли ме повикахте тук, да ме разпитвате за сънищата ми?

— В тях има истина или опит да се разбере истината.

Бутнах кафето настрана.

— Да оставим това, рави. То няма да ни донесе нищо.

Зад мен се отвори врата. Очаквах да видя тъмнокосия младеж с наранените чувства. Вместо него видях обекта на неговите чувства. Лиат беше облечена в сини джинси и дълъг жакет от небесносиня коприна. Косата ѝ отново беше сплетена. Изглеждаше много красива, дори с пистолет в ръката.

Двама от младежите на Елстайн се появиха откъм кухнята. Те също носеха оръжие. Единият отиде до прозорците и дръпна щорите, а Лиат спусна щорите на вратата. Вторият стрелец ме държеше под око,

докато Епстайн извади телефона от джоба ми. В този миг телефонът звънна. Номерът на повикващия беше блокиран.

— Вашите приятели, предполагам? — каза Епстайн.

— Тревожат се за здравето ми в големия град.

— Вдигнете. Кажете, че всичко е наред.

Мъжът, който дръпна щорите на прозорците, имаше руса коса и рядка руса брада. По един злополучен и неуместен начин това го правеше да прилича на нацист. Освен това имаше и заглушител, който постави на дулото на пистолета си, преди да го насочи в главата ми.

— Вдигнете — повтори Епстайн.

Направих това, което искаше от мен. Преди много време Ейнджъл, Луис и аз бяхме разработили кодови изрази, сигнализиращи определени ситуации точно като настоящата. Отказах се да използвам сигнала и просто им казах, че съм добре. Ако ги бях призовал, щеше да има кръвопролитие и всичко щеше да се обърка непоправимо. По-добре да изчакам и да видя как ще се развият нещата. Искях да вярвам, че Епстайн не желае смъртта ми, и знаех, че не съм извършил нищо, което да го е настроило срещу мен.

— Мислех, че мога да ви вярвам — казах, след като приключих разговора.

— Точно това си мислех и аз. Въоръжен ли сте?

— Не.

— Това не е в стила ви. Сигурен ли сте?

Изправих се бавно, вдигнах ръце и се обърнах към стената. Почувствах аромата на Лиат и ръцете ѝ върху тялото ми.

— А пък аз си мислех, че между нас има нещо — казах ѝ.

Но, разбира се, тя не отговори.

После тя се отдръпна и аз седнах отново. Вече не ме гледаше крадешком, облегната на тезгяха. Лицето ѝ не издаваше нищо.

— Защо се държите така? — попитах Епстайн. — Знаете делата ми. Водя същата борба като вас. Тези рани не са се появили от нищото.

— Аз пожертвах сина си — каза Епстайн.

— А аз — жена си и детето си.

— Бяхте ги изгубили още преди всичко това да започне.

— Но те са част от всичко това. Знаем го.

— Нищо не знаете. Не познавате дори себе си. Първият въпрос, който човек трябва да зададе за едно нещо, е: каква е природата на това

нещо? Каква е вашата природа, мистър Паркър?

Искаше ми се да скоча върху него заради пренебрежителното му отношение към смъртта на жена ми и детето. Искаше ми се да го стисна за гушата и да прекърша врата му, да го млатя, докато стане на кървава пихтия. Исках да навра дулото на пистолета в устата на тези главорези, неговите религиозни воители, и да ги гледам как скимтят. Щом дори тези, които смятах за съюзници, бяха готови да насочат оръжието си в мен, не ми трябваша никакви врагове.

Поех си дъх и затворих очи. Когато ги отворих отново, гневът ми се бе поуталожил. Ако това беше провокация, няхах намерение да се хвана на нея.

— Цитирате Марк Аврелий — казах. — Или сте чели неговото съчинение „Към себе си“, или пък някой трилър за сериен убиец. Ще приема, че става дума за първото, в който случай би трябвало да знаете, че авторът също така предупреждава, че всеки ден човек среща гневливи, неблагодарни, неумолими хора, чиито действия са израз на тяхното неведение за добро и зло. Ако искате да разберете природата на един човек, казва той, забележете от какво бяга и към какво се придържа. Изглежда, съм ви надценил, рави. Зад тази ваша спокойна и мъдра осанка вие си оставате един объркан и уплашен човек.

— И го знам — отвърна той. — Признавам го. А вие отказвате да погледнете по-дълбоко в себе си от страх, че това, което ще видите, може да не ви хареса. Какво сте вие, мистър Паркър? Какво представлявате в действителност?

Изправих се бавно. Мъжът ме следеше с пистолета си, със спуснат предпазител.

— Аз съм убиецът на онзи, който ви отне сина — казах и забелязах, че при тези думи той трепна. — Извърших това, което вие и вашите хора не успяхте. Какво ще направите сега, рави, ще ме застреляте ли? И ще ме заровите дълбоко при другите, при онези, които се смятат за паднали ангели или въздигнали се демони? Давайте. Уморен съм. Каквито и да са греховете ми, опитал съм се да ги изкупя. Нямам какво да доказвам пред вас. Ако не разбирате това, сте глупак.

За миг никой не помръдна и никой не проговори. Лиат премести очи от мен към равина. Той я погледна и почти незабележимо кимна. Тя извади от джоба си лист хартия и го постави на масата пред мен.

— Какво е това? — попитах.

— Списък с имена — каза Епстайн. — Подобен на онзи, който ми дадохте вчера, но от различен източник. И по-нов.

Не го докоснах. Оставих го да си лежи на масата.

— Не искате ли да го погледнете?

— Не. Приключих с вас. Тръгвам си и ако някой от биячите ви ме застреля в гръб, така да бъде, но преди да съмне, всички ще сте мъртви. Ейнджъл и Луис ще ви попилеят, а през следващите единайсет месеца, рави, всеки път, когато някое от децата ви отправи кадиш за вас, ще получава по едно парче от вас по пощата.

Епстайн вдигна дясната си ръка, после я отпусна бавно. Другите свалиха пистолетите си, чух как някой свали ударника. Страхът и гневът, които за кратко бяха оживили лицето на Епстайн, го напуснаха и той отново стана такъв, какъвто го знаех.

— Ако пожелаете да си тръгнете, никой няма да ви пречи — каза той. — Но първо погледнете списъка.

— Защо?

Епстайн се усмихна тъжно.

— Защото и вашето име е вътре.

Когато бях на седемнайсет, след смъртта на баща ми, живеех с майка и дядо в Скарбъро. Един човек на име Ламбтън Еверет IV ни идваше понякога на гости и двамата с дядо ми пиеха бира на двора, а ако времето беше студено, пиеха по нещо по-силно — най-често смесено шотландско уиски, тъй като не си падаха по чистото малцово или ако си падаха, не можеха да си го позволят, така че нямаше смисъл да разглезват небцето си с лъжливи обещания.

Ламбтън Еверет IV беше истински неудачник, той никога не бе притежавал дреха, която да му е по мярка. Това се дължеше отчасти на необичайните пропорции на тялото му, които никоя обикновена дреха не можеше да покрие така, че да не се виждат я чорапите, я предмишницата, оголена почти до лакътя. Ризите висяха на него като отпуснати платна на мачта, а костюмите му бяха като крадени от покойници. Но дори костюмът му да бе от най-фина италианска вълна, а ризата — от прекрасна коприна, Ламбтън Еверет IV щеше пак да прилича на плашило, напуснало бостана си, за да си търси ново пасбище. С увисналата си уста, с големите уши и плешивия си ръбат череп той всяваше ужас по Хелюин и се гордееше, че не му трябва да се облича като торбалан, за да уплаши децата.

Дори нямаше трима предишни Ламбтън Еверетовци — числителното след името му беше просто превземка, приумица, която дори дядо ми не разбираше. Това му придаваше известна тежест сред онези, които не го познаваха достатъчно, за да доловят измамата, а на приятелите и съседите му пък даваше нещо, над което да клатят глава и да си придават важност.

Но дядо ми обичаше Ламбтън Еверет IV, защото го познаваше от много време и вярваше, че недостатъците му са дребни, а достоинствата — големи. Ламбтън Еверет IV, изглежда, никога не бе се женил и минаваше за типичен стар ерген. Той проявяваше слаб сексуален интерес към жените и никакъв — към мъжете. Според някои Ламбтън Еверет IV щеше да си умре девствен; дядо ми пък подозираше, че онзи все пак имал един опит за полово сношение,

колкото да задраска още една точка от списъка с неща, които човек задължително трябва да опита, преди да умре.

Оказа се обаче, че дядо ми изобщо не познаваше Ламбтън Еверет IV; или по-скоро познаваше само образа, с който Ламбтън се представяше пред света, но който образ имаше толкова малко общо с истинската личност зад него, колкото има маската с човека, който си я е наложил. Ламбтън не споделяше с дядо ми почти нищо за миналото си; дядо ми го познаваше единствено в настоящето, в неговото мейнско битие, но приемаше този факт с примирение. В дъното на сърцето си знаеше, че Ламбтън е добър човек, и това му стигаше.

Ламбтън Еверет IV бе намерен мъртъв в дома си в Уелс една сива вторнична сутрин през декември. Той не се бе явил в понеделник в залата за боулинг за редовната игра, нито бе реагирал на телефонните съобщения, които му бяха оставили след това. Двама от членовете на отбора по боулинг минали да го видят на следващата сутрин. Позвънили на вратата, никой не отговорил, минали зад къщата да надникнат в кухнята и видели Ламбтън проснат на пода, с ръка на гърдите и лице, застинало в агония. Отишъл си бързо, казал съдебният лекар — болката от инфаркт е разтърсваща, но кратка.

Дядо ми бе един от четиримата, които изнесоха ковчегу му от църквата след опелото, но остана изненадан, когато адвокатът на Ламбтън го уведоми, че Ламбтън го е посочил като изпълнител на завещанието му. Адвокатът връчи на дядо ми писмо, адресирано до него с разкривения почерк на Ламбтън. То беше кратко и делово: в него Ламбтън се извиняваше на дядо ми, че го натоварва с изпълнението на завещанието, но го уверяваше, че това няма да е мъчна работа. Заръките на Ламбтън бяха прости, най-вече свързани с разпределянето на прихода от продажбата на къщата и останалото му имущество помежду няколко упоменати благотворителни дружества. Десет процента от средствата оставаха за дядо ми, както и един джобен часовник от злато и оникс — родова вещ, предавана в течение на три поколения. За дядо ми оставаше и албум със снимки и изрезки от вестници, които Ламбтън бе държал в скрина в спалнята си, и заръчваше да бъдат показвани само на хора, които ще ги разберат.

В днешно време е трудно да се запази в тайна нещо, което по някакъв начин е стигнало до пресата. Едно бързо търсене в интернет може да разкрие нечий най-интимни подробности и вече цяло едно

поколение е свикнало да си набавя подобна информация с едно кликване на мишката, но по-рано не беше така. Мисля си сега за дядо ми, седнал до кухненската маса на Ламбтън Еверет, пред отворения албум в притъмняващия зимен ден, и усещането му, че сянката на Ламбтън витае някъде наблизко и наблюдава внимателно как тайната му болка най-сетне бива разкрита. По-късно дядо ми каза, че докато разглеждал албума, се чувствал като хирург, който разрязва абсцес, пуска навън насъбралата се гной и обгаря инфектираното място, за да може Ламбтън Еверет IV да получи в смъртта си покоя, който не познал приживе.

Албумът разкриваше един друг Ламбтън Еверет, млад мъж със съпруга на име Джойс и син, наречен Джеймс. На снимките, според дядо ми, той приличал на себе си: дългност млад мъж с необичайна, но привлекателна външност, усмихнат щастливо до своята дребна, хубава жена и широко ухилено синче. На последната им снимка жената била на двасет и девет, а детето — на шест. Ламбтън бил на трийсет и две. Снимката била датирана 14 май 1965, а мястото било Анкини, Айова. Три дни по-късно Джойс и Джеймс Еверет били мъртви.

Харман Трулов бил двасет и три годишен. Бил уволнен от работата си като колач на свине поради ненужна жестокост към животните и проява на изключителен садизъм в един занаят, в който бруталността е обичайно поведение от страна на мъже с интелигентност под средната, върху животни с повече мозък от тях самите и определено с по-голямо право да продължат съществуването си. Реакцията на Харман Трулов след уволнението била да подпали кочините със свинете, очакващи заколение, изгаряйки живи двеста животни, след което избягал от града само с дрехите, които носел на гърба си, шейсет и седем долара и комплект касапски ножове. Той се качил на автостоп при човек на име Роджър Мадън, който го свалил в Бондюрънт, като го излъгал, че това е краят на курса му, само и само да свали Харман Трулов от камиона си, защото, както обяснил по-късно пред полицаите, „момчето не беше добре“.

Харман хапнал една супа в „Гладната кукумявка“, оставил четвърт долар бакшиш и тръгнал пеш. Планът му бил да върви, докато слънцето залезе, което се случило точно когато наближил къщата на Джойс и Ламбтън Еверет и техния син Джеймс. Ламбтън, изпратен на

някаква застрахователна конференция в Кливланд, не бил у дома си, но жена му и детето били.

И прекарвали дълга нощ с Харман Трулов и неговите ножове.

Ламбтън получил телефонното обаждане в Кливланд на следващия ден. Харман Трулов бил задържан от полицията, докато се движел на северозапад към, както казал, Полк Сити. Дори не бил сменил дрехите си и бил целият в кръв. Следите му водели от спалнята на Еверетови, през цялата къща, до средата на дворната пътека. Любопитен факт е, че преди да напусне, старателно почистил ножовете си.

Това научил дядо ми от албума, разтворен върху кухненската маса в дома на Ламбтън Еверет. Той си спомняше как внимателно докосвал лицата на жената и детето върху снимката с върховете на пръстите си, но вдигал ръката си над образа на Ламбтън, както би постъпил, търсейки да изрази мъката и състраданието си, ако човекът би седял пред него, знаейки колко старателно Ламбтън бе отбягвал всеки физически контакт. Дори ръкостискането му било деликатно като допир на криле от насекомо върху кожата. Дядо ми винаги си мислел, че това е просто още една от чудатостите на Ламбтън, също като отказа му да яде каквото и да е месо и непоносимостта му към миризмата на бекон и свинско. Сега тези странни детайли от личността на Ламбтън започвали да придобиват нова форма и ужасен смисъл в контекста на преживяното от него.

— Трябваше да ми кажеш, приятелю — казал гласно дядо ми в напрегнатата тишина и завесите зад него потрепнали от вятъра, макар въздухът навън да не помръдвал. — Трябваше да ми кажеш, щях да те разбера. Нямахте да го спомена пред другияго. Щях да го запазя в тайна. Но трябваше да ми кажеш.

Той бил потресен да узнае за мъките на приятеля си, които най-сетне били свършили. Не, почти били свършили, защото историята още не била доразказана и оставали още непрочетени страници. Не много, но достатъчно.

Харман Трулов отказал да се признае за виновен в извършването на престъплението. Той отказвал да говори с полицията и дори със своя служебен защитник, нито отговорил на въпросите на адвоката

откъде са синините по лицето и тялото му, защото полицаите сериозно се опитали да го накарат да говори. Имало съдебен процес, на който имало малко свидетели, защото никой не се съмнявал във вината на Харман Трулов. В процеса на разследването изникнали факти от миналото на Харман Трулов, които обаче не били огласени и останали известни само на малцина: години на физическо насилие, започнали още в майчината му утроба, когато бащата на Харман — пияница, странстващ черноработник и сериен грабител на жени — се опитал да предизвика аборт с многократни ритници в корема на бременната жена; след това смъртта на майка му, когато Харман бил на две години, предизвикана уж от собствената ѝ ръка, във вана с хладка вода, макар следственият медик да изразил учудване защо жена, решила да среже вените си с бръснач, има вода в дробовете; годините, прекарани в скитане с баща му, където бил пребиван редовно, докато Харман Трулов започнал да заеква; и смъртта на този ужасен мъж, който се задушил от собственото си повърнато, докато лежал мъртвопиян, а покъсно намерили дванайсетгодишния му син седнал до него, хванал студената ръка на баща си, стискайки я така силно, че вкочанените пръсти на мъртвеца били закопчали детската ръка и полицаите трябвало да ги строшат, за да освободят сина. По взаимно съгласие прокурорът и адвокатът оставили тази информация извън вниманието на съдебните заседатели и тя станала обществено достояние едва след като Харман Трулов напуснал този свят.

Преди произнасянето на присъдата Ламбтън Еверет поискал да се види насаме със съдията — строг, но справедлив мъж на име Кларънс П. Дъглас, който, макар да му оставали още двацет години до пенсия, имал маниера на човек, който утре ще захвърли тогата, за да си получи традиционния часовник и пенсията и да посвети времето си на риболов, пиене и книги. Не му пукало дали ще обиди някого с обноските или отсъжданията си, стигало само решението му във възможно най-пълна степен да отговаря на закона и справедливостта.

Протокол от въпросния разговор се появил в местния вестник след пенсионирането на Дъглас, тъй като Ламбтън Еверет не бил пожелал разговорът им да остане тайна, а самият Дъглас си давал ясна сметка, че този разговор не хвърля негативна светлина върху човека, дори напротив. Статията била една от последните добавени изрезки в албума, но дядо ми почувствал, че е добавена неохотно, тъй като не

била изрязана особено старателно и била залепена през две празни страници. Дядо ми смяташе, че е била добавена единствено от стремеж към пълнота, но самият Ламбтън Еверет я е поставил с известно неудобство.

В усамотението на кабинета, облицован с дъбова ламперия, Ламбтън Еверет помолил съдията да пощади Харман Трулов от смърт чрез обесване в щатския затвор във Форт Мадисън. Той не желаел „момчето“ да бъде екзекутирано. Съдията бил повече от учуден. Той попитал Ламбтън защо Харман Трулов да не понесе пълната строгост на закона.

— Сър, не е нужно аз да ви казвам — казал съдия Дъглас, — че едва ли може да има по-голямо злодеяние от извършеното от Харман Трулов.

А Ламбтън, който знаел нещо, но не всичко от миналото на Харман Трулов, отговорил:

— Да, ваша чест, това, което е направил, е страшно зло, но самото момче не е зло. Той не е имал късмета да се роди в свястно семейство, а и после животът му е бил ужасен и според мен това го е влудило. Все едно някой е взел едно дете и го е мачкал, докато в него не е останало нищо човешко. Гледах го в съдебната зала и мисля, че той се мъчи повече и от мен. Разберете ме правилно, ваша чест: мразя го за това, което е извършил, и никога няма да му простя, но не искам кръвта му да ми тежи на съвестта. Затворете го някъде, където няма да може повече да навреди никому, но не го убивайте, поне не от мое име.

Съдия Дъглас се облегнал назад в коженото си кресло, скръстил ръце над шкембето си и си помислил, че Ламбтън Еверет трябва да е най-странният човек, стъпвал някога в този кабинет. Бил се наслушал на лая на хрътките, готови лично да разкъсат обвиняемия, в случай че законът не го направи. Малцина от гостите му били кротки агънца, а още по-малко били милостиви хора.

— Чух ви, мистър Еверет — казал той. — Възхищавам се на отношението ви и е възможно да сте донякъде прав, но законът повелява този младеж да умре. Ако отсъдя другояче, името ми ще бъде кълната заедно с неговото до сетния ми ден. Ако това ще ви помогне да спите спокойно, знайте, че кръвта му не е по вашите ръце, нито по моите. И разсъдете върху следното: ако младежът страда чак толкова,

колкото казвате, то може би най-милосърдната постъпка спрямо него е да се сложи край на мъките му веднъж завинаги.

Ламбтън Еверет огледал обстановката, кожените мебели и книгите по стените, и Кларънс Дъглас забелязал следите, които скръбта била оставила по лицето му. Той не познавал Ламбтън преди този процес, но познавал белезите на болката и загубата. Що за човек е този, питал се той, който моли за живота на онзи, насякъл жена му и детето му? Не просто добър човек, отсъдил той, а човек, у когото има нещо от самия Христос, и Кларънс Дъглас изпитал смирение в присъствието му.

— Мистър Еверет, мога да кажа на младежа, че сте ме призовали да пощадя живота му. Ако пък искате, можем да уредим да го посетите и да му го кажете сам. Ако имате някакви въпроси, можете да му ги зададете, за да видите какво ще отговори.

— Въпроси? — казал Ламбтън, поглеждайки съдията. — Какви въпроси мога да имам към него?

— Ами, можете да го попитате защо е извършил това нещо — казал Кларънс Дъглас. — Той така и не е обяснил досега никому защо е убил жена ви и сина ви. Всъщност досега не е казал нищо, освен думата „не“ в отговор на въпроса дали той е човекът, отнел живота на жена ви и момчето, макар да няма съмнение, че неговата ръка ги е погубила. Това е единствената дума, която досега са изтръгнали от него. Ще говоря откровено, мистър Еверет: разните доктори, психолози и психиатри са страшно заинтригувани от този младеж, но той продължава да е същата загадка, каквато беше и когато му сложиха белезниците. Дори да вземем предвид биографията му, това деяние си остава необяснимо. Има хора, които са отраснали при дори по-лоши обстоятелства, много по-лоши, но това не ги е подтикнало да убият невинна жена и детето ѝ.

Той се размърдал от неудобство, защото погледът на Ламбтън Еверет го пронизал с такава сила, че Кларънс Дъглас съжалил, задето изобщо бил заговорил за убиеца Харман Трулов и задето въобще бил приел Ламбтън Еверет в кабинета си.

— Няма „защо“ — казал Ламбтън, натъртвайки думите. — И не може да има. Дори да отговори, отговорът му не би означавал нищо за мен, а думите му не биха имали никаква тежест на този свят, нито на следващия, така че не искам да говоря с него. Дори не искам да го видя

повече. Просто не исках да увеличавам мъките му, а и своите. Не исках да прибавя още мъка на този свят. И без това има достатъчно. И никога няма да се свърши.

— Съжалявам, мистър Еверет — рекъл Кларънс Дъглас. — Ще ми се да можех да направя нещо за вас.

И така, Ламбтън Еверет се върнал в съдебната зала, където съдебните заседатели прочели решението си, а съдия Кларънс Дъглас произнесъл присъдата и не много след това Харман Трулов намазал възето.

Ламбтън Еверет пък се отправил на североизток, към морето, и накрая стигнал до Уелс. Макар да не говорел за миналото си, той го носел в сърцето и мислите си, както и в един фотоалбум със снимки и пожълтели изрезки от вестници.

Дядо ми отново заразглеждал снимката на Ламбтънови. Да, това бил същият човек като млад, но годините били изострили неговите странности и несъразмерност. Дядо ми бил поразен от мисълта, че понякога скръбта от загубата наистина пречупва човека психически и емоционално, но Ламбтън Еверет приличал на човек буквално пречупен и разглобен, а сетне несръчно поправен и прекарал остатъка от живота си, борейки се с физическите поражения, оставени от този случай.

Дядо ми затворил албума и спуснал клепащи, усещайки присъствието на Ламбтън Еверет наоколо, почти подушвайки миризмата на тютюна и одеколона му, така привични за личността му.

— Върви — казал дядо ми. — Върви при тях. Стига са те чакали.

Сторило му се, че пердетата се раздвижили и чул нещо като въздишка, като повторно издъхване, след което миризмата изчезнала и той почувствал празнотата на стаята, но доловил тихо тиктакане, отворил очи.

— Ах, да — казал той.

На масата пред него лежал джобният часовник, който Ламбтън Еверет му бил завещал. Само че дядо ми не го бил донесъл от скрина заедно с албума, а го бил оставил на леглото. В това бил абсолютно сигурен.

Пуснал часовника в джоба си, взел албума под мишница и същата вечер пред очите ми той изгори свидетелството за мъките на Ламбтън Еверет на кладата, която стъпки зад къщата. Когато го

попитах какво прави, той ми разказа историята на Ламбтън Еверет, която се оказа предсказание за собствения ми живот. Защото също като Ламбтън аз щях да намеря жена си и детето си посечени, след което щях да се преселя в този северен щат, където болката ми щеше да намери своята форма.

И сега, докато седях до малката тъмна маса в това заведение в югоизточен Манхатън, стиснал листа, който Епстайн ми бе дал, си спомних отново за Ламбтън Еверет и връзката, която намирах между нашите съдби, се скъса. Що за човек е този, който моли пощада за онзи, отнел живота на съпругата и детето му, се бе запитал съдия Дъглас и отговорът бе: добър човек, който заслужава да бъде спасен.

Но що за човек е този, който умъртвява убиеца на съпругата и детето си? Отмъстителен? Човек, движен от гняв, съсипан от скръб? Ламбтън Еверет приличаше на човек с крива форма, но същността му бе останала ненакърнена. Сякаш тялото му бе поело целия удар, за да останат чисти духът и сърцето му.

Аз не бях Ламбтън Еверет. Аз бях отнел много животи. Бях убивал, пак и пак, за да облекча болката си, но вместо това я бях подхранвал. С делата си ли бях предизвикал своето осъждане, или бях прокълнат поначало? Затова ли името ми бе в списъка?

— Лиат, налеј на мистър Паркър чаша вино — каза Епстайн. — Аз също ще изпия една.

Списъкът съдържаеше осем имена. За разлика от документа на Мариел Ветърс, този бе печатан на компютър, а не на пишеща машина. И тук присъстваше името на Дейвид Тейт, но от останалите познавах единствено своето собствено. До него нямаше никакви други букви или знаци, никакви цифри на дати или парични суми. Само името, отпечатано не в черно, а в червено.

Лиат постави две чаши на масата и ги напълни с червено, а не с бяло вино. И остави бутилката на масата.

— Откъде имате този списък? — попитах Епстайн.

— Една жена се свърза с нас чрез посредник, адвокат, който работи за нас — каза Епстайн. — Казала му, че от десетилетия е въввлечена в дейност, свързана с изнудвания, подкупи и ходатайства. Разполагала със стотици имена, а този списък е само мостра. Каза, че е отговорна за съсипани семейства, кариери и дори за отнемането на животи.

— От чие име?

— От името на организация с фиктивно название, макар някои нейни колеги да я наричат „Армията на нощта“.

— Знаем ли нещо за тази организация?

— Ние ли?

Спомних си, че все още съм обкръжен от насочени оръжия и животът ми съвсем не е в безопасност, но не щях да им доставя удоволствие, като се поддам на тяхната подозрителност.

— О, извинете, значи ние продължаваме тази игра?

— Все още не сте обяснили защо името ви е в списъка — каза русият.

— А пък аз не чух името ти — казах.

— Йонатан — каза той.

— Ами, Йонатан, още не сме си толкова близки, че да отговарям на въпросите ти. Нито сме толкова близки, че да ме вълнува какво ще ти се случи, след като приключим тук, така че най-добре си мълчи и не прекъсвай възрастните, докато разговарят.

Стори ми се, че по устните на Лиат пробяга усмивка, но може и да грешах. Йонатан се наежи и почервения. Ако Епстайн не беше там, вероятно щеше да ми се нахвърли. Дори във възпиращото присъствие на Епстайн изглеждаше готов да рискува. Зарадвах се, че Лиат бе оставила бутилката. Не бях докоснал чашата си, но бутилката беше точно до дясната ми ръка. Ако Йонатан или някой друг ми посегнеше, щях хубавичко да накълцам няколко тикви, преди да ме довършат.

— Стига — сопна се Епстайн на Йонатан и отново се обърна към мен: — Въпросът все още виси: какво търси вашето име в списъка?

— Не знам — казах.

— Лъже — каза Йонатан. — Дори да знае, няма да ни каже.

Йонатан явно го блъскаше тестостеронът. Хормоните просто замъгляваха мозъка му.

— Напусни — каза Епстайн.

— Но — започна Йонатан.

— Казах ти да си мълчиш, а ти не ме послуша. Излез навън да правиш компания на Адив. И да подсмърчате заедно.

Йонатан понечи отново да спори, но гневният поглед на Лиат го разубеди. Той напусна във възможно най-лош стил, като дори ме блъсна с рамо.

— Трябва да организирате нещо за сплотяване на колектива — казах на Епстайн. — Заведете ги в гората да се изгубят и започнете всичко на чисто.

— Той е много млад — отвърна Епстайн. — Всички са млади. И се тревожат също като мен. Успяхте да се сблизите твърде много с нас, мистър Паркър, а ето че сега се съмняваме във вас.

Въздухът тегнеше от напрежение. Имах чувството, че го поемам с дъха си. Млъкнах за момент и се опитах да се отпусна. Не беше лесно в тази обстановка, но някак си се справих.

— За Тейт ясно, а кои са останалите в списъка? — попитах.

— За някои от тях вече знаем по нещо: двама са членове на Камарата на представителите съответно в Канзас и Тексас — единият е либерал, а другият — консерватор. Смята се, че ги очакват бляскави кариери. Друг е корпоративен адвокат. Върху останалите все още работим, но засега изглежда, че са, условно казано, обикновени хора.

— Тази жена обясни ли защо е избрала да предостави точно тези имена?

— Адвокатите ни получиха последващо електронно писмо от временен адрес в Yahoo. В него се твърдеше, че трима от хората в списъка са получавали тлъсти рушвети. Двама други пък са били обекти на изнудване: единият за тайни хомосексуални наклонности, а другият за поредица връзки с много по-млади жени. Документите, прикачени към имейла, подкрепят твърденията й.

— Дотук изяснихме пет от имената. Каза ли нещо за мен?

Видях, че Епстайн за миг се поколеба дали да излъже.

Опита се да прикрие това, но не успя.

— Не ме е споменала, нали?

— Първоначално не — каза Епстайн.

— Но когато сте видели списъка, сте наредили на адвоката си да я попита, нали?

— Да.

— И какво каза тя?

— Не знаеше дали някой се е свързал с вас. Каза, че не тя е включила името ви в списъка и че не отговаря за вас.

— Тогава кой е включил името ми в списъка?

— Няма значение.

— За мен има, защото ме поставя в лошо положение. Знаете това. Кой го е направил?

— Брайтуел — каза Епстайн. — Тя каза, че Брайтуел е настоял да добави името ви.

— Кога?

— Малко преди да го убиете.

Приближавахме се към същината на въпроса, причината за съмненията на Епстайн.

— Смятате ли, че съм убил Брайтуел за това, че е сложил името ми в списъка?

— А вие?

— Не. Убих го, защото беше изверг и защото в противен случай той щеше да убие мен.

Епстайн поклати глава.

— Не мисля, че Брайтуел е искал да ви убие. Той, изглежда, е бил убеден, че сте подобен на него. Брайтуел ви е смятал за паднал ангел, за бунтовник срещу Небето. Мислел е, че сте забравили своята природа или сте се опълчили срещу нея, но все още можете да се върнете в „правия“ път. Виждал е у вас потенциален съюзник.

— Или враг.

— Точно това се опитваме да установим.

— Сериозно? Повече ми прилича на нагласен процес. Само не виждам бесилото все още.

— Не драматизирайте.

— Не мисля, че драматизирам. Наоколо има доста пистолети, но нито един от тях не е мой.

— Само още няколко въпроса, мистър Паркър. Почти приключихме.

Кимнах. Имах ли избор?

— Жената каза още нещо за вас. Каза, че името ви било споменато отново напоследък и че някои хора в организацията им ви смятали за важен. Това била и причината да ни изпрати тъкмо този списък с имена.

Епстайн се пресегна и взе ръцете ми в своите. Възглавничките на показалците му напипаха пулса на китките ми. Отдясно чувствах съсредоточения поглед на Лиат. Беше като някакъв човешки детектор на лъжата, само дето този не можеше да бъде излъган.

— Някой предлагал ли ви е работа или подкуп?

— Не.

— Някой заплашвал ли ви е?

— От десет години постоянно ме заплашват, включително Брайтуел и подобните нему.

— Как сте отговаряли на тези заплахи?

— Знаете как съм отговарял. Кръвта им е по моите ръце. А в някои случаи — и по вашите.

— Членувате ли в тази „Армия на нощта“?

— Не.

Чух някакво бърмчене отляво. Една оса се блъскаше в прозореца над главата ми. Мудността ѝ подсказваше, че умира. Тази гледка ми напомни за друга моя среща с Епстайн, на която той ми разказа за някакви паразитни оси, които снасяли яйцата си в паяци. Паякът носел в себе си ларвите, които се развивали и от своя страна променяли поведението му и той започвал да плете мрежата си по такъв начин, че когато накрая ларвите изскачали от тялото му, падали в удобната паяжина и се хранели с паяковия организъм, в който били снесени. Епстайн ми разказа, че имало същества, които постъпвали по същия начин с хората, мрачни обитатели на човешката душа, носени невидими в продължение на години и дори десетилетия, докато настъпел моментът, в който разкривали истинската си същност и тогава поглъщали съзнанието на своя гостоприемник.

Видях как Епстайн наблюдава умиращото насекомо и разбрах, че си спомня същия разговор.

— Щях да знам — казах. — Досега щях да съм разбрал, ако носех някой от тях у себе си.

— Сигурен ли сте?

— Имало е твърде много удобни възможности за проявата на такъв скрит гост, твърде много пъти са могли да променят курса на събитията с намесата си. Ако имаше такова нещо у мен, то можеше да се покаже и да спаси някой от своите, но досега нищо не се е показало, за да ги спаси. Нищо.

Погледът на Епстайн отново докосна Лиат и аз разбрах, че тя ще реши развоя на събитията. Двамата с пистолетите също я наблюдаваха и видях как пръстите им се плъзват към спусъците в очакване. Малка

вадичка пот се спускаше от косата на Епстайн, като сълза от някакво скрито око.

Лиаг кимна и аз се стегнах да приема куршумите.

Вместо това Епстайн пусна китките ми и се облегна назад. Пистолетите изчезнаха, както и последният останал стрелец. Останахме само Лиаг, Епстайн и аз.

— Да прием, мистър Паркър — каза Епстайн. — Приключихме.

Погледнах ръцете си. Трепереха леко. Успокоих ги с усилие на волята си.

— Вървете по дяволите — казах и ги оставих да си пият виното.

III

*Бушувам, топя се, горя,
пронизан в сърцето от хилавия
бог.*

Джон
Грей (1685–
1732), „Акид и
Галатея“

Дарина Флорес седеше в креслото, а притихналото момче — в краката ѝ. Тя галеше рядката коса, а скалпът под пръстите ѝ беше влажен и едновременно с това — студен. За първи път ставаше от болничното легло след случката, която мислено бе обозначила като „инцидента“. Тя бе настояла да се намалят дозите болкоуспокояващи, защото ненавиждаше замайването и пасивността, които предизвикваха. Вместо това се стремеше към баланс между поносима болка и бистрота на съзнанието.

Докторът беше минал на сутрешна визитация, беше свалил превръзките от лицето ѝ под изпитателния ѝ поглед, търсец да разбере по очите му размера на пораженията върху лицето ѝ, но изражението му бе останало безстрастно. Той беше слаб мъж, наскоро прехвърлил петдесетте, с дълги, източени пръсти и професионално поддържан маникюр. Струваше ѝ се малко женствен, макар да знаеше, че е хетеросексуален. Всъщност тя знаеше всичко за него — тъкмо затова го бе предпочела като лекар. Едно от големите предимства на това да разполагаш с подробна информация за някого се състои във факта, че този някой вече не може да си позволи да отклони твоя покана.

— Зараства с темпото, което може да се очаква при подобни обстоятелства — каза той. — Как чувствате окото си?

— Като игленик — отвърна тя.

— Поставете ли овлажняващ мехлем? Това е важно.

— Зрението ми...? — Гърлото ѝ бе сухо и тя с мъка произнасяше думите. — За миг си помисли, че може и езикът ѝ да е пострадал или гласните струни, но си даде сметка, че почти не е говорила през последните дни. При втория опит заговори по-лесно: — Зрението ми ще се възстанови ли?

— Очаквам това да се случи постепенно, макар да не мога да гарантирам, че някога отново ще имате идеално зрение в това око. — Тя се въздържа да не го зашлеви, ядосана от невъзмутимия му тон. — Роговицата вероятно ще помътнее с времето. Разбира се, съществува възможността за трансплантация на роговица. Това е сравнително

несложна операция, която не налага престой в болницата. Главното при нея е да се намери подходяща роговица от наскоро починал човек.

— Това не е проблем — каза тя.

Той се усмихна снизходително.

— Нямах предвид веднага.

— Нито пък аз.

Усмивката му изчезна и тя забеляза, че пръстите му леко затрепераха.

— Не съм се видяла — каза тя. — В стаята няма огледала, а синът ми държи тези в банята покрити.

— Според моите инструкции — каза докторът.

— Защо? Толкова ли съм ужасна?

Беше хладнокръвен, трябваше да му се признае. Не отклони поглед и не издаде истинското си отношение към нея.

— Още е много рано. Изгарянията са все още пресни. Когато започнат да зарастват, ще можем да решаваме. Понякога пациентите решават да се видят веднага след... злополуката и се отчайват. Това важи за всяко сериозно нараняване или болест. Първите дни и седмици са най-трудни. Пациентите чувстват, че не могат да продължат или не искат да продължат. Във вашия случай времето ще излекува раните, а както казах, там, където времето не може да се справи, хирурзите могат. Медицината много напредна в лекуването на изгаряния.

Той я потупа по ръката успокоително — жест, който сигурно бе правил хиляди пъти — и тя го намрази за това: за неговите лъжи и хладно отношение, за това, че си бе позволил да се отнесе с нея снизходително. Той почувства, че е прекрачил някаква граница, и ѝ обърна гръб, за да прибере инструментите и превръзките. Ала нейната очевидна враждебност го бе засегнала и той не устоя на изкушението да затвърди своето превъзходство над нея.

— Все пак трябваше да отидете в болница — каза ѝ. — Предупредих ви още в началото: ако се бяхте подложили на нормално лечение, щях да съм по-уверен в резултатите от него. А сега ще трябва да разчитаме само на това, с което разполагаме.

Момчето изникна до него. Докторът не го бе чул да влиза в стаята и затова му се стори, че младият по някакъв начин се бе материализирал от сенките, подреждайки атомите от въздуха, така че да оформят собствената му фигура в здрачната стая. Момчето държеше

снимка на момиче на около шестнайсет или малко по-младо. Прическата и дрехите ѝ подсказваха, че снимката не е съвсем скорошна. Той вдигна снимката към доктора, така че да я вижда, като илюзионист, показващ избраната карта, преди да направи трика си. Докторът видимо пребледня.

— Дръжте се възпитано, докторе — каза Дарина. — Не забравяйте кой премахна доказателствата от последната ви неуспешна операция. Позволите ли си още веднъж този тон, ще ви погребем до момичето и нейния зародиш.

Докторът не каза нищо и излезе, без да поглежда назад.

И ето че сега ставаше от леглото за пръв път, след като кучката я бе обезобразила. Носеше широка блуза, откопчана на врата, и анцуг на бос крак. Това не бе особено елегантно, но така не ѝ се налагаше да облича нещо през глава, а анцугът беше просто удобен, нищо повече. По нейна молба момчето ѝ донесе чаша бренди. Тя отпиваше през сламка, за да не допуска парливата напитка до наранените си устни. Може и да не се препоръчваше смесването на болкоуспокояващи с алкохол, но питието бе малко, а тя копнееше за него от дни.

Момчето си играеше с оловни войници и дървена крепост. Тя му бе купила тези изящно оцветени пеши и конни рицари от Староместкия площад в Прага. Майсторът, от когото ги взе, правеше и имитации на средновековни оръжия, тежки ръкавици и шлемове, но тя се бе спряла на войниците. Похарчи неколкостотин долара за общо шейсет-седемдесет войника. Тогава момчето беше едва на годинка. Това бе първата им раздяла след раждането му и тя бе го оставила на грижите на една детегледачка в Бостън, за да посети Чешката република и да открие следите му. Знаеше само, че това е страната, за която е заминал в последните дни от живота си, последното място, където бе дишал преди края на този етап от съществуването си и началото на нов. Той нямаше спомен от това време и не помнеше травмата от смъртта си. Тя щеше да се върне на по-късна възраст, но тя се бе опитала да изрови някаква информация за онова, което бе произтекло там. Не откри нищо — извършителите бяха прикрили следите си твърде добре.

Но тя бе търпелива и момчето щеше да получи своето отмъщение.

Беше изненадана от начина, по който новото и старото съжителстваха у него. Увлечен в играта си, той така приличаше на обикновено дете, но това бе същият човек, който ѝ бе помагал да изтезава Барбара Кели до смърт. В такива мигове старата му същност надделяваше и той изглеждаше почти изненадан от онова, което ръцете му бяха способни да причинят.

Тя си провери пощата на лаптопа и започна да прослушва гласовите съобщения, оставени на различни нейни телефони. На главните нямаше оставено нищо съществено и тя с известна изненада изслуша съобщението, оставено за нея на един от най-старите ѝ телефони, държан само за една определена цел и по който почти не се надяваше да получи някакво интересно съобщение.

Съобщението започваше със заекване, говорът беше леко завалян. Алкохол плюс още нещо: вероятно няколко дръпки трева за отпускане.

„Ъъ, здрасти, това е съобщение за, мм, Дарина Флорес. Не ме познавате, но преди известно време бяхте във Фолс Енд, щата Мейн, и разпитвахте за един самолет...“

Тя остави чашата, докато слушаше съобщението. Нямаше име, само номер, но ако онзи отсреща не си бе набавил евтин телефон с единствената цел да ѝ се обади, преди да се отърве от него, лесно щеше да установи самоличността му. Тя пусна съобщението още веднъж, внимавайки във всяка дума, отчитайки всяко колебание, наблягане, интонация. По онова време бе получавала голям брой безсмислени съобщения от разни комплексари със сексуални фантазии по неин адрес, един-двама пияници, няколко анонимни обаждания от жени, в които я уведомяваха за мнението си за нея, наричайки я кучка, пачавра и какво ли още не. Тя не бе отговорила на нито едно от тях, но помнеше всички. Притежаваше феноменална памет за гласове, но този досега не бе чувала.

В самото съобщение имаше отделни подробности, данни и описания, които ѝ подсказваха, че тук има нещо, което си струва да бъде проучено. Имаше някаква истина, дребни детайли, които можеха да идват само от човек, който действително е видял самолета, а един от тези детайли направо спря дъха ѝ.

Пътник: човекът отсреща споменаваше пътник.

Тя се изправи и тръгна към банята. Във вентилационния отвор над тоалетната мъждукаше малка лампа, далече от голямото огледало, което момчето бе покрило с хавлия, но Дарина включи осветлението, дръпна хавлията и усети ръката на момчето върху мишницата си. Тя погледна надолу към него и се трогна от състраданието, изписано на лицето му. Трогна се и се разстрои.

— Няма нищо — каза му. — Искам да видя.

Той свали ръката си. Тя дръпна хавлията. Дори зад превръзката личеше колко отвратително обезобразено е лицето ѝ.

Дарина Флорес се разрида.

Уолтър Коул седеше във фотьойла си с бира в ръката и куче в краката си. Килограмите и белите му коси бяха повече, отколкото при последната ни среща, но иначе си бе същият — моят първи партньор в полицията, чието семейство ме бе утешавало, когато изгубих своето. Съпругата му ме посрещна на прага с целувка и прегръдка, които ме увериха, че винаги съм добре дошъл в този дом. Преди години бях намерил дъщеричката им, която, също като в приказките, се бе загубила в гората и бе отвлечена от чудовище. Мисля, че Лий смяташе, че ми е задължена до живот. Аз пък гледах на случая като на малка отплата за това, че бяха превели през тъмнината един човек, видял насечените тела на съпругата и дъщеря си. Но сега бяхме само аз и Уолтър и прозяващото се куче, което леко миришеше на пуканки.

Още не бях говорил с него за Епстайн. Вместо това бях вечерял с остатъците от пай и един печен картоф. Уолтър ми направи компания, макар да бе вечерял, което донякъде обясняваше промяната във фигурата му. Бях му помогнал да разчисти и вече седяхме с кафето си в хола.

— Е, готов ли си вече да разправяш? — каза той.

— Не.

— Седиш там и се зъбиш на килима, като че ли се опитва да ти открадне обувките. Вижда се, че някой ти е подпалил фитила.

— Май се излъгах в един познат или пък той се е излъгал в мене. Не съм сигурен кое от двете. Може би и двете.

— Той жив ли е да си каже?

— Аха.

— Тогава трябва да се благодари.

— И ти ли, Бруте?

— Това не е мнение, а факт. Пазя твоите изрезки от вестниците, но не искам да знам подробностите. По този начин мога с право да заявя, че не съм в течение, ако някой дойде да пита. Вече съм свикнал с това, което си, дори ти самият да не можеш да свикнеш със себе си.

— С това, което съм, а не с това, което правя?

— Не мисля, че има някакво разграничение в твоя случай. Хайде, Чарли, знаем се отдавна. Ти си ми като син. Някога се опитвах да те преценя и преценката ми не беше благоприятна, но също така се оказа погрешна. Аз съм твой човек, без повече въпроси.

Отпих от кафето. Уолтър си отвори и бира, но аз отказах. Той усърдно подпомагаше стокооборота на Бруклинската пивоварна и в хладилника им едва оставаше място за храна.

И така, започнах да разказвам: за Мариел Ветърс и историята със самолета, за Лиат и Епстайн и за сблъсъка в ресторанта. Разказах му малко повече и за Брайтуел, защото Уолтър бе свидетел, когато една жена дойде вкъщи да ме моли да открия дъщеря ѝ, а нейната молба ме бе отвела до Брайтуел и неговите Вярващи.

— Казвал ли съм ти досега, че общуваш със странни хора? — попита той, когато свърших с разказа си.

— Мерси, че ми каза. Какво щях да правя без теб?

— Да харчиш пари за скъпи нюйоркски хотели. Сигурен ли си, че не искаш бира?

— Не, кафето ми стига.

— А нещо по-силно?

— Вече не съм по тая част.

Той кимна.

— Нали нямаш намерение да се върнеш при Епстайн? Интересуваш се от списъка и самолета. А още повече се интересуваш от Брайтуел. Той ти е влязъл под кожата.

— Така е.

— Това не означава, че мнението на Брайтуел за теб е вярно. Ако ти си ангел, паднал или непаднал, аз съм трамвай. Тези работи минават, изречени от някой като Шърли Маклейн, но иначе звучат несериозно. Ако обаче ти трябва едно рамо да се оправиш с Божия народ, казвай.

— Мислех, че не искаш да се замесваш в тези неща.

— Аз съм стар човек. Забравям какво съм казал. Пък и това би бил по-добър повод да изляза, отколкото ходене по доктори или по молове.

— Ставаш за рекламен агент на пенсионерски клуб.

— Аз съм звездата на „Трета възраст“. Ще бъда като снимката на Бърт Рейнолдс в „Плейгърл“, но с повече класа и малко повече бяла

коса. Хайде, ще ти покажа къде ще спиш. Щом не пиеш бира, не ми трябваш буден.

Преди да заспя, ми се обади Епстайн. В краткия ни разговор прозвуча нещо като извинение, може би и от двама ни.

Спах непробудно.

Без сънища.

Срещнах се с Епстайн следобед на другия ден в италианския магазин „При Никола“, на 54 улица и Първо авеню. Тази част от града се нарича Сътън Плейс и през по-голямата част от нейната история тук са живели един до друг бедни и богати, общежития са се издигали редом с именията на знаменитости, а шумът от фабриките, пивоварните и пристанищните докове прониквал в студията на известни художници като Макс Ернст и Ърнест Фийни. В края на 30-те години от ХХ век започнало строителство по тогавашното шосе Ийст Ривър Драйв, впоследствие превърнало се в булевард „Франк Делано Рузвелт“. Бедняшките постройки и доковете постепенно отстъпили място на небостъргачите. Но все още имаше хора, които си спомняха времето, когато Сътън Плейс бил обитаван предимно от актьори и режисьори, от представители на театъра, киното и съответно — на гей общността. Говорело се, че осемдесет процента от жителите на квартала са хомосексуални. Рок Хъдсън например държал апартамент в блок 405, точно срещу „Никола“. В онези времена било достатъчно да кажеш на таксиметровия шофьор да те закара до „Четири от пет“, за да те достави направо пред входа на сградата.

Аз бях избрал „При Никола“ за място на срещата. Ник, който държеше магазина заедно с брат си Фред, беше бивш военен, служил във Виетнам. Във войната геният му се проявил в осигуряването на всякакви търсени стоки — храна, екипировка, алкохол, — нужни за гладкото провеждане на американската военна операция в Югоизточна Азия, но най-вече онези елементи от операцията, свързани с комфорта и удобствата на неговото подразделение. Способността на Ник да плячкосва и доставя търсените стоки, под държала бойния дух в няколко военни бази. Ако имаше още хиляда като него, САЩ можеха и да спечелят тази война. Сега обаче той се бе отдал на ролята на нийоркски магазинер, където шлифованият му талант да преговаря и присвоява му служеше добре.

Онази сутрин зад тезгяха бяха и Ник, и Фреди, и двамата облечени в неофициалната униформа на магазина, състояща се от

карирана риза и сини джинси, макар в събота Ник да сменяше карето с по-официална черна риза в почит към времето, когато тръгваше да купонясва из града след края на работното време. „При Никола“ беше останка от по-добрите времена на Ню Йорк, когато всеки квартал имаше своята бакалничка, а клиенти и търговец бяха свързани от лични взаимоотношения. Ако човек се завърти малко по-дълго в „При Никола“, я Ник, я Фреди ще му бутне чаша прясно еспресо в ръката. След което става завинаги техен. На една щайга до вратата седеше Холандеца, един от най-старите им клиенти, с кафе в лявата ръка и одеяло, праметнато през скута и дясната му ръка, която този следобед държеше пистолет.

Магазинът изглеждаше измамно тесен. В задната част на помещението, което едва побираше опашка от неколцина клиенти, имаше стълби, които водеха към малък склад, който от своя страна водеше към вътрешната постройка, където беше офисът на Ник и Фред. През два магазина на улицата отпред имаше желязна порта, водеща към вътрешен двор с огромни размери за стандартите на този град.

Епстайн пристигна малко след това, следван от Адив, пишман ухажорът на Лиат, и Йонатан, по-възрастният, който ме бе дразнил по време на снощната среща. Когато Адив и Йонатан се опитаха да последват Епстайн вътре в магазина, Уолтър Коул застана на пътя им.

— Съжалявам, момчета. Няма място.

Епстайн се втренчи в Уолтър.

— Бившият полицаи — каза Епстайн, наблягайки на думата „бивш“.

— Няма бивши полицаи.

— Вие ли ще гарантирате сигурността?

— Служа на народа. Както казах, бивши полицаи няма.

— Има ли друг вход? — попита Адив.

— Откъм една сграда на 54 улица и през онази порта отдясно — каза Уолтър. — Ако ще се чувствате по-спокойни да наблюдавате и двата входа, заповядайте. Колкото до магазина, никой няма да влезе вътре покрай нас четиримата — каза той, посочвайки Ник, Фреди и Холандеца. — Освен това изгълтахме толкова еспресо и сме толкова нервни, че и пощальонът да влезе, и него можем да очистим. Разходете се, момчета. Глътнете малко въздух.

Епстайн помисли за миг и кимна на двамата бодигардове, които се отдалечиха. Адив тръгна към ъгъла на 54-а, откъдето можеше да наблюдава едновременно магазина и входа на жилищната сграда, а Йонатан — към желязната порта на Първо авеню. Аз поведох Епстайн надолу по стълбите, през склада и по коридора до просторния офис на Ник, където можехме да си поговорим без гладко обръснатите млади евреи, заплашващи мира с оръжието си.

Докато крачехме, се питах къде може да е Лиат. Тя ме притесняваше. Не бях преспивал с жена, откакто Рейчъл ме напусна, и не бях сигурен как точно се бях озовал в леглото с Лиат, като изключим това, че я бях пожелал, а тя бе откликнала, което всъщност е достатъчно като причина. Но снощи в ресторанта тя не бе показала особено желание да повторим експеримента, а Епстайн ѝ бе възложил задачата да ме наблюдава, докато той ме шокира със списъка и провери как ще реагирам на въпросите му. Да го попитам направо дали я е накарал да легне с мен, за да проучи белезите ми, ми се струваше нетактично, да не говорим, че отговорът нямаше да ми хареса; а да го попитам какво щеше да се случи, ако тя бе поклатила глава, вместо да кимне на края на разпита, можеше да ме разстрои още повече.

Ник ни поднесе силни италиански кафета от подносче заедно с пресни сладкиши. Епстайн тъкмо бе преполовил една тарталетка, когато Уолтър Коул влезе и седна до масата в ъгъла.

— Мислех, че ще говорим насаме — каза Епстайн.

— Сгрешили сте — каза Уолтър.

— Разбрах, че това е неутрална територия.

— Недоразбрали сте — каза Уолтър.

Епстайн се обърна към мен.

— А вашите телохранители Ейнджъл и Луис?

— А, тук са някъде — отвърнах. — Вероятно правят компания на Адив и Йонатан.

Епстайн се опита да скрие негодуванието си.

Но не успя.

Отвън, докато слънцето залязваше, Адив и Йонатан почувстваха дулата на пистолетите, насочени в тях. Дватамата се виждаха един друг, така че Адив бе наясно с положението на Йонатан, и обратното. Адив забеляза как желязната порта се отвори тихо и някакъв висок чернокож мъж с бръсната глава и посивяла брада на вехтозаветен пророк,

облечен в скъп костюм, пристъпи зад Йонатан и прошепна нещо в ухото му, положил лявата си ръка на рамото му, докато с дясната натискаше дулото на пистолета си в ребрата му. Адив, чийто баща бе шивач, имаше време само да оцени кройката на костюма, преди някакъв дребен, брадясал бял мъж, подобен на скитник, с грозни, но чисти дрехи, да го заплаши, че ще му пусне куршум, ако мръдне, така че Адив остана мирен, докато онзи го разоръжи. Луис проведе подобен монолог с Йонатан с подобен сценичен развой, макар да си направи труда да добави:

— И не ми излизай с Крав Мага и разни такива. Спусъкът на това нещо е толкова мек, че и вятърът може да го натисне.

Грамаден очукан джип със затъмнени стъкла, шофиран от японски джентълмен, спря пред магазина. Задните врати се отвориха, за да се появи втори японски джентълмен; и Йонатан и Адив бяха натикани вътре, последвани от Ейнджъл. Вратите се затвориха и ръцете на двамата евреи бяха вързани зад гърбовете им с кабел. Телефоните и портфейлите им бяха отнети, заедно с джобните.

— Какво ще правите с равина? — попита Адив, учудвайки Ейнджъл със своето самоотрицание.

— Нищо — отговори той. — Моят приятел ще остане пред магазина да се погрижи за безопасността на равина, а вътре имаме още един човек, за всеки случай.

— Защо е всичко това? — попита Йонатан.

— Защото не бива да се насочват пистолети към съюзници — отговори Ейнджъл и срита Адив в ребрата с остриите си каубойски ботуши. — Ах да, и защото не бива да казваш на съюзниците си да ходят да се шибат, докато разговарят любезно с теб, само понеже си кисел заради онова, което може да са правили или да не са правили с гаджето ти, особено ако не са знаели, че ти я смяташ за свое гадже, и най-вече при положение че тя дори не ти е гадже, а само ти си мислиш така, защото криеш някаква искрица в сърцето си, за която само ти си знаеш. Да не си на девет години? Симпатично еврейче като теб би трябвало да има повече мозък.

Йонатан хвърли на Адив убийствен поглед.

— Какво? — каза Адив. — Ти му извади пистолет.

— Момчета, момчета — каза Ейнджъл. — Взаимните обвинения не носят полза, макар отстрани да изглеждат забавни.

— Безопасността на равина е по-важна — каза Йонатан, удряйки моралната струна. — Трябваше да сме при него.

— Да, трябваше, само дето ви сгасчиха на улицата посред бял ден, а сега лежите в някакъв джип и пътувате за Джърси. Не съм спец по лична охрана, но ми се струва, че равинът трябва да си подбере по-добри служители, ако не възразявате, че го казвам. Пък и ако възразявате.

— Какво ще правите с нас? — попита Адив. Гласът му не трепна. Ейнджъл трябваше да признае, че момчето беше куражлия; възпитание му липсваше, но не и кураж.

— Чували ли сте за Пайн Баренс?

— Не.

— Това са милион акра гори, влечуги, диви котки и Дяволът на Джърси, макар да признавам, че Дяволът на Джърси може и да не съществува. Абе доста път е, дори и без дяволът да те гони.

— Ще ни оставите в пустошта?

— Можеше и по-лошо — да ви оставим в Камдън^[1].

— Град непобедим — обади се за пръв път шофьорът японец.

— Какво? — попита Ейнджъл.

— „Насън видях аз град непобедим“ — каза шофьорът. — Това е мотото на Камдън. Учил съм го по странознание.

— Искаш да кажеш „град непоносим“ — каза Ейнджъл. — Дори ченгетата не си подават носа там. В този град има толкова престъпност, че дори покойниците са въоръжени. Аз лично бих предпочел да оцелявам в гората.

— Но — започна Адив, а Ейнджъл веднага му заби още един ритник, смълчавайки протеста му.

— Въпросът е приключен — каза той. — Сега млък. Едни от най-умните ми идеи са ми хрумвали в задната част на разни автомобили.

Пийвахме си еспресото. Беше много, много добро.

— Да започнем отначало — казах на Епстайн. — Разкажете ми за жената, която ви даде списъка.

— Името ѝ беше Барбара Кели.

— Беше?

— Тя умря миналата седмица.

— Как?

— Беше многократно проведена с нож, шибана с някакъв ремък и частично ослепена. След това убиецът или убийците подпалили къщата, вероятно за да прикрият следите от нападението. Провели са изтезанията много внимателно. Нямало е счупени кости и тя била още жива, когато подпалили кухнята, макар вероятно да е била в безсъзнание. Имала е доста добра алармена система със скрити детектори за дим и топлина, които вървели успоредно на главната система, но независимо от нея. Освен това валяло силно, което попречило на пожара да се разрасне. Въпреки това, докато пристигне пожарната, огънят вече бил погълнал почти цялата кухня и бил стигнал до хола, но Кели успяла по някакъв начин да изпълзи в коридора. Била получила тежки изгаряния и починала на път за болницата. Аутопсията разкрила тежките наранявания, които получила, преди да бъде обгорена.

— Научихте ли нещо повече за това?

— Представяла се е за независим консултант. В банковата ѝ сметка имаше съвсем малко средства и на хартия изглеждаше сякаш едва свързва двата края. Доходите ѝ били от различни източници, предимно дребни фирми. На пръв поглед е работела здраво за малко пари, които едва ѝ стигали да си изплаща ипотеката и да преживява.

— Но?

— Проверяваме въпросните фирми, но две от тях се оказаха фиктивни или без стопанска дейност. Смятаме, че е имала други източници на доходи и други банкови сметки.

— Полицията намери ли нещо в къщата?

— Лаптопът, вписан в имуществената ѝ застраховка, липсва. Твърдият диск е изваден от настолния ѝ компютър, а документите ѝ са били избирателно опоскани.

— Греда.

— Все още проверяваме. Освен това има и допълнително усложнение.

— Винаги има.

— Смятаме, че не сме единствените, на които тя е пращала материали. Имала е рак и е знаела, че не ѝ остава много време. Искала е да изкупи греховете си. Искала е да се увери, че нещата са задвижени и че данните ѝ са приети сериозно.

— На кого е могла да изпрати информация? На вестниците? На някой прокурор?

Епстайн поклати глава.

— Не разбирате ли? Целта на тази конспирация е била придобиване на влияние и услуги, сега или в бъдеще. От двете извлечения, с които разполагаме, знаем, че са притежавали политици и журналисти. Не мислите ли, че са успели да стигнат и до живота на висши полицаи, законодатели, прокурори? Нямамо е как да прати тези данни по обичайните канали. Трябвало е да избира на кого да ги даде.

— И се е спряла на вашите адвокати?

— Познаваше ни, защото бяхме нейни врагове.

— Но не е споменала за други адресати?

— Адресат. Само още един. Единственият знак, който ни даде, беше предупреждението да действаме бързо, защото, ако не го направим, друг, по-безскрупулен от нас, ще вземе отмъщението в свои ръце и чрез него тя щяла да заслужи спасението си.

Знаех кого е имала предвид. Епстайн също знаеше. Имаше само един човек, който отговаряше на това описание и който разполагаше със средствата и най-вече с компетенцията да изпълни нейното желание.

Този човек се наричаше Колекционер.

---

[1] Град в щата Ню Джърси с предимно бедно население и висока битова престъпност. — Б.пр. ↑

Пликът бе изпратен с обикновена поща до офиса на адвоката Томас Елдрич в град Лин, щата Масачузетс. Лин беше известен в района като „the city of sin“^[1] отчасти поради високата престъпност, дала лоша слава на града по време на индустриалния бум, но най-вече поради лесната рима. Подобни прякори лесно прилягат не само на отделни хора, но и на цели градове и в края на двайсети век възникна идеята Лин да бъде преименуван на Оушън Парк, което да отнеме жилото на неблагоприятните любители поети. Предложението бе отхвърлено. Лин бе живял като Лин твърде дълго и преименуването му щеше да е равносилно на това някое торозено в училище дете да признае, че мъчителите му са победили, и да се премести в друго училище, за да се спаси от конфронтацията. А всяко дете може да ви каже, че колкото повече протестира човек срещу прякора, който са му лепнали, толкова по-звънко започват да му го повтарят.

Елдрич не се смуцаваше от връзката между думите Лин и „грех“: всъщност я намираше за доста уместна, защото Елдрич работеше в сферата на греха и по-точно на смъртния такъв. Но той бе по-скоро прокурор, отколкото съдия, и се занимаваше със събиране на доказателства за вината на страните по делото, след което предаваше данните на своя частен съдия-изпълнител, за да бъде изпълнена окончателната присъда. Елдрич разбираше разликата между понятията закон и справедливост, без да я приема безусловно: той не бе склонен да чака въздаването на справедливост в следващия свят, когато тя можеше лесно да бъде въздадена в този, съкращавайки количествата зло и нещастие, съпътстващи процеса. Възможността той да принадлежи към онова, което ненавиждаше, почти не го притесняваше и определено не се вясваше в ума на онзи, който въртеше острието на възмездие.

Писмото обаче бе проблематично. Адресът на подателя бе анонимна пощенска кутия, а пликът съдържаеше само два листа хартия. Единият представляваше списък с имена, а другият — неподписана бележка със следното съдържание:

Направих грешки в живота си и се страхувам. Признах греховете си и искам да ги изкупя. Мисля, че имената в този списък може да представляват интерес за вас и за един от вашите клиенти. Повярвайте, това е само част от информацията, с която разполагам. Знам за Вярващите. Знам за „Армията на нощта“ Мога да ви предам враговете ви, стотици и стотици от тях. Ако желаете да говорим, можете да се свържете с мен на посочения по-долу номер от 19 ноември за период от двайсет и четири часа, започвайки от 00,01 ч. на посочената дата. Ако не се свържете с мен в рамките на този период, ще приема, че предложението ми е останало без последствия. Не сте единствените, които могат да предприемат действия във връзка с тези данни, и не сте единствените, към които съм се обърнала.

Под писмото бе напечатан номер на мобилен телефон. Проверката установи, че номерът не е включен. На 19 ноември все още не бе включен, след това — също. Това причини доста тревоги на „Елдрич и съдружници“, тъй като внимателното проучване на лицата от списъка, повечето от които неизвестни на фирмата до този момент, установи, че част от тях бяха сериозно компрометирани и, изглежда, съзнателно бяха влезли в заговор с цената на вечно осъждане. Някои допълнителни документи, получени по електронна поща няколко дни по-късно, най-вероятно от същия подател, потвърждаваха това впечатление. Тези хора се бяха продали за влияние и кариера, за финансови и сексуални услуги, а в някои случаи — просто заради удоволствието тайно да вършат злини. Писмото обещаваще още ценна информация при установяване на контакт, но бе последвало пълно мълчание.

Адвокатската кантора „Елдрич и съдружници“, както всяка юридическа фирма, високо ценеше документите и добре знаеше стойността на книгата, защото нещо, положено черно на бяло, трудно може да се изличи и съществуването му не може да се отрече. Мистър Елдрич обичаше да казва, че нищо на компютърния екран не съществува реално. Той нямаше вяра на нищо, което не произвежда шум, когато падне, но не беше и някакъв смахнат — просто ценеше тайните и поверителността, а успехът на мисията им зависеше от способността на фирмата да работи, без да оставя следи. Споразумения и кореспонденция, извършвани по интернет, оставяха диря, която всеки идиот може да проследи. Ето защо в „Елдрич и

съдружници“ липсваха компютри, а фирмата не приемаше документи и съобщения по имейл или други електронни средства.

Дори на повиквания по фирмения телефон рядко отговаряха, а дори и да го вдигнеше някой, от това не следваше нищо. Човекът отсреща, свързал се с достопочтената институция с надеждата да получи съвет или помощ във връзка със затрудненията, които имаше със закона, обикновено биваше уведомен, че понастоящем фирмата не приема нови клиенти, а името на Елдрич се споменаваше само в най-езотерични случаи: спорове по древни завещания, при които някои или всички от засегнатите страни вече бяха задействали свои собствени завещания по силата на своята кончина; имуществени спорове, свързани с къщи и земи, които никой не желаше или които се смятаха за непродаваеми, често в пряка или косвена връзка с кървави престъпления; и съвсем рядко във връзка с търсене на про боно защита на хора, замесени в най-ужасни престъпления, макар в повечето случаи обвиняемите вече да бяха признати за виновни от съда, и при които ответната реакция на „Елдрич и съдружници“ обикновено се ограничаваше с премерено изразен ангажимент да се разследват обстоятелствата на присъдата. Събеседванията се провеждаха лично от мистър Елдрич — въплъщение на консервативна изисканост с тъмни раирани панталони и елече, черно сако и черна копринена вратовръзка, незабележимо потъмнели от прах, сякаш адвокатът е бил току-що вдигнат от стогодишен сън специално за тази среща.

От дъжд на вятър някой се сещаше да забележи, че мистър Елдрич поразително напомня погребален агент.

Мистър Елдрич беше ненадминат разпитван. Особен интерес за него представляваха дела, в които оставаха неизяснени въпроси: въпроси във връзка с мотивите и по-специално във връзка с възможно престъпно участие на неизвестни лица, мъже и жени, които по някакъв начин са успели да останат извън полезрението на закона. Той бе установил, че най-дълбокият мотив е личната изгода, а възможността за намаляване на присъдата или за избягването на обвинение бързо развързва езика. Наистина човек трябва да прерови цял куп лъжи, за да открие един-едничък бисер истина, но това беше приятно занимание за мистър Елдрич — човек трябва постоянно да изпитва способностите си, ако не иска да стане плячка на физическа старост и умствена мудност. Старостта сама по себе си е достатъчна беда. Той не можеше

да си позволи да отстъпи и способностите си. Мистър Елдрич намираще удоволствие в тези разговори с престъпни умове дори когато не получеше от тях никаква полезна информация. Те държаха интелекта му бодър.

Намесата на мистър Елдрич все още не бе спечелила никому отмяна на смъртна присъда или дори намаляване на отредения срок в затвора, но пък мистър Елдрич и никому не обещавахе подобни неща. Всъщност хората, разговаряли с него, не можеха дори да кажат ясно защо изобщо са се съгласили на такъв разговор, след като мистър Елдрич проявеше своя невесел подход, а по-късно изобщо забравяха за въпросната среща или по собствено желание, или, отново, поради края на земния им път, наложен от властите или другояче.

Ала онези, за които те разказваха на своите срещи с Елдрич — съучастници, възложители, изменници, — често съжеляваха горчиво за това, че старият адвокат бе решил да надникне в живота им, макар това съжаление да се оказваше толкова краткотрайно, колкото и остатъкът от биографията им. След време пристигаше някой посетител, от който се носеше дъх на никотин и мъст и в чиято ръка проблясваше пистолет или, по-често, нож, и докато житейските им страсти сгряваха студената му кожа, очите му шареха наоколо в търсене на сходен случай от практиката му, на прилика с някоя предишна присъда, защото колекционерството е систематично хоби, а колекциите винаги подлежат на обогатяване.

Затова, когато опитите да се свържат с номера, указан под списъка с имената, се оказаха безуспешни, пробваха да установят самоличността на подателя. Макар мистър Елдрич да не обичаше компютрите, той си имаше хора, на които възлагаше работата, изискваща употребата на такава техника, стига само неестественото й сияние да не замърсяваше собствените му помещения. Номерът бе проследен до клетъчен телефон, който принадлежеше към партида апарати, доставена на голям магазин близо до Уотърбъри, Кънектикът. Електронната проверка на търговските архиви разкри датата и часа на покупката, извършена в брой, но не и името на купателя. Записите от охранителните камери на магазина се съхраняваха дигитално и се оказаха също толкова достъпни, колкото и търговските архиви. Откриха изображението на жена: около петдесетте, брюнетка, доста атлетична на вид. Проследиха излизането ѝ от магазина, след което

прегледаха записите от външните камери. Установиха автомобила ѝ и засякоха регистрационните му номера, които от своя страна им разкриха името, адреса и социалноосигурителния номер на лицето, тъй като властите в Кънектикът изискват предоставянето на този номер при издаване на шофьорска книжка. За беда, към момента, в който „Елдрич и съдружници“ придобиха цялата тази информация, Барбара Кели вече бе мъртва.

Но сега те разполагаха с име и Колекционерът можеше да започне своята работа.

Повечето пушачи имат притъпено обоняние, тъй като пушенето уврежда обонятелните нерви в основата на носа, както и вкусовите рецептори, разположени по езика и мекото небце, горната част на хранопровода и надгръклянника. Вкусовите луковици на езика са разположени върху издутини, наречени папили. Под микроскоп те приличат на гъби в екзотична градина.

Колекционерът бе забелязал известно отслабване на вкусовите си възприятия през последните години, но тъй като ядеше малко и не бе особено претенциозен към храната, той смяташе това за дребна несгода. Повече го притесняваше притъпеното му обоняние, но докато обикаляше останките от дома на Барбара Кели, проучвайки щетите, нанесени от огъня, дима и водата, той усети сред останалите смесващи се миризми и непогрешимата воня на обгорена човешка плът.

Той застана наред опустошената кухня и запали цигара. Не се тревожеше, че могат да го видят. Полицията вече не охраняваше местопрестъплението, разчитайки единствено на сигналната лента да държи любопитните навън, а дърветата скриваха дома от съседните къщи и пътя. Той включи фенерчето и започна бавно и внимателно да обследва стаите една по една, започвайки и приключвайки в кухнята, газейки през мръсните локви със своите поизносени, но удобни обувки. Пръстите му пребъркваха рокли и якета, смърдящи на дим, както и бельо и чорапи, които впоследствие щяха да бъдат унищожени, хавлии, лекарства и стари списания, всички тези останки от един изгубен живот. Така и не откри нещо интересно, но пък и проверката му не бе особено подробна. Все пак човек никога не знае.

Той излезе навън. Автомобилът на жената бе намерен опожарен на петдесет мили от къщата. Втори автомобил, червен джип, бе открит недалеч от къщата, също опожарен и със свалени регистрационни

номера. Номерът на шасито разкри, че колата е била открадната в Нюпорт два дни преди това. Интересно. Това означаваше, че убиецът на Барбара Кели бе пристигнал с един автомобил, а си бе тръгнал с друг, вероятно защото първият се бе повредил.

Нямаше следи от взлом, което означаваше, че тя е поканила убиеца да влезе. Това подсказваше, че вероятно става дума за познат. От друга страна, тя не може да не си е давала сметка, че изпращайки този списък, поема сериозен риск. Сред хората, за които работеше, нямаше случайни и всички те бяха много, много внимателни. Освен това бяха особено вещи в разкриването на всяко вероломство. Тя е била нащрек при всякакви контакти, независимо дали с непознати, или с колеги. Справката бе разкрила и сексуалната ѝ ориентация. Уплашените жени са по-спокойни при среща с други жени — малка психологическа пукнатина в тяхната броня, която хомосексуалната настройка на Кели може да е увеличила допълнително.

Значи жена? Твърде вероятно. Но пък ситуацията се бе променила. На някакъв етап Кели се е опитала да стигне с бягство до колата си, но после е била върната обратно в къщата. Не, завлечена обратно: токовете ѝ бяха набити с пръст.

Той се върна в кухнята. Пламъците я бяха почистили от кръвта, но тъкмо тук я бяха изтезавали, преди да я оставят да умре. Фурната и котлоните бяха електрически. А газта е толкова по-ефективна. Вместо това убиецът е трябвало да използва алкохола от барчето, за да подпали къщата. Мърлява работа. Аматорска. Който и да е бил извършителят, е имал други намерения.

Кухнята беше учудващо спретната, особено в сравнение с останалата част от къщата. Повърхностите бяха от мрамор, шкафове — от полирана стомана, а всички уреди и посуда бяха прибрани зад вратичките им. Той възстанови обстановката във въображението си такава, каквато е била, докато стопанката е била още жива: чиста, стерилна, всичко на мястото си; подходяща обстановка за жена, която е криела толкова много.

Той клекна до мивката. Каничката от кафеварката лежеше обърната с потъмняло, но здраво стъкло, макар пластмасата на дръжката да бе залепнала за пода. Пожарникарите ли я бяха катурнали? Може би, но фактът, че бе залепнала за пода, подсказваше друго. Той се огледа. По-големите ножове бяха наредени на магнитна

дъска до фурната, точно над шкафа с приборите. Няма какво да търси там, освен докато приготвя храна.

Как успя да избягаш? Как успя да се отскубнеш, макар и за малко? Колекционерът затвори очи. Той притежаваше добро въображение, но по-важно: притежаваше фино изострено проникновение за взаимоотношенията между хищник и жертва във всевъзможни ситуации.

Не е могла да вземе нож — това би било твърде очевидно, освен ако не е готвела, а нищо не сочеше случаят да е такъв. Тогава какво правиш в такава ситуация? Коя би била нормалната постъпка, дори вече подозренията ти да са събудени?

Предлагаш нещо за пиене. Била е студена и влажна вечер. Би могла да предложиш алкохол — бренди или уиски, — но си била нащрек и не си искала да притъпиш реакциите си. Може и убиецът да е отказал поради някаква причина. Значи нещо горещо: в конкретния случай кафе.

Влизаш в кухнята. Може би все още не си притеснена, но не — вероятно вече си. Допуснала си грешката да приемеш опасността в дома си, но не си показала страха си. Потискаш го, защото, щом другият го надуши, ще те нападне. Държиш се естествено, докато ти се предостави някаква възможност да атакуваш и да се защитиш.

Създаваш тази възможност сама.

Да речем, че лисваш съдържанието на каничката за кафе срещу противника си и вероятно уцелваш, защото си спечелила достатъчно време, за да се добереш до колата, но не достатъчно, за да избягаш. Врящо кафе, вероятно в лицето. Болезнено. Обезсилващо. И въпреки това не успяваш да избягаш. Значи извършителят не е бил сам, били са двама или повече. Не, само двама: ако са били трима, никога не би успяла да избягаш толкова далече.

„Елдрич и съдружници“ се бяха снабдили с препис от съдебномедицинския доклад за Барбара Кели. Той разкриваше, освен многобройните порезни рани по тялото ѝ, рана на бузата, която сякаш бе резултат от ухапване. Човешката плът е твърде ненадеждна материя, що се касае до определяне на следи от ухапване. Надеждността на следата зависи от състоянието на тъканта към момента на анализа, времето между ухапването и вземането на отливка, състоянието на кожата, увредена от ухапването, и реакцията на околната тъкан,

размера на раната и яснотата на белега. Това, че лицето на Кели е било силно обгорено, пораждаше допълнителни трудности и означаваше, че не може да се вземе ДНК проба от слюнката, нито дори да се направи сравнителен дентален анализ, ако има заподозрян. Най-интересното обаче бе радиусът на ухапката — сравнително малък, с липсващи първи и втори предкътници както на горната, така и на долната челюст.

Изглежда, малко преди да умре, Барбара Кели е била ухапана от дете.

С това вероятността да е присъствала друга жена се увеличаваше. Да, възможно бе Кели да е приела в дома си мъж с дете, но защо да не направим следващата логична стъпка, приемайки, че тя е била напълно обезоръжена тъкмо от факта, че са били жена и дете?

А защо едно дете ще ухапе една жена?

Защото е заплашила или наранила майка му.

Ето как си успяла да се измъкнеш, мислеше си Колекционер. Използвала си нещо от кухнята, най-вероятно каната с кафе, за да нападнеш майката, и си побягнала. След теб се е спуснало детето, забавяйки те достатъчно, за да даде възможност на майката да се окопоти и да те завлече обратно в къщата. Браво. За малко да се спасиш.

Колекционер си помисли, че би му било интересно да се запознае с Барбара Кели. Разбира се, интересът му бе както личен, така и професионален. Ако, както си мислеше, тя носеше отговорност за покваряването на толкова много души, то той би бил принуден да приложи стоманата си върху нея, но ѝ се възхищаваше за куража, който бе проявила в последната битка в живота си. Познаваше мнозина, страдащи от заблудата, че биха се борили за живота си при подобни обстоятелства, не бе прекратил достатъчно много животи, за да знае, че това е по-скоро изключение. Повечето срещаха смъртта си без борба, вцепенени от потрес и изумление.

Запита се какво им е казала накрая. Това беше другият проблем: никой не може да издържи на мъченията. Всеки може да бъде пречупен. Нищо срамно няма в това. Трудността при изтезанията е да разбереш какво от всичко, което ти казват, е истина. Измъчваш ли достатъчно дълго някого, той ще признае, че небето е розово, а луната — лилава, че денят е нощ, а нощта е ден, и ще се закълне в живота на жена си и децата си. Номерът е още в ранните фази да причиниш

достатъчно болка и да питаш неща, чиито отговори знаеш или можеш да провериш. Всяко проучване се нуждае от основа.

Какво е знаела? Първо, в писмото си тя бе заявила, че може да даде още имена и още информация, но хора, които са способни да причинят такава болка на друго човешко същество и после да го оставят да изгори, едва ли са на страната на ангелите и следователно едва ли се интересуват чак толкова от самоличността на свои себеподобни, та да убият някого за целта. Не, интересувало ги е да ограничат изтичането на информация. Искали са да знаят към кого се е обърнала и какво вече им е казала и тя вероятно е отговорила, защото болката е била непоносима. Следователно убийците ѝ вече знаеха, че „Елдрич и съдружници“ разполагат със списък с имена. Можеха да предприемат нещо срещу Елдрич, което би било неразумно, или да ограничат загубите по друг начин — вероятно като затворят устата на хората от въпросния списък.

Оставаше и дребният въпрос за това към кого още се е обърнала жената. Надеждните кандидати не бяха много. Всъщност Колекционера се сещаше само за един.

Но пък старият евреин умееше да се грижи за себе си.

Колекционера допуши цигарата и внимателно топна крайчеца в една локва, преди да прибере фасата в джоба на черното си палто. Колекционера винаги носеше палто, независимо от времето. Жегата и студът не го притесняваха, а пък човек винаги има нужда от джобове: за цигарите, портфейла, запалката и набор от сечива. Погледна на север, където Елдрич вероятно все още седеше в кантората си и преглеждаше пресата. Мисълта го зарадва, макар по-рано през деня да се бяха спречкали, а Елдрич и Колекционера рядко разменяха остри слова. В конкретния случай, мислеше си Колекционера, ставаше дума за различни философии — превантивните мерки, в които вярваше той, и настояването на адвоката за доказателства за извършено престъпление. Накрая обаче всичко щеше да опре до ножа, защото човекът с ножа винаги има последната дума.

В кантората си, зад меката светлина на настолната лампа, Елдрич вдигна поглед от списъка с имена, сякаш почувствал мислите на другия. Двамата с Колекционера бяха едва ли не части от една и съща

личност, което правеше пререканията им още по-неприятни. До десния му лакът лежаха различни по дебелина папки за хората от списъка. Всички те бяха компрометирани, но чак фатално? Елдрич не бе убеден. Той одобряваше крайната мярка само за крайните случаи, а според неговата преценка никои от тези хора не отговаряше на критериите, налагащи намесата на Колекционера. Но съзнаваше, че също като заредените пушки и наточените ножове те притежаваха потенциала да причинят големи вреди и за някои от тях можеше да се каже, че с действията си вече са извършили сериозни грехове. И все пак оставаше въпросът: дали потенциалът им да вършат злини, в някои случаи все още нереализиран, бе достатъчно основание да им бъде отнет животът? За Елдрич отговорът бе „не“, но за Колекционера отговорът бе „да“.

Постигнаха нещо като компромис. Избраха едно от имената — на човека, когото Елдрич прецени като най-отвратителен. Колекционера щеше да поговори с него, след което щяха да преценят. Междувременно оставаше нерешен въпросът с последното име, което единствено бе напечатано в червено.

— Чарли Паркър — прошепна старият адвокат. — Какво си надробил?

---

[1] Град на греха. — Б.пр. ↑

Дейвис Тейт се отпусна в едно от кожените сепарета в бара и провери рейтингите си за четвърти път с надеждата да намери повод за радост или поне за умерен оптимизъм.

Популярността му трябваше да е в облаците: икономиката продължаваше да буксува, президентът бе с вързани ръце заради неоправдания си идеализъм, а десницата успешно демонизираше профсъюзите, имигрантите и хората на социални помощи, превръщайки ги в изкупителни жертви за алчността на банкерите и финансовите акули от Уолстрийт, убеждавайки по този начин разумните хора, че най-бедните и уязвимите слоеве от народа са виновни за повечето им беди. Това, което не преставаше да изумява Тейт, бе фактът, че мнозина от същите тези хора — нищите, безработните, социално слабите — продължаваха да слушат предаването му, докато той хулеше тъкмо онези — профсъюзите, либералите хуманисти, — които най-упорито се опитваха да им помогнат. Бе разбрал, че ядът, глупостта и користта винаги печелят срещу разумните доводи. Понякога се опитваше да сравни настоящото поколение с това на предците си по време на президентски избори и бе стигнал до заключението, че предишните поколения са искали да бъдат управлявани от хора, които са по-умни от тях, докато днешните гласоподаватели предпочитат да бъдат водени от такива, които са тъпи колкото тях. А ги познаваше добре, защото изкарваше парите си, поощрявайки най-долните им инстинкти. Знаеше, че са уплашени, и раздухваше трепкащите пламъци на страха им.

И въпреки всичко рейтингът му упорито си стоеше на едно ниво. В някои щати — в скапания Канзас примерно и в Юта, където либерал означава да имаш само една жена — слушателската му аудитория дори спадаше. Направо не беше за вярване. Той допи бирата си и махна на сервитьорката за още една.

„Какво става, мамка му? — питаше се. — Гласът ми ли ги дразни, стилът ли, какво?“

Някои биха казали и двете, та и още. Странното бе, че Тейт би ги разбрал. Той знаеше, че не притежава особен талант или чар, но можеше да подкокороса и най-добрите сред тях. Освен това бе по-умен, отколкото смятаха враговете му, достатъчно умен, за да разбира, че повечето хора в Америка, либерали или консерватори, искаха единствено да се върнат към живота си и като цяло не желяеха никому злото. Това бяха в същината си свестни и толерантни хора. И точно затова бяха напълно безполезни за Тейт и неговата порода. Ролята му в живота бе да атакува онези, които хранят някакво огорчение или ненавист, и да използва този материал с цел политически и социални интриги. Където има любов, изповядваше той, нека посея омраза. Където има опасност от прошка, да посипем сол в раната. Където има вяра, да се роди съмнение. Където има надежда, да дойде отчаяние. Където има светлина, да настъпи...

Мрак.

Продуцентката му Беки Фипс седна срещу него и се заигра с маслинката в своето мръсно мартини — мръсно преносно и буквално. Тейт се зачуди на смелостта ѝ да си поръча коктейл в такава дупка. Тейт се бе въздържал да използва дори чаша за бира и вместо това бе избърсал гърлото на бирената бутилка, преди да отпие от нея. Това, че тази дупка се посещаваше главно от бачкатори, съвсем не означаваше, че и той трябва да пие там, освен ако това нямаше да качи рейтинга му, а за момента не се чуваха никакви аплодисменти.

Освен това Тейт се притесняваше, че барманът е гей. Мускулите му бяха напомпани, но шоколадовият му тен бе подозрителен, а и вече доста време се превземаше пред двама клиенти, които май бяха с лява резба. Барът бе избран от Беки. По-добре било да проведат разговора далеч от обичайните заведения. Щяло да има по-малко приятни гледки, но и по-малко любопитни уши.

— Все още не е драма, но може да стане, ако не подхванем нещата отсега — каза Беки. — Някои рекламодатели започват да мрънкат, но стоят. Ние говорим, те слушат.

— Нали няма да свалят ставките за рекламно време? — попита Тейт, не успявайки да потисне паническата нотка в гласа си. Това можеше да е целувката на смъртта. Свалянето на тарифата, дори временно, беше опасна работа. Можеше да се приеме като знак, че

спадът на слушателския интерес не може да бъде овладян, което щеше да е като масово изтегляне на банкови влогове от уплашени клиенти.

— Не, но няма да те лъжа: чу се такава идея.

— С колко време разполагаме?

— Около два месеца. Ще съберем фокус група следващата седмица, ще направим свободно летене, ще вкараме малко фалц в цялата работа.

Тейт много мразеше, когато Беки използваше бизнес жаргон. Мнението му беше, че хората говорят по този начин тогава, когато не знаят какво става, което в случая с неговата продуцентка беше повод за тревога, макар Беки да се водеше продуцент повече формално, отколкото на практика. Тя правеше мониторинга му, съветваше го, даваше идеи за теми на тирадите му и той никога не спореше с нея. Имаше достатъчно мозък да не го прави. С Беки бяха заедно от пет години и тя му бе вършила много работа, но самомнението му не допускаше да признае изцяло нейната заслуга за успеха му. Пък и Барбара Кели, жената, която бе препоръчала Беки, бе осигурила първоначалния капитал и го бе свързала с цяла мрежа подобни нему хора: рекламодатели, медийни шефове, търговци на влияние и информация.

Но Барбара Кели бе мъртва. Трябваше да се стъпва много внимателно.

— Щом смяташ, че ще помогне — каза Тейт.

Опита се да не прозвучи прекалено скептично. Живееше в страх да не бъде изритан и изпратен обратно в Б група. Пристигна третата му бира. Огледа се и засече погледа на бармана. Извратенякът взе празната бутилка от сервитьорката, като пхна пръст в гърлото и я пусна в коша за разделно събиране. И докато Тейт още го гледаше, облиза пръста, който бе вкарал в бутилката на Тейт, и му смигна.

— Видя ли това? — каза Тейт.

— Кое?

— Тоя педал барманът вкара пръст в бутилката ми и после го облиза.

— Как, в тази бутилка?

— Не, в предишната, в онази, която изпих.

— Сигурно по навик.

— И след това ми удари мигач.

— Може да те харесва.

— Господи. Дали е направил нещо и на тази? — Тейт разгледа бутилката с подозрение. — Може и други работи да си вкарва в бутилките.

— Имам мокри кърпички, ако искаш.

— Ще развали вкуса на бирата. Сигурно не чак толкова, колкото ако барманът си е вкарал хуя в нея, но не е добре.

— Преиграваш.

— Познава ме. Сигурен съм. Направи го нарочно, защото ме смята за хомофоб.

— Ти си хомофоб.

— Не е в това въпросът. Трябва да мога да изразявам възгледите си, без да се страхувам, че някакви извратени бармани бъркат с пръсти и кой знае още с какво в бирата ми. Може да ме зарази с нещо.

— Каза, че си е облизал пръста, след като си изпил бирата, а не преди това. Ако някой може да се зарази с нещо, това е той.

— На епидемиолог ли ми се правиш? И какво искаш да кажеш? Че имам нещо заразно?

— Параноя може би.

— Казвам ти, знае кой съм.

— Bravo, ако е така — каза Беки със сарказъм, който отведе мислите му от пръстите и бутилките. — Ако някога някой барман в Ню Йорк те познае, значи си добил национална известност и проблемите ти са решени.

— Искаш да кажеш проблемите „ни“, нали така?

Беки отпи.

— Разбира се. Грешка на езика.

Тейт скръсти сърдито ръце и се извърна настрана, но бързо си промени решението, когато отново срещна очите на бармана. Беки тихомълком изруга. Пак тя трябваше да направи помирителния жест. Все тя. Понякога ѝ се искаше Барбара Кели никога да не бе я принудила да вземе Тейт под крилото си. Той сякаш обещаваще да стане голяма звезда, поне до неотдавна, но се оказа едно кисело, мрънкащо копеле. Това беше донякъде логично следствие от работата му. Не можеш да прекарваш ежедневно часове в бълване на жлъч, после още часове в събиране на още жлъч, която да бълваш на следващия ден и на по-следващия, и на по-по-следващия, и това да не

омърси духа ти. Не бе му го казвала, но имаше случаи, когато спираше звука в продуцентската кабина, за да си отдъхне от токсичните му тиради, и то при положение че бе съгласна с повечето от онова, което говореше. Инак не би могла да върши тази работа. Тейт все пак бе само част от задълженията ѝ. Продуцентската позиция ѝ служеше по-скоро като фасада.

— Подушваш ли дим? — попита Тейт. Той душеше въздуха като плъх, повдигнал леко главата си. Дори бе вдигнал ръцете си от масата и те висяха пред гърдите му като лапички.

— От огън ли? — попита тя.

— Не, от цигара. — Той надникна над облегалките на сепарето, но наоколо нямаше никого. Точно затова бяха избрали това сепаре. — Мирише на раково отделение.

За човек, който се имаше за защитник на гражданските свободи, Тейт беше учудващо непоследователен. Като мнозина противници на абортите Тейт всъщност защитаваше живота само докато още е свит в нечия утроба. Щом обаче излезеше от тази утроба и извършеше някое прегрешение, вече беше достоен за псувни. Също така Тейт беше страстен привърженик на войната, стига само да се водеше далеч от приятните барове и добрите ресторанти и да се водеше от онзи вид мъже и жени, които Тейт тайно презираше, когато не носеха униформа. От друга страна, беше осъзнат поддръжник на контрола над огнестрелните оръжия, но на такъв контрол, който да му позволява да притежава оръжие и да не позволява същото на хора извън бялата раса и извън християнската религия; и определено не одобряваше пушенето около себе си, макар да защитаваше по-либерална политика за околната среда, която в крайна сметка щеше да влоши качеството на въздуха му доста повече, отколкото нечия цигара.

С две думи, Беки смяташе Дейвис Тейт за подлец, но точно затова той бе толкова полезен. Все пак вербуването на подобни хора изискваше повишено внимание, а продължителната им употреба бе свързана с доста дипломатичност. Не биваше да са тъпи, защото не биха могли да изпълняват възложената им роля в медиите, а не биваше и да са прекалено умни, за да не почнат да разпитват какво точно вършат или за каква цел ги използват. Най-лесният начин да ги държи човек мирни е като ласкае егото им и ги обгражда с други подобни на

тях. Омразата, също като любовта, се нуждае от редовни грижи и поливане.

Тейт продължаваше да души въздуха.

— Наистина ли не усещаш? — попита той.

Беки подуши. Съгласи се, че имаше някаква миризма. Беше слаба, но неприятна. Почти я усещаше на езика си, сякаш бе облизала пръстите на пушач.

— Стара е — каза тя. — От нечии дрехи. — Както и от кожата и косата му, защото човек придобива тази миризма едва когато никотинът е наситил организма му. Тя почти можеше да чуе как клетките метастазират.

Погледна през рамото си. В дъното на бара, където светлината беше най-слаба, видя някой да седи в едно от сепаретата с гръб към стената и с вестник пред себе си, с чаша бренди в едната ръка, докато показалецът на другата леко потропваше по масата, докато четеше. Не можеше да види лицето му, но косата му изглеждаше мазна и рошава. Стори ѝ се нечистоплътен човек, и то не само заради цигарената миризма, която със сигурност се носеше от него.

— От онзи в ъгъла е — каза тя.

— Няма извинение за такава смрад — каза Тейт. — Поне няма да ни надживее.

Тейт не беше сигурен, но му се стори, че ръката за миг престана да барабани, след което отново започна, и той забрави за случката.

— Остави го — каза Беки. — Не сме тук заради него.

— Тук сме заради скапаните предатели рекламодатели и тъпите радиомениджъри — каза Тейт.

— Рекламодателите и радиата не са единственият ни проблем — каза тя. — Разбираш ли? И Спонсорите са загрижени.

Бирата загорча в устата на Тейт. Причината не бе само в подозрението му към бармана. Споменаването на Спонсорите винаги му действаше по този начин. Отначало тяхното съществуване не го притесняваше. Онази жена Кели се бе обърнала към него, докато още бе дребен играч в радиобизнеса в Сан Антонио, с малко повече от дузина авторски предавания в портфолиото си. Срещнаха се на кафе във фойето на хотел „Менгър“ и първото впечатление го разочарова. Тя бе старомодна и невзрачна и Тейт я заподозря, че е лесбийка. Той нямаше нищо против хубавите лесбийки — това вероятно бе най-

либералната позиция, която можеше да заеме, — но мускулестите мъжкарани го притесняваха. Те винаги изглеждаха ядосани и честно казано, от тях му се разтреперваха гащите. Кели не беше екстремен случай: косата ѝ бе дълга до раменете и тя не правеше фасони от сорта на това да бойкотира всякакъв грим, поли и обувки на висок ток. Никой мъж не би се загледал в нея в бара или мола, а най-вероятно дори изобщо не би я погледнал.

Но когато тя започна да говори, той усети, че се е привел напред и попива всяка нейна дума. Тя притежаваше нежен, мелодичен глас, който му се струваше едновременно контрастиращ с външността ѝ и в същото време — съвсем подходящ, ако човек я възприема по-скоро като майчинска фигура, отколкото като сексуално същество. Тя говореше за предстоящи промени и че гласове като неговия трябвало да бъдат чути, за да може промените да се наложат за постоянно. Тя каза, че някои твърде влиятелни фигури много държали тези промени да се случат и за целта били склонни да възлагат различни задачи и да харчат много пари. Дейвис Тейт съвсем не трябвало да прекара остатъка от кариерата си, предавайки от пълното с хлебарки студио във „Вали Хай“, шофирайки между него и също толкова пълния с хлебарки апартамент в „Камелот“ със скапаното си комби. Можел да стане сериозен играч във външните радиопродукции, стига да пожелаел. Само трябвало да се остави в ръцете на някои хора.

Тейт може и да бе неосъществен интригант и агитатор, но не беше тъп. Още тогава той съзнаваше, че в най-добрия случай нещата, които говореше, не бяха много добре аргументирани, а в най-лошия си бяха чисти лъжи, но ги говореше вече толкова отдавна, че сам бе почнал да вярва в тях. Не беше и толкова самовлюбен, та да повярва, че някаква лесбийка от север ще бие път чак до Сан Антонио само заради неговата речовитост и способността му да вижда проблемите на трудещите се бели американци в чернилките, латиносите, гейовете и феминистите, без да ги назове пряко. Винаги има уловка, нали?

— За кредит ли става дума? — попита той. Едва си плащаше наема и вноските за колата, а кредитната му карта бе с прехвърлен лимит. Думата „кредит“ му звучеше не по-апетитно от думата „примка“.

— Не, парите, които ще получите, няма да бъдат дължими обратно — каза Кели. — Можете да го наречете инвестиция в

кариерата ви.

Тя посегна към папките на масата пред нея и извади един документ от четири страници. Той беше плътно изписан и имаше доста официален вид.

— Това е учредителният документ за фирмата, която ви предлагаме да основем на ваше име. Финансирането ще се осигурява от няколко организации с нестопанска цел.

Тейт изчете документа. Не беше юрист, но дори и той можеше да прецени, че вътре има доста витиевати правни формулировки. Освен това обаче умееше да събира и умножава, а сумата, която му се предлагаше, надвишаваше многократно доходите му в Сан Антонио, а към тях имаше и обещания за допълнителни бонуси при успех.

— Освен това искаме да основем фондация, която пряко да се ръководи от вас — каза Кели. — Както сигурно знаете, тези организации са освободени от данъци и от задължението да подават данъчна декларация, ако годишният им приход не надвишава двайсет и пет хиляди долара. Във вашата работа често се налага човек да проявява гостоприемство и колкото е по-гостоприемен, толкова повече приятели печели. За тази цел са нужни текущи средства, които също сме готови да осигурим. Понякога дори може да се наложи да използвате тези средства, за да поставите определени лица в положение, което ги прави уязвими за натиск или разкрития.

— Да им спретна постановка?

Кели го погледна, както го поглеждаше учителят по математика в трети клас, когато не можеше да реши някоя елементарна задача, но тушира положението с великодушна усмивка.

— Съвсем не — каза тя. — Да кажем, подочули сте, че местен профсъюзен лидер изневерява на жена си с някоя сервитьорка или дори с някоя от емигрантките, чиито права той уж защитава. Можете да застанете на позицията, че имате морален и обществен дълг да изобличите поведението му. Все пак става дума за лицемерие и експлоатация. В такъв случай стръвта на куката не може да се нарече постановка. Той не е длъжен да обуздае мераците си, а вие не го принуждавате да стори това. Въпрос на свободен избор от негова страна. Това е много важно, мистър Тейт: във всяко нещо свободата да избираме между редно и нередно е от решаващо значение. В противен случай — и тя се усмихна по-широко — аз бих останала без работа.

Тейт продължаваше да има неприятното усещане, че най-главното му убягва, а засуканият език на документа в ръката му усилваше подозрението, че някъде има нещо, написано със ситен шрифт, което ще го стисне за топките.

— Извинете, но каква точно е вашата работа?

— Пише я на визитката. — Тя посочи визитната картичка до кафето на Тейт. — Аз съм консултант.

— Какво означава това?

— Означава, че консултирам. Какво му е неясното?

— Но за кого?

— Ето точно за това нещо ви искаме, мистър Тейт: „за кого“. Вие сте умен и умеете да говорите, но никога не проявявате снизхождение към слушателите си. Отнасяте се с тях като с равни, макар да не са. Карате ги да вярват, че сте един от тях, макар да знаете, че ги превъзхождате. Налага се. Някой трябва да води невежите хора. Някой трябва да им обяснява действителната ситуация с разбираеми думи, а ако е нужно, и леко да адаптира тази действителност, за да стане разбираема. Не сте единственият човек от медиите, към когото се обръщаме. Не сте сам. Предлагам ви възможност да станете част от една по-висша цел, да разгърнете таланта си напълно.

Тейт бе почти убеден. Той желаше да бъде убеден, но все още се колебаеше.

— Къде е уловката? — попита той и се изненада от доволната реакция на Кели.

— Най-после — каза тя.

— Защо най-после?

— Винаги чакам този въпрос. Той е доказателството, че говорим с правилния човек. Защото винаги има уловка, нали? Винаги има нещо, написано със ситен шрифт, което чака да ви стисне за топките?

Тейт я зяпна. Тя бе употребила точно същите думи, с които той си бе говорил наум. Опита се да си спомни дали не бе изрекъл фразата на глас, но бе сигурен, че няма такова нещо.

— Не се шокирайте, мистър Тейт — каза тя. — На ваше място щях да си мисля същото.

Тя извади нов документ от куфарчето си и го постави пред него. Документът се състоеше от един-единствен дълъг абзац, разположен в центъра на страницата. Името му бе написано с украсени букви.

Заприлича му на университетска диплома, още повече че текстът, изглежда, бе на латински.

— Какво е това? — попита той.

— Уловката — отвърна тя. — В ръката си държите официалния договор, по-маловажния. А това е вашият личен договор, вашето споразумение с нас.

— Защо е на латински?

— Спонсорите са много старомодни, а латинският е езикът на правото.

— Не разбирам латински.

— Позволете ми тогава да обобщя.

Тейт забеляза, че тя дори не погледна към документа. Знаеше съдържанието му наизуст. Издекламира нещо, което звучеше като тържествена клетва, само дето се вричаше във вяроност не към страна, а към частна организация.

— „Ехсercitus Noctis“?

— „Армията на нощта“. Мелодично, нали?

Тейт хич не мислеше, че е мелодично. Звучеше му като някакво движение от сорта на „Да си върнем улиците“. Още лесбийки, помисли си.

— И това е всичко? Само това ли трябва да подпиша?

— Нищо повече. То никога няма да бъде публикувано и вие никъде няма да видите името на организацията, освен тук. Всъщност „Армията на нощта“ не съществува. Можете да я приемете като нечия приумица. Просто ни трябваше формално название и това се понрави на Спонсорите. Този документ е само за тяхно спокойствие. Не бихме искали да вземете парите и да отлетите към Белиз.

Тейт дори не знаеше къде се намира Белиз, но дори да знаеше, не възнамеряваше да отлети натам. Той бе амбициозен, а никога нямаше да получи по-добра възможност да се издигне в работата си.

— Тъ, кои са тези Спонсори?

— Състоятелни, загрижени лица. Те се тревожат за посоката, в която се развива страната ни. Всъщност се тревожат за посоката, в която се развива светът. Искат да коригират тази посока, преди да е станало късно.

— Кога ще се срещна с тях?

— Спонсорите предпочитат да се държат на дистанция и да действат дискретно чрез други хора.

— Като вас.

— Именно.

Той отново погледна документите, които лежаха пред него. Единият беше написан на език, който не разбираше, а другите бяха написани на език, който уж разбираше, но не и в този случай.

— Може би е най-добре да ги дам на адвокатата ми да ги погледне — каза Тейт.

— Страхувам се, че няма да е възможно. Това е еднократно предложение. Ако си тръгна с тези документи неподписани, предложението ще бъде анулирано.

— Не знам...

— Може би това ще ви убеди в нашите искрени намерения — каза Кели.

Тя му подаде обикновен бял плик. Когато го отвори, той установи, че вътре се съдържат данните за достъп до три банкови сметки, включително на фондацията, за която Кели бе казала, че тепърва ще се учредява. Наричаше се „Американска лига за равенство и свобода“. Общо в сметките имаше повече пари, отколкото бе изкарал за последните десет години.

Той подписа документите.

— И тези пари са мои? — попита. Направо не можеше да повярва.

— Гледайте на тях като на свой военен бюджет — каза Кели.

— С кого ще влизаме във война? — попита той.

— Отново „кого“ — каза Кели възхитено. — Обожавам този ваш стил на говорене.

— Въпросът остава — настоя Тейт. — С кой ще се бием?

— С всички — каза Кели. — С всички, които не са като нас.

Една седмица по-късно го запознаха с Беки Фипс. Една година по-късно той беше изгряваща звезда. Но ето че сега звездата сякаш залязваше, а Беки мрачно се позоваваше на Спонсорите. А Спонсорите, както Тейт вече добре знаеше, имаха навика да действат, когато са недоволни. Беше разбрал това отдавна. Кели всъщност не си измисляше, когато заговори за профсъюзния водач със слабост към нежния пол: името му бе Джордж Кийс. Обичаше да казва, че е

кръстен на Джордж Оруел. Никой не можеше да каже дали това е вярно, но Кийс със сигурност произхождаше от социалистически род. Баща му цял живот бе работил като профсъюзен деятел, а майка му продължаваше да се занимава със семейно планиране. Дядо му пък бе основал католически работнически лагер в Калифорния и беше близък съратник на основателката на Движението на католическите работници Дороти Дей, която отговаряше на всички точки от Тейтовия списък на омразата: католицизъм, анархизъм, социален радикализъм, та дори бе и противничка на Франко, което за Тейт беше проява на непоследователност, защото нали католиците бяха на страната на фашистите в Испанската гражданска война? Ако този човек бе наследил и една десета от дядо си, той заслужаваше да бъде изличен от лицето на земята, да не говорим за кефа от това да прецакаш мексикански работници.

Не се оказа трудно да подкупи курвата, която работеше допълнително като сервитьорка, или може би сервитьорката, която работеше допълнително като курва — Тейт така и не разбра точно — да отиде при Кийс с тъжна история за семейството ѝ в Мексико и за това как братовчедите ѝ работят като роби в тексаските птицеферми. Кийс я почерпил, после курвата почерпила него, всичко както си му е редът, и накрая курвата се озовала в дома на Кийс.

Какво е станало след това, Тейт не знаеше и не го интересуваеше, но вече разполагаше със снимки на Кийс и жената заедно. После сподели информацията си със слушателите и се погрижи снимките да стигнат до всички вестници в щата, и похарчил за целта всичко на всичко петстотин долара, той даде своя принос за отслабването на профсъюзното движение в щата Тексас. Кийс отрече всичко и Тейт покъсно научи от сервитьорката курва, че всичко, което бил направил у тях, било да ѝ пусне малко джаз, който тя не харесала, да ѝ разкаже за умиращата си майка и да се разплаче, след което ѝ повикал такси. Покъсно Кели лично му се обади, за да му каже, че Спонсорите са доволни и са му отпуснали значителен бонус, който щял да получи чрез Беки. Сервитьорката курва била репатрирана в Мексико по силата на обвинение в незаконно пребиваване и изчезнала в пясъците някъде около Сиудад Хуарес, или поне така бе намекнала Беки, когато си бе

пийнала една вечер и той почти ѝ се беше наточил, докато тя не му разказа какво вероятно се бе случило с момичето в Мексико и как Спонсорите имали връзки там. Докато го казваше, Беки се ухили и всичкият му мерак към нея се изпари завинаги.

Уви, имаше и хора, които не бяха толкова доволни от постъпката на Тейт, а той още не бе придобил навика да се пази от собствените си пороци. Тейт обичаше от време на време да изчука по нещо. Не беше женен, но си падаше по цветнокожи момичета и особено по цветнокожите курви в „Дикис“ на „Долороса“, което му бе останало от годините, когато кварталът с червените фенери в Сан Антонио беше един от най-големите в щата и един от най-либералните в расово отношение. Както и да е, та ако се случеше в „Дикис“ да няма свободна цветнокожа курва, Тейт не се свенеше да топне чушлето в някоя по-мургава мексиканка; малко по малко се разчуло, че Дейвис Тейт е редовен клиент на „Дикис“, и когато една вечер излязъл от въпросното заведение, ухаещ на дезинфектанта, който „Дикис“ осигурява на своите клиенти за хигиенни цели, той бил заснет от някакъв бял мъж през прозореца на паркиран автомобил, а когато възразил, вратите се отворили и от колата се изтърсили трима мексиканци, а Дейвис Тейт изял най-здравия къотек в живота си. Но той запомнил регистрационния номер на колата, о, да, и се обадил по телефона, докато още чакал в градската болница. Барбара Кели го уверила, че въпросът ще бъде уреден, и наистина бил.

Колата се оказала регистрирана на името на Франсис (Франки) Ръсел, братовчед на Джордж Кийс, който работел по малко и като частен детектив, главно по разни съпружески проблеми. Двайсет и четири часа по-късно трупът на Франки Ръсел бил намерен от източната страна на Говърнмънт Каньон. Бил кастриран и се заговорило, че и той страдал от пороците на братовчед си, а историята за профсъюзния лидер, който обичал да чука имигрантки, нелегални или легални, се завъртяла отново. Не била направена никаква връзка между убийството на Ръсел и останките от трима мексикански работници от птицеферма, изхвърлени в езерото Калаверас седмица по-късно. Все пак те не били кастрирани, а само застреляни.

Според запознати ставало дума за гангстерска история.

Но Дейвис Тейт разбра какво се случва и здравата се стресна. Не се беше разбирал да има убийства. Искаше само да им хвърлят един

бой като този, който бе изял той. Вечерта, когато изтеглиха трупите от езерото Калаверас, той се напи като куче и се обади на Барбара Кели, като се оплака, че не искал нападателите му да бъдат убити, а само да получат хубав урок, на, което Кели му отвърна, че те именно са получили хубав урок, а Тейт се разкрещя, сипейки заплахи и говорейки за съвест. После затвори телефона и отвори нова бутилка, след което трябва да е заспал на пода, защото дори не беше сигурен, че е буден, когато отвори очи и видя красивата тъмнокоса жена да го гледа отвисоко.

— Казвам се Дарина Флорес — каза тя. — Изпраца ме Барбара Кели.

— Какво искаш?

— Искам да те предупредя за това колко е важно да останеш верен на каузата. Искам да се уверя, че разбираш сериозността на документа, който си подписал.

Тя коленичи до него и го сграбчи с лявата си ръка за косата, а с дясната за гърлото. Беше много, много силна.

— Освен това искам да ти разкажа за Спонсорите и за други неща.

Тя прошепна нещо в ухото му и думите ѝ се превърнаха в образи, и нещо у Дейвис Тейт умря в онази нощ.

Споменът за този случай се върна сега, докато Беки говореше. Тя не бе на негова страна. Той бе узнал това отдавна. Тя представляваше интересите на Спонсорите и другите, свързани с тях.

— Какво да правя? — каза той. — Как да кача рейтинга?

— Има мнение, че си твърде предпазлив, че не си достатъчно радикален. Трябва да предизвикаш някакъв скандал.

— Как?

— Утре ще научиш за изчезването на момиче от щата Ню Йорк. Името ѝ е Пени Мос, петнайсетгодишна. Ще разполагаш с ексклузивна информация: когато намерят трупа на Пени Мос, ще получиш доказателство, че убиецът е мъж, наскоро приел исляма, който е решил по този начин да даде урок на неприлично облечените жени. Дори полицията няма да знае за това преди теб. Материалът ще ти бъде изпратен анонимно. Ще имаме хора, готови да коментират случая. На път си да се хвърлиш в окото на бурята.

Тейт за малко да повърне. Нямахше нищо против да хули либералите, защото, каквото и да си говорим за тях, а Тейт доста говореше за тях, повечето от либералите не изразяват възраженията си с насочено оръжие, също както не взривяват федерални сгради в Оклахома. Мюсюлманите обаче са съвсем друга работа: с удоволствие ги подкокоросваше от безопасния стол на радиоводещ, където той бе само един анонимен глас, но съвсем не искаше да влезе в черния им списък заради своите антиислямски убеждения. Притежаваше хубав апартамент в Мъри Хил, а някои части от Мъри Хил вече бяха заприличали на Карачи или Кабул. Предпочиташе да може да се разхожда по улицата, без да излага живота си на опасност, и определено не искаше да си сменя жилището заради едно радиопредаване.

— Но откъде ще знам, че е истина?

— Защото ние ще го направим истина.

Вече не му се пиеше бира. Ако нещата отиваха натам, накъдето казваше Беки, трябваше да пази главата си бистра. Само едно нещо все още го притесняваше.

— Това момиче, Пени Мое, не съм чул нищо за нея. Кога е изчезнала?

По-късно, малко преди да умре, той щеше да осъзнае, че вече е знаел отговора, вече е бил отгатнал какво ще каже Беки, преди да отвори уста, и почти е могъл да произнесе отговора заедно с нея.

— Довечера — каза Беки. — Ще изчезне довечера.

В „При Никола“ пък Епстайн вече се бе примирил с отсъствието на своите телохранители — не че имаше избор. Офисът на Ник бе топъл, вътре миришеше на прясно опечен хляб, а кафето му беше отлично. Отначало си помислих, че може би съм твърде гостоприемен с Епстайн с оглед на предишната ни среща, но после си дадох сметка за нещо, което ядът ме бе накарал да пренебрегна: ужасният страх на Епстайн, и то страх от мен. Дори и сега той продължаваше да е нервен и това не се дължеше само на отсъствието на охраната му. Въпреки всичкото ми възмущение и опростителното кимване на Лиат аз все още притеснявах стареца. Присъствието на Луис в стаята вероятно също не допринасяше за ведростта на обстановката. Луис можеше да накара и мъртвец да се притесни.

— Ръката ви трепери — казах, докато го наблюдавах как отпива от кафето.

— Кафето е много силно.

— Така ли? Турската отвара, която ми сервирахте снощи, беше толкова гъста, че можех да стъпвам по нея, а вие казвате, че кафето на Ник е прекадено силно?

Той вдигна рамене.

— *Chacun à son goût.*

Луис ме тупна по рамото:

— Това е на френски.

— Мерси, че ми каза.

— Означава — обясни Луис внимателно като на бавноразвиващо се дете — „Всеки си има вкус“.

— Свърши ли урокът? — Понякога се питах дали отсъствието на Ейнджъл не влияе на Луис вдетиняващо.

— Само помагам — каза Луис, поглеждайки към Уолтър Коул с невинно изражение в смисъл „Не е ли така?“.

— Не знам френски — каза Уолтър.

— Видя ли? — обърна се Луис към мен. — Той не знае.

— Той не е стъпвал на изток от Кейп Мей — казах. — Най-френското нещо, до което се е докосвал, е пудел.

— Какво значи това? — започна пак Уолтър. — Какво каза?

— Току-що обясних какво означава — отвърна Луис, — всеки си има вкус.

— О — каза Уолтър. — Преди звучеше различно.

— Защото беше на френски — обясни Луис.

— Ясно — каза Уолтър. — Французите май имат богат език, а?

Тук Луис му обърна гръб и пропусна смигването на Уолтър, отправено към мен.

— И сега какво? — попита Епстайн.

— Говорите немски, нали?

— Да, говоря немски.

— Господи — каза Уолтър, — все едно съм на остров Елис^[1].

— Знаете ли какво е Seitensprung? — продължих.

— Да — отвърна Епстайн. — Смяна на партньора по време на танц.

Уолтър се размърда в стола си и бутна Луис по ръката.

— И германците май имат богат език, а?

— Ти се ебаваш с мене, разбрах.

— Не бе, просто е друг език...

Опитах се да не ги слушам и се съсредоточих върху Епстайн.

— Не знам защо или как съм се озовал в онзи списък, но няма защо да се страхувате, че ще ви навредя. Затова ви доведох тук и затова сте без охрана. Ако исках да умрете, щяхте вече да сте мъртъв, а тези двама мъже нямаше да присъстват. — Улових погледа на Луис. — Поне единият нямаше.

— Страхът ми, както казах снощи, е, че у вас може да има нещо, което още не се е разкрило — каза Епстайн.

— А пък аз ви казах, че ако бях като тях, каквото и да спеше в мен, щеше досега да се е събудило. Имало е толкова много случаи, когато, ако у мен се криеше нещо зло, то е могло да излезе от летаргията си и да се намеси, за да спаси себеподобните си, но не го е направило. А не го е направило, защото го няма.

Епстайн отпусна рамене. Изглеждаше стар, по-стар, отколкото беше.

— Залогът е твърде голям — рече.

— Знам това.

— Ако бяхме сгрешили за вас...

— ... всички щяхте да сте мъртви, всички. Нямахте какво да ви спаси.

Епстайн не отговори. Той затвори очи. Помислих си, че се моли. Когато ги отвори отново, изглежда, бе взел решение.

— Зайтеншпруг — каза той, кимайки. — Ние не сменяме партньора по време на танц.

— Не.

— Е, какво следва?

— Вие как мислите?

— Трябва да открием самолета — каза Епстайн.

— Защо? — попита Луис.

— Защото в него има друг вариант на списъка — казах. — Барбара Кели е била убита, защото хората, за които е работела, са разбрали, че се опитва да се върне в правия път и да се спаси, като предаде информацията, с която разполага. Нейният списък вече е изчезнал, но онзи в гората продължава да е там. Вероятно е по-стар от списъка на Кели, но това е без значение. Пак си струва да го потърсим.

— Но ние не знаем къде е самолетът — каза Уолтър.

— Можете да се обадите на приятеля си, специален агент Рос от ФБР — казах на Епстайн. — Той ще разгледа сателитните снимки и ще се опита да открие следата, оставена от самолета при падането.

— Не — каза Епстайн.

— Нямате му доверие?

— Имам му пълно доверие, но както казах, все още не знаем кои са другите в списъка. Може и ФБР да е инфектирано. Рискът да ги предупредим за намеренията си е твърде висок. — Той се наведе към масата, стискайки ръце. — Сигурен ли сте, че тази жена, Ветърс, не знае местоположението на самолета?

— Уж баща ѝ не казал.

— А вярвате ли ѝ?

— Баща ѝ и приятелят му се заблудили, преди да открият самолета. Може да е оставил някакво по-точно указание за мястото, преди да умре, но тя не ми каза такова нещо.

— Трябва да се върнете там и да установите всичко, което тя знае. Всичко. През това време ние ще се опитаме да проследим

действията на Барбара Кели и да научим каквото можем за нея. Може да е скрила някъде копие от списъка, преди да умре.

Не успях да прикрия скептицизма си. Дори Епстайн да беше прав, че е скътала препис от списъка някъде извън къщата, бях почти сигурен, че си е признала по време на мъченията.

— Мариел Ветърс — казах.

Епстайн ме погледна неразбиращо.

— Какво?

— Така се казва жената, която ми даде списъка. Баща ѝ се казвал Харлан, а неговият приятел — Пол Скъли. Те са от градче на име Фолс Енд, на границата на Великата северна гора.

Лицето на Епстайн се разведри.

— Защо ми казвате това? — попита, макар вече да знаеше отговора.

— Защото аз ви имам доверие.

— След снощните събития?

— Особено след снощните събития. Не ми беше приятно и не искам да се повтори, но разбирам реакцията ви. Ние сме от един отбор, равни.

— От отбора на светлината — каза той.

— На светлинката — поправих го. — Ще говоря с Мариел, както и с Ърни Скъли, в случай че брат му е споменал нещо през годините. Но дръж хората си далече от тях.

— Само Лиат ще знае имената им.

— А Лиат не говори, нали?

— Не, мистър Паркър, Лиат не говори. Тя умее да пази тайни много добре.

Той хвърли поглед към Луис и Уолтър. Искаше да каже още нещо.

— Няма проблем — казах. — Можете да говорите спокойно в тяхно присъствие.

— Тя ми разказа само за раните ви, нищо повече. И не съм я карал да спи с вас, ако сте се чудили. Направила го е по свои съображения.

— Знаех си, че са те изучакали — каза гласът на Луис зад мен. После се обърна към Уолтър. — Знаех си, че са го изучакали.

— Аз не знаех, че са те изучакали — каза Уолтър. — Никой нищо не ми казва.

— Млъкнете — казах.

— Може би ще ви е интересно да узнаете, че тя от самото начало вярваше във вас — каза Епстайн. — Аз се съмнявах. Тя нямаше колебания, но угоди на страховете на един старец. Тя каза, че знаела от мига, в който ви поела в себе си.

— Егати...

— Казах ли ти да млъкнеш.

— Е — каза Епстайн, като се изправи и закопча сакото си. — Вървим нататък. Ще говорите ли с тази жена днес?

— Утре — казах. — Предпочитам да говоря лично с нея и със Скъли. Но по пътя мисля да се отбия в Лин, за да се срещна с един адвокат.

— Елдрич — каза Епстайн без удоволствие.

— Ще внимавам какво му казвам.

— Подозирам, че той вече знае повече от нас: той и клиентът му.

— Врагът на моя враг... — започнах.

— ... може би е и мой враг — довърши Епстайн. — Целите ни са различни.

— Понякога си мисля, че не са. Дори някои от методите ни са общи.

Епстайн предпочете да не спори и двамата си стиснахме ръцете.

— Отвън има кола — казах му. — Луис ще ви придружи до Бруклин.

— А младите ми приятели?

— Добре са — уверих го. — Е, не чак перфектно...

Възнамерявах да отлетя за Бостън два часа по-късно. Луис и Ейнджъл щяха да дойдат с кола след ден-два, носейки играчките си. Междувременно трябваше да разнищя разказа на Мариел Ветърс — една подробност в него ме смущаваше, защото се разминаваше с един друг разказ, който бях чул преди много години. Можеше да се окаже нищо, възможно бе да съм запомнил погрешно или пък онзи, който ми я бе разказал, да е запомнил погрешно, но ако Мариел Ветърс наистина не знаеше нищо за местоположението на самолета, възможно бе да стесня района на търсене по друг начин.

Трябваше просто да си поговоря с един човек за един призрак.

---

[1] Малък остров до Ню Йорк, на който в миналото са слизали емигрантите, пристигащи в САЩ. — Б.пр. ↑

Адив и Йонатан се влачеха през дивата, обрасла с борови гори пустош на Пайн Баренс в Джърси. Бяха пътували часове през пресечени местности, преди да ги изхвърлят насред гората. Мъжът, наречен Ейнджъл, им посочи приблизително накъде трябва да се движат, за да се доберат до Уинслоу или Хамилтън, но те му нямаха особено доверие, пък и честно казано, самият Ейнджъл не изглеждаше съвсем наясно с посоката.

— Не си падам много по природата — каза им той с насочен пистолет, докато птиците чуруликаха над главите им. — Има прекадено много дървета. Пък и разни змии, диви котки, мечки.

— Мечки? — попита Адив.

— Плюс змии и диви котки — потвърди Ейнджъл. — Мечките не са най-големият проблем.

— Защо?

— Защото те се страхуват повече от вас, отколкото вие от тях.

— Дали? — каза Йонатан.

— Да — потвърди Ейнджъл. После се замисли. — Не, това май беше за паяците. Е, наслука.

Вратата се затвори и Адив и Йонатан останаха сами насред пейзаж от пръст, кал и шубрак. Вече сте стъмваше, но поне бяха намерили някакъв път, по който не се виждаха нито коли, нито лампи.

— Мислех, че ще ни убият — каза Адив.

— Вече ще знаеш да се държиш по-възпитано — каза Йонатан.

— Може би — допусна Адив. — А ти ще знаеш да не размахваш пистолет пред когото не бива.

Продължиха да крачат в мълчание.

— Скоро трябва да стигнем до някой магазин или бензиностанция — каза Адив.

Йонатан не беше толкова сигурен. Бяха ги откарали много навътре в пустошта и доста време мина, докато излязат на нещо като път. Той само искаше да се измъкнат от гората, преди да е паднала

нощта. Надяваше се равинът да е добре. Това, че бяха понесли лична и професионална обида, беше едно, но ако нещо се случеше с равина...

— Поне ни оставиха дребни за телефон — каза той.

Адив бръкна в джоба си и извади четирите монети от четвърт долар. Стисна ги в шепата си, целуна опакоето на ръката си и разтвори пръсти отново. Спря се и ги разгледа отблизо в сгъстяващия се здрач.

— Какво има? — каза Йонатан.

— Копеле — каза Адив тихо.

Той пусна монетите в ръката на Йонатан и превключи на иврит. 'Бен зона! Я хатихат хара! Ата зевел шеба'олам!' Той размаха юмрук в посока югоизток и удари с него лявата си длан.

Йонатан разбърка монетите с показалец върху дланта си.

— Канадски центове — каза той. — Копеле.

Дейвис Тейт не можеше да прогони миризмата на никотин от устата и ноздрите си. Сякаш беше овалян в мръсотия отвън и отвътре, макар човекът в ъгъла отдавна да бе напуснал бара. Дори не бяха го забелязали и единствено вестникът и брендито — почти недокоснати — свидетелстваха, че някога е седял там. Присъствието му бе изнервило Тейт. Не можеше да каже точно защо, освен кратката пауза, която потропващите пръсти бяха направили при шегата на Тейт с обречеността на пушача, но бе убеден, че двамата с Беки бяха предмет на вниманието на непознатия. Тейт дори стигна дотам да загради сервитьорката, докато раздигаше чашата от бренди и бършеше масата с парцал, който смърдеше на белина. Усети, че Беки го наблюдава с мрачно учудване, но не му пукаше.

— Слушай — каза Тейт на сервитьорката, — човекът, който седеше тук, идвал ли е преди?

Сервитьорката сви рамене. Беше толкова отегчена, че направо щеше да заспи.

— Не помня — каза тя. — Тук е Манхатън. Половината от хората, които влизат, повече не ги виждам.

— В брой ли плати, или с карта?

— Ченге ли си?

— Не, вода радиопредаване.

— Сериозно? — наостри уши тя. — По коя станция?

Той ѝ каза. Името не ѝ говореше нищо.

— Пускате ли музика?

— Не, това е коментарно предаване.

— О, аз не слушам такива. Хектор ги слуша.

— Кой е Хектор?

— Барманът.

Тейт инстинктивно погледна през рамо към Хектор, който пишеше менюто на дъската с тебешир. Макар и зает, Хектор намери време да смигне на Тейт още веднъж. Тейт потръпна.

— Той знае ли кой съм?

— Не знам — каза сервитьорката. — Кой си?

— Няма значение. Да се върнем на въпроса. Човекът, който седеше тук: в брой или с карта?

— Разбрах — каза сервитьорката. — Ако е платил с карта, ще поискаш да видиш бележката и ще узнаеш името му, нали така?

— Така е. Ти си родена за детектив.

— Не, не си падам по ченгетата, особено тези, които идват тук. Сигурен ли си, че не си ченге?

— Приличам ли на ченге?

— Не. Не приличаш на нищо.

Тейт се опита да прецени дали това е обида, но се отказа.

— Кеш — наблегна той на думата, като се надяваше да е за последен път — или с карта?

Сервитьорката сбърчи нос, потупа се по брадичката с химикалката и адски несръчно си даде вид, че се опитва да си спомни. Щеше му се да я промуши с химикалката в бузата. Вместо това извади десет долара от портфейла си и видя как банкнотата изчезна в престилката на сервитьорката.

— Кеш — каза тя.

— И ми взе десет долара за това? Можеше просто да ми кажеш.

— Ти реши да се пробваш. И загуби.

— Мерси за нищо.

— Пак заповядай — каза сервитьорката. Взе подноса с чашата и броя на „Поуст“ на непознатия и се опита да го заобиколи, но той я хвана за ръката.

— Ало! — каза тя.

— Само още един въпрос — каза Тейт. — Този Хектор, барманът.

— Какво той?

— Педал е, нали?

Сервитьорката поклати глава.

— Хектор не е педал — каза тя.

— Да бе — каза Тейт, шокиран.

— Да бе — каза сервитьорката. — Хектор е гей.

Докато се приготвяха да си тръгнат, Тейт не можеше да спре да мисли за това момиче, Пени Мое. Беки сигурно се шегуваше. Все пак ставаше дума за престъпление, което още не бе извършено, за

похищение и убийство на момиче, и то с каква цел? Предизвикване на обществени размирици или повишаване на рейтинга му? Или и двете?

— Ти участваш в нещо много по-голямо от теб самия, Дейвис — каза му Беки. Тя плащаше сметката им, а извратеният барман се кискаше, докато пускаше кредитната карта на Беки в терминала, а сервитьорката се бе навела през бара и му шепнеше нещо с подигравателна усмивка на бездушното си лице. Бяха се отказали да я викат за сметката. Тейт бе сигурен, че в момента тя му разказва за разговора им от преди малко. Надяваше се Хектор да не си помисли, че се интересува от него. Имаше си достатъчно други проблеми.

Сервитьорката се изкикоти на нещо, което Хектор ѝ каза, и си закри устата, за да му отговори, когато забеляза, че Тейт я наблюдава. Боклук, помисли си Тейт. Ти си родена за тази работа и няма да ти е толкова весело, когато си видиш бакшиша. Не че възнамеряваше някога да стъпи тук отново, сред смрадливите клиенти и гадната атмосфера, сякаш заведението бе портал към някакъв друг свят, където мъжете си правеха един на друг гнусни неща, а жените се унижаваха, като ги гледаха.

Тейт мразеше Ню Йорк. Мразеше надутостта и явното самочувствие дори на най-бедните му жители, мишките, които работеха на минимална заплата и би трябвало да гледат в земята от срам, а вместо това бяха заразени с абсурдната самоувереност на този град. Вече беше попитал Беки дали няма начин да излъчват предаването отнякъде другаде. Е, не чак където и да е, защото можеше да се окаже Бостън или Сан Франциско. Беки му обясни, че няма начин, че имат договор със студиото в Ню Йорк и че ако той се премести, ще трябва да се премести и тя, а не желае да напуска града. Тейт възрази, че той е талантът и може би неговите желания са по-важни от нейното удобство, на което Беки отвърна с продължителен поглед, състоящ се от равни части съжаление и нещо като ненавист.

— Ако искаш, говори с Дарина по въпроса — каза тя. — Нали помниш Дарина?

Тейт я помнеше. Заради нея бе започнал да взема сънотворни.

— Да — каза, — помня я.

И разбра, че ще остане точно там, където го искаха Беки, Дарина и Спонсорите, а те го искаха в града, за да могат да го наглеждат. Беше сключил с тях договор, но не бе достатъчно умен, за да прочете

клаузите, написани с дребен шрифт. Пък и каква полза? Ако бе отказал, с кариерата му беше свършено. Те щяха да се погрижат за това, сигурен беше. Никога нямаше да се издигне и щеше да си остане беден и неизвестен. А сега имаше пари и влияние. Спадът на популярността му беше временен проблем. Щяха да го овладеят. Те имаха грижата. Бяха вложили толкова много в него, че не можеха да си позволят да го изхвърлят. Дали?

— Да не ти е лошо? — попита Беки, докато вървяха към изхода.
— Виждаш ми се болен.

Много ѝ дремеше на кучката.

— Не ми харесва тази дупка — каза Тейт.

— Най-обикновен бар. Май губиш връзка с корените си. Това е част от проблема ни.

— Не — каза Тейт, напълно уверен в думите си. — Говоря за този град. Това не са моите хора. Те ме презират.

Някой извика поръчката си от стола до вратата:

— Ей, Хектор, умирам от жажда!

Барманът се запъти към него, вървейки успоредно с Беки и Тейт. Тейт усети, че Хектор го зяпа. Опита се да го стресне с поглед и Хектор му изпрати въздушна целувка.

— Един от слушателите ти — каза Хектор. — Върни се, имам нещо специално и за теб.

Тейт не остана да чуе какво е, макар жестът на Хектор, сграбчил чатала си с въртеливо движение, да бе очертал периметъра на възможните варианти. Докато отваряха вратата, очите му се спряха на лавицата с вестници. Всички вестници вече бяха намачкани и лекъосани от употреба, но броят на „Поуст“, държан от непознатия, изглеждаше чист и неразгръщан. На заглавната страница имаше нещо, написано с черен флумастер. То гласеше:

Здравей, Дейвис.

Тейт грабна вестника и го размаха към бармана.

— Ти ли написа това? — Вече крещеше в самозабрава.

— Кое? — каза искрено изненаданият Хектор.

— Попитах дали ти си написал тези думи на вестника.

Хектор погледна вестника и се поколеба.

— Не — отвърна накрая. — Ако бях аз, щеше да пише: „Здрасти, Дейвис, хомофобска свиньо“. Със смайлфейс.

Тейт хвърли вестника на бара. Изведнъж се почувства страшно изморен.

— Не мразя гейовете — каза той меко.

— Нима? — каза Хектор.

— Не — каза Тейт.

И се обърна да излезе.

— Мразя всички.

Разделиха се с Беки на ъгъла. Той понечи да заговори за надписа върху вестника, но тя не пожела да слуша. Беше ѝ писнало от него. Тейт я изгледа как се отдалечава с тясната пола, обгърнала задника и бедрата ѝ, с високите, пълни гърди под морскосинята блузка. Готино парче, трябваше да признае Тейт, но вече не изпитваше желание към нея, защото твърде много го плашеше.

Това беше другият проблем: тя може и да се водеше негов продуцент, но той винаги бе подозирал, че е нещо повече. На първата им среща тя бе проявила силен респект към Барбара Кели, но в следващите години той забеляза респекта, с който другите се отнасяха към нея, в това число и самата Кели. Беки имаше три телефона и дори докато беше в продуцентската кабина, заета с подготовката на шоуто, един от тези телефони постоянно бе до ухото ѝ. От чисто любопитство я бе проследил веднъж от студиото, след края на предаването, като вървеше доста назад сред тълпата, и на две преки по-надолу видя как до тротоара спря черна лимузина и Беки се качи в нея. Отзад като че ли нямаше никого, а шофьорът не слезе да ѝ отвори вратата, ами остана зад затъмнените прозорци.

Три пъти я бе проследил, като и трите пъти същата кола пристигаше да я вземе, щом се отдалечеше от студиото. Продуцент друг път, помисли си Тейт, но това като че му допадна по някакъв начин. То означаваше, че си има работа със сериозни хора, а богатството, с чиято помощ се бе издигнал, очевидно нямаше да изчезне така лесно.

Може би по-нататък и той щеше да се уреди с лимузина.

Най-после стигна до блока, в който живееше, но все още се чувстваше омърсен от вонята в бара, омесена от никотин и извратена

сексуалност, и все още се измъчваше от знанието за онова, което щеше да сполети Пени Мое. Можеше да потърси името ѝ в Гугъл или във Фейсбук. Можеше да ѝ изпрати съобщение. Трябваше да има някакъв начин да се свърже с нея, без да разкрие собствената си самоличност. Можеше да си създаде фиктивен акаунт под чуждо име, но нали първо трябваше да го приеме като приятел? А и кой знае колко акаунта с името Пени Мос съществуваша?

Проблемът бе същият и при телефонно обаждане: откъде да започне? Можеше да се обади анонимно в полицията и да им разкаже това, което знаеше: че момиче на име Пени Мос ще бъде отвлечено и убито, само дето не знаеше къде живее, нито кой ще извърши похищението и отвлечането, защото това знаеше само Беки, а споменеше ли и нея, щеше да се издаде. Освен това щеше да загуби всичко, придобито с толкова труд: парите, славата, хубавия апартамент и дори живота си, защото възникваше и допълнителният проблем с Дарина Флорес. Щяха да я пуснат след него, а това не беше добре.

Той се качи в асансьора и докато се движеше, се загледа в отражението си в огледалото. Остатъкът от вечерта се очерта ясно пред него. Щеше да седи в полумрака и да спори със себе си за момичето, знаейки, че накрая така и няма да предприеме нищо. После щеше да си сипе едно и да си внуши, че нищо няма да се случи, нищо сериозно. Че на другия ден никакво момиче на име Пени Мос няма да бъде похитено, никакъв нож с нейната кръв няма да бъде намерен в дома на някой чалмалия, някой религиозен представител на петата колона, прикрит зад нормалния живот на човек от предградията, докато тайно мрази всички символи на тази страна. Нямаше да е някой невинен човек, бе казала Беки. Бяха подбрали човек, който представлява реална опасност за обществото, и щом го хванеха, щяха да се появят всякакви доказателства за зловредната му дейност. Това беше правилно. Колкото до Пени Мое, можеха да постигнат целта си и без да я убиват. Без да пролеят кръвта ѝ наистина.

Или поне не всичката.

Но Тейт бе прозрял истината в очите на Беки и знаеше, че това бе просто поредната стъпка по пътя към вечното му осъждане, а може би последната. Той се бе спускал по този път постепенно, отначало бавно, а после главоломно надолу, когато жлъчта, която пръскаше, се насочи към конкретни цели; когато престана да му пука дали в думите му има

поне капка истина, когато започна сляпо да служи на целта, настройвайки едни американци срещу други, и да прави невъзможен разумния дебат; когато започна да съсипва животи, кариери, бракове.

Когато Джордж Кийс се самоуби, защото накрая тъпото копеле измисли точно това. Майка му почина на следващата седмица, след като го изключиха от профсъюза, и двойният удар го прекърши. Той се обеси в спалнята на майка си, посред вещите ѝ. А най-смешното беше, че Джордж Кийс беше гей, но този факт толкова го тормозеше, че той не бе посмял да го използва, за да се защити от обвиненията, че е спал с мексиканската курва сервитьорка. Някои хора обвиняваха Тейт за случилото се, но го правеха тихомълком. По онова време Дейвис Тейт вече бе добил статут на недосегаем. И прокълнат.

Малки стъпки, малки лихви на злото.

Той пъкна ключа и отвори вратата на апартамента си. Усети миризмата на никотин с един миг закъснение, тъй като реакциите му бяха забавени от изпитите бири, а сетивата му бяха притъпени от миризмата и вкуса на тютюн, които бе попил в бара. Опита се да се върне в антрето, но нещо го удари в слепоочието, той се блъсна във вратата и усети на врата си нож, който бе толкова остър, че той разбра, че е порязан, едва когато кръвта бликна и болката го прониза.

— Време е да говориш — прошепна зловонен глас в ухото му. — И може би е време да умреш.

Уолтър Коул ме закара до летището, за да хвана полета на „Делта“ до Бостън. Беше се умълчал, след като си тръгнахме от „Никола“. Уолтър много го биваше да се кахъри.

— Нещо да кажеш? — попитах го.

— Просто бях забравил колко интересен живот водиш — каза той, взирайки се напред към „Ла Гуардия“.

— В добрия смисъл или в китайския?

— И в двата. Харесва ми да съм пенсионер, но от време на време ме хващат дяволите. Като прочета за някой случай във вестника или гледам новините, започвам да си спомням какво е да си вътре, тръпката, това чувство за... не знам какво.

— Цел?

— Да, цел. Но после влиза Лий и ми носи бира, а за себе си чаша вино и си говорим, или ѝ помагам да сготви вечерята...

— Вече готвиш?

— Не. Веднъж сготвих задушено и даже кучето получи разстройство, а това куче яде кравешки лайна, без да му мигне окото. Помагам на Лий, като ѝ пълня чашата. Понякога някое от децата си идва и тогава откарваме до късно през нощта, и това е хубаво. Ама хубаво. Знаеш ли колко пъти съм пропускал вечеря, докато работех като полицаи? Много, прекадено много. Сега си наваксам. Доволството е силно подценено чувство, но човек научава това едва когато остарее, а заедно с него идва и съжалението, че си открил толкова късно онова, което ти е липсвало.

— С други думи, не би сменил живота си с моя? Прости ми, че не съм шокиран.

— Да, именно. Слушах какво си говорехте отзад „При Никола“ и усетих тръпката отново, но усетих и страх. Вече съм твърде стар, твърде слаб, твърде бавен. Така съм си добре. Не бих могъл да правя това, което правиш ти. А и не бих искал. Но се страхувам за теб, Чарли, и с годините започвам да се страхувам все повече. По-рано си мислех, че може да се откажеш, да се прибереш в Мейн и да заживееш

нормален живот, но сега вече знам, че не ти е било писано. Само се питам как ще свърши всичко, защото и ти остаряваш, а и двамата идиоти, които те следват по петите. А онези, срещу които си тръгнал, стават все по-зли. Слушаш ли какво ти приказвам?

— Слушам. — Наистина го слушах.

Стигнахме до терминала на „Делта“. Беше пълно с таксите и изпращачи. Сега, когато трябваше да тръгвам, ми се щеше да остана. Уолтър спря до бордюра и сложи ръка на рамото ми.

— Накрая ще те очистят, Чарли. Ще се появи някой по-силен от теб, по-бърз и по-жесток, или ще бъдат прекадено много дори за Ейнджъл и Луис. Тогава ще умреш, Чарли; и ще оставиш на дъщеря ти само спомен за баща. А лошото е, че просто нямаш избор, нали? Просто го виждам като нарисувано.

Аз сложих ръка на неговото рамо.

— Може ли да ти кажа нещо? — казах.

— Разбира се.

— Може да прозвучи неприятно.

— Няма проблем. Слушам.

— Май се превръщаш в един кисел старец.

— Изчезвай от моя град — каза той. — Дано да те убият бавно...

Грейди Ветърс отвори очи и видя облаците да се плъзгат пред луната. Беше се отпуснал да подремне половин час, но по някакъв начин денят бе изтекъл между пръстите му. Не че имаше за къде толкова да бърза: нито караше линейка, нито гасеше пожари. Нито се занимаваше с каквото и да е.

Той се изправи в леглото и запали цигара, при което книгата, която бе чел, падна от гърдите му на пода. Беше стар роман за Тарзан с жълти ръбове и рисунка на корицата, която обещаваше повече от онова, което книгата бе предложила. Беше я намерил на рафта в хола на Теди Гатъл, заедно с куп други книги, които биха се разминали с очакванията на гостите, които не познаваха Теди така добре, както го познаваше Грейди. Домът на Теди бе много по-чист и подреден, отколкото подсказваше външният двор, а леглото в стаята за гости бе съвсем прилично. Теди бе проявил щедростта да предложи на Грейди подслон след скандала със сестра му. Грейди не бе убеден, че при една огледална ситуация би проявил същото великодушие.

Главата го цепеше, макар да не бе пил. Напоследък главата постоянно го болеше. Отдаваше го на стреса и на продължителния си престой във Фолс Енд. Градът винаги му действаше по този начин, дори при завръщането му след онзи първи семестър в Колежа по изкуствата в Портланд, Мейн. Вече бяха открили, че майка му страда от болестта на Алцхаймер и макар в тази ранна фаза заболяването да се проявяваше само като лека разсеяност, той се чувстваше длъжен да се прибере у дома, за да я види. Дори изпитваше лека носталгия по Фолс Енд след първото си по-продължително отсъствие от дома, но тогава се завърна и се скара с баща си и усети, че градът го гнети със своята изолираност, липса на амбиция и най-банална посредственост. Също като подвеждащата корица на романа на Едгар Райе Бъроуз, ведрата табела на входа на града: „Добре дошли във Фолс Енд — врата на Великата северна гора!“, беше най-хубавото нещо тук. На последния ден от ваканцията си, преди да се върне в Колежа по изкуствата, двамата с Теди вандализираха табелата, добавяйки едно

„зад“, с което надписът стана „зад врата на Великата северна гора“. Струваше им се забавно — поне на Грейди. Теди беше малко раздвоен, но все пак се включи, за да угоди на Грейди. По-късно разказа на Грейди, че още на следващия ден табелата била почистена, но подозрението продължило с години да сочи към Грейди и съответно — към Теди. Малките градове помнят дълго.

Срещу леглото на Грейди имаше поличка със снимки, медали и трофеи, спомени на Теди от основното училище и гимназията. По онова време Теди беше много добър борец и дори се говореше, че ще получи стипендия в едно спортно училище на юг, но на Теди не му се напускаше Фолс Енд. В действителност на Теди не му се напускаше и гимназията. Харесваше му да е част от класа, да е обграден от хора, които, независимо от всички различия във външния си вид, интелект или физическа сила, са свързани от нещо общо и това общо нещо бе самият Фолс Енд. За Теди в гимназията бяха останали най-хубавите моменти от живота му и нищо не можеше да се сравни с онова време. Грейди разгледа снимките. На много от тях го имаше и него, застанал до Теди, но ако Грейди бе усмихнат на половината от тези снимки, то Теди се усмихваше на всяка една от тях.

Теди Гатъл в своята вечна орбита около слънцето Грейди Ветърс; или, погледнато по друг начин, Теди — сянката на Грейди. Той бе реалността, която не се отделяше от мечтите на Грейди.

Грейди се замисли дали да не се обади отново на Мариел. Беше ѝ оставил съобщение на телефона, в което се долавяше завоалирано желание за помирение, но тя не бе отговорила и той реши, че още му е сърдита. След последното парти у Дарил Шиф, който смяташе, че ден без купон е изгубен ден, Грейди се събуди махмурлия. Но по-лошото бе, че не се събуди сам: до него спеше някакво момиче, а Грейди не знаеше нито коя е, нито как се е озовала в леглото му, нито какво са правили заедно. На момичето не пишеше „курве“, вероятно защото по кожата ѝ не бе останало място от татуировки, включително на смущаващ брой мъжки имена, сред които Грейди преброи две Франк и се зачуди дали това е един и същи пич, или са двама различни. Освен това, когато дръпна чаршафа, видя, че на задника на момичето е татуирана дяволска опашка, чиято основа се губеше някъде между мършавите бузи. Под врата ѝ имаше венец от зелени листа с яркочервени плодчета. Казваше се Холи^[1]. Дори се бе пошегувала за

тази татуировка, спомни си той, нещо в смисъл че мъжете запомняли името ѝ отзад. Прищя му се да се изкъпе. Стана да се изпикае с надеждата момичето междувременно да си замине, но когато се върна от банята, завари Мариел застанала до вратата на спалнята, а голата, обилно татуирана жена попита за цигара, след което се поинтересува дали Мариел е „жената“, което означаваше, че възможността да спи с женен мъж ни най-малко не я е притеснявала. И тогава започна скандалът, принудил Грейди да се изнесе още същия ден и да цъфне на прага на Теди с очукания си куфар в едната ръка, със статива — в другата, и с боите и четките наблъскани по джобовите му. Нямаше представа къде се бе дянала Холи, след като се бе облякла, но като че ли цялата тази работа не ѝ влияеше на настроението. Може би щеше да добави и неговото име към списъка със завоевания — вероятно под мишницата си или между пръстите на краката.

Грейди допуши цигарата и я смачка в пепелника, откраднат от един бар в Бангор навремето, когато в баровете все още имаше пепелници. Зашляпа към кухнята, където намери пресен хляб на масата и шунка и сирене в хладилника. Направи си сандвич и го изяде прав с чаша мляко. Имаше и студена бира, но с годините той се бе отказал да пие бира, а количествата, които поглъщаше, откакто бе във Фолс Енд, му разстройваха стомаха. Предпочиташе вино, но Теди разполагаше само с нещо с размерите на пощенска кутия и с вкус на одеколон и увехнали цветя.

Грейди отново изпита чувството, че се намира в капан — чувство, което го бе преследвало в младежките му години, когато живееше единствено с мечтата да избяга на юг и да остави родителите, сестра си и всички тъпи мозъци от Фолс Енд зад гърба си. Искаше да се запише в художествено училище в Бостън или Ню Йорк, но в крайна сметка се задоволи с училището в Портланд, където живееше една от лелите му. Тя беше по-малката сестра на майка му и минаваше за лудата глава в родата. Грейди живееше на квартира при нея, а през лятото работеше в туристически ресторанти на търговската улица, където сервираше омари, пържени картопки и бира в пластмасови чаши. Ядеше каквото му даваха в ресторанта и не харчеше нищо, с изключение на дребната сума, която оставяше на леля си като символичен наем и бирата за някой и друг купон в нечие мазе, пък и беше добър работник и получаваше допълнителни часове работа в

други заведения на същия собственик, така че първата му година в колежа мина доста добре.

В крайна сметка Мейнският колеж по изкуствата се оказа удачен избор. Колежът даваше на всеки от възпитаниците си ключ и той можеше да работи там когато пожелае и дори да преспива, ако закъсняваше с някоя курсова работа. Още от самото начало се прояви като обещаващ студент с голям потенциал. Част от този потенциал той успя да реализира. Може би дори целия и тъкмо в това бе проблемът. Той беше добър, но никога нямаше да стане велик, а Грейди Ветърс винаги бе мечтал да стане велик, дори и само за това да докаже на семейството и критиците си във Фолс Енд, че грешат. Ала разминаването между желание и способности, между амбиция и възможности бързо се очерта пред него, след като напусна майчинското крило на колежа и си опита късмета в големия страшен свят на изкуството. Тогава започнаха проблемите и вече по всичко личеше, че изрезката на стената в „Лестър“ щеше да се окаже най-яркото признание, което някога щеше да получи за таланта си.

Върна се в спалнята. Силно се изкушаваше да пафне малко трева, но това щеше да го накара да лежи на кушетката и да цъка стоте милиона канала по кабелната телевизия на Теди. За да се разсее, той извади маслените бои и се захвана с картината, която бе започнал в деня преди Мариел да го изрита от къщата си. „Моята“ къща — така я бе нарекла, и той понечи да възрази, но разбра, че тя е права: това си беше „нейната“ къща. Като изключим краткия ѝ брак, тя бе живяла там винаги. Обичаше къщата и баща им така, както Грейди никога не ги бе обичал; така, както обичаше и Фолс Енд, и гората, тази проклета гора, която се издигаше пред тях, заради която идваха хората, от която се издържаше градът.

Грейди ненавиждаше тази гора.

Така настъпи моментът, в който Грейди престана да се кара със сестра си веднъж завинаги. Той разбра, че нямаше значение какво ще стане с кредита, колко може да струва къщата и какъв ще бъде неговият дял. Не можеше да си позволи да я притиска да вземе заем и да застраши собствеността ѝ върху имота в тази икономическа обстановка. Тя не печелеше кой знае колко като учителка, дори и с втората си работа като сервитьорка в почивните дни. Беше решил да ѝ каже да не се притеснява и възнамеряваше да отиде на сутринта и да

се опита да изгладят отношенията си. Когато и ако ѝ отпуснеха кредита, можеше да му изпрати неговата част. Засега щеше да поживее у Теди, да рисува и да търси решение за бъдещето си. А имаше и други места, където не бе изчерпил гостоприемството на домакините, други кушетки и мазета, където можеше да преспи. Беше пуснал малко листовки, в които предлагаше дизайнерски и художествени услуги.

На кого му пука? Стария вече го нямаше.

Платното бързо се оформи. Рисунката показваше тяхната къща и родителите им, в нея имаше нещо от „Американска готика“ на Грант Уд, само дето възрастната двойка беше доволна, а не мрачна, а на заден план се виждаха две деца, момче и момиче, притиснали лица към прозореца на стаята си, махащи с ръце на родителите под тях. Мислеше да я подари на Мариел като извинение, като жест на обич към нея и към майка им, и да, към баща им.

— Той беше на изложбата ти! — беше му изкрещяла Мариел, докато татуираното момиче си навличаше джинсите, разбрала, че присъства на сериозен семеен разрыв и няма смисъл да се мотае повече тук.

— Какво?

Щеше му се да не беше пил толкова много у Дарил. Щеше му се да не бе изпушвал втория джойнт. Щеше му се изобщо не се е запознавал с Татуирана дама от приказките. Тук ставаше дума за нещо важно, а той не можеше да си прочисти главата.

— На тъпата ти нюйоркска изложба — каза Мариел през плач, за първи път я виждаше да плаче след погребението. — Взе автобус до Бангор, оттам до Бостън, оттам до Ню Йорк. Още първата седмица. Не искаше да бъде на откриването, защото не бил за такава обстановка. Мислеше, че ще се срамуваш от него, защото живее в гората, не може да говори за изкуство и има само един костюм. Отиде на изложбата, видя какво си направил, какво си постигнал и като се върна, не стъпваше на земята от гордост. Заради теб, но той не можеше да го каже, а ти не можеше да го видиш, защото все те нямаше, а когато те имаше, беше сърдит. И всичко се прецака, всичко. Вие двамата, отношенията, които можехте да имате, всичко отиде по дяволите само заради някакво си честолюбие, заради пиене, наркотици и... Боже мой, просто се махни. Махай се!

Не знаех това, искаше да каже той; не знаех. Ала думите не излязоха, а и незнанието не е извинение. Пък и не беше вярно. Той знаеше, че баща му се гордее с него, подозираше това — толкова пъти старият се бе опитвал по своя си начин да намери път към него и толкова пъти той го бе отрязвал. Сега вече беше наистина късно, защото винаги му се бе струвало твърде късно. Някои неща човек разбира едва с тропането на пръстта по ковчега: най-важните неща, нещата, за които най-горчиво се разкайва.

Така че тази картина беше за сестра му и може би за него самия. Това беше първият подобен жест, който ѝ правеше, откакто бяха пораснали, и най-важният. Искаше да се получи красива.

Той чу шум от приближаваща кола, фарове опипаха къщата и пикапът на Теди спря отпред. Грейди тихо изпсува. Теди имаше златно сърце и всичко би направил за Грейди, но обичаше нещо постоянно да бръмчи: телевизор, радио или музика от уредбата, обикновено албуми от шейсетте или седемдесетте, изпълнявани от брадати мъже. Грейди го отдаваше на продължителната самота и на това, че Теди се притесняваше да бъде в чужда компания. Сега, когато Грейди беше тук, Теди се стремеше да бъде в неговата компания колкото може повече. Искаше да гледат заедно стари фантастики или да пушат трева и да слушат заедно „Аби Роуд“, „Тъмната страна на луната“ или „Фримптън на живо“.

Двигателят угасна. Той чу вратите на пикапа да се отварят и затварят и нечии стъпки да се приближават. Входната врата бе отключена. Теди винаги я оставяше така, защото тук бе Фолс Енд, а във Фолс Енд лоши неща не се случват.

Врати, а не врата, сепна се Грейди — Теди водеше компания. По дяволите, това означаваше, че шансът му да поработи час-два току-що се бе изпарил. Грейди остави четката и се запъти към хола.

Теди бе коленичил на пода с наведена глава и ръце зад гърба, като човек, който събира ябълки.

— Какво става, Теди? — попита Грейди и Теди вдигна глава към него. Носът му бе счупен, а устата му бе в кръв. На Грейди му се стори, че част от зъбите му липсват, защото имаше дупки и там, където по-рано нямаше.

— Съжалявам — каза Теди. — Много съжалявам.

Едно момче изскочи иззад кушетката като в някаква игра — игра, чиято цел бе да изкара ангелите на Грейди Ветърс, и цел, която видът на момчето постигна напълно. То имаше нездравата подпухнала бледност на раково болен, а косата му бе почти окапала. Около очите му имаше тъмни кръгове, носът му бе подут, а на шията му имаше ужасен морав мехур. При други обстоятелства Грейди вероятно би изпитал жал, но изражението на момчето беше толкова бездушно и зло, че Грейди можа да го свърже единствено с палачите от концентрационните лагери, които вече не помнят броя на жертвите си. В дясната си ръка момчето държеше окървавени клещи. С лявата то замахна към Грейди и в краката му тупнаха четири зъба заедно с корените.

Грейди се запита дали това не е някакъв кошмар. Може би още спеше и ако се насилеше да се събуди, всичко това щеше да изчезне. Съновиденията му по принцип бяха ярки, художниците сънуват така. Но той почувства полъха на нощния въздух по лицето си и разбра, че не сънува.

На вратата зад Теди се появи жена, чието лице бе наполовина обезобразено от нещо като розово родилно петно, но скоро се видя, че кожата е шупнала от ужасно изгаряне. Лявото ѝ око бе покрито с марлен тампон. Но това бяха дребни подробности на фона на пистолета, който държеше в дясната си ръка, и пластмасовите стяжки, които висяха от лявата.

Тя насочи пистолета в тила на Теди и дръпна спусъка. Ушите на Грейди писнаха и Теди се превърна в труп.

Грейди се завъртя и се втурна обратно в спалнята, затръшвайки вратата след себе си. Нямаше резе, затова избута леглото пред вратата и започна да отваря прозореца. Чу как бравата се завърта и леглото се плъзва по пода, но не се обърна да погледне. Прозорецът заяждаше и той блъсна черчевето с юмрук. Вече бе прехвърлил единия си крак над перваза, когато усети как нещо скочи на гърба му и една малка ръка го стисна през гърлото. Опита се да се изтегли навън, но нямаше стабилност, а момчето висеше на гърба му с цялата си тежест. Грейди се залюля на перваза, заловил се за ръбовете на рамката, но усети върху себе си други ръце, по-силни, и пръстите му изпуснаха ръбовете. Той се люшна назад, падайки болезнено на пода, а момчето се изтърколи встрани, за да не попадне под тялото на Грейди. Жената се

разкрачи над гърдите му, затискайки ръцете му с колене, и насочи пистолета в лицето му.

— Не мърдай — каза тя и Грейди се подчини. Усети остра болка в лявата си предмишница и видя как момчето го инжектира със стара метална спринцовка.

Грейди се опита да проговори, но жената затисна устата му с ръка.

— Не. Още не.

Обхвана го силна умора, но Грейди не заспа и когато жената започна да задава въпроси, той отговори на всеки един от тях.

---

[1] Holly (англ.) — женско име и название на растението самодивски чимшир. — Б.пр. ↑

Дейвис Тейт бе принуден да се прикове за радиатора в хола. Натрапникът вече бе заключил единия край от белезниците за тръбата още преди Тейт да се прибере, и сега на Тейт му бе останала една свободна ръка — лявата. Поне радиаторът не работеше, а благодарение на мекото време навън, в апартамента не беше много студено. Това, че Тейт успя да се пошегува със ситуацията, макар и вътре в себе си, означаваше, че или е по-смел, отколкото бе предполагал, което едва ли беше така, или полудява от страх, което бе по-вероятно.

Мъжът от бара седеше на стол до Тейт и отваряше и затваряше ножа пеперуда, а всяко „дзик“ караше Тейт да потръпва от болката, която оръжието обещаваеше. Разрезът на врата му бе спрял да кърви, но гледката на ризата му, напоена с кръв, му причиняваше гадене, а миризмата на никотин, която го лъхаше отблизо, караше носа и езика му да смъдят.

Натрапникът го ужасяваше. Не само заради ножа в ръката му, който сам по себе си бе достатъчен. Мъжът излъчваше неумолима жестокост, необяснимо желание да го измъчва. Тейт си спомни за една вечер в Ел Пасо, когато общ приятел го запозна с няколко мъже, които бяха почитатели на предаването му — непроницаеми фигури със загар и стъклени очи на мъртви животни, които непрекъснато заминаваха за или се връщаха от войната в Афганистан. С напредването на нощта и питиетата Тейт събра смелост да ги попита какво точно правят и узна, че разпитват пленници: давят ги, подлагат ги на глад и студ, изтезават ги, но с изричното уточнение, че вършат всичко с определена цел. Не измъчвали за удоволствие, а за да изтръгнат информация, и щом информацията бивала изтръгната, мъченията спирали.

Повечето пъти.

— Ние не сме като другите, не сме изроди — каза мъжът, който се бе представил на Тейт като Евън. — Имаме определена задача, която е придобиването на информация. Щом се уверим, че сме изпълнили задачата, работата ни приключва. Искаш ли да ти кажа нещо наистина страшно? Да те измъчва човек, който не се интересува от това, което

знаеш, а те изтезава заради самото изтезание, така че каквото и да кажеш, когото и да издадеш, болката не спира, освен ако той не реши да те остави да умреш, което той няма да направи, не толкова заради това, че е садист, макар донякъде и затова, колкото заради професионалната си чест, като жонгльор, който не иска да изпусне топките, с които жонглира. Това е въпрос на умения: колкото по-силно и продължително крещиш, толкова по-добър професионалист е.

Тейт се питаше дали тук, в собствения му апартамент, не седи точно такъв човек. Костюмът му бе измачкан и мърляв, яката на ризата му бе пожълтяла като пръстите му, а косата му беше мазна до блясък. В осанката на този човек нямаше нищо военно, нито следа от някакво специално обучение.

Но този човек бе фанатик. Тейт бе срещал достатъчно такива хора, за да може да разпознае техен представител. В очите му гореше жестокият пламък на фанатизма. Каквото и да правеше този човек, той не го смяташе за неморално, напротив Богу или безчовечно. Той измъчваше и убиваше с пълна убеденост в своята правота.

Единствената надежда на Тейт бе в израза, който непознатият бе употребил: може би.

И може би е време да умреш.

А може би не е.

— Какво искате? — попита Тейт за трети или четвърти път. — Моля ви, кажете какво искате.

Буца заседна в гърлото му. Вече нямаше сили да повтаря този въпрос, както и да пита за името на мъжа. При всеки негов въпрос натрапникът просто щракваше с ножа, сякаш казвайки: „Няма значение кой съм, а това, което искам, е да режа“. Този път обаче Тейт бе удостоен с отговор.

— Искам да знам за колко продаде душата си.

Зъбите му бяха жълти, а езикът му имаше белезникавия цвят на прокиснало мляко.

— Душата ли?

Дзик направи ножът. Дзик-дзик.

— Нали имаш душа? Нали си вярващ? Говориш за това по радиото. Говориш за Бог и за християнство, като че ли доста разбираш от тези неща. Знаеш кое е право, кое е криво. Та се чудех как може

човек, който си е продал душата, да говори за Бог, без да се задави? Какво ти предложиха? Колко?

Тейт се опита да се стегне, като не пускаше сламката на онова може би. Какво се очакваше от него? Кой отговор би го спасил?

Изведнъж натрапникът го връхлетя и колкото и да риташе Тейт, ножът се озова до гърлото му, чу се дзик и този път кръвта шурна зад дясното му ухо.

— Не хитрувай. Не мисли. Просто отговаряй.

— Постигнах успех. Популярност. Получих пари и влияние. Бях никой, а те ме направиха някой.

— Кой? Кой те направи някой?

— Не знам имената им.

— Излъга.

Дзик! Друг разрез, този път през долната част на ухото. Тейт изпищя.

— Не знам! Кълна се, не знам. Казаха само, че работата ми е допаднала на Спонсорите, Не ги познавам, не съм се чувал с тях, само с техни представители.

Все още се опитваше да не издава имена. Страхуваше се от този човек почти до смърт, но още повече се боеше от Дарина Флорес и самотата, която бе изпитал, когато тя му обясни какво ще последва, ако предаде онези, които са толкова загрижени за успеха му. Сега обаче шепотът идваше от натрапника. Той хвана Тейт за лицето и издиша в него смрад, гнус и разлагащи се клетки.

— Аз съм Колекционер — каза. — Аз изпрацам души обратно на създателя им. Твоят живот, твоята душа — където и да я държиш — висят на косъм. Едно перце е достатъчно, за да се скъса косъмът, а лъжата тежи колкото перце. Разбираш ли ме?

— Да — каза Тейт. Думите на мъжа не оставяха място за съмнение.

— Разкажи за Барбара Кели.

Тейт разбра, че няма смисъл да лъже или да се опитва да скрие нещо. Щом този човек знаеше за Кели, какво ли още знаеше? Тейт не искаше да рискува още един допир на ножа, може би фатален, и разказа на Колекционера всичко, от запознанството си с Кели, през работата си с Беки Фипс и съсипването на дейността и живота на Джордж Кийс, та чак до срещата по-рано същия ден, във връзка с

падащия му рейтинг. Той хленчеше и се оправдаваше точно по начина, който така ненавиждаше у своите опоненти и който го предизвикваше да ги разпердушени.

И докато говореше, му се стори, че това е нещо като изповед, макар изповедта да бе католическа работа, а католиците не стояха по-високо от мюсюлманите, евреите и атеистите в неговия списък на омразата. Той изреждаше престъпленията си. Взети поотделно, те изглеждаха незначителни, но изповядана като молитва, вината му сякаш натежаваше безкрайно; или пък така му се струваше, наблюдавайки мъжа, седнал срещу него, защото макар изражението на разпитвания да не се променяше и дори сякаш да омекваше, насърчавайки прорязаната съвест на Тейт да изпусне цялата си отрова, възнаграждавайки искреността му с нещо като съчувствие, нямаше съмнение, че душата на Тейт продължава да виси на косъм и този косъм се късаше.

Когато приключи, Тейт се облегна на стената с наведена глава. Ухото му гореше от болка, а в устата му беше солено и кисело. За миг в здрача на стаята се възцари тишина. Дори шумът от трафика навън бе изчезнал и Тейт чувстваше безкрайността на вселената, движението на звездите в празното пространство и себе си — късче тленност, угасваща искра от пламъка на живота.

— Какво ще правите? — попита накрая, съкрушен от собствената си незначителност.

Клечката пламна, запалвайки поредната цигара. Тейт подуши зловонието на дима, което още в началото бе събудило подозрението му към натрапника, само дето думата „натрапник“ вече звучеше съвсем неуместно. По някакъв начин този човек имаше своето място: тук, в тази стая, в този апартамент, на тази улица, в този град, в този свят, в безбрежната тъмна вселена от тлеещи светлини и далечни, въртящи се галактики, докато Дейвис Тейт бе само една грешка на природата, пращинка в кръговрата, мушица с едно крило.

— Цигара? — попита Колекционера.

— Не.

— Ако се притесняваш за здравето си или че ще свикнеш, излишно се тревожиш.

Тейт се опита да не търси смисъла на тази забележка.

— Попитах какво ще правите с мен — каза Тейт.

— Чух. Обмислям въпроса. Барбара Кели е мъртва, така че нейната съдба вече е решена.

— Вие ли я убихте?

— Не, нямах тази възможност.

— Кой я уби?

— Нейните хора.

— Защо?

— Защото се обърна срещу тях. Беше болна и се страхуваше за душата си, затова се опита да изкупи греховете си. Смяташе, че може да се спаси, като издаде тайните си. Остава обаче Беки Фипс...

На масата до мъжа лежеше телефонът на Тейт. С цигара между зъбите, Колекционера бръсна няколко пъти екрана, докато намери името, което търсеше. Показалецът го докосна и го избра. Тейт чу абоната отсреща да звъни. На третото позвъняване отговори и Тейт позна по ехото, че телефонът е поставен на високоговорител.

— Дейвис — каза гласът на Беки Фипс. Тейт си помисли, че в тона ѝ нямаше особен ентузиазъм. Кучка. Мисли си, че само нейните проблеми са важни. — Сега не е удобно. Може ли да ти звънна по-късно или утре?

Непознатият направи знак на Тейт да говори. Той преглътна. Не знаеше какво трябва да каже. Накрая реши просто да говори истината.

— И за мен не е много удобно, Беки. Възникна проблем.

— Сега пък какво?

Тейт погледна Колекционера, който кимна.

— При мен има един човек. Мисля, че иска да говори с теб.

Непознатият си дръпна от цигарата и се наведе към телефона.

— Здравейте, мис Фипс — каза той. — Не се познаваме, но съм сигурен, че скоро ще имам удоволствието.

Фипс помълча няколко секунди. Когато проговори, тонът ѝ бе променен. Тя бе нащрек и гласът ѝ леко трепереше. Тейт се зачуди дали е познала кой се обажда, въпреки въпроса, който зададе:

— Кой се обажда?

Мъжът се наведе още по-близо до телефона, докато устните му почти го докоснаха. Той се смръщи и ноздрите му потрепнаха.

— Не сте ли сама, мис Фипс?

— Попитах ви нещо — каза Фипс и гласът ѝ още повече затрепери, издавайки нервността зад твърдия ѝ тон. — Кой сте вие?

— Колекционер — гласеше отговорът. — Колекционера.

— Колекционер на какво?

— На дългове. На разкаяния. На души. Опитвате се да печелите време, мис Фипс. Знаете кой съм и какъв съм.

Настъпи пауза и Тейт разбра, че Колекционера е прав: при Беки имаше някого. Представи си как тя поглежда към другия за съвет.

— Вие сте човекът от бара, нали? — каза тя. — Дейвис беше прав да се притеснява. Мислех си, че е просто нервен, но се оказва, че той е бил по-чувствителен, отколкото му личеше.

На Тейт не му допадна миналото време, което продуцентката употреби.

— Той е чувствителен и в други отношения — каза Колекционера. — Доста пища, като му отрязвах ухото. Добре че тези стари кооперации имат дебели стени. Вие ще пицците ли, когато дойда, мис Фипс? Няма да ме притеснява, не се безпокойте. Винаги си нося тапи за уши. Май наистина не сте сама. Аз пък съм чувствителен за такива неща. Кой е той? Някой от Спонсорите? Дайте ми го да си поговорим. Мъж е, нали? Почти виждам етикета на костюма му. Който и да сте, бъдете сигурен, че ще ви намеря и вас, и колегите ви. Вече знам това-онова.

Фипс си пое шумно дъх и се разкрещя:

— Какво му каза, Дейвис? Какво му каза за нас? Дръж си устата затворена. Дръж я затворена, защото кълна се, ще ти...

Колекционера прекъсна връзката.

— Много вълнуващ разговор — каза той.

— Вие я предупредихте — каза Тейт. — Сега тя знае. Защо го направихте?

— Защото в страха си тя ще призове останалите и тогава ще пипна и тях. Ако пък останат да се крият, тя ще ми каже имената им, когато я намеря.

— Как ще стане това? Нали ще се скрие? Нали ще се пази?

— Трогнат съм от тази загриженост — каза Колекционера. — Май изпитваш към нея нещо повече от служебна лоялност. Трябвало е по-внимателно да прегледаш този договор. Вътре са изброени всичките ти задължения към тях, докато те нямат никакви към теб. Това е напълно в стила им.

— Не знам латински — начумери се Тейт.

— Много небрежно от твоя страна. Та това е лингва франка на правото. Що за глупак подписва договор на език, който не разбира?

— Убедиха ме. Казаха, че предложението е еднократно. Казаха, че ако откажа, има други, които ще приемат.

— Винаги има други, които ще приемат.

— Казаха, че ще имам свое телевизионно предаване, че ще публикуват мои книги. Даже няма да ги пиша, но ще съм авторът.

— И какво стана? — попита Колекционера почти съчувствено.

— Нищо — призна Тейт. — Казаха, че имам лице на радиоводещ. Като Ръш Лимбо^[1].

Колекционера го потупа по гърба. Този дребен жест на човечност разпали надеждата на Тейт, че изразът „може би“ е нещо повече от сламка, за която се държи в ледените води, които вече стигаха до брадичката му.

— Приятелката ти Беки държи тайно жилище в Ню Джърси. Точно там ще избяга да се скрие и точно там ще я намеря.

— Не ми е приятелка. Тя ми е продуцент.

— Интересно разграничение. А имаш ли приятели?

Тейт се замисли.

— Не много — призна накрая.

— Сигурно е трудно да задържиш приятели с тази работа.

— Защото съм много зает ли?

— Не, защото си много неприятен.

Тейт замълча.

— И така — рече Колекционера, — какво да те правя?

— Можете да ме пуснете — каза Тейт. — Казах ви всичко, което знам.

— Ще се обадиш на полицията.

— Не — каза Тейт, — няма.

— Как мога да съм сигурен?

— Защото знам, че ако се обадя в полицията, ще дойдете пак.

Колекционера одобри логиката му с кимване.

— Може би си по-умен, отколкото мислех — каза той.

— Често ми го казват — рече Тейт. — Разполагам с още нещо, което мога да ви дам, за да ме пуснете.

— Какво ли може да е то?

— Ще отвлекат едно момиче — каза Тейт. — Казва се Пени Мое. И ще обвинят някоя чалма за това, което ѝ се е случило.

— Знам. Слушах ви, докато го обсъждахте.

— Та вие бяхте в другия край на бара.

— Имам много остър слух. Освен това пуснах едно евтино предавателче, докато минавах покрай сепарето ви.

Тейт въздъхна.

— Ще убият ли момичето?

— Няма никакво момиче.

— Какво?

— Само те пробваха как ще реагираш. Много внимават след случая с Барбара Кели. Разкажанието е заразно. В близките дни и седмици ще проведат доста такива тестове. Но според мен ти го издържа. Все пак никога досега не си бил принципен. Едва ли щеше да се промениш точно сега. Въпросът остава, мистър Тейт, каква да бъде твоята участ? Ти си лош човек: съблазнител, проводник на невежество и нетърпимост. Храниш се с омраза, като насъскваш слабите и отчаяните срещу лесни врагове. Раздухваш огъня, а когато стане бялата, бягаш настрана. С теб светът е по-лошо и по-тъмно място.

Колекционерът се изправи. Изпод палтото си извади револвер, стар „Смит и Уесън“ 38-и калибър с изтъркана дръжка и помътнял блясък, но все така елегантно смъртоносен. Тейт разтвори уста да извика, но от нея не излезе и звук. Той се сви в ъгъла и закри лице, сякаш за да се предпази от идващото.

— Стига паника, мистър Тейт — каза Колекционерът. — Не ме остави да довърша. Чуй ме.

Тейт се опита да се успокои, но сърцето му биеше бясно, а ухото му пулсираше с нова ярост, но той се зарадва на болката, защото тя беше признак, че още е жив. Той надникна над лакътя си към човека, който държеше живота му в ръката си.

— Въпреки всичките ти провинения — продължи Колекционерът — нямам желание да определя окончателната ти присъда. Ти си почти прокълнат, но има място за съмнение, за около едно зрънце съмнение. Вярваш в Бог, нали, мистър Тейт? Нещата, които говориш на слушателите си, колкото и лицемерни и фалшиви да са, все пак се коренят в някаква съсухрена вяра, нали така?

Тейт кимна бързо и, съзнателно или несъзнателно, склучи ръце като за молитва.

— Да. Да, вярвам в Господа наш Исус Христос. Аз намерих отново вярата, когато бях на двайсет и шест.

— Хмм. — Колекционера не се постара да скрие недоверието си. — Слушал съм предаването ти и не мисля, че твоят Христос ще те припознае като един от своите, ако е прекарал и час в компанията ти. Но да оставим това на него, щом си толкова вярващ.

Колекционера изтръска шестте патрона от револвера в шепата си, след което внимателно презареди три от гнездата на барабана.

— Господи, това е някаква шега — каза Тейт.

— Произнасяш името Господне всуе? — каза Колекционера. — Така ли започваш най-важния си изпит пред Бог?

— Не — каза Тейт. — Съжалявам.

— Сигурен съм, че божественият разум ще отдаде грешката ти на стреса, който изпитваш.

— Моля ви — каза Тейт. — Не бива така. Не е редно.

— Какво, вероятностите са твърде благоприятни? — предположи Колекционера. Или твърде неблагоприятни? — Той направи смутена физиономия. — Голям пазарлък, но щом толкова настояваш.

Той извади още един патрон, оставяйки два в пистолета, завъртя барабана и насочи оръжието в Тейт.

— Както пожелае твоят Бог — рече той. — Казвам „твоят“, защото не знам кой е той.

Колекционера натисна спусъка.

Щракването на петлото върху празното гнездо бе толкова оглушително, че Тейт за миг бе сигурен, че чува куршума, който ще го убие. Очите му бяха толкова здраво стиснати, че трябваше да се напрегне, за да ги отвори отново. Когато го направи, Колекционера гледаше с озадачено изражение оръжието в ръката си.

— Много странно — каза.

Тейт отново затвори очи, този път за благодарствена молитва.

— Благодаря — каза той. — Господи Исусе Христе, благодаря.

Когато отвори очи, револверът отново сочеше в челото му.

— Не — промълви той. — Нали казахте. Нали обещахте.

— За всеки случай — каза Колекционера и пръстът му притегли спусъка. — Понякога имам чувството, че Бог се е разсеял.

Този път Дейвис Тейт не чу никакъв звук, нито дори Божия дъх в изстрелването на куршума.

---

[1] Американски радиоводещ и политически коментатор. — Б.пр.

↑

Вместо да отпътувам от Бостън направо за Портланд, аз преспях в един евтин мотел на магистрала № 1 близо до град Согъс и вечерях вкусна пържола в „Хилтоп“ — ресторанта на Франк Джуфрида. Когато бях дете и тръгнем за Мейн, където гостувахме на дядо ми всяко лято, спирахме по пътя и баща ми ни черпеше с мама в „Хилтоп“, затова в спомените ми той е свързан с началото на лятната ваканция. Винаги сядахме на една и съща маса с гледка към магистралата и баща ми си поръчваше пържола, голяма колкото главата му, а майка ми му опяваше грижовно, че трябва да внимава за сърцето.

Франк почина през 2004 и сега ресторантът се държеше от някаква фирма, но все още бе добро място за хора, които искат да си хапнат пържола, без да се притесняват, че сервитьорът ще им одере кожата. Не бях стъпвал там от трийсет години, откакто баща ми ни напусна. Мястото ми напомняше за него, но през последните години бях узнал доста за баща ми и за неговите съображения да ни напусне и се бях помирил с миналото. Така че „Хилтоп“ вече не ме натъжаваше и аз се зарадвах, че не се е променил много и че дващсетметровият кактус пред входа още си стои, заедно със стадото от пластмасови крави. Бутнах на сервитьорката десет долара, за да ми даде старата маса и да не настанява други клиенти при мен, и си поръчах ребра в чест на баща ми. Порцията салата ми се стори по-малка, отколкото я помнех, но пък онази стигаше за тричленно семейство, така че по-добре — нямаше да се хвърля храна. Изпих чаша вино, зяпайки движението по магистралата и мислейки за Епстайн, Лиат и самолета в гората.

Мислех и за Колекционеря, защото двамата с Епстайн бяхме оставили един въпрос необсъден, макар Луис да го бе повдигнал, преди Уолтър да ме закара до летището. Според Луис, ако Колекционеря разполагаше с пълен или частичен списък с имена, той веднага би се заел с хората в него. Оттук следваше въпросът: щом моето име е в списъка, ще се насочи ли и към мен? Това бе и

причината да си уредя в Лин среща с адвокат Елдрич, който беше в не съвсем понятни за мен взаимоотношения с Колекционера.

Довърших вечерята, въздържайки се от десерта, за да не се пръсна от ядене, и се върнах в мотелската си стая. Тъкмо включих лампата и мобилният ми телефон звънна. Беше Уолтър Коул. Дейвис Тейт, злобният радиоводещ, чието име фигурираше в списъка, бил мъртъв. Според Уолтър Тейт бил застрелян в главата, но по него имало и следи от нож, нанесени му, преди да умре. Портфейлът му, съдържащ кредитни карти и 150 долара в брой, бил все още в джоба на сакото му, но телефонът му липсвал, а бялата ивица на ръката му подсказвала, че убиецът вероятно е отмъкнал и часовника му. Кражбата на часовника, за който по-късно се оказа, че е средно скъп „Тюдор“, озадачила следователите по делото. Защо ще остави парите, а ще прибере часовника? Можех да им обясня защо, Уолтър също можеше, но не го направихме.

Човекът, убил Тейт, имаше сврачи инстинкт. Колекционера просто бе добавил поредния трофей в своята витрина.

Рано на следващата сутрин потеглих за Лин.

Ако фирмата „Елдрич и съдружници“ бе осъществила сериозни печалби през последните години, то нищо от тях не бяха вложили в офиса си. Той продължаваше да се помещава на горните два етажа от мрачна триетажна сграда, която бе твърде безлична, за да се нарече грозотия, но и достатъчно зловеща, за да би накарала съседните постройките да побегнат, ако имаха крака, макар те самите да не бяха архитектурни бижута. Отдясно на „Елдрич“ се намираше неприветливият бар на Тъли, подобен на военен форт. Отляво имаше магазин за мобилни телефони, по-рано държан и обслужван от камбоджанци, а сега държан и обслужван от пакистанци. При текущото състояние на отношенията между САЩ и Пакистан магазинът просто плачеше за проверки на ФБР. Липсваше му само табелка, канеща членовете на американския клон на „Ал Каида“ на кафе и бисквити. Иначе този район на Лин си беше както го помнех от предишни посещения: сиво-зелени жилищни блокчета, фризьорски салони и етнически ресторанти.

Златните букви върху горните прозорци на Елдрич, рекламиращи адвокатски услуги, бяха още по-излющени и избелели и сякаш даваха нагледна представа за бавния физически упадък на самия Елдрич. Първият етаж от сградата продължаваше да е празен, но на прозорците имаше решетки, а старите прашни стъкла бяха заменени с тъмни огледални прозорци. Минавайки покрай тях, чукнах единия с пръст. Беше солиден и неподатлив.

Входът откъм улицата вече не се отваряше направо. Вместо това отстрани беше монтиран обикновен домофон с централно отключване. Камери не се виждаха, но се хващам на бас, че имаше поне една зад тъмните прозорци. Сякаш за да потвърди подозрението ми, отключващият механизъм забръмча, преди още да съм натиснал звънеца. Вътрешността на сградата си бе все така мухлясала, с дъх на стари килими, прах, цигарен дим и отлепени тапети с цвят на жълтък. Стените на стълбището бяха почернели от десетилетия изкачване и слизане. На първата площадка имаше врата с надпис „Тоалетна“, а срещу нея, на втория етаж, беше стъклената матирана врата с името на фирмата, изписано със същия златен шрифт, който украсяваше фасадата.

Отваряйки вратата, с облекчение установих, че дървеният тезгях си е там, както и голямото дървено бюро зад него, зад което пък седеше тежко гримираната секретарка на Елдрич. Ако тази жена имаше фамилия, то тя предпочиташе да не я споделя с непознати, а ако имаше малко име, вероятно не позволяваше никому да го използва, убедена, че всички мъже са достатъчно нагли или отчаяни, за да се пробват да я свалят. Този път косата ѝ бе боядисана в готическо черно и напомняше купчина сажди. В препълнения пепелник до нея димеше цигара, а бюрото ѝ бе заринато с книжа. Тя измъкна два листа от старата зелена пишеща машина и внимателно отдели индиговото копие от оригинала, преди да постави всяко в съответната купчина. След това взе цигарата, дръпна продължително от нея и ме погледна, присвивайки очи от дима. Ако бе получила официално известие, че пушенето вече е забранено на работното място, сигурно го бе изгорила.

— Радвам се да се видим отново — казах.

— Нима?

— Е, винаги е приятно да видиш любезно лице.

— Така ли?

— Е, може и да не е — предадох се.

— Да.

Настъпи неловка тишина, но не толкова неловка, колкото бе опитът ми да завържа разговор. Тя продължаваше да пафка и да ме разглежда през облака тютюнев дим. Облакът бе доста плътен, така че не знам колко добре ме виждаше. Явно така й беше добре.

— Бих искал да се срещна с мистър Елдрич — казах, преди да съм я изгубил от поглед напълно.

— Имате ли уговорена среща?

— Не.

— Той не приема посетители без назначена среща. Трябвало е да се обадите предварително.

— Щях, но никой не вдига телефона.

— Много сме заети. Могли сте да оставите съобщение.

— Но вие нямате телефонен секретар.

— Могли сте да напишете съобщение. Можете да пишете, нали?

— Не съм го мислил чак толкова отнапред, а случаят е спешен.

— Както винаги — въздъхна тя. — Име?

— Чарли Паркър — отвърнах. Тя знаеше името ми. Най-малкото ме бе пуснала в сградата, без да се чуем по домофона.

— Имате ли някакъв документ за самоличност?

— Шегувате се, нали?

— На шегаджийка ли ви приличам?

— Всъщност не. — Подадох й шофьорската си книжка.

— Снимката е същата като предишния път — каза тя.

— Това е защото и аз съм същият човек.

— Да. — Интонацията, с която го каза, прозвуча като упрек в липса на амбиции и желание за промяна. Получих книжката си обратно. Тя вдигна слушалката на бежовия телефон и набра номер.

— Онзи човек пак е тук — каза тя, макар от предишното посещение, с което бях развалил настроението й, да бяха минали години. Тя изслуша гласа отсреща и затвори телефона. — Мистър Елдрич каза да се качите.

— Благодаря.

— Нямам заслуга — каза тя и започна да поставя нови два листа в пишещата машина, като поклати глава и разпиля малко пепел по

бюрото. — Никаква.

Качих се на третия етаж и заставах пред затворена врата без надпис. Почуках и един дрезгав глас ми каза да вляза. Томас Елдрич стана иззад бюрото си и една бледа, сбръчкана ръка се протегна към мен. Беше облечен както обикновено: черно сако, раирани панталони, раирано елече. Златната верижка на джобния му часовник излизаше от илика на елечето и влизаше в един от джобовете. Най-долното копче на елечето беше разкопчано. Елдрич съблюдаваше традициите в облеклото си, както и в много други отношения.

— Мистър Паркър — рече той, — истинско удоволствие е да ви видя, както винаги.

Стиснах ръката му, очаквайки да стане на парчета в дланта ми. Сякаш стисках скелет на пѣдпѣдък, увит в оризова хартия.

Офисът му вече не бе така спретнат и част от документацията в бърлогата на секретарката бе пропѣлзляла дотук. Всяка от папките беше надписана с великолепен почерк, абсолютно неизменчив, макар някои от надписите да бяха избледнели от времето.

— Имате доста сериозен архив за кантора с толкова ограничена клиентела — казах.

Елдрич огледа кабинета си, сякаш го виждаше за първи път или пък опитвайки се да го възприеме с очите на външен човек.

— Капка по капка вир става — каза той. — Това е тегобата на юриста. Не изхвърляме нищо, а някои от делата ни се влачат с години. До безкрай, както ми се струва понякога.

Той поклати тъжно глава, очевидно гледайки на предразположението на определени хора към дълголетие като на нарочен опит да му усложняват живота.

— Предполагам, че доста от тези хора вече са умрели — казах в желанието си да го утеша.

Елдрич внимателно подравни спретнатата купчина от папки на бюрото си, прокарайки лявото си кутре по грѣбчетата на папките. Кутретото беше без нокът. Не бях забелязал това по-рано. Зачудих се дали просто е окапал от старост.

— Напълно сте прав — каза Елдрич. — Вече са умрели, а онези, които още не са, вече умират. Те са, така да се каже, неоформени покойници. Всички ние крачим в техните редици и след време всеки от нас ще получи своето оформено досие със своето име отгоре.

Оформянето на всяко едно досие носи голямо удовлетворение. Моля, седнете.

Столът за посетители пред бюрото му неотдавна бе разчистен от документите, лежали върху него, както личеше от чистия правоъгълник, останал върху прашната кожена възглавничка. С други думи, тук отдавна не бяха канили някого да седне.

— И така — рече Елдрич, — какво ви води насам, мистър Паркър? Да не искате да ви изготвя завещанието? Да не сте почувствали, че приближава края на земния ви път?

Той се закиска на шегата си. Смехът му напомняше звука от лопата, която изрива стари въглени и пепел от изстинала пещ. Не се включих.

— Благодаря — казах, — но вече си имам адвокат.

— Да: мисис Прайс в Саут Фрипорт. Сигурно не ѝ е лесно. Все ще се забъркате в някоя беля.

Той сбърчи нос и издуха последната дума към мен като целувка. В определена светлина и в определено настроение той можеше да изглежда като доволен, добродушен дядка, но всичко това бе само поза. Откакто го познавах, на няколко пъти бях изпитал смразяващата сила на стоманения му поглед, а въпреки привидната му старческа немощ очите му бяха все така ясни, проникателни и враждебни.

— Беля — повторих. — Подобна склонност може да се забележи и у вашия клиент.

Нарочно използвах единствено число. Както и да се представяше практиката на Елдрич като обичайна юридическа дейност, аз смятах, че съществува с една-единствена цел: като фасада за дейността на човека, наричан от някои Кушиел, но по-известен като Колекционера. Правната кантора „Елдрич и съдружници“ се занимаваше с издирване на жертви за сериен убиец. Тя поддържаше тесни взаимоотношения с прокълнатите.

— Страхувам се, че не разбирам, мистър Паркър — каза Елдрич. — Надявам се, не наемквате, че вършим нещо нередно.

— Искате ли да ме претърсите за подслушвателно устройство?

— Не допускам, че бихте използвали толкова груби методи. Мисля, че просто се забавлявате да отправяте обвинения, за които нямате доказателства, въз основа на подозрения, по които нямате куража да предприемете нещо. Ако имате някакви въпроси, засягащи

поведението на този „клиент“, то би трябвало сам да ги поставите пред него.

— Говорили сме си, но рядко — казах. — Трудно е човек да го открие. Той има навика да дебне изпод камък и да напада неподозиращи и невъоръжени жертви.

— О, мистър Кушиел обикновено се крие много по-дълбоко — каза Елдрич, изоставяйки маската на доброжелателност. В кабинета беше много студено, по-студено от утринта навън, а нямаше и следа от климатична инсталация. Нямаше дори прозорец, който да е отворен, и въпреки това думите излизаха от устата на Елдрич под формата на облачета пара.

И също така преднамерено, както аз бях употребил единственото число, той назова клиента си в точно този момент от разговора. Знаех произхода на името.

В демонологията Кушиел бе тъмничарят на ада.

При първото ми посещение при Елдрич клиентът ме чакаше отвън на излизане. Искях да знам дали това няма да се повтори и сега. Между нас се бе установило съглашение, но то бе крехко и далеч не сърдечно. Съществуването на списъка можеше да влоши взаимоотношенията ни, особено след като Колекционера бе започнал да преследва онези, чиито имена фигурираха в него.

— Къде е той сега? — попитах.

— По широкия свят — бе отговорът. — Има си работа.

— Той почитател ли е на коментарните радиопредавания?

— Силно се съмнявам.

— Чухте ли за смъртта на Дейвис Тейт?

— Не го познавам.

— Посредствен радиоводещ с крайнодесни убеждения.

— В днешно време всички са критици.

— Някои повече от другите. Не им стига да напишат някой и друг негативен постинг в интернет.

— Не разбирам по какъв начин ме засяга това.

— Мисля, че вие, и съответно клиентът ви, сте били в контакт с жена на име Барбара Кели. Тя ви е предоставила един документ, списък с имена.

— Нищо не ми говори.

Пренебрегнах отговора му и продължих:

— Вашият клиент може да се изкуши да използва тази информация. Даже мисля, че вече е започнал — от Дейвис Тейт. Трябва да му кажете да не закача хората от списъка.

— Аз не му „казвам“ нищо — отвърна Елдрич жлъчно. — Вие също не бива да си въобразявате, че можете нещо да казвате. Той ще постъпи така, както сметне за добре — естествено в рамките на закона.

— На кой точно закон? Има ли дефиниция за деянието серийни убийства?

— Провокирате ли ме, мистър Паркър? — каза Елдрич. — Това е грубо.

— Вашият клиент е нещо повече от груб: той е луд. Ако той започне да действа по този списък, ще привлече вниманието и на други, както и на хората, които ги контролират. И ще изгубим всички тях само за да задоволим кръвожадността на вашия клиент.

Елдрич се вдърви от ярост. Това предизвика у него тренираната му адвокатска любезност.

— Оспорвам употребата на думата „кръвожадност“ — каза той, произнасяйки всяка сричка бавно и отчетливо.

— Прав сте — казах. — Тя предполага наличието на чувства, на които клиентът ви не е способен, но семантичният спор за дефиницията на манията, от която страда клиентът ви, може да почака. Засега всичко, което трябва да знае, е, че тук са заложили много по-сериозни интереси и са замесени и други страни.

Елдрич се приведе над бюрото си, стиснал ръбовете му, а мършавите сухожилия на врата му го правеха да изглежда като костенурка, изгубила черупката си.

— Да не мислите, че го вълнува някакъв стар евреин, който клечи някъде в Ню Йорк и чеше брадата си, докато се моли за изгубения си син? Моят клиент действа. Той е служител на божествената воля. В работата му няма грях, защото онези, срещу които се изправя, са изгубили душите си поради собствената си развала. Той помага във великата жътва и не може — и няма — да спре. Има дела за приключване, мистър Паркър. За приключване!

На устните му се появи слюнка, а бледото му лице се обагри от неочакван прилив на кръв. Той сякаш почувства, че е прекрачил границата на обичайното си благоприличие, защото стойката му се отпусна и той се облегна назад, пускайки ръба на бюрото. Извади от

джоба си чиста кърпичка и попи устните си, поглеждайки с раздразнение следите, които останаха по нея — кървави петънца. Той забеляза, че го наблюдавам, сгъна кърпичката и бързо я прибра.

— Простете — каза. — Това беше ненужно. Ще предам съобщението ви, но не мога да ви обещаая, че то ще постигне нещо. Той търси и намира, търси и намира.

— В действията му се крие и друга опасност — казах.

— А именно?

— Той ще ги предизвика да излязат на бой, но него трудно ще заловят. Вие сте много по-лесен за откриване.

— Това звучи почти като заплаха.

— Това е предупреждение.

— Както сам казахте, въпрос на семантика. Нещо друго?

— Имам един последен въпрос — казах.

— Слушам ви. — Той не ме погледна, но започна да пише върху една жълта бланка с елегантния си почерк. Вече ме бе отпратил мислено. Бях го накарал да крещи. Бях видял кръвта по кърпичката му. Искаше да се махна.

— Във връзка със списъка, който сте получили.

— Списъка, списъка. — Капчица кръв се отрони от устната му и избухна върху хартията. Той продължи да пише и кръв и мастило се смесиха. — Пак ви казвам, не знам за такъв списък.

Пуснах това покрай ушите си.

— Питам се дали и моето име е в него.

Писецът престана да се движи и Елдрич ме погледна като някакъв стар, злобен дух.

— Разтревожен ли сте, мистър Паркър?

— Заинтригуван, мистър Елдрич.

Елдрич сбърчи устни.

— Да поразсъждаваме тогава, щом сте толкова убеден в съществуването на този списък и в това, че аз знам за него. Ако моето име беше в този списък, щях доста да се тревожа как да обясня този факт.

Той насочи окървавения писец срещу мен.

— Мисля, че може да се срещнете с моя клиент по-скоро, отколкото сте очаквали. Струва ми се, че има за какво да си поговорите. На ваше място бих се заел с подготовката на защитата си

отсега. — И може би — каза той, когато станах да си вървя — ще размислите за своето завещание.

Излизайки от кабинета на Елдрич, видях секретарката му, застанала на прага на приемната, вперила поглед нагоре, обезпокоена от виковете, които бе чула. Въпреки тревогата ѝ цигарата продължаваше да виси от ъгълчето на устата ѝ.

— Какво му направихте? — попита тя.

— Качих му кръвното, макар че не очаквах да има достатъчно кръв за тази цел.

— Той е възрастен човек.

— Но не е приятен човек.

Тя ме изчака да слеза по стълбите, преди да тръгне нагоре да провери състоянието на шефа си.

— Ще си го получите — изсъска тя. — Ще изчезнете от лицето на земята и когато претърсят дома ви за улики, ще установят, че нещо липсва: някоя снимка в рамка или чифт ръкавели, останали от баща ви. Някой скъп за вас предмет, мило наследство, скъп спомен, който никога няма да бъде открит, защото той ще го е добавил към своята колекция, и ние ще приключим делото ви и ще го изгорим точно както ще горите и вие.

— След вас — рекох. — Роклята ви гори.

Беше качила крак на първото стъпало и роклята ѝ бе оформила кошничка, в която цигарената пепел бе паднала и прогорила дупка в материята. Тя я бръсна с ръка, но белята бе станала. Но пък загубата не беше кой знае каква с оглед на факта, че роклята беше ужасна.

— Пак ще си поговорим — казах. — Всичко хубаво.

Тя прошепна някакво проклятие, но аз вече се спусках по стълбите. Предишната вечер бях извадил пистолета от заключената кутия под резервната гума в колата и сега бях въоръжен. Преди да напусна сградата, свалих сакото си и го преметнах през дясната си ръка, в която стисках пистолета. Върнах се при колата, като по средата на улицата бавно се обърнах, за да се уверя, че зад гърба ми няма никого. Чак когато напуснах Лин, започнах да се чувствам малко по-сигурен, но това беше временна и крехка сигурност. Срещата ми със стария адвокат ме бе изнервила, но жлъчта, с която секретарката му ме бе изпратила, ми достави потвърждението, което търсех.

Колекционерът държеше същия списък като Епстайн.

С моето име вътре.

Грейди Ветърс лежеше в безсъзнание на пода в къщата на Теди Гатъл. Момчето му бе инжектирало втора, по-силна доза успокоително след края на разпита и той щеше да остане така дълги часове. Дарина бе дръпнала завесите и бе спуснала щорите и двамата с момчето се бяха нахранили със съдържанието на хладилника. После момчето заспа, свито на кушетката, с мъничкото си юмруче, стиснато пред гърдите. Човек би го взел за невинно същество.

Дарина обаче не заспа веднага. Лицето я болеше и тя взимаше адвил през равни интервали и гледаше телевизия с намален звук. Настъпи денят, но тя не се страхуваше, че могат да ги открият. И Ветърс, и неговият приятел бяха казали, че рядко идват гости през деня, а неотдавнашният скандал между брата и сестрата Ветърс правеше малка вероятността тя да го потърси, преди да е получила извинение от него.

Дарина вече знаеше за самолета в гората или поне онова, което Харлан Ветърс бе счел за нужно да сподели със сина си, но бе сигурна, че на дъщерята бе казал повече. От разказа на Ветърс бе станало ясно, че баща му го е смятал за несериозен човек. Старецът бе вярвал повече на дъщерята, Мариел. Тя го бе гледала по време на болестта му и кой знае какво са си говорили през тези последни седмици или месеци? Дарина се изкушаваше да се захване незабавно с Мариел Ветърс, но и тя, и момчето се нуждаеха от почивка. Болката от изгарянията притъпяваше разсъдъка ѝ, пък и по тъмно щяха да се движат много спокойно. Обезобразеното ѝ лице щеше да привлича погледите през деня, а и някой можеше да си я спомни от времето, когато бе все още красива.

Като внимаваше да не разбуди момчето, тя влезе в банята и се погледна в огледалото. Раните лъцяха под слоя мехлем, а окоето ѝ приличаше на капка мляко в локва кръв. Тя държеше на красотата си, защото ѝ напомняше истинската ѝ същност, но вече никога нямаше да бъде красива, не и в това тяло. Беше белязана завинаги, дори да се съгласеше да ѝ присадят кожа. Може би щеше да съблече настоящата

си кожа, както бе направило момчето, и да чака с години като ларва в друго тяло, преди отново да се покаже.

Но това беше в бъдещето. Сега бе важен самолетът. Трябваше да открие онзи списък.

Грейди Ветърс се размърда и изпъшка до студената камина. Не се наложи да го мъчат много. Натриевият тиопентал бе отслабил волята му, но той бе направил инстинктивен опит да защити сестра си. Момчето смаза върховете на два от пръстите му с клещи и той им разказа всичко.

Това, което не можеше да им каже обаче, бе дали сестра му е разговаряла с някого за самолета. Грейди Ветърс бе имал глупостта да сподели историята с Теди Гатъл, а Гатъл, мислейки, че прави на приятеля си услуга, се бе обадил на Дарина. Очевидно самият Ветърс не бе искал да се свърже с нея. Беше проявил достатъчно разум да се досети, че това може да привлече нежелано внимание към него и сестра му. Теди Гатъл обаче не бе проявил толкова разум и затова бе мъртъв. Според признанията на брата и неговия покоен приятел Мариел Ветърс бе по-умна и от двамата, но Грейди Ветърс бе признал пред Дарина, че сестра му подхвърлила неотдавна, че може да се допита до професионалист относно положението им. Братът бе проявил неохота и сестрата повече не бе повдигнала въпроса, но тя бе упорита и Грейди Ветърс знаеше, че е способна да свърши нещо зад гърба му, ако смята, че е права. Ако бе потърсила съвет, това правеше намирането на самолета още по-неотложно.

Оставаше и проблемът с пътника. Ако онова, което Харлан Ветърс бе разказал на децата си, бе истина, то пътникът бе оцелял в катастрофата, иначе щяха да открият тялото му заключено с белезници за седалката. Дарина се питаше дали той не бе предизвикал катастрофата, след като се бе освободил от белезниците по време на полета. Той определено бе способен на това и достатъчно здрав, за да оцелее и от по-тежки злополуки. Вярваше, че той още е жив. Щеше да знае, ако не бе така, щеше да е усетила болката при откъсването му от този свят, без да е влязъл в контакт с нея. Не можеше да си обясни причината. Тази загадка също можеше да бъде разрешена, когато намереха самолета.

Тази вечер щяха да говорят с Мариел Ветърс и да узнаят какво крие. Щяха да вземат и брата, защото Дарина се бе научила, че

заплахата да нараниш друго често е по-ефикасна от заплахата върху самия човек, особено ако между въпросните двама има любов или кръвна връзка. Грейди Ветърс си бе признал, че обича сестра си. Дори бе започнал да рисува картина за нея, която никой от двамата нямаше да види завършена.

Тя се върна в хола, поглеждайки пътъом към трупа на Теди Гатъл. Беше започнал да се вмирисва. Тя го завлече в спалнята му и затвори вратата. Нямаше смисъл да прави обстановката още по-неприятна, докато си почиват.

Тя глътна още два адвила, после взе мобилния си телефон и избра един номер. Включи се гласова поща и тя остави кратко съобщение, съдържащо тяхното местонахождение и напредъка им по задачата. След малко направи ново обаждане. Тя не познаваше тези гори и щеше да се нуждае от помощ да открие самолета. Мъжът отсреща не се зарадва да я чуе, но това винаги е така, когато си искаш от някого дължимото. Когато приключи, тя запали цигара и остави вниманието си да се носи в потока от картини на телевизионния екран. Тя изчака момчето да се събуди и тогава задряма, а сънищата ѝ бяха изпълнени с видения за изгубена красота и ангели, падащи от небесата.

Беки Фипс седеше на пода в тайното си убежище в Ню Джърси. Това беше малка, оскъдно обзаведена вила, макар и със собствен стационарен телефон. Тя чу съобщението, което Дарина Флорес диктуваше, и разбра, че Дарина все още не е предупредена за последната заплаха. Тя все още не знаеше, че Колекционера е тръгнал да ги преследва.

За беда Беки нямаше какво да направи. Челюстта ѝ бе счупена, а по гърба и краката ѝ имаше порезни рани. Но се бе съпротивлявала със зъби и нокти и скалпът на Колекционера все още кървеше обилно. Тя обаче умираше, а той не. И още по-лошо: бе му разказала повечето от онова, което знаеше. Но не всичко. Единствената ѝ утеха бе, че точно както той ги бе нападнал, те щяха да нападнат него. Тази мисъл щеше да предизвика на лицето ѝ усмивка, ако устата ѝ можеше да се движи.

— Дарина Флорес — каза Колекционера. — Хубаво е човек да свърже името с глас, а по-нататък ще добавя и лицето. Предполагам, че

тя е убила Барбара Кели? Не е нужно да говориш. Само кимни с глава. Даже едно трепване на клепачите е достатъчно.

Беки бавно примигна.

— С нея е имало и дете, нали?

Беки не примигна. Колекционера коленичи до Беки и вдигна ножа към нея. Беки или не знаеше за детето, или дори ножът не можеше да я накара да признае за съществуването му. Няма значение: той щеше сам да узнае истината по-късно.

— У нея ли е копието от списъка на Кели?

Мигване. Беки с готовност призна този факт. Тя искаше да насочи Колекционера към Дарина, защото Дарина щеше да го убие.

— Значи списъкът в самолета е по-стар? И въпреки това е опасен за вас, ако попадне в нежелани ръце?

Мигване.

— В моите ръце например.

Мигване.

Беки долови движение в прозореца зад гърба му, бледи лица, опрени о стъклото. Силен порив на вятъра отвори вратата и фигурите се появиха на прага. После безплътните призрачни фигури изпълниха къщата като дим.

Кухите хора. Беше ги смятала за мит, въпреки че знаеше за съществуването и на по-странни неща. Но живите трудно можеха да се уверят в неща, които само умиращите виждат.

— Само едно нещо ми е странно, Беки — каза Колекционера. — Кой е пътникът, за когото говори Дарина Флорес? Кой е бил на самолета? Някой от вашите? Някой от Спонсорите? Да изброявам ли имена?

Беки успя леко да поклати глава. За това, както и за детето, нямаше да каже.

— Няма значение — каза Колекционера. — Сигурен съм, че всичко ще се изясни.

По лицето му пробяга тъга и бездушните Кухи хора се стълпиха около нея в очакване да се присъедини към редиците им. Очите на Беки се изпълниха със сълзи. Тя се опита да проговори, а езикът ѝ потрепна в разбитата ѝ уста като крилца на уловена пеперуда.

— Тихо, Беки, тихо — каза Колекционера. — Вече няма какво да се каже.

С върха на ножа си той вдигна обикновената златна верижка от шията ѝ. Беше ѝ подарък от майка ѝ, любимото ѝ украшение. Тя гледаше как изчезва в джоба на палтото му.

— За колекцията ми — каза той. — За спомен от теб.

Ножът се приближи към нея.

— Ти се провали — каза Колекционерът. — Заради греховете ти те осъждам да бъдеш лишена от живота и душата си. Прощавай, Беки.

И той бавно, почти нежно, преряза гърлото ѝ.

Рей Рей закусваше в „Марси“ на „Оук Стрийт“ в Портланд. Освен това четеше броя на „Портланд Прес Хералд“, който някой любезно бе оставил на съседната маса, но след като бе извадил спортната страница, което силно подразни Рей Рей. Това означаваше, че ще трябва да се задоволи само с главните страници и местните новини, а като цяло на Рей Рей изобщо не му дремеше какво се случва в Портланд. Това, че бе местен, не означаваше, че трябва да се интересува от съдбините на най-големия град в щата Мейн. Рей беше от Окръга, а хората от Окръга се отнасяха към Портланд с подозрение.

Все пак Рей обичаше закусвалнята на Марси. Допадаше му кухнята, както и фактът, че заведението бе уютно, без да е кичозно, и пускаха местното радио за класически рок. Допадаше му и това, че отваряше рано и затваряше рано, и приемаше само пари в брой. Това го устройваше, защото кредитната му история бе толкова лоша, че понякога се чудеше дали не е лично отговорен за икономическата криза. Рей Рей дължеше повече пари от Гърция и всичките финансови активи, с които разполагаше, обикновено се намираха в джоба му. Можеше да се каже, че свързва двата края, но нищо повече.

Това беше първата му седмица в Мейн след присъдата, получена в Ню Йорк: осем месеца в затвора на остров Райкърс за нападение на корейски ресторантьор, който бе убеден, че Рей е трябвало да се оплаче за качеството на храната в чинията му, преди да я погълне, а не след това, и оспорваше правото на Рей да откаже да плати. Започнаха да крещат, после се посдърпаха, а корейчето, кой знае как, изгуби равновесие и си нацепи главата в ръба на масата, след което наизскачаха маса други корейци, след което довтасаха ченгетата, след което го изправиха пред съда. Присъдата не смути Рей кой знае колко — и без това нямаше пукнат цент и бе изправен пред перспективата да живее на улицата, но храната в онзи корейски ресторант бе наистина ужасна и той я бе изял само защото наистина умираше от глад.

И ето го отново в Мейн, в самия край на ловния сезон, а още не си е намерил никаква сваятна работа като водач. Беше принуден да

остане в Портланд, където бившето му гадже държеше квартира в центъра и все още бе благосклонна към Рей Рей. Тя обаче бе дала да се разбере, че това е всичко и гостоприемството ѝ не включва леглото ѝ и изтича в края на ноември. Работеше като медицинска сестра в университетската болница, така че не се задържаше много вкъщи, което го устройваше идеално. Имаше си причина тя да му е бивше гадже и той си я припомни, преди да е прекарал и два дни в компанията ѝ.

Причината беше, че не можеше да я понася.

Неуспехът му да си намери работа като водач го човъркаше. Вече нямаше лиценз за водач, но познаваше тези гори по-добре от всеки друг и все още го уважаваха в някои от хижите и ловните магазини. Беше работил в горската полиция, преди сприхавият му характер и пиенето да станат причина за уволнението му, както става винаги. Рей си беше научил урока — вече не пиеше толкова, но нямаше как да се отърве така бързо от репутацията си в щат като Мейн, където всички се познават, а лошата репутация се разпространява по-бързо от вирус. Нямаше значение, че Рей вече бе друг човек, с изключение на навика му да отвърща с юмруци на обидите; нито че вече пиеше бира вместо уиски. Кафето бе заменило уискито като негов порок, така че рядко можеше да го види човек без картонена чаша в ръка, която допълваше постоянно в „Старбъкс“. На ъгъла на „Оук“ и „Конгрес“ имаше един „Старбъкс“ и Рей възнамеряваше след закуска да се отбие там и да напълни чашата си. Щеше да седне, докато никой не гледа, да поостане за малко, след което да отиде на щанда и да поиска второ кафе, а не първо. Никой не правеше проблем за това. Каквото и да си говорим, персоналът в „Старбъкс“ е възпитан. Все пак Рей не харесваше мижавите сандвичи, които предлагаха за закуска. За същите пари можеше да се наяде като хората при Марси, ето защо седеше сега тук и прехвърляше безплатния брой на „Портланд Прес Хералд“, докато дъвчеше препечената филийка, натопена в яйце, и се чудеше какво трябва да направи човек в този живот, за да се измъкне от калта.

Вече се готвеше да бутне вестника настрана, когато статия в долната половина на заглавната страница привлече погледа му. Беше оставил заглавната страница за накрая заради тъпия начин, по който предишният читател бе сгънал вестника и защото така или иначе смяташе, че всички новини са вече стари и няма защо да се тревожи в

какъв ред преглежда страниците, освен в случаите, когато трябва да прочетеш втората част от някоя статия преди първата, което може да те обърка, ако си тъп. Рей Рей притежаваше редица отрицателни качества: недисциплинираност, склонност към пристрастяване, липса на желание да се учи, но тъпотата не бе сред тях. Той се забъркваше в неприятности тъкмо защото имаше мозък, а не защото му липсваше такъв. Светът му беше крив, защото не бе намерил мястото си в него, затова използваше всяка възможност да му го върне, а последващите шамари приемаше невъзмутимо.

Той подпря вестника на бутилката кетчуп, след което прочете и препрочете статията, при което усмивката му ставаше все по-широка. Това бе първата добра новина, която получаваше от много време насам, и почувства, че тя може да бележи положителен обрат в житейския му път.

Молбата за промяна на мярката за неотклонение на някой си Пери Рийд, обвинен в притежание на твърди наркотици с цел разпространение, в притежание на порнографски материали с деца, както и във връзка с евентуално участие в най-малко две убийства в град Ню Йорк, била отхвърлена от окръжния съд до започване на делото срещу него. Съвсем по същество пък, някой бил подпалил скапаната автокъща на Пери, както и един от стриптийз баровете му. На това му се вика повод за празнуване.

Рей Рей вдигна чашата кафе за наздравица.

Понякога животът вземе, че изпердаши някой от лошите.

Та ето как Рей Рей се бе запознал с Пери Рийд...

Колата беше пълен кенеф. Рей го знаеше, Пери Рийд го знаеше, дори шибаните катерички, които събираха шишарки в парка отзад го знаеха. Това „Мицубиши Талант“ 2002 изглеждаше като използвано от иракските бунтовници, двигателят беше пълен с прах, а купето смърдеше на кучешка храна, но търговците на автомобили не се прескачаха да предлагат различни варианти на хора като Рей Рей. Бяха му казали, че ако Пери Рийд няма какво да му предложи, то по-добре да си купи билети за автобуса до края на живота си, така че той накара приятеля му Ерик да го закара до автокъщата на Пери Рийд и да се опита да уреди нещо. Ерик го остави на входа и продължи към

Монреал, където щеше да уреди сделка с първокачествена марихуана, която Рей после щеше да му помогне да разширка. Проблемът беше, че ако Рей не успееше да вземе кола от Пери Рийд, щеше да се прибира пеш. Освен това щеше да изпусне далаверата с Ерик, тъй като необходимо условие за разпространението на наркотици е възможността да пренесеш въпросната стока от точка А до точка Б, а Рей не се виждаше яхнал колело с три кила канабис в кошничката на багажника. Следователно осигуряването на автомобил беше от първостепенно значение, ако не искаше обозримото му бъдеще да бъде белязано от нищета.

Пери Рийд излезе лично да говорят, което можеше да е комплимент, ако Рийд не беше такова лайно: кафяви очи, кафява коса, жълта риза, кафяв костюм, кафяви обувки, кафява пура и кафяв език, с който ти лиже задника, стига да виждаше изгледи за сделка. Рей се здрависа с него и едва се сдържа да не избърше ръката си в джинсите. Той знаеше славата, която се носеше на Пери Рийд — чукаше всичко, което мърда, а обвинението за секс с малолетна му се бе разминало само заради изтекла давност на престъплението; оттам беше и прякорът му Пери Перверзника. Но дори и перверзникът може да е полезен, а в трудни времена човек се научава да не се гнуси толкова от отрепки като Пери Рийд.

Оказа се, че за Пери Рийд всеки клиент е добър, стига да има портфейл и да диша, макар за момент да изглеждаше, че Рей Рей може да е първият, с когото не му се занимава. Рей беше събрал общо 1 200 долара за първа вноска, но Рийд искаше 3 000 долара и още 399 месечно за следващите четири години. Рей сметна, че лихвата отива накъм 20 %, което си беше жив обир, но колата му трябваше на всяка цена.

И така, Рей извади и последните си пари, скътани за черни дни, и сложи още 300 долара на масата, а Рийд направи месечната вноска 500 за срок от четири години, от което Рей го заболя главата, но сделката бе сключена и Рей подкара колата, която кашляше и прекъсваше, и смърдеше, но някак си вървеше. Рей си правеше сметка, че с парите, които щеше да изкарва от продажба на трева, щеше спокойно да покрива вноските следващите няколко месеца и да реинвестира, каквото му останеше, в далаверата на Ерик. Не възнамеряваше обаче да цака Пери Рийд, защото Рийд може и да приличаше на кучешко

лайно, но се знаеше, че не е от хората, които прощават. Онези, които не си изпълняваха поетите ангажименти пред Пери Рийд, свършваха с потрошени кокали, ако не и по-лошо.

Като бонус Рей му даде куверт за съседния стриптийз бар, който също беше негов, който куверт включваше една безплатна бира. По принцип Рей не си падаше по стриптийз барове. Последния път, когато посети подобно заведение преди десетина години, се оказа рамо до рамо с учителя си по география, което го депресира за цяла седмица. „Клуб 120“ не обещаваха кой знае какво с архитектурата си на немски бункер, но безплатната бира си е безплатна бира и Рей спря колата на паркинга отстрани, показва куверта на отегчената брюнетка на входа и влезе. Опита се да не обръща внимание на вонята на пикня, мухлясали килими и нещо, което заподозря, че е мирис на стара сперма, но не му се удаде. Рей не беше претенциозен човек, но „Клуб 120“ му се стори истинска помийна яма.

Тайната на името на клуба му се разкри с първия поглед към сцената, където 120 беше сборът от възрастта на двете жени, които представяха своя пилонен танц страстоубиец. Половин дузина мъже седяха вътре, избягвайки взаимно погледите си и всичко останало, с оглед на хигиенния стандарт в заведението. Рей седна до бара и си поръча „Сам Адамс“, но барманът заяви, че кувертът става само за „Пабст“ или „Милър Хайлайф“. Рей се съгласи на „Пабст“, макар и неохотно. По принцип не обичаше да пие бира от кен.

— Пери ли ти го даде? — попита барманът, държейки куверта между пръстите си като нещо заразно.

— Аха.

— Кола ли си купил?

— „Мицубиши Галант“.

— Модел 2002 година?

— Аха.

— Господи. — Барманът наля на Пери един бърбън от бутилката на бара и постави до него бирата. — Това е от мен. Да преглътнеш мъката.

Пери я преглътна. Той знаеше, че са го прецакали, но нямаше избор. Загледа се в жените, които се въртяха на пилоните, и се зачуди колко често чистят тръбите. Не би се докоснал до тези пилони без скафандър за химическа защита. Барманът отново го заговори.

— Ако искаш, мога да те уредя да прекараш малко време с някоя от тези дами насаме.

— Мерси — каза Рей. — Имам си баба.

Барманът се опита да изиграе възмущение, но не му се удаде.

— Дано не те чуят, че ще ти сритат задника.

— Та те едвам си вдигат краката — каза Рей. — Ако не са пилоните да се държат за тях, ще паднат.

Този път барманът се нацупи.

— Друго ще пиеш ли?

— Само ако е безплатно — каза Рей.

— Тогава се омитай.

— С удоволствие — каза Рей. — И кажи на сестрите ти да си намерят друга работа.

Оказа се, че мицубишито върви доста добре, по-добре, отколкото Рей бе очаквал. Прибра се без проблеми и прекара почивните дни в работа по него, като го стегна, почисти двигателя и разкара миризмата от тапицерията. Вече беше готов да помага на Ерик да продава трева, когато научи, че Ерик е бил задържан от канадската полиция на пет мили преди границата и засега той и тревата щяха да останат в Канада.

И така, Рей поработи в някакъв бар, шиткаше от време на време крадена стока и някак успя да си плаща вноските на Пери Рийд в продължение на четири месеца, винаги лично и винаги в брой, но после започна да закъснява. Когато му се обади хората на Пери, той се направи на ударен, но когато позвъняванията зачестиха, той прецени, че не е добре да се крие повече, ако искаше да остане в Мейн жив и здрав. Затова се обади в автокъщата и поиска да говори с Рийд, на което шефът веднага се отзова, и двамата обсъдиха въпроса като джентълмени. Рийд заяви, че ще намери начин да намали вноските на Рей, макар и за сметка на допълнително разсрочване от две или три години. Рийд му каза, че ще подготви нови документи, които Рей само трябва да мине да подпише, за да е всичко изрядно. Преценявайки, че няма какво да загуби, Рей отиде до автокъщата, паркира пред главния навес и влезе да удари един подпис на новите документи. Когато седна да изчака Пери Рийд, някакъв тип в гащеризон му каза, че трябва да премести колата, защото очакват нова пратка автомобили, и Рей му хвърли ключовете, без да се замисли.

Повече не видя колата си. Току-що му я бяха взели обратно.

Когато поиска да се види с Пери Рийд, бе уведомен, че мистър Рийд го няма. Когато се развика, четирима монтьори го хванаха и го изхвърлиха навън на тротоара. Грешката на Рей беше в убеждението му, че Пери Рийд се занимава с търговия на автомобили, но това съвсем не беше така. Пери Рийд се занимаваше с предоставяне на финансови услуги и колкото повече неизпълнени договори имаше, толкова по-добре вървеше бизнесът му. Просто продаваше една и съща кола по няколко пъти на хора, които се нуждаят от автомобил и нямат избор, при същите убийствени условия.

Точно тогава Рей Рей взе решение да запали автокъщата на Пери Рийд заедно със стриптийз бара, но се появи предложение за работа в Ню Йорк, което се оказа нищо и половина, след което изяде онази гадна корейска манджа, след което го вкараха в затвора, и докато се върне, за да си отмъсти на Пери Рийд, някой друг бе успял да свърши тази работа вместо него.

Което, от една страна, беше добре, защото спестяваше на Рей труда да замисли и извърши този пожар, а от друга страна, беше зле, защото лишаваше Рей от удоволствието да замисли и извърши този пожар.

Вратата на закусвалнята се отвори и пропусна приятеля на Рей, Джо Дал, който си поръча кафе и седна на масата на Рей. Джо Дал беше едър четирийсетгодишен мъжага, чиято фигура му позволяваше безнаказано да носи бейзболна шапка на „Ню Йорк Янкис“ в щата Мейн. Човек трябва да е доста едър, за да си позволи да носи шапка на „Янкис“ толкова на север, без някой да се опита да я махне от главата му, най-вероятно заедно с главата. Дал твърдеше, че носи шапката в памет на майка си, която била от Статън Айлънд, но Рей знаеше, че това са глупости. Дал носеше шапката, защото беше опак и свадлив и защото живееше за онези моменти, в които някой се опитваше да перне шапката от главата му.

— Прочете ли това? — попита Рей.

— Да, видях го — каза Джо.

— Искам да почерпя човека, който го е направил. Първата сваятна новина от една седмица насам.

— Имам още една — каза Джо, докато сервираха кафето му. — Намерих ти работа.

— Сериозно? Каква?

— Като водач.

— За лов?

Джо се огледа. Изглеждаше неспокоен. Даже уплашен.

— Почти. Ще издирваме нещо в Северната гора.

— Нещо ли? Какво нещо?

— Май някакъв самолет...

Преди да се отправя на север към Мейн, направих малко отклонение, минавайки през Бостън, за да посетя централата на „Прайър Инвестмънтс“ в Бийкън Хил. Офисът се помещаваше в сравнително скромна, но абсурдно скъпа тухлена сграда недалеч от спирката на метрото при „Чарлс Стрийт“. Докато седях в колата, паркирана срещу сградата, не забелязах никакво движение и никой не влезе, нито излезе. Епстайн не бе успял да изрови нищо съществено за компанията, освен един дребен факт: името на „Прайър Инвестмънтс“ фигурираше в документите по учредяването на фондация, наречена „Американска лига за равенство и свобода“, в която единствен бенефициент на всички средства, получавани от фондацията, беше някой си Дейвис Тейт, вече покойник. Беше тънка нишка, но все пак някаква. Моментът обаче не бе подходящ да я дръпна, за да видя какво ще се разплете. Реших да си тръгна и едва докато минавах покрай сградата на „Прайър Инвестмънтс“, забелязах системата за наблюдение, монтирана дискретно в сенките на стената, а будните очи на камерите регистрираха всяка подробност от улицата и тротоара.

Срещата ми с Елдрич не бе особено приятна, но това е типично за срещите с адвокати. Не изгарях от желание да подновя познанството си с мъжа, наричан понякога Кушиел, а по-известен като Колекционер. Не исках обаче и да го оставя да се вихри, задоволявайки влечението си към божествена справедливост или поточно, своето разбиране за такава, чрез безразборно умъртвяване на хората от списъка, особено при положение че и аз фигурирах вътре. Нямах чак толкова доверие на Колекционера, та да си въобразявам, че ако прецени поведението ми за вредно, да не ме добави към личната си партида от прокълнати. В миналото се бяхме оказали в крехко съглашение, но не хранех илюзии: знаех, че и той като Епстайн се съмнява в природата ми, а Колекционер бе склонен да действа превантивно в такива случаи. Той действаше като хирург, изрязващ инфектираният тъкан.

Но все още нямах основания да смятам, че Колекционера знае за самолета във Великата северна гора, и беше важно да го откроя, преди информацията да е стигнала до него. По-добре списъкът, видян от Харлан Ветърс, да попадне у Епстайн, отколкото в ръцете на Колекционера, защото Епстайн беше в основата си добър човек. Аз обаче хранех съмнения дори за Епстайн: не знаех достатъчно за неговите сътрудници, освен това, че младите обичаха да размахват пистолети, и не бях във възторг от самообладанието им. Епстайн очевидно успяваше да ги държи на къс повод, но пък пазеше много тайни.

Колкото и банално да звучи, за да победиш враговете си, трябва да знаеш кои са. Разполагайки с имената им, Епстайн можеше да започне да ги наблюдава и да осуетява действията им, когато това се наложеше. Освен това щеше да научи дали сред доверениците му имаше предатели, макар списъкът да беше непълен поради факта че се отнасяше за периода отпреди самолетната катастрофа. Кой знае колко още имена са били добавени впоследствие? Така или иначе сдобиването с този списък беше добро начало. Но нямаше ли в някои случаи Епстайн и хората му да решат да действат като Колекционера, отстранявайки онези хора от списъка, които изглеждаха най-опасни?

Такива неща си мислех, докато шофирах в посока Скарбъро, а по радио „Сириус“ звучеше алтернативна музика: „Camper Van Beethoven“, две парчета на „Minutemen“, които траяха общо триста секунди заедно с интрото на диджея, и дори малко „Dream Syndicate“, но когато някакъв отворко поиска да пуснат Диаманда Галас, а диджеят в пристъп на безразсъдство се съгласи, не издържах.

Когато навърших двайсет години и започнах да се запознавам с момичета, които след това те канят на кафе у дома си с обещанието за нещо повече от кафе на някоя от следващите срещи, ако не се окажеш идиот, разбрах, че един от сигурните начини да научиш нещо за дадена жена, или мъж, е да прегледаш музиката, която слуша. Ако тя няма музика, спокойно можеш да я зарежеш веднага, защото жена, която не слуша музика, няма душа; ако е фрашкана с английски алтернативни банди като „The Smiths“ или „The Cure“, значи много се старее да бъде нещастна, но вероятно на някакъв етап ще ѝ мине; ако е почитателка на дългокосия метъл като „Kiss“, „Poison“ и „Motley Crue“, си изправен пред дилемата да останеш с нея, защото може да ти пусне, или да

изчезнеш, преди да те накара да слушаш музиката ѝ; но ако има Диаманда Галас, плус може би „Nico“, Лидия Лънч и Уте Лемпер за по-лирични моменти, значи време е да се извиниш и да си тръгнеш, преди тя да е сложила приспивателно в кафето ти и да си се събудил окован в мазето с въпросното момиче, застанало над теб с кухненски нож в едната ръка и грозна кукла в другата, крещейки името на някакъв тип, когото изобщо не познаваш, но очевидно наподобяваш в някакво отношение.

Така че се отказах от алтернативната станция, включих CD плейъра и пуснах единствения албум на „Winter Hours“, който бе доста по-мелодичен и по-малко плашещ и ме настрои по-дружелюбно, докато шофирах към дома.

Докато паркирах пред къщи, видях, че съм пропуснал обаждане на Епстайн. Обадих му се от телефона в кабинета ми. Смъртта на Дейвис Тейт продължаваше да занимава мислите на Епстайн.

— Мислите ли, че това е работа на този човек, Колекционера? — попита той.

— Когато чух, че е бил застрелян, помислих, че може да са били твоите хора. Колекционера обикновено предпочита да използва нож.

— Какво ви разубеди?

— Изглежда, по тялото на Тейт е имало следи от рязане. Изгубил е част от ухото си. Убиецът е прибрал часовника, а е оставил портфейла му недокоснат. Колекционера обича да взема сувенири от жертвите си. В този смисъл той е класически сериен убиец. Това, което го отличава, е съзнанието му за собствена праведност.

— Говорихте ли със стария адвокат?

— Да. Останах с впечатлението, че Барбара Кели му е изпратила същия списък като на вас.

— С вашето име вътре?

— Така изглежда. Секретарката му бе съвсем сигурна, че скоро ще си получа дължимото.

— Това тревожи ли ви?

— Донякъде. Не искам да ми отворят дупка в гърлото. Но мисля, че Колекционера има същите съмнения за мен, каквито имахте вие. Няма да предприеме нещо, докато не е сигурен.

— А през това време ще продължи да работи по имената от списъка. И ще предизвика техните защитници да го нападнат.

— Струва ми се, че точно това цели.

Гласът на Епстайн замлъкна. Бе закрил слушалката, за да говори с някого друго. Когато отново се обади, звучеше въодушевено.

— Имам теория за този самолет — каза той. — Датата на вестника в кабината е близка с датата на изчезването на един канадски бизнесмен на име Артър Уилдън.

Името ми се стори познато, но не можах да го свържа с конкретно лице и изчаках разясненията на Епстайн.

— Близначките Уилдън, Наташа и Елизабет, осемгодишни, отвлечени през 1999 година — припомни ми той. — Беше поискан откуп, който беше платен тайно: парите бяха оставени на пуст път, а шофьорът бе инструктиран да не спира, в противен случай близначките щели да бъдат убити. Местоположението на близначките бе съобщено с бележка край река Квебек, до един камък, боядисан в черно и бяло. В бележката пишело, че момичетата се намират в някакво бунгалo в Сен Софи, но когато спасителният отряд пристигнал, бунгалото се оказало празно. Пет минути по-късно Артър Уилдън получил телефонно обаждане. Мъжът отсреща му дал еднословна инструкция: копайте. И те копали. Бунгалото било с пръстен под. Момичетата били с вързани крайници и уста, погребани заедно живи, на един метър дълбочина. Съдебният лекар установи, че момичетата били мъртви от дни и вероятно били убити часове след отвлечането.

Дръпнах слушалката от ухото си, сякаш близостта ѝ ми причиняваше болка. Спомних си как веднъж спуснах капака на едно мазе над едно момиче, за да не достигнат виковете ѝ до мъжа, който я бе затворил там, и чух ужаса в гласа ѝ, когато ме молеше да не я оставям сама в тъмното. Тя обаче имаше късмета да я намерят. Повечето или не ги намират живи, или изобщо не ги намират.

Но извършителят в този конкретен случай бе сериен насилник и убиец на млади жени, който поначало няма намерение да освобождава жертвите си. Похитителите са различни. Луис веднъж ме запозна с мъж на име Стивън Толс, който бе професионалист в преговарянето за освобождаване на заложници, нает от престижна охранителна фирма. Толс беше експерт по отвлеченията, когото викаха в случаи, за които дори ФБР и полицията не знаеха. Основната му цел бе връщането на жертвата невредима и той бе много добър в занаята си. Залавянето на

извършителите не беше негово задължение, макар често в процеса на преговорите той да извличаше ключова информация за самоличността им: миризми или звуци, които могат да дадат не по-малко информация за съответната къща или място, колкото и една моментна снимка, а понякога и повече. От Толс научих, че случаите на убийство при отвличане са сравнително редки. Отвличането е престъпление от алчност: извършителите искат единствено да си получат откупа и да изчезнат. Убийството увеличава рисковете и прави неизбежна намесата на органите на реда. Има си причина повечето случаи на отвличане така и да не стигат до новините: тъй като условията се договарят и откупите се плащат, без никой извън семейството и наетите професионални посредници да научи за инцидента, включително полиция и ФБР.

Но ако разказът на Епстайн бе истина, то похитителите на дъщерите на Артър Уилдън — поне двама, понеже сам човек трудно би се справил с две млади момичета — съвсем съзнателно бяха изнудвали за пари, при положение че не е имало надежда жертвите да бъдат върнати живи. Всъщност се оказваше, че те никога не са имали намерение да освободят пленничките живи, тъй като са ги убили съвсем скоро след като са ги отвлекли. Разбира се, съществуваше възможността нещо да се е объркало: едната или и двете да са видели лицата на извършителите или нещо, по което да идентифицират похитителите, в който случай жертвите може да са решили, че нямат друг избор, освен да убият похитителите, за да предпазят себе си.

Но защо да ги заравят живи? Това е ужасна смърт за две деца, колкото и жестоки да са похитителите. Тук имаше нещо садистично, а значи откупът е бил второстепенна идея и аз се запитах дали Артър Уилдън или негов близък не е бил наказан за някакво провинение посредством ужасяващата смърт на двете момичета.

— Мистър Паркър? — каза Епстайн. — Там ли сте?

— Да. Извинете, замислих се.

— Нещо, което да споделите?

— Чудех се какъв ли е бил мотивът за отвличането.

— Пари. Нали за това се отвличат хора?

— Но защо са убили момичетата?

— За да не оставят свидетели може би?

— Или за да изтезават Уилдън и семейството му.

Епстайн въздъхна дълбоко и каза:

— Аз го познавах.

— Кого, Уилдън?

— Да. Не отблизо, но имахме общи интереси.

— Нещо, което да споделите?

— Уилдън вярваше в паднали ангели, също като мен и като вас.

Не бях напълно убеден в това, макар да го бях потвърдил пред Мариел Ветърс. Повечето от хората, които говореха за ангели, изглежда, си представяха нещо средно между феята Зън-зън и регулировчик на училищно кръстовище, така че не исках да назовавам по този начин съществата, земни или не, които бях виждал. Все пак никое от тях не бе пуснало крила.

Поне все още не.

— Но той вярваше, че тези ангели могат да погубват другите — продължи Епстайн, — придобивайки влияние чрез заплахи, обещания и изнудване.

— С каква цел?

— Тук се разминавахме. Той вярваше в Края, в последните дни, в някаква смес от миленаризъм и апокалиптизъм, нито едно от които не ми допада, лично или професионално.

— А вие в какво вярвате, рави? — попитах. — Няма ли най-после да ми кажете?

— Честно ли? — Той се изкиска сухо. — Вярвам, че там някъде, на земята или под нея, едно същество чака. То чака там от много дълго време, по своя воля може би, а по-вероятно по чужда; в капан, може би дори в дрямка, но и в очакване. Най-лошите от тези другите, от съществата, създадени по негово подобие, го търсят. Винаги са го търсили, и докато търсят, се подготвят за идването му. Ето в това вярвам, мистър Паркър, и признавам, че звучи налудничаво. Доволен ли сте?

Не отговорих. Вместо това попитах:

— Близко ли са до намирането му?

— По-близко откогато и да било. Така многобройни са напоследък, толкова ожесточено преследват и убиват, те са като мравки, активирани от феромоните на царицата. Вие също участвате, мистър Паркър, и знаете, че е истина. Чувствате, че е истина.

Погледнах навън през прозореца към фигурите на дърветата и сребристите проливи в блатата, и към собственото си бледо отражение върху тях.

— Уилдън притежаваше ли самолет?

— Не, но един човек на име Дъглас Ампел притежаваше. Ампел изчезна горе-долу по същото време като Уилдън. Ампел и Уилдън се познаваха и Уилдън използваше авиационните услуги на Ампел понякога.

— Ампел има ли записан полет през юли 2001?

— Не.

— Ако това е бил самолетът на Ампел, а Уилдън е бил на борда му, закъде е пътувал?

— Мисля, че се е бил отправил към мен. През последните месеци преди изчезването му редовно контактувахме. Той проверяваше стотици слухове и бе стигнал до заключението, че съществува някакъв списък на корумпираните. Каза, че бил съвсем близо до това да открие този списък и може би е успял. Мисля, че е носел въпросния списък, когато самолетът паднал.

— Не само списъка. Ами пътникът? Кой е бил прикован за седалката в самолета?

— Уилдън бе обсебен от стремежа си да намери убиеца на дъщерите си — каза Епстайн. — Това съсипа семейството му и бизнеса му и той бе убеден, че е по следите им. Възможно е на самолета да е бил и човекът, убил дъщерите на Уилдън; човек или нещо по-лошо. Трябва да издирите този самолет, мистър Паркър. На всяка цена!

Дарина Флорес научи за смъртта на Беки Фипс и Дейвис Тейт малко преди двамата с момчето да притиснат Мариел Ветърс. Дарина се озадачи още когато Фипс не се обади веднага след нейното повикване; от толкова време търсеха конкретна следа към местоположението на самолета, а ето че сега часовете минаваха, без никой да реагира. Дарина винаги се стараше да не разпространява информация повече от необходимото, но работата трябваше да се подготви.

Докато обсъждаха какви по-нататъшни действия да предприемат, тя получи потвърждение от Джо Дал, че е готов и само чака да му дадат знак. Дал беше неин от много време: тя и сподвижниците ѝ се бяха погрижили болният комарджия да затъва все по-дълбоко в дългове, докато цялото му имущество стана практически тяхно.

Тогава му позволиха да задържи всичко: колата, къщата, остатък от бизнеса му, всичко. Запазиха единствено документите, доказващи какво им дължи, и зачакаха. Не се наложи да чакат дълго. Дал беше болен комарджия и не можеше да се владее. Вечерта, когато се опита да заложил колата си срещу сума, с която да играе на хиподрума в Скарбъро, Дарина го посети и Джо Дал бе излекуван от своята комарджийска страст завинаги. Оттогава Дарина го държеше в джоба си и щеше да прибегне до него веднага щом получеха надеждна информация за местоположението на самолета. За разлика от другите, тя не би тръгнала да скита из горите след слух, който се разсейваше като сутрешна мъгла по изгрев-слънце. За нея подобни авантюри бяха проява на лекомислие: те можеха да привлекат чуждо внимание към предмета на издирването и затова бе по-добре да се таи, докато не се появи някаква надеждна информация. Наистина самолетът и неговите тайни представляваха часовников механизъм, който щеше да се задейства в момента, в който бъдеше открит, но докато още тънеше в неизвестност, опасността му бе потенциална, а не непосредствена, а дори самият списък нямаше значение, докато не се озовеше в

подходящи ръце. Повече я измъчваше загадката около участието на пътника. Той бе от нейната порода и бе изчезнал.

С уста, запушена с шал, и крайници, вързани с пластмасови стяжки, Грейди Ветърс се събуди във вечерния сумрак. Беше замаян, но главата му се проясни, когато видя момчето да го наблюдава от кушетката, а жената да чисти пистолета си на кухненската маса, и подуши Теди Гатъл дори през затворената врата на спалнята. Дарина видя как Ветърс се опитва да прецени шансовете си. Тя предпочиташе да го задържи жив по-дълго, но ако започнеше да създава проблеми, щяха да минат и без него.

Дарина вкара пълнителя в малкия „Колт“ и пристъпи към Грейди. Той се сви още по-назад в ъгъла и каза нещо неразбираемо през натъпкания в устата му шал. Дарина не държеше да узнае какво казва и затова остави шала на мястото му.

— Ще отидем на гости на Мариел — каза тя. — Ако изпълняваш всичко, което ти казваме, ще останеш жив. Ако не — и ти, и сестра ти ще умрете. Ясно ли е?

Грейди не отговори веднага. Не беше глупав — личеше си, че не ѝ вярва. Все едно. Това беше само една игра, в която той щеше да играе своята роля, докато не се появеше по-добра алтернатива. Най-лесният начин да го запазят жив и да го държат послушен беше, като го накарат да иска да остане жив и да изпълнява нарежданията им, докато стигнат до дома на Мариел. Ако умреше, преди да стигнат там, нямаше да е полезен по никакъв начин на сестра си. Докато беше жив, надеждата му също щеше да е жива. Но истината бе, че надежда нямаше. Цялото съществуване на Дарина бе основано на това убеждение.

Грейди си пое дълбоко дъх през шала и носът му се сбръчка от миризмата на Теди Гатъл.

— Ако това ще те успокои, той всъщност не те предаде — каза Дарина. — Мислеше, че така ти помага. Щом ти не искаш да използваш знанията си за самолета, за да изкараш някой долар, той ще го направи вместо теб. Според мен той те обичаше. — Тя се усмихна. — Трябва да е било така, след като умря за теб.

Грейди се опита да я убие с поглед. Мускулите на ръцете му се напрегнаха в опит да разхлаби пластмасовите стяжки. Коленете му бяха свити до гърдите и тя видя как той се готви да скочи върху нея. Може би го подценяваше. Тя насочи пистолета в лицето му и каза:

— Да не си посмял.

Тялото му се отпусна. Дарина продължи да го държи на мушка, докато момчето дойде със спринцовката.

— Този път по-малко — предупреди го тя. — Само колкото да омекне.

Тя изчака очите на Грейди да се притворят сънено и направи още две телефонни обаждания. Първото беше в дома на Мариел Ветърс, за да се увери, че си е вкъщи. Когато женски глас отговори на повикването, Дарина затвори.

Второто обаждане тя направи с известна неохота: не само защото предпочиташе Беки Фипс за свързка, но и защото Спонсорите не обичаха да ги замесват в такива неща. Много държаха да не се замесват в кървави дела. Ето защо използваха посреднически фирми, офшорни сметки и подставени лица.

Но Фипс винаги отговаряше в рамките на един час — винаги, нощем и денем, — така че Дарина набра номера на човека, когото тя наричаше Главния спонсор. Дарина не се страхуваше от него; тя не се страхуваше почти от нищо, свързано с мъжете и жените, макар склонността им към саморазрушение да я стряскаше, но към този тъкмо Спонсор тя винаги се отнасяше с предпазливост. Той до такава степен приличаше на нея и нейния род, че понякога тя се питаше дали той изобщо е човек, но все пак не намираше признаци на другост. Все пак у него имаше нещо различно, но тя така и не успя да проникне зад маската му и да разбере какво се крие там.

Той вдигна телефона на второто позвъняване. Този номер бе известен на малцина и се използваше само в краен случай.

— Здравей, Дарина — каза той. — Отдавна не сме се чували, но знам защо се обаждаш.

И Дарина научи как Беки и Дейвис бяха намерили смъртта си. Беки бе успяла да разпрати предупреждение, преди да умре, но бе използвала домашния номер на Дарина, предполагайки, че тя още се възстановява: простима грешка от страна на Беки, при положение че е действала, докато се е опитвала да спаси живота си.

Колекционерът никога не бе се конфронтирал с тях по този начин. Знаеха, разбира се, за неговите подозрения, но Спонсорите се прикриваха добре, а Дарина и нейните хора се спотайваха в сенките. Дарина разбра, че Барбара Кели я е излъгала, преди да умре. Бе си

признала, че се е обърнала към адвокат Елдрич и към стария евреин, но бе успяла да заблуди Дарина, че само им е обещала материал, без да им предоставя такъв. Дори когато Дарина извади лявото ѝ око за наказание и заплаши, че ще среже и дясното и ще я ослепи завинаги, Кели продължи да отрича да е предприела нещо повече в своето разкаяние.

Но Колекционер не можеше да избере Дейвис Тейт за своя жертва, ако не разполагаше със списъка. От друга страна, Кели не би предоставила пълния списък на своите врагове. Това бе единственият ѝ коз. Тя би възбудила желанието им с част от списъка, не повече от страница две; една на стария евреин Епстайн вероятно и една на Колекционера и неговия секундант.

Точно както Колекционер никога не им бе обявил открито война, възпиран от своята предпазливост и тяхната хитрост, така и те се бяха държали по-далече от него. Неговото беше малък кръстоносен поход срещу развратените и прокълнатите, макар през последните години сред жертвите му да имаше и доста важни личности. Бяха обсъждали възможността да го атакуват, но точно както при Главния спонсор, и при Колекционера имаше една неяснота. Какъв беше той в действителност? Какви точно бяха мотивите му? Той, изглежда, знаеше неща, които бяха достъпни само за Дарина и събратята ѝ, и се движеше със същата лекота в тъмнината, но оставаше неизвестна величина. Досега ползите от премахването му не можеха да натежат срещу опасността от враждебните действия от страна на самия Колекционер, ако оживееше, или от съюзниците му.

Освен това Дарина бе чула и слухове за някакъв детектив, който имал вземане-даване с такива като нея, но той я тревожеше слабо. Егоизмът и покварата бяха проклятието на тяхната порода до степен мнозина от тях да забравят истинската си цел на тази земя, до такава степен се бяха отдали на гнева и скръбта си по всичко, което бяха изгубили заедно с Божията милост. Дори Брайтуел бе подвластен на своите желания, на стремежа си да съедини двете половини на съществото, което боготвореше, а той бе от най-старите и най-добрите сред тях. Когато той за кратко изчезна от лицето на земята, а духът му се отдели от своя гостоприемник, тя изпита болката от това така остро, че го призова да дойде при нея. Тогава усети присъствието му, стремежа му да се задържи при нея, и същата нощ тя си намери мъж,

който да я заплоди и в същия миг Брайтуел се прероди в нейната утроба.

Но един от ключовите елементи липсваше. Някои аспекти на истинската му същност вече се бяха проявили почти с прохождането му, но той, изглежда, нямаше спомен за това как му бяха отнели предишната форма и това пораждаше неговото мълчание. Той вероятно бе травмиран, но тя все още не знаеше как да събори стената, която му пречеше отново да се превърне в истинския себе си.

Сега, докато Спонсорът говореше, тя наблюдаваше момчето. Спонсорът звучеше тревожно. От последните му думи Дарина разбра, че трябва да предприеме мерки срещу противниците им. Смъртта на Беки Фипс бе наклонила везните срещу Колекционера и съдбата му сега бе в ръцете на Дарина.

Но засега най-важен бе самолетът заедно със списъка и изчезналия пасажер. Тя не можеше да си позволи да се разпилява точно сега. Дарина прехвърли имената наум, защото не се нуждаеше от списък. Още в самото начало бе оспорила необходимостта от него, но човешкото зло, изглежда, имаше силна склонност към записи и архиви. Това, предположи тя, бе особеност на смъртните: дори най-лошите сред тях, съзнателно или не, искаха делата им да бъдат запомнени. Нещо от този стремеж към описване бе заразило и нейния род.

И така, Дарина се захвана и скоро се получи заповед враговете им да бъдат изтрети от лицето на земята.

И докато Дарина замисляше премахването му, Колекционера посети една църква в Кънектикът. Вечерната служба бе приключила и енорияшите се разотиваха. Колекционера ги изгледа със симпатия: те просто почитаха различен аспект на същия Бог.

Когато и последните вярващи излязоха, той видя как пасторът се сбогува с дякона в дъното на храма и двамата се разделиха. Дяконът се качи на автомобила си и потегли, докато пасторът прекоси двора на църквата и отключи една врата в стената: зад нея се намираха градината и домът му.

Пасторът забеляза приближаването на Колекционера, докато вратата бе още отворена.

— Добър вечер — каза той. — Мога ли да ви помогна с нещо?

Той имаше лек ирландски акцент, изгладен от годините, прекарани в Щатите. Светлината от една от външните лампи падаше

върху лицето му. Беше мъж на средна възраст, с гъста коса без нито един бял косъм. Силната светлина обаче разкриваше някои неестествени нюанси.

— Отче — каза Колекционерера. — Извинете, че ви безпокоя, но искам да се изповядам.

Пасторът погледна часовника си.

— Отивам да вечерям. Изповядвам всеки ден след утринната служба. Ако дойдете тогава, с готовност ще ви изслушам.

— Работата не търпи отлагане, отче — каза Колекционерера. — Страхувам се за една душа.

Странният израз убягна от вниманието на пастора.

— Е добре, тогава по-добре влезте — каза.

Той задържа вратата и Колекционерера влезе в градината, която бе старателно оформена в концентрични кръгове от храсти, жив плет и каменни пътеки в багрите на зимни цветя. Между двойка елегантно оформени чемшири имаше каменна пейка. Пасторът седна в единия ѝ край и посочи на Колекционерера да седне в другия. Пасторът извади от джоба си епитрахил, целуна кръста и прехвърли одеждата през врата си. Той набързо произнесе молитва със затворени очи и попита Колекционерера откога не се е изповядвал.

— От много време — отвърна Колекционерера.

— Години?

— Десетилетия.

Пасторът видимо не се зарадва да чуе това. Вероятно си помисли, че Колекционерера възнамерява да снесе от себе си бремето на цял един живот, живян в грях, и той ще бъде принуден да седи на студената пейка и да слуша чак до сутринта. Пасторът реши да мине по същество. Колекционерера заподозря, че това май не е традиционният подход, но не възрази.

— Хайде, синко — каза свещеникът. — Каза, че имаш предвид нещо важно.

— Да — каза Колекционерера. — Смърт.

Пасторът се опули. По лицето му пробяга тревога. Той не знаеше нищо за Колекционерера, а ето че седяха в градината му и се канеха да обсъдят смъртта на друго човешко същество.

— Какво искаш да кажеш? Случайна смърт или нещо по-лошо?

— По-лошо, отче, много по-лошо.

— Нима... убийство?

— Може и така да се каже. Не знам точно. Зависи от гледната точка.

Тревогата на пастора прерасна в паника. Той се опита да се измъкне.

— Може би е по-добре все пак да дойдеш утре, след като обмислиш на спокойствие какво точно от делата си искаш да изповядаш — каза той.

Колекционер се озадачи.

— От делата си? — каза той. — Но аз още не съм извършил нищо. Тепърва ще го извърша. Чудех се дали не мога да получа прошка предварително, така да се каже. Много съм зает напоследък, не ми остава никакво време.

Пасторът стана.

— Или си правите шега с мен, или имате сериозен здравословен проблем — каза той. — Какъвто и да е случаят, не мога да ви помогна. Сега искам да си отидете вкъщи и да се замислите сериозно за себе си.

— Сядай, отче — каза Колекционера.

— Ако не си тръгнете, ще извикам полиция.

Пасторът дори не забеляза откъде се появи ножът. Както си седеше, и в следващия момент в ръката му проблесна стомана и Колекционера се бе изправил, а острието притискаше беззащитната шия на пастора. Свещеникът чу как градинската врата изскърца и погледна надясно с надеждата да види някого, който да му се притече на помощ, но видя само помръдващи сенки, които приеха формата на мъже с тъмни шапки и дрехи, с дълги палта, които се стелеха след тях като дим, но това бе невъзможно, нали? После формите станаха поясни и той различи бледите черти под перифериите на шапките, тъмните отвори на мястото на очите и устата, и кожата около тях, сбръчкана като стар, изгнил плод.

— Кой сте вие? — попита пасторът, докато сенките се приближаваха.

— Ти я предаде — каза Колекционера.

Свещеникът се разкъсваше между думите на Колекционера и гледката пред очите му.

— Кого? Не знам за какво говорите.

— Барбара Кели. Поставиха те тук да я наглеждаш. Ти спечели нейното доверие и когато съмненията я загризаха, тя сподели с теб намеренията си.

Това бе успял да изтръгне от Беки Фипс. Колекционера се надяваше, че е успял да я предразположи към пълна и откровена изповед.

— Но вие не разбирате...

— Много добре разбирам — каза Колекционера. — И всичко е било за пари — дори не си имал по-дълбок мотив. Просто си искал похубава кола, по-приятни ваканции, повечко банкноти в портфейла. Много тъп начин да се предадеш на вечно осъждане.

Пасторът почти не го слушаше. Той бе ужасен от фигурите, които се плъзгаха наоколо по пътеките в градината му и го обикаляха в кръг, без да се доближават.

— Какви са тези... неща?

— Някога са били хора като теб. Сега са кухи. Душите им са изгубени, както ще бъде и твоята скоро, но ти няма да се присъединиш към тях. Свещеникът безверник няма компания.

Пасторът вдигна умолително ръце.

— Моля ви, нека ви обясня. Бях добър човек, добър пастир. Все още мога да изкупя делата си.

Ръцете на пастора се стрелнаха нагоре, но не достатъчно бързо. Ноктите му посегнаха към очите на Колекционера, но последният го отблъсна и в същия миг плъзна ножа по гърлото му. От малкия прорез започна да се излива кръв така, както се излива вино от катурнат стакан. Пасторът падна на колене пред своя съдник, който посегна и свали епитрахила от раменете на свещеника, сгъна го и го прибра в собствения си джоб. Той запали цигара и извади метален контейнер от вътрешния джоб на палтото си.

— Ти се провали, свещенико — каза Колекционера. — Душата ти се отнема.

Той поръси течността за запалка върху главата и раменете на коленичилиия мъж и си дръпна от цигарата.

— Време е да изгориш.

Той изстреля фаса си в свещеника и му обърна гръб, докато пламваше.

IV

*Вчера ангелът бял на смъртта
долетия
и лицата им само обдъхна с
уста...*

лорд
Байрон (1788–
1824),
„Гибелта на
Сенахери“^[1]

Адвокат Елдрич завъртя ключа и отвори вратата към мазето. Осветлението се включи автоматично и това инженерно хитроумие винаги му носеше удоволствие, а също и облекчение, защото истината бе, че Елдрич се страхуваше от тъмното.

Все пак знаеше какво се крие в тъмното.

Той внимателно се спусна по стълбите с една ръка на дървеното перило, а с другата опипвайки хладната стена. Стъпваше много внимателно, бавно и стабилно. Елдрич вече не беше млад; всъщност почти не си спомняше предишните си житейски етапи. Детството се губеше като спомен, юношеството чезнеше в мъгла, спомените на някогашния мъж бяха като наследени, отделни фрагменти от любов и загуба; пожълтели, сякаш киснати в чай и изсушени на слънце.

Той стъпи най-сетне на равния под и изпусна неволна въздишка на облекчение: още едно препятствие, преодоляно без злополука, без поражения за крехките му кости. Пет години преди това той се бе спънал на тротоара и бе счупил бедрото си: първата му сериозна травма или болестка на стари години. Увреждането наложи пълна подмяна на костта и сега той остро съзнаваше своята ранимост. Самочувствието му бе пострадало още по-силно.

Ала повече от болката и повече от неудобствата на продължителното възстановяване той помнеше ужаса от упойката, нежеланието му да се предаде на бездната, борбата срещу веществата, които започваха да циркулират из организма му, след като му инжектираха анестетика. Тъмнина: сенки и повече от сенки. Той помнеше облекчението, с което се събуди в отделението за рехабилитация, и благодарността му за липсата на спомени от предишната нощ. Не заради операцията, разбира се: това беше отделна, чисто физическа реалност, предаване на тялото в ръцете на хирурга. Не, призрачните образи, които се завръщаха със съзнанието, бяха от изцяло друга сфера на живота. Хирургът му бе казал, че няма да сънува нищо, но това бе лъжа. Винаги имаше сънища, запомнени или незапомнени, а Елдрич сънуваше повече от обичайното, ако онова,

което преживяваше, когато нуждата от почивка най-после го обореше, можеше да се нарече съновидения. Затова той спеше по-малко от обичайното, предпочитайки мудността на изтощението пред мъченията на нощта.

И така, той се завърна на този свят с болка в долната половина на тялото си, притъпена от медикаменти, но все пак ужасна; една медсестра с кожа като алабастър го попита как се чувства и го увери, че всичко е минало добре, а той се опита да се усмихне, въпреки че пешовете на сънищата му все още се закачаха в трънаците на отвъдното.

Ръце — ето какво си спомняше. Ръце с дълги криви нокти, които започваха да го дърпат с отслабването на упойката, да го дърпат към тяхното леговище, а над тях Кухите хора, бездушни привидения, изгарящи от гняв заради онова, което им бяха причинили Елдрич и клиентът му, изгарящи от желание да го видят наказан така, както бяха наказани те самите. По-късно, когато стана ясно, че операцията е била много успешна и вече не го заплашваше нищо, хирургът призна, че Елдрич им бе погодил интересен номер, докато му слагали последните шевове. Странно, каза той, повечето пациенти с лекота излизат от упойката, но в продължение на две минути Елдрич сякаш потъвал във все по-дълбок сън, докато започнали да се страхуват, че ще изпадне в кома. След което настъпил рязък обрат и пулсът му скочил до такива стойности, че се притеснили да не получи инфаркт.

— Уплашихте ни — каза хирургът и го потупа по рамото, при което Елдрич едва не подскочи, защото докосването му напомни за пръстите с кривите нокти.

През целия период на възстановяване, както в болницата, така и навън, Колекционера неотстъпно се грижеше за него, защото уязвимостта на Елдрич бе и негова уязвимост и животите им бяха взаимно зависими. Всеки път, когато отвореше очи, Елдрич виждаше Колекционера, седнал до нощната лампа, пръстите му неспокойно потропваха, реагирайки на никотиновия глад, на който бе подложен организъмът му. Адвокатът така и не разбра как точно успяваше Колекционерът да бъде така вездесъщ през онези първи дни, защото дискретната и скъпа частна болница все пак имаше определени часове за посещение. Но Елдрич знаеше, че хората гледат да избягват споровете с Колекционера. Около него постоянно се носеше нещо

тревожно, както се носеше димът и миризмата на цигарите му. Колко силна бе тази миризма и колко неприятна, ала колко благодарни би трябвало да са околните, защото отблъскващата смрад на никотин прикриваше друга, съвсем различна миризма. Защото дори без цигарите Колекционерът разнасяше със себе си миризмата на костница.

Понякога сам Елдрич се страхуваше от него. Колекционерът не знаеше милост в мисията, на която се бе посветил в този свят. У Елдрич бе останала достатъчно човешка слабост, за да изпитва своите съмнения; у Колекционерът — не. Елдрич се питаше дали някога у Колекционерът изобщо имаше нещо човешко. Подозираше, че Колекционерът такъв си бе роден, а с времето истинската му природа бе започнала да се проявява все повече.

Колко странно е това, мислеше си Елдрич, човек да се страхува от човека, с когото е толкова тясно свързан: клиент, източник на доходи, защитник.

Син.

Елдрич бе слязъл в мазето по две причини. Първата бе да провери бушоните: следобед на няколко пъти бе прекъсвало електрозахранването, а подобни неща са винаги повод за тревога. Тук се съхраняваше толкова много информация, толкова много знание, че въпреки всички предохранителни мерки винаги внимаваха за възможни слабости в защитата. Елдрич отвори вратичката и провери бушоните на светлината на фенерчето, но всичко изглеждаше нормално. Утре обаче щеше да се обади на Боудън, който отговаряше за тези неща. Елдрич имаше пълно доверие на Боудън.

Движението му из мазето задейства осветлението в следващото помещение, разкривайки рафтове с папки. Някои от тях бяха толкова стари, че той се опасяваше дори да ги докосне, да не би да се разпаднат на прах, но това рядко се налагаше. Това бяха приключени дела. Присъдата бе произнесена, подсъдимите се бяха провалили.

Веднъж един човек му обърна внимание върху разликата, действителна или въображаема, между съд и съдилище, макар на стареца да му се струваше, че е само въпрос на стилистичен избор.

— „Съдилище“ — каза мъжът и гласът му проехтя над паркета на хотелския апартамент във Вашингтон — се отнася до човешката справедливост, докато „съд“ се отнася до Божествената справедливост — заключи той и се облегна самодоволно, оголвайки свършените си

зъби в усмивка, която едва набръчка красивата слонова кост на кожата му, а ръцете му бяха скръстени на малкия му корем — ръце, по които имаше толкова кръв, та Елдрич подозираше, че малко луминол и ултравиолетова светлина веднага биха я разкрили. Пред него лежеше документ, в който се излагаха обвинения в изнасилване, изтезания и масови убийства, който документ бе резултат от дългогодишния труд на група мъже, които вече бяха покойници, умъртвени от служители на същия този мъж, на този свален национален лидер, в чиито очи Елдрич виждаше същата заплаха и към него самия.

— Наистина ли? — каза Елдрич. — Много интересно, макар че според мен в Библията пише съдилище.

— Това не е вярно — каза мъжът с абсолютната увереност на невежия. — Ще ви го кажа така: аз няма да бъда съден от човешко съдилище, а от самия Господ Бог, и той ще ме погледне благосклонно заради това, което бях принуден да сторя на неговите врагове. Те бяха зверове. Те бяха зли хора.

— И жените? — додаде Елдрич. — И децата? Всички ли бяха зли? Какво нещастие.

Мъжът се наостри.

— Казах ви: не признавам тези обвинения. Враговете ми продължават да разпространяват лъжи за мен, да ме чернят, но аз не съм виновен за нещата, в които ме обвиняват. Ако бях виновен, Международният съд в Хага щеше да ми повдигне обвинение, а не го е направил. Това показва пред света, че нямам за какво да отговарям.

Твърдението му не отговаряше изцяло на истината. Международният съд все още събираше доказателства за престъпленията на този човек, но това се бе оказало трудно поради смъртта на ключови свидетели по делото, намиращи се както извън държавата, в която той бе провел геноцид над собствения си народ в продължение на повече от десетилетие, така и в нея, а там сега бяха на власт хората, които бяха използвали този мъж, за да постигнат целите си, и бързаха да заметат следите от престъпленията с метлата на новоустановената демокрация. Дори в Съединените щати имаше политици, които приветстваха този касап и изнасилвач като съюзник в битката против ислямския тероризъм. Този човек бе срам и позор: за своите съюзници, за своите врагове и за целия човешки род.

— Така че, мистър Елдрич, не разбирам защо предпочитате да вярвате на лъжите на тези хора и да ги приемате за свои клиенти. Какво е това „гражданско дело“? Дори не знам какво означава — с погнуса, сякаш държи умряла риба, той вдигна пачката документи, които Елдрич бе донесъл и в които се изброяваха зверствата му и имената на жертвите. — Съгласих се да се срещнем, защото сте казали на помощника ми, че разполагате с информация, която може да ми бъде от полза във връзка с нестихващите нападки срещу личността ми, че можете да ми съдействате в парирането на тези компромати. Вместо това вие заставате на страната на тези зли хора, на тези клеветници. Как тогава ще сте ми от полза, а? Как?

Гневът му се разпалваше все повече, но Елдрич остана спокоен.

— Ако признаете грешките и престъпленията си, все още можете да се спасите — каза Елдрич.

— Да се спася? От какво?

— От вечно осъждане — каза Елдрич.

Мъжът го погледна изумено, след което се изкикоти.

— Да не сте проповедник? Божи човек? — Кикотът прерасна в смях. — И аз съм Божи човек. Вижте! — Той бръкна под ризата си и извади орнаментиран златен кръст. — Виждате ли? Аз съм християнин. Затова се бих срещу Божиите врагове в родината ми. Затова вашето правителство ми даде пари и оръжие. Затова ЦРУ ми предоставиха тактически указания. Всички участвахме в Божиата задача. А сега, старче, върви с Бога, преди да съм побеснял, и си вземи глупавите хартийки.

Елдрич се изправи. Прозорецът, до който стоеше, гледаше надолу към оживената улица. Там чакаше Колекционера — едно тъмно петно зад стъклото.

— Благодаря за времето, което ми отделихте — каза Елдрич. — Съжалявам, че не ви бях от полза.

На излизане от хотела той се размина с Колекционера, но двамата не се погледнаха. Колекционера потъна в тълпата от делегати и по-късно същата вечер Божият човек научи в стаята си, че няма съществена разлика между „съд“ и „съдилище“.

Досието му, отдавна приключено, лежеше някъде тук в мазето.

Елдрич можеше да го намери с едно протягане на ръката, но нямаше смисъл. Паметта му беше безупречна, пък и едва ли щеше да

му се наложи да цитира точка по точка обстоятелствата около смъртта на сваления водач, не и в този живот. Вече твърде рядко му се налагаше да посещава съдебната зала и понякога му липсваше дуелът на умове, удоволствието от спечелването на трудно дело и уроците от изгубването на такова.

В същото време вече не му се налагаше да прави разлика между правосъдие и справедливост. Като всеки адвокат и той се бе нагледал на дела, в които буквата на закона се бе оказала над справедливостта. Сега те двамата с Колекционера по свой начин възстановяваха естествения ред по най-стряскащите дела, в които истината бе очевидна за всички, освен за буквата на закона.

Все пак в мазето се намираха и някои неприключени дела. Тях Елдрич наричаше „неопределени“ или „трудни“ и в повечето от тези случаи не се предприемаха никакви действия срещу замесените лица. Делата нарастваха на обем, по тях постъпваха нови и нови данни, всеки грам от които можеше да наклони везните против заподозрените.

Едно от тези дела бе срещу детектив Чарли Паркър и неговите сътрудници, чиито собствени дела бяха свързани с неговото образно и буквално посредством две дължини черен ширит, промушен през дупките в горната и долната част на всяка от зелените папки. Елдрич отдавна бе препоръчал тези папки да останат както са — просто архиви, а не материали за възбуждане на преследване. В крайна сметка той бе убеден, че Паркър водеше същата битка като тях, дори да отказваше да признае това. Колегите на детектива и по-специално мъжете на име Ейнджъл и Луис, бяха по-неясни, особено последният, но Елдрич бе сигурен, че нови деяния могат да компенсират стари грехове, макар да не успяваше да внуши тази идея на Колекционера. И макар по този въпрос да не бяха на едно мнение, здравият разум налагаше да не закачат Паркър и сподвижниците му дотогава, докато бяха полезни. Да осъдят един само от тях, щеше да наложи да осъдят всички, в противен случай живите щяха да си отмъстят и нито възрастта, нито полът на извършителите биха разколебали гнева им.

Но въпросът с Паркър ставаше все по-объркан, защото името му присъстваше в списъка, изпратен им от Барбара Кели, макар и без изрично посочена причина. Посещението на Паркър бе разтревожило Елдрич. Очевидно Паркър знаеше за списъка, както и за това, че името му фигурираше в него, вероятно защото старият еврейин му го бе

показал. Освен това Паркър подозираше, че Елдрич и Колекционера разполагаха със същия списък и с посещенията си в кантората той бе изпратил сигнал към двамата: стойте настрана от мен. Аз няма да ви се дам.

От това можеха да се направят определени изводи. Или Паркър знаеше причината името му да е в списъка и следователно името му беше там основателно, в който случай той бе в таен съюз с всички техни врагове и бе достоен за осъждане; или той не знаеше причината името му да е в списъка, което отваряше две нови възможности: неговата природа бе компрометирана и той бе замърсен, макар тази замърсеност все още да не се бе проявила, или някой, вероятно Барбара Кели или нейни познати, бяха добавили нарочно името му в списъка с надеждата да обърнат съюзниците му срещу него, като по този начин се отърват от него, без сами да се излагат на опасност.

Но Кели бе мъртва, убита, както изглеждаше, от някой от нейната порода. Здравното ѝ досие, с което Елдрич се бе запознал чрез своята мрежа от информатори, потвърждаваше, че тялото ѝ е било разядено от рак. Тя е умирала и опитът ѝ да се покае изглеждаше искрен, макар и обречен. В известен смисъл бе логично тя да бъде разядена от лимфома с оглед на факта, че тя самата бе отговорна за постепенната и безспирна поквара, с която бе заразявала живот след живот, душа след душа. Опълчването ѝ, породено от страх и отчаяние, не би било достатъчно за спасението ѝ, независимо на какво се бе надявала.

И все пак Елдрич не бе Господ и не претендираше да разбира пътищата Божии. Той преценяваше всеки случай поотделно и само от правна гледна точка. Само Колекционера, осенен от нещо, което може би беше божествено, и превърнат в мост между световите, претендираше да прозира съображенията на един разум безкрайно по-висш от неговия собствен.

И както самият той твърдеше, безкрайно по-безмилостен.

Елдрич и за миг не би се усъмнил в истинността на онова, което твърдеше Колекционера. Елдрич бе видял твърде много и узнал твърде много, за да се заблуждава, че зад всичко, на което бе станал свидетел, стои обикновен разум, а не Божествената воля и нейната противоположност, или да се съмнява, че прозренията на Колекционера бяха много по-дълбоки от неговите собствени. Но сега Колекционера му бе наредил да поднови делото срещу Паркър, докато

той самият унищожаваше другите лица от списъка, и Елдрич за първи път се озова в остър конфликт със своя син.

Неговият син.

Застанал пред досието на Паркър, протегнал над него пръсти като някаква древна граблива птица, Елдрич изведнъж почувства умора. По-лесно бе да мисли за сина си като за друг човек: като за Кушиел или като за Колекционера. Елдрич отдавна бе престанал да си задава въпроса дали нещо у него или у съпругата му бе причината за това смъртоносно творение на живота им. Не, каквото и да владееше духа на сина им, бе дошло отвън, а не от тях. Втори дух живееше в него самия и двата бяха станали неделими и неразличими.

Но Паркър бе прав: кръвожадността на сина му растеше, страстта му да събира сувенири от прекъснати животи се изостряше, действията му по списъка бяха ясна проява на тази тенденция. Срещу повечето от тези хора нямаше достатъчно доказателства за виновност. Някои от тях вероятно се бяха покварили, без дори да разберат това, докато други просто бяха приели предложените пари или ценна информация, която да ги постави в благоприятна позиция спрямо другите и да им осигури една малка победа срещу системата — победа, която, макар и осъдителна сама по себе си, не бе достатъчна за окончателното им осъждане. Ако един-единствен грях е достатъчен за вечно осъждане, то целият човешки род без изключение ще се пържи във вечни мъки.

Ала големите злини често са резултат от бавното натрупване на такива дребни прегрешения и Елдрич добре знаеше, че дойдеше ли моментът хората от списъка да изпълнят своите задължения по сделката, която бяха сключили, поразииите, които щеше да им се наложи да извършат, щяха да са много големи. Те бяха вируси в инкубатор, както се изразяваше Колекционера. Те бяха спящи ракови клетки. Нима не следваше да бъдат отстранени, преди да започнат да рушат здравия организъм? Така смяташе синът му, но за Елдрич това не бяха вируси или ракови клетки — това бяха хора, порочни, покварени личности, и в този смисъл не по-различни от повечето хора.

А вършейки това, разсъждаваше Елдрич, убивайки несправедливо, ние можем сами да се предадем на вечно осъждане.

Той извади досието на Паркър, натезало от допълнителните папки, прикрепени към него, и от множеството деяния, описани в тях,

редни и нередни, и го пъхна под мишницата си. Осветлението зад него угасна с напускането на мазето и той се изкачи по стълбите по-уверено, отколкото бе слязъл. Много рядко взимаше папки в дома си, но този случай бе изключение. Той искаше да прегледа отново досието на Паркър, като проучи всяка дреболия, която можеше да е пропуснал и която можеше да хвърли светлина върху истинските намерения на този човек.

Той изчака в коридора, докато секретарката заключи кабинета горе и проследи с поглед как слезе по стълбите с вечната цигара в уста. След смъртта на съпругата му, вече три десетилетия, тя беше единственото постоянно присъствие в живота му, докато Колекционер се появяваше и изчезваше според случая, като някаква отровна пеперуда. Без тази жена той бе загубен. Той имаше нужда от нея, а на неговите години нужда и любов обикновено бяха един и същи гост в различни дрехи.

От вътрешната страна на входната врата имаше заключен панел за алармената система. Той постави досието на Паркър на перваза, отвори панела и провери външната камера на малкия вграден екран: наоколо нямаше никого. Той кимна на жената и тя отвори вратата, докато той включваше алармата. Имаше десет секунди, преди да се задейства, които едва му стигаха да излезе и да заключи вратата, но в този случай той се справи със секунда-две аванс.

Докато пресичаха улицата към колата, лицето му се сгърчи в гримаса.

— Кракът ли? — каза тя.

— Стълбите в мазето — каза той. — Ще ме довършат.

— Можех и аз да сляза.

— Много ли разбираш от бушони?

— Повече от тебе.

Което беше факт, макар той да отказваше да го признае.

— Всъщност ми трябваше...

Той изруга. Беше оставил досието на Паркър на перваза до алармения панел.

— ... папката — довърши. Вдигна празните си длани пред нея и тя поклати глава.

— Ще се върна — каза. — Ти стой тук.

— Благодаря ти — каза той и се подпря на колата.

Тя го погледна загрижено.

— Сигурен ли си, че не е сериозно?

— Добре съм. Само съм уморен.

Но тя разбра, че не е така. Той нямаше тайни от нея: нито за Колекционера, нито за Паркър, нито за каквото и да е. Беше притеснен. Личеше му.

— Да вечеряме заедно — каза тя. — Ще си поговорим.

— В „Синия вол“?

— Къде другаде?

— Аз черпя.

— Не ми плащаш достатъчно, за да черпя аз.

Което беше така и не беше: той ѝ плащаше доста, но никога не би могъл да ѝ се отплати.

Тя изчака преминаващата кола и пресече към офиса, бъркайки в чантичката си за ключовете. Елдрич се огледа. Тази вечер улиците бяха необичайно пусти; наоколо нямаше жива душа. Кожата му настръхна. Някакъв мъж приближи с ръце в джобовете на якето, с наведена глава. Елдрич стисна дистанционното на колата в лявата си ръка, а с дясната бръкна в джоба на палтото, където носеше малък пистолет. Имаше чувството, че минавайки покрай него, мъжът му хвърли поглед с ъгълчето на окото си, без да завърта глава. След което отмина.

Елдрич си отдъхна. Колекционера го бе направил толкова нервен, че понякога изпаднаше в параноя — вероятно основателна, но все пак параноя. Секретарката вече бе отворила входната врата на офиса. Той чу звука на охранителната система, преди тя да я деактивира. Не можеше да я види в полумрака на входа.

Усети движение отдясно. Мъжът с якето се бе спрял на ъгъла и го гледаше през рамо. Елдрич си помисли, че мъжът сякаш извика нещо, но гласът му потъна в звука от оглушителната експлозия, която взриви прозорците на сградата, изригвайки огън и дим през празните отвори и посипвайки го със стъкла, които се забиха в лицето и тялото му, а горещата вълна го повдигна и после го запрати на земята. Никой не му се притече на помощ. Мъжът с якето бе изчезнал.

Елдрич пропълзя на колене. Беше временно оглушал и цялото му тяло бе пронизано от болка. За миг си помисли, че халюцинира, когато една фигура се появи във входа на сградата на фона на пламъците, които бушуваха вътре. Жената бавно излезе и дори от разстояние

Елдрич забеляза изуменото изражение на лицето ѝ. Косата ѝ тлееше. Тя вдигна ръка и потуши пламъка, после леко залитна от тротоара, но продължи да върви и сякаш му се усмихна, когато го видя, че е жив и здрав, а той ѝ се усмихна в отговор.

После тя се обърна да погледне горящата сграда и той забеляза, че на тила ѝ, лишен от коса, зееше ужасна рана, която, лъщеше върху оголения череп. На гърба ѝ, в бяло и червено, прозираше гръбнакът ѝ, а през разкъсаната пола се виждаха мускулите на бедрата и прасците ѝ.

Тя остана така още секунда и падна ничком на пътя, оставайки неподвижна. Елдрич вече се бе изправил и едновременно тичаше и ридаеше, но не успя да стигне до нея навреме, за да се сбогува.

---

[1] Превод Любен Любенов ↑

Докато адвокатът ридаше, коленичил, равинът Епстайн се готвеше да хване полета до Торонто.

Епстайн бе успял да се свърже с Елинол Уилдън, вдовицата на Артур Уилдън, и тя се бе съгласила да го приеме в апартаментa си в Торонто, където се бе преместила след изчезването на съпруга си. Така и не бе се омъжила повторно и не бе поискала мъжът ѝ да бъде официално обявен за мъртъв. Това пък пораждаше спекулации в определени среди, че тя знае къде се намира мъжът. Според някои той бе изчезнал, за да избегне финансови задължения, според други се бе самоубил отново заради финансови проблеми плюс личната му мъка. След смъртта на дъщерите си той бе загърбил бизнеса, за да преследва извършителя, а хората, на които бе поверил компанията и инвестициите, бяха вършили работата толкова зле, че към момента на изчезването му от първоначалното му състояние бе останала само една малка част, а канадските данъчни власти се готвеха да му наложат значителен данък.

Елинол Уилдън щеше да отлети за Европа на следващата вечер — племенникът ѝ се женел в Лондон, обясни тя на Епстайн, и си бе запазила място за полета в 6,15 с „Еър Канада“ до „Хийтроу“. Вместо да изчака до сутринта, Епстайн реши да хване „Америкън Еърлайнс“ в 9,25 от „Ла Гуардия“ и да прекара нощта в хотел „Хейзълтън“ в Торонто. Адив и Лиат щяха да го изпратят на летището. В Торонто пък щеше да го посрещне друг сподвижник, бивш майор от канадските въоръжени сили, който понастоящем бе специалист по сигурността.

Макар Епстайн рядко да пътуваше без охрана, сега той се отнасяше с повишено внимание както към собствената си сигурност, така и към сигурността на неговите сътрудници. Наличието на списъка им даваше възможност да ударят скрити врагове, но действията на Колекционерa ги бяха поставили в опасно положение. Дейвис Тейт бе мъртъв, а продуцентката му Беки Фипс бе изчезнала, което говореше на Епстайн, че тя или се укрива от Колекционерa, или вече е погубена от него.

Възможно бе Барбара Кели да е умряла, преди да разкрие на своите мъчители кому точно бе изпратила частичния списък. Ала дори и така нейните убийци вероятно подозираха, че сред най-вероятните получатели на списъка са Епстайн и онзи адвокат. С действията, които бе предприел по списъка, Колекционера вероятно бе затвърдил подозренията им: щом Колекционера и адвокатът са получили съобщение от Барбара Кели, то вероятно и Епстайн е получил такова.

Елдрич и Епстайн: мъже, които имаха подобни имена, близка възраст и сходни цели и все пак никога не бяха се срещали. На предложението, което веднъж изпрати, Епстайн получи любезен ръкописен отказ. Епстайн се бе почувствал като отхвърлен ухажор. И ето че убиецът, отглеждан от Елдрич, се бе развихрил, ако Елдрич изобщо някога бе имал власт над него, в което Епстайн се съмняваше. Може би все пак не бе случайно, че никога не бяха сядали заедно на маса — двамата не бяха чак толкова подобни. Епстайн нямаше господар, докато адвокатът бе подвластен на Колекционера.

Адив мина да вземе с колата си Лиат и Епстайн от дома на последния в Парк Слоуп. Чакаха да завият на светофара на Четвърто авеню и „Каръл Стрийт“, когато някакъв младеж в джинси, размъкнат пуловер и износени кецове хвърли картонена кутия мляко по колата и изцапа предното стъкло. Кожата му бе с нездрав цвят, сякаш страдеше от жълтеница. Виждайки дрехите на Епстайн и ярмулката на Адив, той започна да ритя колата отстрани и да крещи:

— Шибани евреи! Шибани евреи! Гнусни пиявици. Страната ни отива по дяволите заради вас.

Епстайн сложи ръка на рамото на Адив, за да го възпре.

— Не му обръщай внимание — каза. — Няма значение.

И всичко можеше да приключи дотук, ако младежът не бе ударил по стъклото с нещо тежко в ръката му, което се оказа билиардна топка, и стъклото моментално се напука. Бесен, Адив слезе от колата, затръшвайки вратата след себе си. Последва бутане с ръце, при което бледият младеж се опитваше не да избяга, а да заобиколи Адив. Накрая бледият наплю Адив в лицето и побягна.

— Остави го, Адив — извика Епстайн, но Адив бе побеснял.

Цялата седмица се бе оказала лоша за него и сега изведнъж му се предоставяше случай да си го изкара на някого. Той се втурна след него, но беглецът се оказа твърде бърз, а Адив още го боляха краката

от екскурзията през боровите гори на Джърси. Все пак той успя да хване ремъка от очуканата чанта на беглеца, която онзи носеше в ръка вместо през рамо. Внезапно отпуснатата чанта изненада Адив и той падна болезнено на опашната си кост. Младежът спря и погледна назад, колебаейки се дали да се опита да си върне чантата, рискувайки здрав пердах, но в крайна сметка се отказа.

— Еврейско копеле! — извика той още веднъж и се стопи в нощта.

— Взех ти чантата, тъпако! — извика Адив. — Яж дървото!

Той се изправи и се изтупа от прахта. Задникът го болеше. Той откуцука обратно до колата. Лиат бе отворила вратата на пътника от далечната страна, стоеше на платното и го гледаше. Той видя пистолета в ръката ѝ.

— Взех му чантата! — каза Адив, вдигайки плячката.

Лиат поклати глава. Не, не, произнесе устата ѝ беззвучно. Очите ѝ бяха широко отворени. Тя размаха ръце. Хвърли я, Адив. Хвърли я и бягай. Лиат издърпа Епстайн навън от колата и го избута назад, застанала между него и Адив с чантата.

Изведнъж Адив разбра. Той погледна чантата. Тя беше от мека кафява кожа и само една от катарамите отпред бе закопчана. Адив повдигна незакопчаната част и надникна вътре. Там имаше нещо увито в алуминиево фолио, като сандвич, и термос.

— Мисля, че няма проблем — каза Адив. — Мисля...

И изчезна.

Бързах да се отправя на север, за да се срещна отново с Мариел Ветърс. След това можех да се захвана с издирването на самолета. Преди това обаче дъщеря ми Сам и майка ѝ Рейчъл щяха да са в Портланд за една вечер, което беше хубаво.

За съжаление там щеше да е и Джеф, гаджето на Рейчъл, което не беше хубаво.

Защо не харесвах Джеф? Ето защо. Например Джеф беше толкова десен, че до него Мусолини приличаше на Че Гевара; защото косата и зъбите му бяха прекалено безупречни за мъж на възраст, в която би било нормално да загуби повечето от първата и част от последните; защото ме наричаше „юнак“ и „драги“, а никога не се обръщаше към мен по име; ах да, и защото спеше с бившето ми гадже, а след раздялата човек очаква от бившето си гадже да влезе в манастир, където да оплаква деня, в който е изпуснала такава съкровище, и да остане завинаги целомъдрена, защото след като е имала най-доброто, няма смисъл вече да прибягва до нещо второкачествено.

Така де, най-вече не харесвах Джеф заради тази последната част, но другите причини също бяха налице.

Исках да виждам Сам по-често и с Рейчъл се бяхме разбрали, че това е правилно. Твърде дълго бях държал дъщеря си на разстояние, може би и с не съвсем неоснователното съображение за нейната сигурност, но тази ситуация не ми допадаше, а и на нея също. Сега вече се виждахме поне един-два пъти месечно, което беше едновременно по-добре и по-зле от преди: по-добре, защото се виждахме по-често, а по-зле, защото ми липсваше повече.

Все пак тази вечер беше истински бонус: Джеф трябваше да държи реч на някакво събитие в „Холидей Ин“ в Портланд, а Рейчъл щеше да използва възможността да остави Сам с мен, докато тя играе ролята на вярната половинка, слушайки благосклонно наглите брътвежи на Джеф относно банковата система. Според вестник „Портланд Финикс“ речта му била озаглавена „Завръщане към фината

регулация: как да направим Америка отново богата“. Авторът на статията във „Финикс“ така беше изригнал, че му бяха отпуснали още половин страница, за да си изкара яда, но пак не му бе стигнала. Сигурно би запълнил целия брой, ако появата на Джеф в града не му бе дала възможност лично да се нахвърли върху обекта на яростта си. Вероятно би си струвало дори да посетя събитието, за да чуя какво ще каже на Джеф журналистът от „Финикс“, ако не трябваше да слушам и самия Джеф.

Заведох Сам във „Флатбред пица“ на крайбрежната, където тя се захвана да прави абстрактни рисунки върху хартиената покривка на масата, а после в „Бийлс“ — да хапнем по мелба за десерт. Ейнджъл и Луис се появиха, докато довършвахме пиците във „Флатбред“, след което четиримата заедно отидохме в „Бийлс“. Сам изпитваше леко страхопочитание към Ейнджъл и Луис и докато първия считаше за забавен, към втория изпитваше нещо като свенлива привързаност. Той все още не се поддаваше на желанието ѝ да се държат за ръка, но ѝ позволяваше да се държи за колана на шлифера му. Подозирах, че това някак си му допадаше. И така, влизайки в „Бийлс“, ние представлявахме доста живописна дружина и чест прави на сервитьорката, че така бързо се окопоти и дойде да ни обслужи.

Поръчах нормална мелба за всеки, освен за Ейнджъл, който поиска двойна.

— Мамка му — заговори Луис, но се усети, че за колана му се държи дете и го гледа с обожание. — Искам да кажа, може би и обикновената мелба ще успее да утоли твоята... нужда?

— Да не намекваш, че съм дебел? — попита Ейнджъл.

— Намеквам, че си тлъст.

Сам се изкикоти.

— Дебел си — каза тя на Ейнджъл. — Дебелак.

— Не бъди груба, Сам — обадох се. — Чичо Ейнджъл не е дебел. Той просто има едър кокал.

— Я си... — започна Ейнджъл, но се овладя. — Не съм дебел, миличка — обърна се той към Сам. — Това са мускули. А татко ти и чичо Луис завиждат, защото трябва да внимават какво ядат, докато ние с теб можем да си поръчаме каквато искаме мелба и само ставаме още по-красиви.

— Двойна ли да бъде? — попита сервитьорката.

— Да, двойна да бъде — каза Ейнджъл и добави тихо, докато Луис се отдалечи, влачейки Сам след себе си. — Но с диетичен сладолед и без черешка.

Сервитьорката влезе да изпълни поръчката. В „Бийлс“ беше тихо, само една маса беше заета. Беше почти краят на сезона и скоро заведението щеше да затвори за зимата.

— Може би трябваше да си поръчам недиетичен сладолед — каза Ейнджъл. — По-вкусен е.

— Трябва да внимаваш за килограмите си.

— Мерси, че ми напомни. Правя жертви и въпреки това се чувствам виновен.

— Скоро няма да ти останат никакви удоволствия в този живот — казах.

— Удоволствия ли? — рече Ейнджъл. — Какво беше това?

— Като поостарее човек, мераците отслабват.

— Кой шиб...?

Сам го тупна по крака и му подаде салфетка.

— Да се обърнеш, когато се оклепаш — каза тя и изтича на масата при Луис.

— Благодаря ти, миличка — каза Ейнджъл и се върна на въпроса. — Искам да кажа, кой казва, че съм стар?

— Поостарял — поправих го.

Мелбите пристигнаха и ние ги занесохме на масата, където седяха Луис и Сам.

— Да, добре — каза Ейнджъл. — Дебел, стар, още нещо да добавиш, преди да отида да се хвърля в морето?

— Недей — каза Луис.

— Защо, ще ти липсвам ли?

— Не, защото няма да потънеш. Ще се носиш като коркова тапа, докато не умреш от измръзване или не те изядат акулите.

— Не! — извика Сам. — Не искам да го изядат!

— Не се безпокой, Сам — успокой я Ейнджъл. — Няма да ме изядат. Нали, чичо Луис?

Сам погледна Луис в очакване на потвърждението.

— Няма — каза Луис. — Няма да го изядат. И акулите не могат да си разчекнат устата чак толкова.

Сам се задоволи с това обяснение и се зае с мелбата, забравяйки всичко останало.

— Замествам любовта със сладолед — каза Ейнджъл, съобразявайки се с присъствието на Сам. — Следващата стъпка е да започна да следя женски предавания като „Гледна точка“ и да се подложя на хормонална терапия.

— Чак дотам няма да стигнеш — казах.

— До хормонална терапия ли?

— Не, да следиш „Гледна точка“. Да не си гей?

— Бях. Сега съм безполово същество.

— Това е добре. Не ми харесва идеята да си полово същество. Гнусно е някак си.

— Кое, гей сексът ли?

— Не, всяка форма на секс при теб.

Ейнджъл се замисли.

— Да, доста гнусно беше — заключи накрая.

Зад нас, на другата заета маса, двама мъже обсъждаха на висок глас и полунеприличен език своя обща позната. Единият носеше бейзболна шапка на „Янките“, макар акцентът му да бе от крайбрежието на Мейн. В град като Портланд шапка на „Янките“ може да навлече на човек най-малкото нелюбезни думи, но да си от Мейн и да носиш такава шапка, е предателство, пред което Бенедикт Арнолд^[1] и Алджър Хис^[2] бледнеят.

От полунеприличен езикът на двамата мъже стана напълно непристоен. Двамата воняха на бира. Не можех да си обясня какво търсят в сладоледаджийница.

Наведох се към тях и казах:

— Момчета, ако обичате, дръжте се прилично. Тук има дете.

Те не ми обърнаха внимание и продължиха да си говорят. Освен това станаха още по-шумни и успяха да изтърсят още няколко неприлични думи.

— Момчета, помолих ви любезно — казах.

— Минава девет часът — каза по-възрастният от двамата. — Детето ти трябва да си е у дома.

— Това е сладоледаджийница — каза Ейнджъл. — Трябва да се съобразявате, а не да се държите като шибаняци.

— Дали ги убеди? — казах. — Май не.

— Съжалявам — каза Ейнджъл.

Отново се обърнах към мъжа зад мен.

— Няма да ви моля втори път — казах.

— И после какво ще направиш? — попита мъжът. Той беше висок и едър, с белязани от алкохола черти. Другарят му, който бе седял с гръб към нас, се обърна и се опули при вида на Луис. Той изглеждаше по-трезв и по-интелигентен от приятеля си.

— Татко ще те застреля — каза Сам. Тя направи пистолет с пръстите си, насочи го в мъжа, с когото говорех, и каза: — Бум!

Погледнах я. Олеле, майчице.

— А после и аз ще те застрелям — каза Луис.

Той се ухили и напрежението спадна.

— Бум — добави Луис за ефект, направил пистолет с пръстите си и прицелвайки се в слабините на едрия. — Бум — каза отново, прицелвайки се в гърдите му. — Бум — завърши, затваряйки едно око за по-точен прицел в главата на онзи.

Двамата мъже видимо пребледняха.

— Не е фен на „Янките“ — обясни Ейнджъл.

— Вървете да си търсите кръчма — казах и те си тръгнаха.

— Обичам да тормозя хората — каза Ейнджъл. — Когато порасна, само това ще правя по цял ден.

— Бум — каза Сам. — Трупове.

Ейнджъл, Луис и аз се спогледахме. Ейнджъл вдигна рамене.

— Трябва да се е метнала на майка си.

Сам щеше да остане с мен до следващия ден. Когато си изми зъбите и зави двете си кукли достатъчно грижовно до себе си, приседнах до нея и я докоснах по бузата.

— Топло ли ти е?

— Да.

— Студена си.

— Защото навън е студено, но на мен не ми е студено. Отвътре ми е топло.

Звучеше напълно логично.

— Слушай, май ще е най-добре да не разказваш на майка ти какво стана тази вечер.

— На пицата ли? Защо?

— Не на пицата. След това, на сладоледа.

— За онези двамата ли?

— Да.

— Кое точно?

— Това, дето каза, че съм щял да ги застрелям. Не се говори така, скъпа. Такива работи не се казват. Това е не само грубо, ами може да ми навлече неприятности.

— С мама ли?

— Да, с мама, но и с хората, на които го казваш. Това няма да им се хареса. Могат да налетят на бой.

Тя помисли.

— Но нали имаш пистолет.

— Да. Но гледам да не стрелям по хората.

— Тогава за какво ти е?

— Защото такава ми е работата, че понякога се налага да го покажа на някого, за да се държи възпитано. — Чувствах се като говорител на Стрелковата асоциация.

— Но ти си застрелял разни хора с пистолета. Мама каза.

Новина.

— Кога каза това?

— Когато си говореха с Джеф за теб.

— Сам, нали не си подслушвала?

Сам се сви виновно. Разбра, че е отишла твърде далеч. После поклати глава.

— Стана под случайност.

— По случайност. — Очевидно бях говорител и на Асоциацията за чистота на езика. Но така спечелих малко време да помисля.

— Да, Сам, вярно е, но не съм искал да го направя, просто нямах избор. Надявам се никога повече да не ми се случи. Ясно?

— Ясно — каза тя. — Лоши ли бяха?

— Да, много лоши.

Наблюдавах лицето ѝ. Тя обмисляше нещо, вървейки постепенно към извода, въртейки се като куче около змия, не знаейки дали това нещо е мъртво и безопасно, или живо и опасно.

— И онзи, който уби Дженифър и майка ѝ ли?

Тя винаги ги наричаше така: Дженифър и майка ѝ. Макар да знаеше името на Сюзън, не желаше да го използва. Сюзън беше непозната възрастна, а имената на непознатите възрастни винаги

започват с мис, мисис, леля, чичо, баба или дядо. Сам бе решила да я нарича майката на Дженифър, защото Дженифър бе малко момиче като нея самата, но малко момиче, което бе умряло. Темата я вълнуваше по един страховит начин не само защото Дженифър бе мое дете и съответно полусестра на Сам, но и защото Сам не познаваше друго умряло дете. Струваше ѝ се по някакъв начин невъзможно едно дете да умре, който и да е познат да умре, но ето че с нея това се бе случило.

Сам разбираше малко от онова, което се бе случило на моите съпруга и дъщеря. Тя бе запомнила отделни неща от разговорите, които бе чула, бе се опитала да ги обмисли насаме, да разбере смисъла и значението им, и едва наскоро се бе осмелила да обяви заключенията си пред мен и майка си. Тя знаеше, че ги е сполетяло нещо ужасно, че виновник е някакъв мъж и че този мъж вече е мъртъв. Бяхме се опитали да говорим за това възможно най-внимателно и честно. Опасявахме се да не породим у нея страх за нея самата, но тя очевидно не правеше тази връзка. Мислите ѝ бяха изцяло заети с Дженифър и в по-малка степен с майката на Дженифър. Каза, че ѝ било „тъжно“ за тях, а и за мен.

— Мисля — винаги ми бе трудно да говоря с нея за Дженифър и Сюзън, но сега стъпвах на нова и несигурна почва, — мисля, че ако аз не бях го нападнал, той щеше да ме нападне — казах накрая. — А после щеше да нападне и други хора. Той не ми остави избор.

Преглътнах вкуса на лъжата или по-точно на премълчаната истина. Той не ми остави избор, но и аз не му оставих избор. Така бях пожелал.

— Това оправдава ли те?

Макар Сам да бе необичайно зряло за възрастта си дете, това бе въпрос за възрастни, въпрос, който проникваше в мрачните дълбини на етическото. Дори тонът, с който зададе въпроса си, бе по-скоро на възрастен. Това не идваше от нея. В гласа ѝ звучеше гласът на друг човек.

— Ти ли измисли този въпрос, Сам?

Тя отново поклати глава.

— Джеф го зададе, когато си говореха за това, че убиваш хора.

— А мама какво каза? — попитах, изпълнен с неудобство, че не мога да се въздържа.

— Тя каза, че винаги се стремиш да постъпваш правилно.

Това не се е понравилось на Джеф.

— И после трябваше да отида да пишкам — каза Сам.

— Добре. Повече няма да подслушваш чужди разговори, нали? И няма да плашиш хората със стрелба. Ясно?

— Да. Няма да кажа на мама.

— Тя само ще се притеснява, а мен само ще ме вкараш в беля.

— Добре, няма — намръщи се тя. — Може ли да разкажа как чичо Ейнджъл псува?

Претеглих наум въпроса.

— Ами да.

Слязох долу, където Ейнджъл и Луис си бяха отворили бутилка червено вино.

— Чувствайте се като у дома си.

Ейнджъл вдигна една чаша.

— Искаш ли малко?

— Не, благодаря.

Луис наля малко, отпи, направи физиономия, сви рамене и напълни две чаши.

— Ехо — каза Ейнджъл. — Сам нали няма да каже на Рейчъл, че напсувах онези?

— Не — казах. — Не се безпокой.

Той въздъхна.

— Слава богу. Не искам да ядосам Рейчъл.

Докато пиеха, позвъних на Мариел Ветърс. Абонатът даде четири сигнала свободно и включи телефонния секретар. Оставих ѝ кратко съобщение, че ще намина да я видя на следващия ден, а тя да си припомни нещата, които е чула от баща си, в случай че си спомни още нещо. Помолих я да накара и Ърни Скъли да направи същото с надеждата брат му да е споменал нещо повече. Нарочно се изразих неясно, в случай че при нея имаше някого, примерно брат ѝ, който можеше да чуе съобщението.

След около час приказки се качих в стаята си, но не преди да погледна това странно, красиво, съчувстващо дете, заспало дълбоко в креватчето си, и почувствах, че никога не бях я обичал така силно и никога не бях я разбирал така малко, както в този момент.

[1] Американски генерал, дезертирал на страната на британците по време на Американската война за независимост през 1779 г. — Б.пр.

↑

[2] Американски държавник, обвинен и осъден за шпионаж в полза на Съветския съюз през 1950 г. — Б.пр. ↑

Звънът на телефона съвпадна със звъна на вратата. За миг Мариел остана раздвоена между двете повиквания, но телефонът все пак можеше да почака, а звънецът — не.

— Да видя ли кой е? — попита Ърни Скъли.

Той бе наминал на гости, донякъде все още притеснен от това, дето бяха разказали всички онези неща в бара в Портланд, но Мариел знаеше, че освен това е и самотен. Той бе свит човек, който не си падаше много по баровете, а след самоубийството на брат му се бе привързал към баща ѝ, а когато и Харлан Ветърс почина, прехвърли чувствата си от бащата върху Мариел. Тя нямаше нищо против. Освен че беше внимателен, макар и недоверчив, Ърни го биваше в ръцете и можеше да поправи почти всичко, от скърцащи панти до автомобилен двигател, а старата кола на Мариел се нуждаеше от специално внимание. Приятелят на брат ѝ Теди Гатъл често ѝ предлагаше да прегледа колата безплатно, но Мариел не беше глупава. Още от юношеските години Теди Гатъл я гледаше със смесица от обожание и прикрита похот. Според брат ѝ на сватбата на Мариел Теди бе плакал повече и от майка ѝ, а развода ѝ бе отпразнувал с тридневен запой. Не, дори да не разполагаше с Ърни Скъли, тя по-скоро би отделила пари от оскъдния си бюджет, за да ѝ поправят колата, а дори би ѝ драснала клечката и би ходила пеша на двете си работи, отколкото да приеме услуга от Теди Гатъл.

Мариел излезе от кухнята и надникна в коридора. Познатата дългнеста фигура на брат ѝ стоеше пред вратата, макар да не можеше да го види ясно, защото лампата над входа пак не работеше. Много странно — бе сменила крушката само преди седмица. Може би нещо не бе наред с кабелите. Още една задача за Ърни.

— Няма нищо, Грейди е — каза тя.

Вероятно идваше да се извини. Най-после. Беше му писнало да живее при Теди Гатъл и съзнаваше каква простотия бе извършил, водейки онази пачавра в дома им. Когато Грейди и никаквицата си

тръгнаха, искаше да изгори чаршафите. Айви ли се казваше? Или Холи? Ама че идиотка. Ама че двойка идиоти.

Но тя обичаше брат си въпреки всичките му недостатъци, сега от семейството бяха останали само те двамата. Двама неудачници: той в изкуството, тя в брака, и двамата в живота. Не искаше да го загуби отново. Дори когато го нямаше, докато учеше в колежа или докато живееше в Ню Йорк, или докато взимаше наркотици, тя пазеше част от него у себе си. Като деца бяха много близки и макар той да бе малкото братче, винаги се бе грижил за нея. Когато накрая бракът ѝ се разпадна, той се върна във Фолс Енд да я утешава и двамата прекараха два дни в пиене, пушене и говорене и на нея малко ѝ олекна. Но после той отново забягна и се върна едва когато баща им бе на смъртно легло.

Телефонният секретар се включи и тя чу глас, който ѝ бе познат, но не можа веднага да го свърже с името на човека.

Звънецът на вратата отново прозвуча.

— Идвам! — каза тя. — Идвам. Боже мой, Грейди, запази спокойствие...

Тя отвори вратата и светлината от коридора падна върху лицето му. Той изглеждаше печален и уплашен. Освен това изглеждаше друсан. Залиташе и с мъка фокусираше погледа си върху нея.

— Ех, Грейди, да му се не знае — каза тя. — Не, не. Ама че си глупак...

Грейди полетя към нея. Тя успя да направи крачка назад, вдигайки ръка да се предпази, но той бе твърде едър. Тежестта му ги повлече към пода и тя удари главата си в дъските.

— Господи, Грейди! — извика тя, блъскайки го назад, докато той самият се опитваше да се изправи.

На вратата се появиха две фигури — на жена и дете. Дори в слабата светлина Мариел забеляза, че лицето на жената е обезобразено, а детето, момче, имаше странна издутинка на шията и синини около носа и очите.

В дясната ръка на жената имаше пистолет.

— Коя сте вие? — попита Мариел. — Какво искате?

Но още докато жената пристъпваше към нея, Мариел вече знаеше коя е. Макар никога да не бе я виждала, Мариел бе чувала описания на външността ѝ. Тя вече не бе красива с ужасния лъскав

белег от изгарянето, но бе запазила достатъчно от предишния си вид, за да може Мариел да си я представи как омайва мъжете и ги черпи, слушайки техните истории за изгубени самолети. Лявото ѝ око бе различно от дясното: почти обезцветено, подобно на сурова мида, поръсена със сос табаско.

Ърни Скъли се появи в коридора. Той хвърли бърз поглед на жената и детето и се втурна да бяга. Дарина Флорес го простреля два пъти в гърба. Ърни падна по очи и се опита да изпълзи, но третият изстрел го спря завинаги.

Дарина и момчето влязоха и затвориха вратата. Момчето я заключи и дръпна щорите, откъсвайки ги от външния свят. Мариел вече бе успяла да се изправи. Тя стоеше на колене пред натрапниците и не смееше да помръдне. Изпод Ърни Скъли растеше кървава локва, покриваше дъските и се процеждаше между тях. Грейди се облегна на стената и се опита да преодолее ефекта от веществото, което му бяха инжектирали.

— Съжалявам — каза. — Не можах...

Докато Дарина и момчето ги наблюдаваха мълчаливо, Мариел пристъпи към брат си и го прегърна, и почти не усети иглата, която се заби в ръката ѝ.

Дадоха ѝ по-малка доза, отколкото на брат ѝ. Искаха да бъде в ясно съзнание, но без да им създава неприятности. Те бяха жена и дете в стая с двама възрастни и Дарина държеше да избегне всяка съпротива от страна на Мариел и Грейди Ветърс. Те отново обезвредиха пленниците, като вързаха ръцете им зад гърбовете с пластмасови стяжки за всеки случай. Дарина наля на момчето чаша мляко и му подаде прясно изпечена бисквита от тавата до фурната. То седна на масата в трапезарията и загриза бисквитата, следвайки с малките си зъби формата на глазурата и поглеждайки докъде е стигнал, съвсем като нормално момче.

Мариел лежеше възник на кушетката с възглавница под главата. Тя наблюдаваше обстановката, търсейки някакъв шанс за спасение, но такъв не се виждаше. Клепачите ѝ бяха натежали, реакциите ѝ бяха забавени, но мислите ѝ, макар и бавни, бяха съвсем бистри. Грейди Ветърс седеше във фотьойла до телевизора, очите му бяха почти затворени, от устата му се точеше лига, която се спускаше от брадичката до гърдите му. Той зърна отражението си в огледалото на

отсрещната стена и избърса брадичка в ризата си. Усилието сякаш го ободри. Той изправи гръб и се опита да се усмихне на сестра си, но усмивката му не я успокои.

Дарина придърпа един стол и седна до Мариел. Тя държеше пистолета в дясната си ръка, а с лявата отмахна кичур коса от лицето на Мариел.

— Удобно ли ти е? — попита я.

— Какво ми инжектирахте?

Думите ѝ прозвучаха съвсем ясно и Дарина се запита дали не трябваше да ѝ дадат по-голяма доза.

— Успокоително. Не искам да се притесняваш и страхуваш.

Зад Дарина се виждаше протегнатата ръка на Ърни Скъли. Останалата част от тялото бе скрита от стената. Дарина проследи погледа ѝ и викна на момчето:

— Махни това, ако обичаш. Разсейва ни.

Момчето остави бисквитата на масата, изтри трохите от ръцете си и мина в коридора през кухненската ниша. Чу се звук от влачене и трупът на Ърни Скъли се раздвижи. Момчето бе по-силно, отколкото изглеждаше, и ръката изчезна.

— Така по-добре ли е? — каза Дарина.

— Той беше просто един старец — каза Мариел. — Не трябваше да го убивате.

— Дори старците могат да бягат — каза Дарина. — Старците могат да приказват. Старците могат да се обадят в полицията. Така че, да, трябваше да го убием, но наистина не се налага да убиваме повече когото и да е. Ако отговориш на въпросите ми честно, ще ви пощадя, теб и брат ти. Това под стълбите е килер, нали?

— Да.

— Там ще ви оставим. Ще сложа малко вода и храна в купички, така че ще се храните като кучета, но ще бъдете живи. Няма да останем в града повече от ден-два. Колкото повече ми кажеш, толкова повече ще ни улесниш и толкова по-скоро ще изчезнем отук. Давам ти думата си.

Мариел поклати глава недоверчиво.

— Ние ви видяхме — каза тя. — Знаем кои сте. Видяхме как уби Ърни, как го застреля в гръб.

Грейди се размърда във фотьойла.

— Те убиха и Теди — каза той. — Тя уби Теди.

Мариел потръпна. Горкият, жалният Теди Гатъл. Може да беше досаден и влюбен, но беше добър приятел на брат ѝ и не мислеше никому злото.

— Той ни насочи към вас — каза Дарина, — ако това ще направи загубата му по-малко болезнена. Теди Гатъл ни извести за историята на баща ви със самолета.

Мариел се обърна към брат си.

— Ти си казал на Теди? — Теди Гатъл не можеше да пази тайна повече от две секунди. Той беше просто съдран чувал.

— Съжалявам — измрънка отново Грейди.

— Предложението ми остава в сила — каза Дарина. — Знам, че не ми вярвате, но нямам полза да ви убивам. Щом намеря самолета и получа това, което търся, ще изчезнем, а вие можете да разкажете на полицията каквото пожелаете. Можете да ни опишете до последния косъм, но това няма да има значение. Отдавна ще сме изчезнали, а ние умеем да се крием добре. Вече дори няма да изглеждам по този начин. — Тя посочи обезобразеното си лице. — Ти би ли останала такава? Не, Мариел, няма да ни открият. Вие ще живеете, ние също. За целта трябва само да говориш. Аз вече знам доста, но искам да чуя историята и от твоята уста: всяка дума, всяка подробност, която баща ти е споделил с теб, всичко, което би ми помогнало да открия този самолет. Само не ме лъжи. Ако излъжеш, ще има последствия и за теб, и за брат ти.

Момчето се върна в стаята. Мариел забеляза, че оставя кървави стъпки по килима. То носеше раница с герои от японски анимационни филми, по които тя никак не си падаше, с деца с големи очи и уста, които не пасват на английския диалог. То отвори раницата и извади отвътре чифт клещи, макетен нож и три сгъваеми ножчета с различни дължини. Подреди инструментите старателно на масата в трапезарията, придърпа един стол и седна, при което краката му увиснаха на десет сантиметра от пода.

— И така, Мариел, защо не започнеш оттам, където баща ти за първи път споменава за самолета.

Мариел разказа историята, после още веднъж. Между двата разказа Дарина я инжектира отново и мозъкът ѝ се замъгли. Тя, изглежда, започна да обърква някои подробности, защото по едно

време Грейди изпищя и когато успя да фокусира погледа си върху него, видя, че долната половина на лицето му беше в кръв, и тя осъзна, че момчето бе отрязало върха на носа му. Тя се разплака, но Дарина я плесна силно и я накара да спре. След това тя много се стараяше да говори точно, защото на кой му пукаше в крайна сметка? Някакъв си самолет. Баща ѝ бе мъртъв. Пол Скъли бе мъртъв, както и брат му Ърни. Теди Гатъл бе мъртъв. Само двамата с Грейди бяха още живи.

— На кого още разказа историята? — попита Дарина.

— На никого.

— А старецът? — попита Дарина. — Кой беше той? Какво търсеше тук?

— Брат на Пол Скъли. Той знаеше. Пол му беше казал.

— На кого още разказа?

— На никого.

— Не ти вярвам.

— На никого — повтори тя. — На никого не съм казала.

Мозъкът ѝ се проясняваше — не много, но достатъчно. Тя искаше да живее. Искаше и Грейди да живее. Но ако не оживееха, ако жената ги излъжеше, тогава искаше поне отмъщение: за себе си, за брат си, за Ърни и Теди, за всички, които тази жена и това ужасно дете бяха наранили. Детективът щеше да ги открие. Щеше да ги открие и да ги накаже.

— На никого — повтори тя. — Кълна се.

Грейди отново запищя и тя стисна очи и запуши ушите си.

Съжалявам, помисли си тя, но не трябваше да се изпускат. Не трябваше да разказваш.

Тъмнина отвън и тъмнина отвътре, прорязани само от малката настолна лампа под огледалото.

Грейди тихо скимтеше. Момчето бе срязало вертикално устните му с макетния нож, но кръвенето почти бе спряло, стига само Грейди да не мърдаше устата си. Все още бяха живи, а Дарина Флорес бе спряла разпита. Въпросите престанаха, когато Мариел даде една последна полузабравена подробност, която баща ѝ бе споменал през последните си дни. Форт: баща ѝ бе споменал за някакъв форт, покрай който минали, когато се връщали с парите. Тя не бе споменала тази подробност на детектива, защото тогава все още му нямаше пълно доверие. Щеше ѝ се да му е казала всичко, защото сега виждаше как

Дарина разглежда карти и данни на лаптопа си, сверявайки нейната история.

Мариел вероятно бе проспала част от времето. Не си спомняше кога са угасили лампите, нито кога някой я бе завил с одеяла, за да не ѝ е студено. Задушаваше се. Промени позата си, но и това не помогна. Момчето я гледеше втренчено. Неговите бледи, безжизнени черти я отвращаваха, както и окапалата му коса и гушата му. Той приличаше на старче с размерите на дете. Разбра, че го бе сънувала, и я досрамя. В съня ѝ момчето се бе опитало да я целуне. Не, не беше точно целувка: бе впило устата си в нейната, както минога се впива в жертвата си, и бе започнало да смуче, да издърпва въздуха от дробовете ѝ, да изтегля живота от нея, но не бе успяло, защото тя още бе жива и продължаваше да диша, макар и трудно.

Само сън, помисли си тя, но още усещаше мекотата на устните му, а в устата си имаше лош вкус, сякаш бе изяла развалено кюфте.

Момчето ѝ се усмихна и стомахът ѝ се надигна в сухи спазми.

— Дай ѝ вода — каза Дарина, без да вдига очи от екрана.

Момчето отиде в кухнята и се върна с чаша вода. Тя не желаше да приеме нищо от него, но бе по-добре за кратко да изтърпи близостта му, отколкото да остане с този вкус в устата си, затова пи, а водата се разливаше по брадичката ѝ и капеше по гърдите ѝ. Когато се напи, дръпна глава. Момчето свали чашата от устата ѝ, но продължи да я гледа от горе надолу.

Мариел чувстваше болка в гърба. Тя се размърда на кушетката и седна. Мигащата червена светлинка, скрита по-рано от масата, улови погледа ѝ. Беше цифрата „1“, която мигаше на телефонния секретар. Тя си спомни за пропуснатото обаждане по-рано вечерта и как гласът ѝ се бе сторил познат.

Беше гласът на детектива.

Тя извърна глава прекалено бързо. Момчето присви очи и погледна над рамото си.

— Още вода — каза Мариел. — Моля.

— Послушай я — обади се Дарина. — Дай ѝ още вода.

Но момчето не им обръщаше внимание. То остави чашата на масата и се приближи до телефонния секретар. Наклони глава като животно, срещнало непознат обект. Един блед пръст се протегна колебливо над бутона „прослушване“.

— Моля! — каза Мариел отново.

Дарина вдигна очи от екрана.

— Какво правиш? — каза тя на момчето. — Това тук е важно.

Щом иска още вода, дай й още вода, за да млъкне.

Момчето се отдръпна от машината и свали ръка.

Мариел се сви на кушетката. Тя си пое панически дъх и затвори очи.

Чу се единичен сигнал, след което заговори нисък мъжки глас.

— Здравей, Мариел, обажда се Чарли Паркър. Искрах само да ти кажа, че...

Останалата част от съобщението бе потопена в яростен и болезнен писък, какъвто Мариел никога не бе чувала и който бе още по-ужасяващ, защото излизаше от устата на дете. После момчето изкрещя отново. Гърбът му се изви в дъга, а главата му се отметна толкова назад, че сякаш вратът щеше да се прекърши или мехурът на шията му да се пръсне във фонтан от кръв и гной. Дарина скочи на крака, пускайки лаптопа на пода, а през писъка Мариел долови гласа на детектива, който казваше, че ще намине да поговорят и че иска да зададе още един-два въпроса на нея и Ърни.

Стаята се изпълни с жужене. Дори Грейди, потънал в собственото си страдание, го чу. Главата му се повдигна, търсейки източника на звука. Къщата изстина, сякаш някой бе отворил вратата, но въздухът, който нахлуваше, не бе изпълнен с мирис на дървета и треви, а с пушек.

Зрението на Мариел улови прелитащо насекомо. Тя се дръпна инстинктивно, но насекомото продължи да жужи на педя от лицето ѝ. Дори на слабата светлина тя можеше да различи жълто-черните ивици на осата и извивката на отровното коремче. Тя мразеше оси, особено такива, които оставаха будни толкова късно през годината. Тя сви колене към гърдите си и се опита да захлупи осата с одеялото, но се появи и втора, и трета. Стаята започна да се пълни с тях и дори в страха си тя недоумяваше защо това се случва. Наоколо нямаше гнезда, пък и откъде се взеха толкова много?

Момчето продължаваше да пици и изведнъж Грейди също запищя, присъединявайки гласа си към този на момчето, а срязаната му устна се спуска от напрежение и към първоначалния ужас в писъка на Грейди се добави и болка.

Огледалото: осите излизаха през огледалото. То сякаш бе престанало да бъде отражателна повърхност, поне така се стори на Мариел, и се бе превърнало в рамкирана дупка в стената. Умиращите оси, по-рано затиснати зад него, бяха свободни.

Но това бе носеща стена от солиден бетон, а не кухня, а огледалото си беше огледало. Нищо не можеше да мине през него. Това бе стъкло.

Тя усети как една оса кацна на бузата ѝ и започна да пълзи към окото. Тя тръсна глава и я издуха. Осата се отдалечи с ядно жужене и се върна обратно. Жилото я драсна по кожата и тя се стегна да посрещне болката, но болка не последва. Осата се отдалечи заедно с останалите насекоми и жужащият облак се събра пред огледалото, където се завъртя и прие формата на лице с две празни дупки за очи и трета за уста — лице от оси, което ги гледаше от огледалото, ядът му бе ядът на осите и то го изпускаше чрез тях.

Устата от оси замърда, оформяйки думи, които Мариел не можа да разбере, но писъците на момчето спряха. Дарина го притисна към себе си, тилът му опираше в гърдите ѝ и то потръпна в прегръдката ѝ.

Грейди също престана да пици. Единственият звук в стаята бе хълцането на момчето и жуженето от огледалото.

Дарина целуна главата на момчето и притисна буза към бледия му скалп. Очите ѝ срещнаха погледа на Мариел, която видя, че Дарина се усмихва и плаче едновременно.

— Той си спомни — каза Дарина. — Той се върна. Отново е мой. Моят Брайтуел. Но ти не биваше да лъжеш.

Момчето се откъсна от нея, изтри очите си и застана пред огледалото. Каза му нещо на непознат език и огледалото му отговори. Той остана така, докато жуженето престана и една по една осите започнаха да падат на пода, където умираха, пълзейки, оставяйки момчето със собственото му отражение.

Грейди Ветърс се бе свил, потънал в себе си. Той плачеше и трепереше и Мариел разбра, че нещо у него се бе пречупило. Когато го извика по име, той не реагира, а погледът му бе поглед на непознат.

— Той има толкова много образи — каза Дарина на Мариел, — толкова много имена. — Тя посочи огледалото. — Онзи зад огледалото, Провесеният надолу с главата, Богът на осите...

Момчето извади лист хартия от чантата си. От едната страна имаше рисунка на камион, но другата страна бе празна. То започна да пише върху нея с пастел. Когато приключи, то подаде листа на Дарина и тя го прочете, после го сгъна и го прибра в джоба си. След което изрече една-единствена дума:

— Паркър.

Момчето се приближи към Мариел и тя отново бе обхваната от чувството, че това е стар дух в младо тяло. Устата му на минога се отвори и един белезникав език облиза устните му. Дарина постави ръка на рамото му и то спря, надвесено на сантиметри над лицето на Мариел.

— Не — каза му тя.

Момчето я погледна въпросително. Опита се да изрече нещо, но думите излязоха като дрезгав грак на гарванче.

— Обещахме — каза Дарина. — Аз обещах.

Момчето се дръпна. Отиде до масата и започна да прибира инструментите в детската си раничка. Беше време да тръгват.

Дарина застана над Мариел.

— Ти ме излъга — рече тя. — Трябваше да ми кажеш за детектива. Мога да обявя сделката за невалидна и да те убия.

Мариел чакаше. Нямахше какво да каже, за да промени положението си.

— Но може би заради лъжата ти ние си върнахме нещо скъпоценно. Знаеш ли какво направи веднъж твоят детектив?

— Не.

— Уби съществото, което виждаш там — тя посочи към момчето. — Той затри великия му дух за известно време.

— Не разбирам — каза Мариел.

— Не, но Паркър ще разбере, когато се изправим срещу него. Обещах да ви оставя живи с брат ти и ще удържа на думата си. Ние винаги удържаме на дадената дума.

Момчето прерови раницата и извади металната кутия със спринцовки. То напълни една спринцовка от малка стъклена бутилка с безцветна течност, която Мариел не бе видяла досега.

— Недейте повече, моля — каза Мариел.

— Това е различно — каза Дарина. — Но не се тревожи — няма да боли.

Мариел наблюдаваше как момчето инжектира Грейди за последен път. Брат ѝ не реагира на иглата, нито на присъствието на момчето. Погледът му бе насочен някъде навътре, но след няколко секунди очите му се затвориха и той оброни глава на гърдите си. Момчето напълни повторно спринцовката от стъкленото шишенце, с което съдържанието му свърши. Той пусна празното шишенце в раницата си и се приближи до Мариел.

— Това е актрапид — каза Дарина. — Инсулин за инжектиране.

Мариел предприе хода си. Коленете ѝ все още бяха прибрани към гърдите, със стъпала върху леглото. Тя се хвърли върху Дарина, но жената се оказа твърде бърза и Мариел едва я докосна, преди да падне болезнено на пода и момчето да скочи върху нея, иглата се заби в нея и светът се изпълни със сенки.

— Сега ще спиш — каза Дарина. — Ще спиш много дълго.

Огромната доза заля организма на Мариел и съзнанието ѝ започна да потъва в кома.

Елдрич се събуди в болнично легло и си помисли, че вече е сънувал този сън: легло; малка чиста стая; електронният звук от някаква апаратура; острият мирис на дезинфектант и под него всички други миризми, които трябва да скрие; и пръстите с дългите нокти го теглеха, опитвайки се да го задържат завинаги в тъмното. Той вдигна ръка и усети подръпването на интравенозната система. Той посегна към нея, но нечии пръсти внимателно, но решително стиснаха ръката му.

— Нека аз — каза гласът и той усети позната миризма на огън и никотин и разбра, че синът му е дошъл за него; не Колекционера, а именно синът му, защото Колекционера не беше способен на такова внимателно отношение. Гласът му звучеше малко глухо — слухът на Елдрич бе увреден от взрива.

— Сънувах — каза Елдрич. — Сънувах, че тя е умряла, а после сънувах, че това е само сън.

Лицето го болеше. Той вдигна пръстите си към него и опипа превръзките върху най-болезнените рани.

— Съжалявам — каза синът му. — Знам колко много означаваше тя за теб.

Елдрич погледна наляво. Бяха събрали вещите му от мястото на взрива: портфейла му, ключовете и часовника. Дребни неща.

Но жената бе умряла.

— Какво си спомняш? — попита синът.

— Токът спря, на два пъти, струва ми се. Слязох в мазето, но всичко си беше наред.

— А после?

— Един мъж. Той мина по улицата и аз се уплаших, но той отмина и аз го оставих. Миг преди бомбата да избухне, го чух да ме вика. Мисля, че се опита да ме предупреди за нещо, тогава всичко избухна и повече не го видях.

— Помниш ли как изглеждаше?

— Беше четирийсет-петдесет годишен. С набола брада. Около метър и осемдесет. Едър.

— Накъде продължи?

— На юг.

— Юг. Откъм другия край на улицата ли?

— Да.

— Разказа ли това на полицията?

— Не. Не съм говорил с никого. Държах я в ръце, но тя бе умряла и повече не помня.

— Полицията ще иска да говори с теб. Не им казвай за мъжа.

— Няма.

Синът взе марля и попи челото на баща си, за да го охлади, като внимаваше да не докосва раните.

— Зле ли съм? — попита Елдрич.

— Порязвания и натъртвания. И сътресение. Но искат да останеш няколко дни под наблюдение. Проявяват загриженост.

— Не чувам добре. Нито твоя глас, нито моя, звучат странно.

— Ще кажа на лекарите.

Елдрич се сви в леглото. Усещаше болка в слабините. Той погледна под чаршафа, видя катетъра и изпъшка.

— Да, знам — каза синът.

— Боли.

— Ще им кажа и за това.

— Устата ми е пресъхнала.

Синът взе пластмасовата чаша с вода от нощната масичка и повдигна главата на баща си, за да пие. Черепът на стареца се усещаше крехък в дланта му, чуплив като яйце. Беше истинско чудо, че все още бе жив. Една-две минути по-рано, и той също щеше да е мъртвец.

— Ще дойда пак — каза синът. — Искаш ли да ти донеса нещо?

Този път пръстите на стареца се сключиха около ръката му и той се изправи в леглото. Коров беше старецът...

— Паркър дойде. Паркър дойде и тя умря. Тя точно взимаше досието му и умря. — Елдрич бе завладян от изтощение и сълзите напиреха от ъгълчетата на очите му. — Той ме предупреди, и тебе също, да не го закачаш. Страхуваше се от списъка. Знаеше, че името му е вътре.

— Имах някои съмнения. Ти също. Онази жена, Фипс, ми каза нещо...

Но бащата вече не слушаше.

— Списъкът — каза той. — Списъкът.

— У мен е — каза синът и в меката светлина на зората, която се процеждаше през завесите, той се промени по дух и форма и вече бе синът и другият. — И знам къде да намеря останалата част.

— Избий ги — каза Елдрич и се отпусна назад в леглото. — Избий ги всичките.

Той затвори очи, трансформацията на сина му завърши и от стаята излезе вече Колекционеря.

Джеф и Рейчъл дойдоха да вземат Сам малко след девет сутринта. Малката се беше вихрила в кухнята заедно с Ейнджъл и Луис, където един час мазаха препечени филийки с масло и пържиха яйца, което наложи смяна на пуловера, преди майка ѝ да я види и да писне.

Джеф понастоящем търкаляше ягуар. От прозореца на офиса ми Ейнджъл и Луис го наблюдаваха как спира до тротоара, слиза от колата и оглежда блатата на Скарбъро в студената светлина на зимното слънце, докато Рейчъл застава на прага на къщата.

— Гледа ги, като че ли ги притежава — каза Ейнджъл.

— Или като че ли ги е направил собственоръчно — каза Луис.

— Психотерапевтичен трансфер — казах аз. — Понеже знаете, че не го обичам, и вие започвате да го мразите.

— Не, аз просто не го харесвам — каза Ейнджъл.

— Има толкова пари, а кара ягуар — каза Луис. — Ягуарите се обезценяват по-бързо от зимбабвийски долари.

— Точно затова кара ягуар, защото може да си го позволи — каза Ейнджъл. — На каква възраст е?

— Възрастен е — каза Луис.

— Много възрастен — казах аз.

— Древен — каза Ейнджъл. — Направо е учудващо, че ходи без бастун.

Входната врата се отвори, Рейчъл влезе в антрето и извика:

— Ехо!

— Тук сме — казах.

Тя влезе в кабинета и повдигна вежда, като ни видя тримата, застанали до прозореца.

— Комитетът по посрещането?

— Просто се наслаждаваме на гледката — каза Луис.

Тя разбра какво гледаме през прозореца.

— Ха-ха — каза.

— По-млад е, отколкото очаквах — каза Ейнджъл.

— Наистина ли?

— Не. Дърт е.

Рейчъл му се озъби.

— Ако се държиш така, може и да не доживееш до неговата възраст.

— Аз не искам да доживея до неговата възраст — каза Ейнджъл.

— Той е като Метусалем в пастелни цветове. Що за стил на обличане?

Чест й правеше на Рейчъл, че не се отказа да защитава Джеф.

— Понеже отива да играе голф — каза тя.

— Голф? — каза Луис, натоварвайки четирите звука на тази единствена сричка с повече презрение, отколкото изглеждаше възможно.

— Да, голф — каза Рейчъл. — Това е спорт. Нормалните хора го играят.

— Голфът спорт ли е?

Той погледна към Ейнджъл, който сви рамене.

— Може да са го включили в олимпийските спортове, а ние да не сме разбрали.

— Големи сте олигофрени, това мога да ви кажа — каза Рейчъл.

— Къде е дъщеря ми? Трябва да я взема оттук, преди да е прихванала олигофрения.

— Късно е — каза Луис. — Наследила е гените на баща си.

— Наистина сте олигофрени — казах им, тръгвайки след Рейчъл.

— Добрите деца ни се подиграват — каза Луис на Ейнджъл.

— Това е хомофобия — каза Ейнджъл. — Трябва да подадем оплакване или да разкажем всичко в някое телевизионно предаване.

Не отговорих.

— Хей — викна Ейнджъл след мен, — това означава ли, че няма да ни пуснат на абитуриентския бал?

В антрето Рейчъл помагаше на Сам да си прибере нещата.

— Къде ти е новият пуловер? — попита Рейчъл, забелязвайки, че Сам е облечена в стария си скъсан пуловер, който пазех за случаите, когато работехме в градината.

— Наяйчи се — каза Сам.

— Защо ли не съм учудена — каза Рейчъл. — Да не би гадните чичо Луис и чичо Ейнджъл да те замеряха с яйца и да те обиждаха? — каза Рейчъл, като ме гледаше кръвнишки.

— Не съм ги подсторил — казах. — Те са си гадни и без да ги навивам.

— Чичо Ейнджъл каза лоша дума — каза Сам. — Дума, която започва с „ш“.

От кабинета се чу шокирано възклицание.

— Обеща, че няма да разкаже!

— Това изобщо не ме учудва — каза Рейчъл. Тя повдигна глас и го насочи към кабинета. — Но съм много разочарована от чичо Ейнджъл.

— Съжалявам.

Рейчъл провери дали Сам си е обула и двата чорапа, дали гащичките ѝ са обути правилно, дали си е прибрала четката за зъби и куклите.

— Добре, кажи чао на татко си и отивай в колата — каза тя на Сам.

Сам ме прегърна и аз я притиснах.

— Чао, тате.

— Чао, скъпа моя. Нали скоро ще се видим пак? Обичам те.

— И аз.

Тя се отлепи от мен и аз усетих тъничка болка в сърцето си.

— Чао, чичо Ейнджъл, който каза лошата дума — извика тя.

— Чао — отвърна засрамен глас.

— Чао, чичо Луис, който каза, че ще застреля онзи човек.

Настъпи продължителна неловка пауза, преди Луис да каже „чао“, и Сам изтича навън.

Рейчъл ме изгледа сурово.

— Какво?

— Беше просто недоразумение — казах. — Той нямаше да го застреля наистина.

— Господи — рече тя. — Може ли да попитам какво търсят тези двамата тук?

— Дребна работа — отвърнах.

— Няма ли да ми кажеш?

— Казах ти — и този път аз я изгледах сурово, — дребна работа.

Ядът ѝ започваше да напират: първо шегичките на Ейнджъл и Луис, пуловерът на Сам, псувните на Ейнджъл, и каквото там си бе въобразила, че е казал Луис — всичко това се насъбра в нея като пара в тенджерата под налягане. Впрочем тя не изглеждаше особено доволна още с пристигането. Вероятно принос за това имаше и вечерта, прекарана в слушане на Джеф пред тълпа богаташи, където той обяснява как виновни за банковата криза са бедните, които настояват да имат покрив над главата си. Страните ѝ бяха поруменели. Беше красива, но изтъкването на този факт нямаше да оправи нещата.

— Дано те гръмнат в гъза! — каза тя. След което отвори вратата на кабинета. — И вас също! — След което трясна вратата.

— Слез да поздравиш Джеф — нареди тя. — Дръж се възпитано, като нормален човек.

Последвах я навън. Сам вече се бе настанила в детското столче на задната седалка. Тя ми помахаша. Аз ѝ помахвах в отговор.

— Здравсти, юнак — каза Джеф и се усмихна ослепително.

Юнак. Ама че тъпак.

— Здравсти... Джеф — казах.

Здрависахме се. Той отново направи онова странно нещо, което винаги правеше: стисна дясната ми ръка продължително със своята дясна, а с лявата опипа мишницата ми и се втренчи в лицето ми като доктор, преглеждащ сериозно болен пациент, който не се подобрява и по този начин оскърбява лечителя си.

— Как си, драги? — попита той.

Драги — ставаше все по-годино. Рейчъл се ухили злобно. Чувстваше се възмездена за минутите преди това.

— Добре съм, Джеф. А ти?

— Перфектно — каза той. — Идеално.

— Как мина речта снощи?

— По мед и масло. Хората искат да се кандидатирам за президент.

— Еха. В Африка имаш добри шансове. В Судан имат сериозни проблеми, в Сомалия също.

Той се озадачи, усмивката му потрепери за миг, но после се стабилизира.

— Не, тук — каза.

— Да, да. Естествено.

— Имаше един журналист от „Сънди Телеграм“. Ще посветят неделния брой на моята реч.

— Страхотно — казах. Направеха ли го, „Телеграм“ нямаше да получат моите долар и седемдесет и пет цента тази неделя. — Други медии имаше ли?

— Някакъв тип от „Финикс“, но той беше дошъл да прави проблеми.

— Като задава неудобни въпроси? Като оспорва партийната линия?

— Обикновените хора просто не разбират какво е дерегулация — каза Джеф. — Те смятат, че това означава беззаконие, докато всъщност означава да оставим пазарните фактори да определят развитието на събитията. Когато правителството започне да се меси, резултатите стават непредвидими и точно оттам тръгват неприятностите. Дори и най-внимателната регулация пречи на естествените процеси в системата. Ние просто искаме системата да работи добре, което ще е от полза за всички.

— Тоест вие сте от добрите?

— Ние сме производители на блага.

— Ти определено произвеждаш разни неща, Джеф.

Рейчъл се намеси.

— Да тръгваме, Джеф. Стига вече са те подкокоросвали. — Тя ме прегърна ме целуна по бузата. — Ще дойдеш ли да видиш Сам след седмица-две?

— Да. Благодаря, че я остави при мен. Оценявам го.

— Това за гръмването не исках да го кажа — каза тя.

— Знам.

— За онези двамата да, но не и за теб.

Тя вдигна очи към прозореца на кабинета ми. Ейнджъл и Луис прозираха през щорите. Ейнджъл вдигна ръка да помахаша, но размисли и се отказа.

— Олигофрени — повтори Рейчъл, влизайки в колата, но с усмивка. Джеф обаче все още не се качваше в колата си. Вместо това той се бе загледал надолу по улицата, където един черен кадилак CTS купе намали и влезе в алеята пред нас.

— Точно навреме — каза той.

— Навреме за какво? — попитах. Очевидно някой не беше пострадал от рецесията, но този някой не бе сред моите познати.

— Искам да те запозная с един човек — каза Джеф. — Той дойде да чуе речта ми и каза, че докато е в района, може да отиде да разгледа новото строителство горе, на Праутс Нек. Казах му, че ще го придружа, и се разбрахме да ме намери по колата.

Кадилакът спря плавно зад колата на Джеф. Човекът, който слезе от нея, изглеждаше няколко години по-млад от Джеф, прачеше от здраве и миришеше на пари така, сякаш ги печаташе на задната седалка на колата си. Беше облечен спортно-елегантно: кафяви панталони, черен пуловер и черна мохерна жилетка. Той беше отчасти олисял, но го прикриваше добре, като държеше косата си късо подстригана, а излишните килограми около талията му не бяха повече от едно-две. Освен това бе достатъчно възпитан, за да се извини, че е влязъл в алеята към дома ми неканен, обяснявайки, че улицата прави остър завой и ако остави там колата си, ще затрудни движението. Казах му, че няма проблем, макар да не мислех така. От този човек ми се изправяше косата.

— Надявам се, че не се натрапвам — каза той. Той помахна на Рейчъл и тя отвърна на поздрава му, без да поглежда към мен.

— Искам да те запозная с един човек — каза Джеф, без да стане ясно на кого говори, докато не продължи: — Гарисън Прайър, запознай се с Чарли Паркър.

Прайър протегна ръка, която поех, макар и след миг колебание.

— Гарисън Прайър от „Прайър Инвестмънтс?“ — запитах.

— Изненадан съм, че сте чували за нас — каза той, но не звучеше учудено. — Не сме от известните компании.

— Чета „Уолстрийт Джърнъл“ — излъгах аз.

— Нима? — каза той, повдигайки вежда. — Това ми напомня мотото „Познавай врага си“.

— Моля? — Казах аз. Това беше странна реплика от негова страна.

— Просто Джеф ми поразказа малко за вас — продължи той. — Представата, която си съставих, някак не се връзва с образа на традиционния читател на „Джърнъл“. Според Джеф вие сте таен социалист.

— Сравнени с Джеф, повечето хора са социалисти.

Прайър ме ослепи с усмивката си, оголвайки издължени кучешки зъби и остри резци. Беше като озъбване на опитомен вълк.

— Много вярно. Отдавна исках да се запознаем — каза Прайър. Той ме гледаше в очите и се усмихваше, без да трепне.

— Нима? — казах.

— Бях чел доста за вас още преди да се познавате с Джеф. Хората, които сте преследвали, са ужасни, направо е стряскащо, като си помисли човек, че са могли да скитат между нас необезпокоявани. Това, което вършите, е от голяма полза за обществото.

От мястото, на което стоях, можех да видя Рейчъл. Тя все още не гледаше към мен, но беше прехапала долната си устна. Познавах това изражение — то издаваше тревога и беше най-драматичният жест, който Рейчъл някога би си позволила на публично място.

Не отговорих и Прайър продължи:

— Знаете ли кое ми е най-интересно при вас, мистър Паркър?

— Не — отвърнах. — Не знам.

— Доколкото ми е известно, когато един полицай употреби оръжие, после цели комисии проучват действията му, пишат се доклади, понякога има съдебни дела. Докато вие, едно частно лице, успявате да избегнете всякакви подобни затруднения. Как го постигате?

— С късмет — отвърнах. — Освен това стрелям само по когото трябва.

— Не ще да е само това. Някой сигурно ви закриля.

— Господ може би?

— Може би, макар да си мислех за по-земни варианти.

— Гледам да съм в добри отношения със закона.

— Странно — каза Прайър. — Аз правя същото, а пък по нищо не си приличаме.

Джеф, който в началото на разговора се усмихваше, беше престанал да се усмихва. Той осъзна, че нещата май не отиваха на добре, каквото и да беше добре в случая.

— Да тръгваме, Гарисън — каза той. — С Рейчъл трябва да закараме Сам вкъщи, ако искаш да дойда с теб да видим това строителство...

— Знаеш ли, Джеф, няма нужда. Тази работа май не е за мен.

Ченето на Джеф увисна. Сигурно си беше правил сметката да се включи като посредник за инвестициите на Прайър в Мейн.

— Щом смяташ така — каза Джеф.

— Точно така смятам. Довиждане, мистър Паркър. Отново се извинявам за притеснението, но се радвам, че най-после се запознахме. С нетърпение очаквам да прочета нещо ново за вас в бъдеще.

— И аз за вас — казах.

Прайър се сбогува с Джеф, помахаша с ръка на Рейчъл, но не и на Сам и изкара колата си на заден ход на улицата, преди да продължи на запад към междущатската магистрала.

— Чао, юнак — каза Джеф.

Докато се готвеше да се качи в колата, се наведоха към ухото му.

— Джеф — продумах тихо, — друг път не ми мъкни тук приятелите си, без да си ме питал. Разбра ли ме?

Той се усмихна леко и кимна. Когато потеглиха, Сам единствена ми помахаша за довиждане.

Ейнджъл и Луис слязоха при мен на алеята.

— Кой беше този? — попита Ейнджъл.

— Казва се Гарисън Прайър — отвърнах — и не мисля, че е от добрите.

В рамките на един час след това получих две известия, свързани с въпросното посещение. Първото беше текстово съобщение от Рейчъл и гласеше „Съжалявам“. Второто беше имейл, с който ме известяваха, че вече разполагам с безплатен абонамент за „Уолстрийт Джърнъл“.

Подарък от „Прайър Инвестмънтс“.

В обедните новини съобщиха за петдесет и осем годишна жена, загинала при взрив в адвокатска кантора в Лин, Масачузетс — все още не знаех нищо по случая, защото бях прекарал цялото си време със Сам. Жената, чието име не се споменаваше, тъй като роднините още не били известени, работела в кантората. Собственикът, Томас Елдрич, бил претърпял наранявания от взрива и бил поставен под лекарско наблюдение. Все още нямало официална полицейска информация за причините за експлозията, а следователите продължавали огледа на място, но аз знаех.

— Заради списъка — казах на Ейнджъл и Луис. — Когато Колекционерата уби Тейт, те са разбрали, че той разполага със списъка или с част от него.

— И понеже не могат да стигнат до него, опитали са да очистят адвокатата му — каза Ейнджъл.

Спомних си страстната пушачка, която охраняваше стълбите към Елдрич, и изражението ѝ, когато си помисли, че съм го наранил. Не че ми беше много симпатична, но тя бе останала вярна на стареца и не заслужаваше да умре.

Репортажът показва офиса на Елдрич отвън. Експлозията бе предизвикала пожар, който бе опустошил вътрешността на сградата и се бе оказал толкова упорит, че бяха мобилизирали огнеборци от съседния град. Пакистанският магазин за телефони също беше изчезнал. Бяха интервюирали единия от собствениците отвън на улицата. Човекът плачеше. Малоумният журналист го попита дали според него в атентата били замесени ислямски екстремисти. Пакистанецът прекъсна риданията си, колкото да изрази потрес, обида и възмущение, и се разплака още по-силно.

Елстайн ми спести труда да го търся, като взе, че ми позвъни сам. Най-после бе стигнал до Торонто, след като прекарал предишната нощ в полицията, обяснявайки обстоятелствата около смъртта на Адив. Адив също не бе сред любимците ми. Изобщо последната седмица се очертаваше лоша за хората, които ми се бяха изрепчили. Докато

говорех с Епстайн, Луис ми подаде последния брой на „Ню Йорк Таймс“. Смъртта на Адив бе отразена на челната страница, където се описваше като опит за покушение над влиятелна фигура от еврейската общност. Снимката на Епстайн бе стара, може би от преди десет години. Епстайн много се стараеше да не попада в светлината на прожекторите след смъртта на сина му, която също се споменаваше в материала. Аз гастролирах в продължението на статията във вътрешните страници като човека, открил убийците на сина му. Не примрях от щастие. Когато си проверих мобилния телефон, имаше четирийсет пропуснати обаждания и пълна кутия с текстови съобщения. Дадох телефона на Ейнджъл да прослуша и изтрие съобщенията.

— Добре ли сте? — попитах Епстайн.

— Потресен, но иначе невредим.

— Съжалявам за Адив.

— Знам. Ако не бе загинал, щеше някога да оцени хумора в разходката из Джърси.

— Трябваше му още време.

— Именно.

— Научихте ли за нашия приятел адвокат от Лин?

— Тази сутрин — каза Епстайн. — Изглежда, двете нападения са свързани?

— Би било прекалено голямо съвпадение, ако не са — отвърнах.

— Но нищо не се споменава за клиента на Елдрич. Предполагам, че не е бил в града по време на злополуката.

Винаги внимавах как говоря за Колекционера по телефона. Беше и въпрос на навик, но преди всичко внимавах как говоря за Колекционера.

— Каква е причината обаче — отмъщение? Опит да се осуети по-нататъшно разследване? Всичко това плюс още нещо? Все пак не моите хора очистиха Дейвис Тейт.

— Смъртта на Тейт и каквото още е целял клиентът им е подсказала, че някаква версия на списъка все още съществува благодарение на покойната Барбара Кели. Ако Елдрич и клиентът му са разполагали с екземпляр, логично би било да се предположи, че и вие имате такъв. Може би са се надявали да обезвредят Елдрич и клиента му с взрива в Лин, а може само да са искали да унищожат

архивите му. Най-малкото това е бил начин да отклонят за малко клиента от плановите му, също както атаката срещу вас, смъртоносна или не, е щяла да...

Запънах се. Думата на върха на езика ми беше „забави“, но защо тъкмо тя?

— Мистър Паркър? — каза Епстайн. — Там ли сте?

— Това е тактика на забавяне и отклоняване — отбелязах.

— Отклоняване от какво? — запита Епстайн.

— От самолета — отговорих. — По някакъв начин са разбрали за самолета и знаят, че ние също го търсим.

— Кога ще започнете издирването?

— Утре, ако извадим късмет с малко по-конкретна информация. Още не съм говорил с Мариел Ветърс. Ако тя не може да ни помогне, не знам какво ще правим.

— А какво ще прави през това време клиентът? — попита Епстайн.

Не беше нужно да мисля дълго.

— Клиентът ще се впусне след виновниците за взрива — казах — и ще ги накаже.

Колекционерът стоеше на ъгъла, пушеше цигара и наблюдаваше работата на полицията. Изкормените сгради все още тлееха, а улицата бе залята от мръсна черна вода, напомняща нефтен разлив. Любопитни и сучаещи зяпачи се мотаеха зад кордона, а колите на новинарските екипи бяха паркирани зад бара на Тъли, за което удоволствие самият Тъли им вземаше трицифрени суми, но пък им даваше безплатно кафе, което по-съобразителните журналисти тутакси изхвърляха.

Зад Колекционерът имаше зложна къща, разположена на четири етажа: най-тежките и обемисти вещи бяха изложени на приземния етаж, а останалите бяха наредени на горните два в намаляващо тегло и обем. На последния етаж, както Колекционерът знаеше, се помещаваше офисът. Отстрани на сградата, с поглед към задния вход и паркинга, бе монтирана камера. Втора камера, разположена до първата, гледаше към предния вход и улицата.

Колекционерът загаси цигарата си и остави полицията да си върши работата. Той влезе в зложната къща, където двамата мъже зад

тезгяха го погледнаха бегло и се съсредоточиха отново върху телевизора, на който показваха сцената, която Колекционерът бе наблюдавал досега. Ако си бяха направили труда да прекратят навън от прага, мъжете биха могли да видят сцената на живо, но те бяха невежи, лениви хора и предпочитаха да получават информацията си от телевизионния екран, на който се появяваха хора с по-симпатични лица от техните и им казваха добре известни неща.

Колекционерът изкачи стълбите до последния етаж, където имаше блиндирана червена врата с шпионка и бял надпис „Забранено влизането на външни лица“. Нямаше звънец, но щом Колекционерът стъпи отпред, вратата се отвори и той влезе.

В приемната седяха много възрастна, дебела жена и още по-възрастен мъж. Това бяха Сестрата и Братът. Ако имаха други имена — а все някога трябва да са имали, — то никой не ги използваше. Името на табелата отвън беше от друга фирма — магазин за пердета, който бе спуснал кепенци още някъде през 70-те. Скоро след това тук се нанесоха Сестрата и Братът и никога повече не се изнесоха. Колкото по-дебела ставаше Сестрата, толкова по-високо в сградата се преместваше, обратно на заложените предмети, една жена балон, издигаща се нагоре етаж след етаж, докато полетът ѝ най-сетне бе спрял от покрива.

На две масички до тях, покрити със зелени покривки, бяха наредени различни бижута, половин дузина часовници, известен брой монети и пръснати между тях скъпоценни камъни. Жената беше адски дебела. Колекционерът знаеше, че тя никога не напуска сградата и че яде и спи в жилищната част, отделена от търговската с две червени завеси. Ако се нуждаеше от медицинска помощ, докторите идваха при нея. Досега или здравето ѝ бе останало достатъчно стабилно, за да не налага сериозно лечение, което изглеждаше малко вероятно с оглед на напрежението, на което бе подложен организъмът ѝ, или пък някаква комбинация от десетките лекарства на поличките над главата ѝ, получавани с рецепта и без рецепта, я поддържаше в действителен вид все още. Малката ѝ глава бе побита върху огромните гънки тлъстина, покрили мястото, където някога се бе намирал шията ѝ, а ръцете ѝ изглеждаха абсурдно малки за тялото ѝ. Тя приличаше на разтопен снежен човек. Носеше чифт очила с черни рогови рамки на верижка. През тях тя огледа Колекционерът, без да каже нищо, а изражението ѝ

издаваше само обща досада от един живот, протекъл твърде бавно и твърде болезнено.

Братът хвана Колекционера за ръката — странно интимен жест, на който Колекционера не се възпротиви — и го въведе в един килер, който едва ги побра. Вътре имаше грамаден сейф, марка „Victor Safe & Lock“, произведен в Синсинати, Охайо, в началото на миналия век, една почти антична вещ. Сейфът беше отворен и вътре се виждаха пачки банкноти, златни монети и стари кутии за бижута, съхраняващи най-ценните вещи в магазина. Такова немарливо отношение към сигурността изглеждаше неразумно в наше време, а и магазинът наистина бе обираан веднъж, през 1994. Тогава взломджиите бяха пребили Сестрата брутално, макар тя да не бе представлявала никаква заплаха. Въпросното нападение най-вече бе допринесло за ужасното ѝ напълняване и за нежеланието ѝ да излиза навън в един свят, в който се движат подобни хора.

Колекционера намери тези хора и те повече ни се чуха, ни се видяха.

Всъщност не беше точно така.

Части от тях се видяха.

След злополуката бизнесът на Сестрата и Брата продължи, необезпокояван от вмешателства или заплахи. За какво тогава им бяха камерите за наблюдение? Ами поради същата причина, поради която фасадата на необитаемата сграда в другия край на улицата, която нито се използваше, нито се продаваше, беше накичена с малки, дискретни куполни камери, а магазинът за алкохол по-надолу управляваше две независимо функциониращи системи за наблюдение: защото комбинацията от всички тези камери плюс онези, които бяха монтирани във вече порутената сграда на Елдрич, осигуряваха пълна панорама на улицата.

За всеки случай.

Сега, на малкия компютър до сейфа, Колекционера се логна в електронната записваща система, намери двете камери на заложната къща и раздели екрана на две, за да ги гледа успоредно. С помощта на мишката той нагласи времето минути преди взрива и видя един мъж с наведена глава да се приближава към камерата, да поглежда през рамо, да се обръща и да вдига ръка. Последва експлозия, която разтърси и ослепи едновременно двете камери. Когато картината се проясни,

мъжът тичаше, вече с вдигната глава, и изчезна от едната камера, а после и от другата.

Колекционера върна записа и го пусна на забавен кадър, после пак и още веднъж, докато намери едно изображение, което увеличи, после обработи и увеличи още малко. Братът стоеше зад него и гледаше.

— Ето го — каза Братът.

— Ето го — каза Колекционера.

Лицето на мъжа се виждаше ясно. Колекционера се наведе и докосна лицето на екрана с пръсти.

Знам те.

По-късно същата сутрин Ейнджъл, Луис и аз се отправихме към Фолс Енд с две намерения: първо да разберем какво още знае Мариел Ветърс за местоположението на самолета, дали ще си спомни някаква подробност, колкото и маловажна да ѝ се е струвала. Ако тя не можеше да ни помогне, имаше още един човек, когото можех да попитам, макар това да означаваше допълнително пътуване встрани от Фолс Енд. Мариел Ветърс не бе отговорила на повикването ми предишната вечер, но аз все още не се тревожех.

И второ, трябваше да подготвим евентуалния ни поход в гората. Затова се бях обадил на Джаки Гарнър и го бях помолил да дойде във Фолс Енд възможно най-скоро, защото Джаки познаваше гората. Анди Гарнър, бащата на Джаки, напуснал жена си, когато Джаки бил още дете. Между тях имаше непримирими различия: тя считаше бащата на Джаки за най-долния мръсник — женкар, пройдоха и готованец, с което той не бе съгласен, но продължи да присъства в живота на сина си до самата си смърт, а жена му продължи да го обича въпреки цялото си разочарование. Анди Гарнър притежаваше редкия дар на обаянието, който му позволяваше да се носи над болката, която причиняваше на другите, и му спечелваше определено ниво на поносимост и дори прошка в сърцата на наранените от него хора. Майката на Джаки, която познаваше слабостите на мъжа си по-добре от всеки друг, продължаваше понякога да го допуска до кревата си дори след развода; тя се грижеше за него в последните дни от живота му и остана негова вдовица — не формално, а по същество.

Анди Гарнър си изкарваше хляба като планински водач във Великата северна гора по време на ловния сезон. Той беше първокласен гид и имаше редовни клиенти сред ловците, които го наемаха всяка година. Това бяха богати бизнесмени и банкери и Анди правеше нужното, за да се върнат те в града доволни от проведения лов, пълни с хвалби за дивеча, който бяха ударили. През слабите години, когато другите с мъка намираха по някоя мечка или хубав елен за клиентите си, Анди Гарнър чупеше рекорди и прибираще тлъсти

бонуси. Той се чувстваше истински щастлив само в гората, където беше в пълна хармония с природата, а в града се чувстваше изгубен. Когато беше далеч от гората, той търсеше утеха в алкохола и жените, но по време на ловния сезон бе винаги трезв и целомъдрен, и на върха на щастието.

Когато синът му порасна достатъчно, Анди започна да го води в гората със себе си, стремейки се да му предаде опита си и да развие естествените заложби, които бе сигурен, че детето притежава. И донякъде беше прав: Джаки бе наследил бащиното си чувство към природата, но бе по-мек и не обичаше лова.

— С разходки пари не се изкарват — казваше баща му. — Само ловът ще осигури хляба на трапезата ти.

Джаки Гарнър откри други начини да осигурява хляба на трапезата си, някои законни, някои незаконни, но продължи да се връща в гората при всяка възможност, понякога само за да избяга от майка си, която поначало бе доста взискателен човек. В това отношение си приличаха с другарите му, братята Фулси. Вероятно донякъде на това се дължеше и другаруването им.

Джаки не разполагаше със собствен бивак, но разчиташе на щедростта на приятелите си. Ако пък не можеше да разчита и на това, той се задоволяваше да спи на палатка. Когато му позвъних от колата и го помолих да се видим във Фолс Енд, той се съгласи с готовност. Не му казах какво търсим, това можеше да почака още малко.

— Как е майка ти? — попитах го. Все още не бяхме разговаряли за здравословното ѝ състояние.

— Не е добре. Май трябваше по-рано да ти кажа, но изглежда, и аз самият все още не можех да приема мисълта.

— Мисълта за кое, Джаки?

— Дори не мога да я произнеса, макар да ѝ се наслушах през последния месец: болестта на Кройцфелд-Якоб. Така ли се казва?

Отговорих, че не знам. Бях чувал за тази болест, но не бях запознат с нейните симптоми или прогноза. За съжаление Джаки вече бе запознат.

— Държи се странно — обясни той. — Или поне необичайно. Първо започва да се ядосва без никаква причина, а после изведнъж забравя, че е била ядосана. Мислех си, че е алцхаймер, но преди две седмици докторите поставиха диагноза Кройцфелд-Якоб.

— Много ли е зле?

— Остава й година, година и нещо. Старческото слабоумие напредва, а зрението й отслабва. Получава спазми в ръцете и краката. Трябва да я настаним в специализиран дом и вече търсим такъв. Чарли, нали се плаща за тази работа? Трябва да събера малко пари. Искам да съм сигурен, че ще се грижат добре за нея.

Епстайн бе обещал да покрие всички разноски. Щях да се погрижа той да заплати щедро водаческите услуги на Джаки.

— Няма да останеш недоволен, Джаки.

— А за колко време?

— Най-много два дни, ако получа информацията, която ми трябва. Трябва да сме готови да прекараме една нощ в гората, но се надявам да не се наложи.

— Тогава ме брой в играта — каза Джаки. — Тъкмо ще си проветря малко главата.

Уговорихме се къде да се срещнем и приключихме. Жал ми беше за Джаки. Може малко да го биеше сачмата и да си падаше по домашно приготвени муниции, но като приятел беше много точен. Макар да се бе оплаквал толкова от майка си, той си я обичаше и нейната болест, а впоследствие смъртта й щяха да го ударят тежко.

Ейнджъл и Луис ме следваха до Фолс Енд с тяхната кола. Казах им за разговора ми с Джаки, когато спряхме да пием кафе по пътя. И двамата ми поръчаха, каквото Епстайн плати за тяхното време и помощ, да го прибавя към хонорара на Джаки. Аз смятах да направя същото.

Още с пристигането ни във Фолс Енд почувствах, че нещо не е наред. По улицата имаше патрулни коли на шерифа на окръг Арустък, както и коли на криминалния отдел на Мейнската полиция. В източния край на града, покрай гората, имаше паркирани доста коли, между които и една подвижна съдебномедицинска лаборатория, а до нея стоеше самата патоложка и разговаряше с двама познати детективи.

Знаех, че Мариел Ветърс живее в северната част на града и точно там забелязах друго струпване на полицейски автомобили. По време на ловния сезон градът беше пълен с приходящи автомобили, така че не биехме на очи, но никак не ми се щеше някой представител на реда да ме разпознае. Все още не знаех дали нещо се е случило с Мариел, но се страхувах от най-лошото.

— По дяволите — изругах не само от тревога за Мариел, но и за себе си. Съобщението ми бе на нейния телефонен секретар, ако тя не бе го изтрила след прослушване. Да ме свържат по някакъв начин с онова, което я бе сполетяло, щеше да бъде контрапродуктивно. Паркирах на обществения паркинг, а Ейнджъл и Луис спряха до мен. Ейнджъл излезе да разузнае наоколо, а ние с Луис останахме да го чакаме в моята кола.

Половин час по-късно Ейнджъл се завърна с кафета в картонено подносче. Той се качи отзад и ни ги раздаде, преди да проговори.

— Мариел Ветърс е жива — каза. — Както и брат ѝ, но и двамата са в кома. Само за това приказват в местната закусвалня, трябваше само да седна и да послушам. Двама души са мъртви, и двамата застреляни. Единият е тип на име Теди Гатъл. Братът на Мариел живеел при него и се говори, че може да са се скарали за нещо и Грейди Ветърс да го е застрелял, след което е отишъл у сестра си и там е извършил второто убийство. Може би двамата със сестра му са се карали за парите от къщата, но версията, че Грейди Ветърс е извършител на убийствата се коментира от полицията, а повечето от местните не вярват Грейди Ветърс да е способен на такова нещо, но пък се говори, че до него са намерили оръжието, с което са извършени убийствата, и ако това е така... Но, Чарли, другата жертва е Ърни Скъли. Бил е открит застрелян в гръб в дома на Мариел Ветърс.

Не отговорих. Ърни Скъли ми бе допаднал от първия миг, в който го видях. Със своето внимателно, предпазливо отношение той ми напомняше дядо ми.

Това беше капан, не можеше да е друго. Мариел Ветърс може и да не се погаждаше с брат си, но с нищо не бе подсказала, че се притеснява от някаква агресия. Но пък доста от жертвите на домашни убийства са напълно неподготвени за смъртоносното нападение, тъй като не подозират, че близък може да се обърне срещу тях. Ако склонността към насилие се забелязваше така лесно, много по-малко хора щяха да стават жертви на фатална агресия. Ала не беше ли малко прекалено да се приеме за съвпадение фактът, че вечерта, в която двама други, свързани със списъка, са станали обект на нападение, двамата Ветърс, също свързани със списъка, са спретнали семеен скандал, оставил двама души мъртви, а други двама в кома?

Но ако Грейди Ветърс не беше убиец, тогава как той и сестра му са били проследени от онези, опитали се да очистят Елдрич и Епстайн? И Мариел, и Ърни Скъли бяха наясно с опасността от споделянето на онова, което знаеха. Ърни не бе пожелал дори и мен да включат в своя малък кръг. Оставаше значи Грейди Ветърс, който бе седял заедно със сестра си край смъртния одър на баща им, докато им е разказвал историята за самолета в гората.

Трябваше да взема решение. Ако Мариел не бе изтрила моето съобщение от секретаря си, въпрос на време бе полицията да потропа на вратата ми. Можех направо да отида и да им разкажа онова, което знаех, или да се опитам да отложам срещата си с тях. Втората възможност ми се стори по-добра. Отидех ли при тях, щеше да се наложи да им разкажа за самолета, с което тази информация щеше да стане публично достояние. Спомних си как Епстайн бе отказал да сподели информацията си дори със специален агент Рос от нюйоркското ФБР поради опасението, че така тя може да стигне до ушите на когото не трябва, а Рос беше неговият доверен федерален агент — човек, на когото и двамата имахме доверие, аз малко по-малко, отколкото Епстайн. Засега споделянето на тази информация с полицията не беше добър вариант.

Спрях се на най-лошия сценарий: Грейди Ветърс не бе убил нито приятеля си Теди Гатъл, нито Ърни Скъли. Той и сестра му са попаднали в ръцете на онези, които търсят самолета, и Гатъл и Скъли са били умъртвени просто защото са пречели. Мариел и Грейди вероятно са били принудени да разкажат всичко, което са знаели, след което устите им са били затворени. Решението да не ги убият изглеждаше странно: ако някой се опитваше да натопи Грейди Ветърс за убийство, щеше да се справи много по-лесно, като го накара да застреля сестра си, а после и себе си, предлагайки на полицията класически случай на убийство с последващо самоубийство. Вместо това според клюката — а кой знае колко истина имаше в клюката? — бяха оставени двама потенциални свидетели живи, но в кома. От друга страна, това, че бяха живи, но неконтрактни, щеше да насочи разследването към оцелелите и да размъти водата за известно време. Ако Мариел или Грейди бяха разкрили някакви нови данни за местоположението на самолета, извършителят на последните

престъпления във Фолс Енд нямаше да се нуждае от много време — само колкото да открие самолета и да прибере списъка.

— И сега какво? — попита Луис.

— Наемете две стаи в някой мотел и кажете на Джаки Гарнър къде сме. Аз ще се върна до вечерта.

— Къде отиваш? — каза Ейнджъл, докато двамата слизаха от колата ми.

Завъртях стартера.

— Да попитам един стар приятел защо ме излъга.

Рей Рей не беше доволен.

Той пристигна в бивака на Джо Дал, който се намираще югозападно от град Масардис, с настройката за работен ангажимент, който щеше да му донесе два бона за два дни работа, свързана с някакъв самолет, което означаваше, че работата вероятно бе незаконна. Незаконна работа в тази част на Мейн най-често означава контрабанда, а единственото, което си струва човек да пренесе контрабанда, е дрога. Затова Рей Рей бе решил, че онова, което щяха да търсят с Джо Дал във Великата северна гора, беше паднал самолет, пълен с наркотици.

Разбира се, Рей Рей нямаше никакви проблеми с контрабандата на наркотици. Имаше достатъчно опит с такава работа, за да знае как да намали риска от залавяне, който в този тип работа си остава най-голямата грижа. Хванат ли те, на главата ти се струпват сума ти проблеми, и то не само със закона — хората, които плащат да им пренесеш наркотиците, са склонни да гледат на всяка неуспешна доставка като на пряка загуба. Да си платиш дълга към обществото, е едно; да си платиш дълга към рокерите, мексиканците или някое лайно като Пери Рийд, е съвсем друго.

Така че това, което тревожеше Рей, не беше контрабандата, нито намирането на самолета и товара му, без да го хванат. Това, което го притесняваше, беше фактът, че една жена и едно дете спяха като вампири в бунгалото на Джо Дал със спуснати пердета, жената свита на леглото, а момчето на пода до нея. Когато надникна зад чаршафа, който отделяше спалното помещение от останалата част на бунгалото, Рей забеляза, че лицето на жената е ужасно обезобразено, но това, което го стресна повече, бе как момчето внезапно се пробуди и показа на Рей острието на ножа си.

Рей седеше на грубо скованата пейка с гледка към Оксбоу, с чаша кафе в ръка, а Джо Дал седеше до него толкова нервен, че Рей също започваше да се изнервя.

— За този самолет — каза Рей.

— Какво за него?

— Кога е паднал?

— Преди години.

— Преди колко години?

— Не знам.

— Защо никой не го е намерил досега?

— Не са знаели къде да търсят. — Дал посочи към гората с чашата си. — Рей, нали знаеш, че в тези гори може да се загуби и реактивен самолет. А тук става дума за малък самолет. Някой може да мине покрай него и да не го забележи, ако не знае какво търси.

— Какво има в него? — попита Рей.

— Не знам.

— Дрога?

— За бога, Рей, казах ти, че не знам.

Тук имаше нещо гнило. Джо Дал беше кораво копеле. За разлика от Рей, той бе убивал хора. Рей не беше убиец, но се оправяше добре в гората, можеше да се бие и да си държи устата затворена. Дал обаче си бе разменил шапките с някои сериозни хора в миналото, а още бе жив, но нещо в тази работа го притесняваше и Рей бе склонен да припише тревогата му на жената и откаченото ѝ дете.

— Как ще разберем къде е? — попита Рей. — Нямахме смисъл да настоява да узнае товара на самолета от Дал, поне засега. Може би покъсно, когато малко се отпуснеше.

— Тя каза, че е близо до останките от някакъв форт, а по тези места има само един форт — каза Дал.

Изведнъж Рей осъзна защо му плащат толкова много пари за два дни ходене в гората. Нямахше значение какво има в самолета. Дори не беше толкова трудно да се стигне до него. Но той бе слушал разкази за тази крепост, наречена Улфс Фоли. Тя бе разположена в район, в който ловците не ходеха, защото и дивечът странеше от него; там нямахше пътеки, а дърветата бяха като прегърбени великани; там във въздуха се носеше странен мирис, а колкото и добър компас или чувство за ориентация да притежаваше човек, посоките се объркваха, изток ставаше запад, юг ставаше север. В този район човек можеше да се изгуби, защото нещо там го караше да се изгуби, нещо, което може би приличаше на малко момиче.

Рей никога не бе стъпвал там, нито възнамеряваше някога да го стори. Дори тези разкази се пазеха между местните, да не би някой

малоумен авантюрист или дебелоглав скептик да тръгне сам да ги изследва, за да доказва кой знае какво пред кой знае кого. Случвало се бе в миналото там да изчезват туристи, и то защото се бяха залутали в посоката на Улфс Фоли, но това вече не се случваше, откакто спряха да говорят за тези неща, с някаква негласна уговорка да не се занимават с онова, което витаеше там. Повечето от нещата, които знаеше за мястото, Рей бе научил от Дал, а Дал не се занимаваше с призраци, така че щом той го казваше, значи беше истина. Дал твърдеше, че никой с капка мозък в главата не се доближава до Улфс Фоли и Рей му вярваше напълно. Ако самолетът бе паднал в този район, това изясняваше доста от въпросите.

— Колко каза, че ще плати? — попита Рей.

— По две хиляди авансово на двамата и по още хиляда, когато намерим самолета. Добри кинти, Рей. Много добри.

Кое то си е истина, истина си е, помисли си Рей. Той едва бе успял да изкара миналата зима с парите за енергийни помощи за бедните, а ето че сега и тази държавна помощ бяха съкратили наполовина заради рецесията. Без пари за огрев човек можеше да си пукне.

— Мястото не е подходящо за жени и деца — каза Рей. — А и момчето не изглежда добре. Защо не останат тук, докато ние свършим работата?

— Идват с нас, Рей. Това не подлежи на обсъждане. Не бих се притеснявал за нея и момчето. Те са — Дал потърси подходяща дума — по-яки, отколкото изглеждат.

— Какво се е случило с лицето ѝ?

— Май нещо се е изгорила.

— Много сериозно се е изгорила. Никога повече няма да прогледне с това око.

— Ти да не си доктор?

— Не е нужно да си доктор, за да различиш мъртво око от живо.

— Е, да.

— Кой би причинил такова нещо на жена?

— Който и да е, май вече не е жив да го попитаме — каза Дал. — Казах ти, не си прави грешни изводи от външността на тази жена. Вземеш ли да ѝ се репчиш, пиши си некролога.

— Момчето син ли ѝ е?

— Не знам. Ако искаш, опитай се да си пъкнеш носа в личния й живот.

Рей погледна към бунгалото. Перденцата на единия от прозорците се раздвижиха и зад стъклото се появи лице. Момчето беше будно и ги наблюдаваше, вероятно с ножа в ръката си. Рей потрепери. Не би трябвало да се страхува от едно дете, но безпокойството на Дал бе завладяло и него.

— Хлапето ни гледа — каза той.

Джо отговори, без да се обърне:

— То се грижи за жената.

— Гадно копеленце, нали?

— Да, и освен това има много остър слух.

Рей млъкна.

— Тази жена може да ни даде още работа, ако свършим тази като хората — каза Дал и помълча. — Стига да не се плашиш от мръсна работа.

Рей не се плашеше. Беше видял оръжията: две ловни карабини ругер модел „Хокай“ и два 9-милиметрови пистолета. Рей Рей не беше убивал никога, но това не значеше, че не е способен, ако се наложи. На два пъти бе стигал съвсем близо и бе уверен, че може да направи последната крачка.

— Само ние ли търсим този самолет, Джо? — попита той.

— Едва ли.

— И аз така си помислих — каза Рей. — Кога започваме?

— Скоро, Рей. Съвсем скоро.

V

*Леко стъпвай, тя е тук наблизно
под снега,
тихо говори, тя чува как расте
тревата.*

Оскар
Уайлд (1856–
1900),
„Почивай в
мир“

Когато бях дете, всички хора над трийсетгодишна възраст ми се струваха стари, баба ми и дядо ми бях адски стари, а всички останали бяха мъртви. Възгледите ми за човешката възраст вече са доста по-нюансирани: приятели и роднини, които са по-млади от мен, и такива, които са по-стари. С времето вторите ще се увеличават за сметка на първите, докато един ден установя, че съм най-старият човек в стаята, което, предполагам, няма да е добър знак. Запомнил съм Финиъс Арбогаст като ужасно възрастен човек, но той вероятно не е бил на повече от шейсет, когато сме се запознали, а може би и на по-малко, макар животът му да беше изпълнен с несгоди и всяка преживяна година да бе вдълбана на лицето му.

Финиъс Арбогаст беше приятел на дядо ми и голям бърбовец. Някои хора минаваха от другата страна на улицата, когато го видеха, или пък хлътваха в първия магазин, където биваха принудени да си купят нещо, което не им трябва, пред заплахата да бъдат заговорени от него. Той беше чудесен човек, но и най-дребната случка от деня му можеше да се превърне в епос от порядъка на „Одисея“. Дори дядо ми, човек с неизчерпаемо търпение, понякога се правеше, че не си е вкъщи, ако Финиъс вземеше неочаквано да се отбие, а ранното предупреждение идваше от непогрешимото кашляне на стария Финиъсов пикап. При един такъв случай дядо ми се видя принуден да се свре под собственото си легло, докато Финиъс обикаляше от прозорец на прозорец и надничаше вътре, затулвайки светлината с шепи, убеден, че дядо ми трябва да е някъде там, полегнал може би да поспи, или пък, не дай боже, в безсъзнание и в нужда от спешна помощ, което щеше да добави още една история към постоянно растящия репертоар на Финиъс.

Обикновено обаче дядо ми седеше и слушаше приказките на Финиъс. Това той правеше отчасти защото във всяка от историите на Финиъс имаше по едно скрито зрънце злато: информация за някого (дядо ми беше пенсиониран заместник-шериф и никога не престана да храни интерес към дребните човешки тайни) или парченце история,

или пък местен фолклор. Но дядо ми слушаше и защото разбираше, че Финиъс е самотен: Финиъс никога не бе се женил и говореха, че дълго таял чувства към жена на име Абигейл Ан Морисън, която държала пекарница в Рейнджли, където Финиъс често ходел, докато живеел на вилата си в района. Тя беше стара мома на неопределена възраст, а той бе стар ерген на неопределена възраст и по някакъв начин бяха успели да се въртят един около друг в продължение на двайсет години, докато накрая една кола не помела Абигейл Ан Морисън, докато носела кутия сладкиши в местната църква, и така танцът им приключил.

С две думи, Финиъс разказваше историите си, които хората понякога слушаха, а понякога не. Аз самият бях забравил повечето от нещата, които бях чул; повечето, но не всички. Един разказ бе останал в паметта ми: разказът за изчезналото куче и изгубеното момиче във Великата северна гора.

Центърът за възрастни хора „Кронин“ бе разположен на няколко мили северно от Хоултън. На външен вид не беше нищо особено — няколко безлични модерни сгради, строени в седемдесетте, боядисани през осемдесетте и останали така, а боята и обзавеждането се обновяваха само когато се наложеше, но никога не се променяха. Поляните бяха поддържани, но цветя нямаше. „Кронин“ бе просто безстрастен ъгъл в чакалнята на Бога.

Колкото и тънко да се дефинира процесът на остаряване, няма съмнение, че Финиъс Арбогаст бе вече наистина много, много стар. Той спеше на креслото в стаята, която споделяше с друг обитател на дома, малко по-млад, който четеше вестник в леглото си, когато влязох, а очите му бяха страхотно увеличени от дебелите лупи на очилата му. Бухалските му очи се вторачиха в мен с тревога, когато пристъпих към Финиъс.

— Да не го събудиш? — каза той. — Единствените ми мигове спокойствие са, когато спи.

Извиних се и заявих, че имам важна причина да разговарям с Финиъс.

— Това ще тежи на твоята съвест — рече той. — Само да си сложа халата, преди да си разбудил този Дейвид Копърфийлд.

Изчаках го да стане от леглото, да си сложи халата и чехлите и да се запъти нанякъде, където да, си чете на спокойствие. Отново се извиних и мъжът заяви:

— Кълна се, когато този човек умре, сам Бог ще се изнесе от рая и ще отиде при дявола, за да си почине от това каканижене. — Той се поколеба на прага. — Не му казвай това. Господ ми е свидетел, че обичам този хахавелник.

И излезе.

Бях запомнил Финиъс като едър мъж с прошарена кафява брада, но годините бяха свалили плътта от костите му така, както вятърът сваля листата от дървото преди зимата, а вечната зима на Финиъс със сигурност приближаваше. Устата му бе хлътнала поради липсващите зъби, а главата му бе напълно олисияла, макар малко брада да му бе останала. Кожата му бе прозрачна и под нея се виждаха вените и капилярите, и ми се струваше, че различавам не просто формата на черепа му, а самия череп. Според милосърдната сестра, която ме бе довела до стаята, на Финиъс му нямаше нищо: никакви тежки заболявания, освен някои неразположения, които съпътстват старостта на мнозина, но умът му бил все още бистър. Той умираше просто защото му бе време да умре. Умираше, защото бе много стар.

Дръпнах един стол и го потупах леко по ръката. Той се събуди рязко, присви очи, вдигна очилата от скута си и ги доближи до очите си, без да ги слага, като овдовяла дукеса, която преглежда порцеланова чаша.

— Кой си ти? — попита ме. — Виждаш ми се познат.

— Казвам се Чарли Паркър. С дядо ми бяхте приятели.

Лицето му се разведри и грейна в усмивка. Ръката му стисна моята и хватката му все още бе здрава.

— Радвам се да те видя, момчето ми — каза той. — Добре изглеждаш.

Той добави и лявата си ръка към хватката, като удавник, когото вадят от водата.

— Ти също, Финиъс.

— Проклет лъжец. Липсват ми само качулка и коса и мога да изиграя смъртта. Когато стана през нощта да пикая и се мярна в огледалото, мисля си, че най-последно е дошла да ме вземе.

Той се закашля и отпи от кутийката сода, оставена до фотьойла му.

— Съжалявам за жена ти и момиченцето — каза той, когато се съвзе. — Знам, че сигурно не ти е приятно хората да ти напомнят, но трябва да се каже.

Той отново хвана ръката ми, стисна я за последен път и се отдръпна.

Под мишницата си носех кутия бонбони. Той я погледна замислено.

— Нямам зъби за това — каза. — А пък с ченето хич не става.

— Няма страшно — казах. — Не ти нося бонбони.

Отворих кутията. Вътре имаше пет пури „Кохиба Чърчил“. Пурите бяха неговият порок, знаех това. Дядо ми изпушваше по една с него по Коледа, а после цяла седмица се оплакваше от миризмата.

— Ако няма кубински, най-добрите доминикански също стават — казах.

Финиъс измъкна една от кутията, поднесе я под носа си и я подуши. Помислих си, че ще се разплаче.

— Бог да те поживи — рече. — Искаш ли да изведеш един старец на разходка?

Казах, че искам. Помогнах му да си сложи още един пуловер, шал, палто, ръкавици и яркочервена вълнена шапка, с която приличаше на откъсната шамандура. Намерих една количка и двамата се отправихме на разходка из невзрачната околност. Веднага щом се скрихме от главната сграда, той запали и щастливо забъбри, пафкайки, докато стигнахме до малкото изкуствено езеро край смърчовата горичка, където аз седнах на една пейка и го послушах още известно време. Когато той млъкна за малко, за да си поеме дъх, аз използвах възможността да насоча разговора в желаната от мен посока.

— Преди много време, когато бях още ученик, ти ни разказа, на мен и на дядо, една история — казах.

— Разказал съм ви доста истории. Ако дядо ти беше тук, щеше да каже, че съм разказал прекалено много истории. Веднъж се скри от мен под леглото, знаеш ли това? Мислеше си, че не го виждам, но аз го видях. — Той се изкиска. — Ама че пор. Мислех да му натрия носа с това, но той взе, че се гътна, проклетникът.

Той си дръпна от пурата.

— Тази беше различна — казах. — Беше страховит разказ за едно момиченце във Великата северна гора.

Финиъс задържа дима толкова дълго, та си помислих, че ще започне да излиза от ушите му. Накрая, когато успя да помисли, той го издиша навън и каза:

— Помня го.

Разбира се, че го помниш, помислих си, човек не забравя такова нещо, особено ако е участвал в него. Човек не забравя как е търсил изгубеното си куче — Мисти ли се казваше? — вдън гори, после го намира, свито в трънаците, а наблизо стои някакво босоного момиченце, което хем е там, хем го няма, хем е съвсем малко, хем е много, много старо, момиченце, което твърди, че е изгубено и само, докато трънаците се увиват около обувките на мъжа, за да го задържат там за компания на момичето, за да го заведе в тъмното място, където живее.

Не, такова нещо не се забравя никога. В този разказ, който Финиъс Арбогаст ни разказа на мен и на дядо, имаше истина, но не цялата истина. Той искаше да разкаже историята, да сподели какво е преживял, но от предпазливост се бе постарал да промени някои подробности.

— Каза, че си видял това момиче някъде около Рейнджли — рекох. — Каза, че заради нея си престанал да ходиш на вилата си там.

— Точно така — потвърди Финиъс. — Така беше.

Не го гледах, докато говорех тихо, без упрек или обвинение. Това не беше разпит, просто трябваше да узная истината. Беше много важно да издира този самолет.

— Мислиш ли, че това момиче броди?

— Да броди? — каза Финиъс. — Какво искаш да кажеш?

— Просто се питам дали цялата Северна гора е нейна територия, или само един малък район от нея. Защото имам чувството, че тя е ограничена до едно конкретно място, където се намира, така да се каже, бърлогата ѝ, поради липса на по-точна дума. Може да е, където е тялото ѝ, та се връща постоянно там и не може да се отдалечава много оттам.

— Не мога да кажа със сигурност — рече Финиъс, — но трябва да е нещо такова.

Сега вече го погледнах. Докоснах ръката му и той се обърна към мен.

— Финиъс, защо не каза, че това е било отгатък Рейнджли, мястото, където си я видял. Изобщо не е било при Рейнджли. Било е много по на север, след Фолс Енд. Бил си в Окръга, нали?

Финиъс погледна пурата си.

— Разваляш ми пушенето — каза той.

— Не се опитвам да те изоблича. Не те обвинявам, че си подменил някои от обстоятелствата в историята. Но за мен е важно да узная къде точно си се намирал, когато си видял това момиче. Моля те.

— Какво ще кажеш да направим така: история за история?

— каза Финиъс. — Тоест ти да ми кажеш защо ти трябва да узнаеш това.

И така, аз му разказах за стареца на смъртно легло и за самолета във Великата северна гора и му обясних кое е общото между издирването на едно момче на име Барни Шор, в което Харлан Ветърс бе участвал, и намирането на самолета: призракът на едно малко момиче. Самолетът лежал на нейна територия, където и да се пада тя, и независимо от спомените на Харлан Ветърс за повредени компаси и объркани посоки, той все пак трябва да е имал представа за координатите на въпросния самолет. Може би е предпочел да спести точното местоположение, защото е нямал пълно доверие на сина си, или защото е умирал и е бил объркан, и не е могъл да подреди нещата в главата си.

А може да е споделил тази информация, но само с дъщеря си, а тя е предпочела да не я сподели с мен поради някакви свои съображения. Все пак тя не ме познаваше и може да е искала да провери как ще постъпя с информацията, която вече ми бе дала, преди да ми повери и последния, ключов детайл.

Когато привърших разказа, Финиъс кимна одобрително.

— Историята си я бива — рече.

— Ти ги разбираш тези работи — отвърнах.

— Така е — потвърди той. — Разбирам ги аз тези работи.

Пурата му бе угаснала, така погълнато бе вниманието му от разказа. Той я запали, без да бърза.

— Какво търсеше там, Финиъс?

— Браконьерствах — каза той, когато разпали хубаво пурата. — Лов на мечки. Освен това оплаквах някого.

— Абигейл Ан Морисън — рекох.

— Паметта ти е добра почти колкото моята. Предполагам, че така трябва в твоята работа.

И той отново ми разказа историята, горе-долу както я бе разказал преди, но мястото вече бе дълбоко навътре в Окръга и той разполагаше с конкретен ориентир.

— Между дърветата, зад момичето, ми се стори, че виждам развалините от някакъв форт — каза той. — Бяха обраснали, повече шубрак, отколкото развалини, но в тези гори има само един форт. Мястото, където се крие тя, мястото, където лежи този самолет, не е далече от Улфс Фоли.

Застудя, но Финиъс още не искаше да се прибира в стаята. Имаше останала половин пура.

— Дядо ти знаеше, че лъжа за мястото, където съм видял момичето — каза Финиъс. — Не исках да му казвам, че съм браконьерствал, а той не искаше да знае това, нито пък беше негова работа дали съм плакал за Абигейл Ан, но исках да му обясня, че съм видял момичето. Той беше единственият човек, който не би ми се присмял. По онова време хората от Окръга не обичаха да говорят много за форта. Това момиче все още ме навестява в сънищата ми. Видял ли си такова нещо, никога няма да го забравиш. Смених мястото и заради теб. Не исках да ти давам лоши идеи. За тази част от гората не се говори и там не се ходи. Ако не беше проклетото куче, аз самият никога не бих стъпил там.

Носех един атлас на Мейн и с помощта на Финиъс отбелязах областта, в която се намираше Улфс Фоли. Това беше на по-малко от един ден ходене от Фолс Енд.

— Коя е тя според теб? — попитах.

— Не „коя“ — каза Финиъс, — а „какво“. Мисля, че е остатък от гняв и болка, затворени във формата на малко момиче. Тя може и да е била някога малко момиче: разказват, че някога в укреплението имало момиче — дъщерята на командира. Името ѝ било Чарити Холкрофт. Това момиче отдавна го няма. Онова, което е останало, има толкова общо с живото момиче, колко пушекът с огъня.

Знаех, че в думите му има истина, защото бях видял как гневът взима формата на мъртво момиче и бях чул подобни истории от остров Санктьюъри, оттатък залива Каско, и си мислех, че част от собствената ми дъщеря продължава да броди в полумрака, макар тя да не бе изтъкана изцяло от гняв.

— Едно време се питах дали тя е проявление на злото, но накрая стигнах до заключението, че не е — каза Финиъс. — Тя щеше да ми причини зло, но не нарочно. Може да е ядосана и опасна, но е и самотна. По същия начин би могъл да наречеш проявление на злото една зимна буря или едно падащо дърво. И двете са способни да те убият, но няма да го направят нарочно. Това са просто природни сили, а онова нещо във формата на малко момиче беше някаква буря от чувства, някаква малка вихрушка от болка. Може би в детската смърт има нещо толкова ужасно, така нередно, че ехото от нея придобива формата на дете.

Пурата му бе почти свършила. Той я угаси в подметката си, разкъса остатъка и разпиля тютюна на вятъра.

— Доста съм мислил за това през годините — каза той. — Мога само да кажа, че онова място е нейно и ако отидеш там, очаквай да я срещнеш. А сега, моля те, върни ме обратно в стаята, преди да са ми изстинали кокалите.

Избутах го обратно в сградата и се сбогувахме. Старецът, с когото дележа стаята, продължаваше да чете същия вестник.

— Пак го доведе — каза той. — Надявах се да го удавиш.

После подуши въздуха.

— Някой май е пафкал — каза и поклати вестника си към Финиъс. — Миришеш на Куба.

— Много си неграмотен — каза Финиъс. — Мириша на Доминиканската република.

Той бръкна в джоба си и показа на съперника си една новичка „Кохиба“.

— Ако слушаш и ме оставиш да подремна на спокойствие час-два, може да ти разреша да ме разходиш до езерото преди вечеря и да ти разкажа една история...

Заслонен от боровите дървета, разрушеният форт Улфс Фоли се скриваше от залязващото слънце; това бе само спомен от укреплението, издигало се някога край гората, очертанията на форта се губеха в тръни и бръшлян, повечето от сградите отдавна се бяха срутили и само стените от трупи се издигаха, все още здрави.

Истинското име на крепостта бе форт Мордънт, по името на сър Джайлс Мордънт, съветник на генерал Улф, който пръв предложил построяването на крепостта. Първоначално фортът бил замислен като депо за провизии и временен престой, брънка от цяла верига подобни фортове, простиращи се от британските колонии по източното крайбрежие до река Сейнт Лорънс на северозапад, във френските територии, и част от цял нов фронт, от който да бъдат извършвани нападения срещу Квебек. Но непостоянната природа на войната скоро направила форт Мордънт неподходящ за начертаните цели, а подписването на Парижкия договор от 1763 година изцяло премахнало нуждата от него. По това време Улф вече бил мъртъв, убит в битката на Авраамови поля заедно със своя враг Монкалм, а сър Джайлс се завърнал с кораб в родината и така и не се възстановил от раната в гърдите, от която починал на 33-годишна възраст.

През 1764 година било взето решение фортът да бъде изоставен, а малкият му гарнизон да бъде изпратен на изток. По това време вече му били прикачили името Улфс Фоли^[1] — макар пряката вина за построяването на форта да била на Мордънт, то именно Улф бил проявил глупостта да го послуша. Говорело се също, че Улф дължал доста пари на Мордънт и бил принуден да подкрепи идеята му; според други пък Мордънт бил глупак, а Улф предпочитал да го държи зает със строежа на укреплението, вместо да му се меси във военните въпроси. Каквато и да била истинската причина за изграждането му, укреплението не донесло късмет на никого от двамата и не повлияло на изхода от войната.

Човекът, на когото поверили изпълнението на решението за закриване на форта и евакуацията на състава, бил лейтенант Бъкингам,

който се отправил на северозапад през април 1764, придружаван от един взвод драгуни. Още били на три дни път от укреплението, когато до тях започнали да достигат първите слухове. Те срещнали някакъв квакер мисионер на име Бенджамин Улман, далечен роднина на Джеймс Улман от Ню Джърси, изтъкнат деец на движението за премахване на робството. Бенджамин Улман се бил посветил на задачата да проповядва християнство на туземците и освен това понякога действал като посредник между племената и британските войски.

Улман съобщил на Бъкингам, че седмица по-рано гарнизонът във форт Мордънт провел наказателна акция срещу някакво абнакско селце, в която избил над двацет души от местните, включително жени и деца. Когато Бъкингам поискал повече информация за причината за клането, Улман отвърнал, че не разполага с такава. Такава малка група местни, малко повече от голямо семейство, не би представлявала никаква заплаха за форта и обитателите му, а доколкото било известно на Улман, не съществувало напрежение между войниците и индианците. Абнаките считали построяването на форта за глупост. Нещо повече, те избягвали района на форта, защото бил *majigek*, което Улман превел като „нечист“. Всъщност това била една от причините Мордънт да предпочете мястото за изграждане на укреплението. Едно от малкото положителни качества на Мордънт бил интересът му към традициите на местното население и той завещал на поколенията десетки бележници с описания, съчинения и рисунки по темата. Французите били зависими от местните си водачи, а щом тези водачи изпитвали неохота да кръстосват определени райони от горите, това се превръщало в предимство, тъй като мястото щяло да бъде относително безопасно откъм чужди нападения. Така че нямало никаква разумна причина британците да атакуват абнаките.

Улман също така казал, че когато се опитал да установи какво точно се е случило, командирът на форта капитан Холкрофт му отказал достъп и сега Улман бил загрижен за умственото състояние на капитана. Освен това се тревожел за безопасността на съпругата и дъщерята на Холкрофт. При поемането на командването на форта Холкрофт настоял семейството му да го придружи, въпреки всички съвети да се въздържа от това. Улман се бил отправил на изток с намерението да уведоми властите за своите тревоги и сега той се

съгласил да придружи лейтенант Бъкингам и хората му до форт Мордънт.

Още отдалеч забелязали ястребите, кръжащи над укреплението. Когато стигнали до форта, намерили портата отворена, а всички обитатели мъртви. Нямаło следи от индианско нападение. По-скоро изглеждало, че конфликтът бил възникнал в самия гарнизон и войниците се били избили едни други. Униформите им вече не били някогашните строги одежди, а били украсени с разни кости, човешки и животински, а лицата им били оцветени като свирепи маски. Повечето били застреляни, но някои били промушени с нож или сабя. Съпругата на капитан Холкрофт била намерена в покоите си с извадено сърце. От офицера и дъщерята нямаło и следа. Впоследствие, след като претърсили околността, намерили останките от капитан Холкрофт и тук за първи път установили признаци на абнакско присъствие: Холкрофт бил скалпиран, а тялото му било разчленено и повесено от едно дърво.

Докато хората на Бъкингам погребвали мъртвците, Бъкингам и Улман се отправили да търсят абнаките. Бъкингам не искал да се среща с тях без защитата на войниците си, защото абнаките били воювали на страната на французите и споменът за зверствата им бил още пресен в главите на британците. След обсадата и последвалата касапница във форт Уилям Хенри през 1757, командирът майор Робърт Роджърс намерил шестстотин предимно британски скалпа, окичили абнакското селище Сейнт Франсис, и за отмъщение го унищожил изцяло. Отношенията с абнаките оставали обтегнати. Улман уверил Бъкингам, че докато той играе ролята на посредник и никой не проявява враждебност, животът им е въвн от опасност. Бъкингам промърморил, че останките на Холкрофт не потвърждавали подобен оптимизъм и за него убийството на офицера поради каквато и да било причина си било открита война от страна на индианците.

След тричасова езда, по време на която Бъкингам бил убеден, че са изложени постоянно на погледите и ножовете на абнаките, те били пресрещнати от тежковъоръжена група от местните, които мигновено обградили двамата мъже. Главатарят се представил като Томах или Томас. На врата си той носел кръст и бил покръстен в католическата вяра от френски мисионери, приемайки името Томас. Бъкингам не бил сигурен какво го притеснява повече: че е обграден от абнаки или че е

обграден от католици. Въпреки това той и Томах седнали заедно и с помощта на Улман индианецът им разказал какво се било случило във форта.

По-голямата част от този разказ не била отразена в официалния доклад по случая. Рапортът на Бъкингам по така наречения „инцидент във форт Мордънт“ отразявал само, че в укреплението се разразил спор от неясно естество, вероятно под въздействието на алкохол, който довел до смъртта на целия гарнизон, включително на командващия офицер капитан Холкрофт и неговата съпруга. Ролята на абнаките в убийството на Холкрофт била разкрита едва след като Улман починал и прочели личния му дневник, но Улман също бил пропуснал част от разказаното от Томах, очевидно по взаимно съгласие с Бъкингам. Въпреки това дневникът на Улман донякъде обяснявал защо Бъкингам позволил убийството на негов колега офицер, извършено от абнаките, да остане недокладвано и ненаказано. Бъкингам бил професионален войник и разбирал, че понякога една лъжа е за предпочитане пред истина, която би помрачила славата на любимата му армия.

Дневникът на Улман разкрил няколко важни подробности. Първата подробност била, че Холкрофт очевидно бил спрял от абнаките, докато преследвал собствената си дъщеря, но въпреки усилията на абнаките и по-късното издирване, проведено от Бъкингам и хората му, дъщеричката така и не била открита. Второ, католикът абнаки разправил на Улман, че индианците се били отправили да избият обитателите на форта като възмездие за по-раншното клане. Малката група воители, превъзмогнали страха си от територията на форта, били покръстени католици, макар да носели и тотемите на своето племе. Пристигнали във форта само за да открият, че войниците сами били свършили работата, за която били пристигнали, и трябвало да се задоволят единствено с отмъщението над самия Холкрофт, когото Томах описал със същата дума, която Улман бил използвал по-рано пред Бъкингам: *majigek*.

Накрая, според Улман, абнаките твърдели, че преди да умре, Холкрофт дошъл на себе си и започнал да моли мъчителите си за прошка. Улман признал, че му било трудно да разбере последните думи на Холкрофт такива, каквито ги разказал Томах, и се принудил да ги изясни на лош френски, но отново без успех. Изглежда, Холкрофт ругаел и на английски, който Томах почти не разбирал, и на френски,

който Томах разбирал малко повече, и на смесица от пасамакодски и абнакски, които Холкрофт бил понаучил по време на престоя си в района, защото и той като Мордънт бил учен човек.

Това, което Улман успял да разбере, било, че според Холкрофт клането на абнаките било извършено по заповед на цесуна, Бога Гарван, който кълвял на перваза на прозореца му. Освен това той го нарекъл и апоколи, Обърнатият Бог, който му говорел иззад огледалото, на което се бръснел и който понякога го зовял от дълбините на гората, а гласът му сякаш тътнел дълбоко изпод земята. Това било същото същество, същият демон, който заразил хората му с лудост и ги насъскал един срещу друг.

Холкрофт употребил и още една дума във връзка с въпросното създание, преди абнаките да го подложат на мъчения: то било ктахомики — така наричат осите и по-специално онзи вид, който гнезди в почвата.

Холкрофт умрял, крещейки нещо за Бога на осите.

---

[1] Wolfe's Folly — Глупостта на Улф. — Б.пр. ↑

Навън, до център „Кронин“, аз разгърнах атласа върху волана и се опитах да отгатна маршрута, по който бяха вървели Харлан Ветърс и Пол Скъли в деня, когато бяха открили самолета. По думите на Мариел Ветърс баща ѝ и приятелят му преследвали елена четири часа или повече в посока север-северозапад, доколкото можели да преценят. На север от Фолс Енд излизаше един стар коларски път. Оттам бе потеглил и Финиъс на своя браконьерски излет и вероятно оттам бяха поели и Ветърс и Скъли. Десет мили по-късно пътят поемаше на североизток, сякаш за да обезкуражи всеки, тръгнал на северозапад — там, където пътят променяше посоката си, вероятно бе и най-близката част до форт Мордънт. Оттам щяхме да поемем през гората пеша. Хрумна ми да използваме АТВ-та, но те бяха тежки за пренасяне и твърде шумни, а ние не бяхме единствените, тръгнали да издирват самолета. Звукът от четири АТВ-та през гората можеше да се окаже прелюдия към смъртта ни.

Така бях потънал в картата, сякаш вече крачех вдън гори, и когато телефонът ми звънна, го взех и отговорих, без да погледна номера. Чак когато натиснах зеления бутон, си спомних за съобщението, което бях оставил на телефонния секретар на Мариел Ветърс и за възможността от полицията да са го преслушали, но вече беше късно.

За щастие се оказа Епстайн. Обаждаше се от Торонто. Чувах уличното движение като фон, а после гласът му бе заглушен от прелитащ самолет.

— Ще трябва да повториш — казах. — Нищо не чух.

Този път го чух ясно.

— Казах, че знам кой е бил пътникът на самолета.

Вдовицата на Уилдън помнела Епстайн. Били се срещнали на някакво събитие в подкрепа на ДНК фонда от оцелели жертви на Холокоста, за да може разделените семейства да се съберат отново, а анонимните останки да бъдат идентифицирани — инициатива, която впоследствие станала част от ДНК проекта „Шоа“. Тогава за първи път

Уилдън и Епстайн се видели лично, макар всеки да бил наясно с работата на другия. Елинон Уилдън помнела, че двамата мъже си стиснали ръцете и повече не видяла съпруга си до края на вечерта. Епстайн също помнел въпросната вечер, но напълно бил забравил за присъствието на Уилдъновата съпруга, толкова възторгнат бил той от срещата със сродна душа.

Те седели в хола на нейния апартамент, заемащ целия последен етаж на луксозна жилищна сграда в Йорквил. От всяка страна на мраморната камина била окачена по една картина от Андрю Уайът: красиви, деликатни етюди с есенни листа от късния му период. Епстайн се зачудил дали в края на живота си всички художници биват привлечени от натюрела на есента и зимата.

Двамата пийвали чай, който мисис Уилдън била запарила собствено ръчно. Тя живеела в апартамента сама. Не била красива жена. На пръв поглед чертите ѝ били невзрачни, а лицето ѝ било скучно и дори вниманието му на онази среща да не било погълнато от мъжа ѝ, Епстайн едва ли щял да я забележи. Дори тук, в собствения ѝ дом, тя сякаш се сливала с обзавеждането, с тапетите и завесите. Десенът на роклята ѝ сякаш бил ехо от материята и цветовете на интериора, придавайки ѝ нещо хамелеонско. Едва по-късно, когато напуснал жилището ѝ, Епстайн си дал сметка, че тази жена се крие.

— Той ви ценеше високо — казала мисис Уилдън. — Онази вечер след срещата ви той просто не можеше място да си намери от ентузиазъм. За мен всичко това бе глупаво, разните истории за ангели и апокалипсис. Глупаво, но не и безобидно, защото беше прекадено странно, и все пак аз го търпях. Всички мъже имат своите чудатости, нали? Вероятно жените също, но при мъжете те са по-дълбоки, може би са продължение от момчешките години. Те просто поддържат някакъв детински възторг.

В нейната уста този възторг не звучал като нещо похвално.

— Но след срещата ви нещата се влошиха — казала тя. — Мисля, че вие наляхте масло в огъня.

Епстайн допил чая си. Обвинението било ясно, но той не извърнал поглед, не изразил съжаление. Ако тази жена се нуждаела от човек, когото да вини за участта на децата си, а може би и на съпруга си, то той бил готов да приеме тази роля, стига само тя да му кажела онова, което искал да узнае.

— Какво търсеше той, мисис Уилдън?

— Доказателство — каза тя. — Доказателство за съществуването на задгробен живот. Доказателство, че зад човешката алчност и егоизъм стои зла сила. Доказателство, че е прав, защото той много държеше винаги да бъде прав.

— Все пак в действията му е имало и морален подтик, нали така?

Тя се изсмяла и когато смехът стихнал, по лицето ѝ още се четяло презрение. Епстайн осъзнал, че тази жена му е противна, но не знаел защо. Той подозирал, че тя е повърхностна жена и отново разгледал жилището, търсейки в мебелите, картините и украшенията потвърждение на своето мнение. Тогава видял малката рамкирана фотография на две момичета зад порцелановите фигурки на полицата и се засрамил от себе си.

— Морален подтик? — каза мисис Уилдън. Язвителната усмивка се задържала секунда преди, да се стопи и когато отново проговорила, мисис Уилдън бродела из други стаи, живеела друг живот, а гласът ѝ идвал от другаде. — Сигурно. Той търсеше връзка между убийства и случаи на изчезване. Говореше с пенсионирани полицаи, наемаше частни детективи, посещаваше покрусени роднини. При всеки случай на почтени хора, загинали при необикновени обстоятелства или изчезнали безвъзвратно, той се опитваше да узнае всичко за тях и за живота им. Повечето от тези случаи бяха точно такива, каквито изглеждаха: злополуки, домашна агресия или просто неудачна среща с неподходящ човек в неподходящ момент. Но в други...

Тя млъкнала и прехапала устната си.

— Продължете, мисис Уилдън. Моля ви.

— Но в други от случаите той смяташе, че извършителят е един определен човек, който пътува из северните щати, от двете страни на границата с вашата държава. Някои полицейски следователи споделяха това мнение, но така и не успяха да свържат отделните престъпления, а и всички улики бяха — как се казваше? — „косвени“: лице в тълпата, силует в профил на екрана, нищо повече. Аз разгледах снимките. Понякога имаше още един човек — ужасен, плешив мъж с подутина ето тук.

Тя докоснала шията си и Епстайн потръпнал.

— Брайтуел — казал той. — Името му е Брайтуел.

— А другият? — попитала мисис Уилдън.

— Не знам.

Уилдън бил намекинал за всичко това в кодираните си съобщения до Епстайн. Той обичал афористичното и скритото.

— Жалко — казала тя, — защото той уби децата ми.

Тя изрекла последните думи толкова безстрастно, че за миг Епстайн си помислил, че нещо е недочул, но не било така. Мисис Уилдън отпила от чая си и продължила.

— Това, което особено интригуваше мъжа ми, бе, че тези мъже или подобни тям се появяват с едни и същи лица на стари снимки и в архиви от преди трийсет, четирийсет и дори петдесет години. Той смяташе, че може би сред тях има и жена, но тя не участвала така активно или поне била по-внимателна от другите. Той се питаше как е възможно такова нещо и накрая заключи, че това не са мъже или жени, не са хора, а нещо друго, нещо старо и нечисто. Какви глупости. Използвах същата дума пред него — „глупости“, — но все пак бях уплашена. Искях да престане да се занимава с това, но той беше толкова вманиачен, толкова убеден в истинността на догадките си.

— И после те отвлякоха дъщерите ми, погребяха ги живи в земята и аз разбрах, че не са глупости. Без заплахи към семейството, без предварително предупреждение мъжът ми да престане да си вие носа в делата им. Директно наказание.

Тя оставила чашата върху чинийката и я бутнала встрани.

— Вината беше на мъжа ми, мистър Епстайн. Тези други, които и да са, каквито и да са, убиха моите момичета, но именно мъжът ми ги привлече към нас и аз го намразих за това. Мразя го, мразя и вас за това, че го насърчихте. Всички вие сте виновни, че дъщерите ми умряха от задушаване, заровени в яма.

Това било изречено със същия неутрален глас. Без гняв. Със същия тон можела да прави рекламата на дефектна дреха в магазина или да изразява разочарованието си от филма, който е изгледала.

След това двамата с мъжа ѝ се отдалечили един от друг като останки от корабкрушение, понесени от различни течения. Тя също искала убийците на децата ѝ да бъдат намерени и наказани, но не можела да живее под един покрив с мъжа си, нито да спи в едно легло с него. Той напуснал дома им и се преместил в един от апартаментите, които притежавал, а впоследствие напълно загубил интерес към

бизнеса си, към съпругата си, а и тя към него. Свързвали ги единствено спомени и взаимна ненавист.

— И тогава, вечерта на 13 юли 2001 година, той ми се обади. Каза, че е открил убиеца на дъщерите ни, мъжа от снимките. Той живеел близо до град Сагне, в някакво фургонно селище, заобиколен от гарвани.

— Каза ли име?

— Наричал се мистър Малфас.

Интересен избор, помисли си Епстайн: Малфас, един от първите князе на Ада, измамник и сръчен майстор.

Повелителят на гарваните.

— Мъжът ми каза, че го били заловили. Упоили го и разполагали с доказателства за делата му или за нещо, което бил замислил.

— Те ли?

— Заедно с един човек, който му помагаше понякога. Дъглас някой си — Дъглас Ампел. Той беше пилот.

— Аха — казал Епстайн. Значи все пак бил прав за самолета. — А какво беше доказателството, с което мъжът ви разполагаше?

— Той бръщолевеше почти неразбрано. Бързаше. Трябвало да закарат този човек, Малфас, преди другарите му да узнаят какво се случва. Спомена за някакви имена, списък с имена. Това е всичко.

— Спомена ли какво смятат да направят с Малфас?

— Не, само, че щели да го заведат при някого, който да го разпита, някой, който разбирал, който вярвал. Това бе последният ни разговор, но той ме предупреди, че ако нещо му се случи или ако изчезне, да се скрия. Имало пари в някакви фондове, в скрити сметки, освен това съм можела да продам къщата. Адвокатите му знаели. Не бивало да го търся, а всички доказателства, които бил събрал, трябвало да изпратя на вас, никому другиму.

Епстайн бил озадачен.

— Но аз не съм получил нищо от вас.

— Защото изгорих всичко, до последната изрезка — каза тя. — Това нещо причини смъртта на дъщерите ми, а също и на глупавия ми мъж. Не исках да имам повече нищо общо. Постъпих както ми бе казал. Стаих се и продължих да живея.

Сега вече Епстайн бил сигурен.

— Той е отпътувал за Ню Йорк — казал Епстайн. — Щял е да доведе Малфас при мен.

— Да — казала мисис Уилдън, тази празна жена, тази черупка от мъка, чуплива като порцелановите фигурки над камината. — И това не ме интересуваше. Мъжът ми не разбираше. Никога не го разбра.

— Какво не разбираше, мисис Уилдън?

Мисис Уилдън се изправила. Срещата им била приключила.

— Че това няма да ги върне — казала тя. — Че това няма да ми върне дъщерите. Сега ще се наложи да ме извините, чака ме полет. Бих желала да напуснете дома ми.

Малфас. Написах името на първата страница в атласа.

— Малфас е бил пътникът на самолета — каза Епстайн. — Ампел изчезна в същия ден, в който изчезна Уилдън. Той имаше самолет „Пайпър Шайен“, който в онази седмица бе на хангар в едно малко частно летище северно от Чикутими. Самолетът така и не бе намерен, а Ампел не е вписал този полет в дневника на летището. Не са искали да привлекат внимание към себе си и към товара. Не са искали никой да заподозре за намеренията им, но Уилдън е трябвало да се обади на жена си. Искал е да ѝ каже, че е успял да залови този човек, но тя не е искала да знае. Тя е обвинявала мъжа си за участта на децата им: Малфас е бил само оръдието.

И Малфас е оцелял при катастрофата, мистър Паркър. Ето защо не е имало трупове в падналия самолет. Той ги е изнесъл, а може би и те са оцелели, а той ги е убил и се е отървал от останките.

— Но е оставил списъка и парите — казах. — Парите може и да не са го интересували, но списъкът със сигурност го е интересувал. Ако е оцелял и е бил достатъчно здрав, за да убие останалите оцелели, защо е оставил списъка на място, на което може да бъде намерен?

— Не знам — каза Епстайн, — но това е още една причина да внимавате в тези гори.

— Да не мислите, че той още е някъде там?

— Разкрили са го, мистър Паркър. Тези същества се крият, особено когато бъдат заплашени. Тези гори са обширни. В тях може да изчезне самолет, може да изчезне и човек. Ако е жив, къде другаде би могъл да е?

С падането на мрака Улфс Фоли се стаи и единствените движения бяха местещите се върху руините сенки на дърветата, докато една малка сянка се отдели от останалите и литна срещу вятъра. Гарванът покръжи, грачейки дрезгаво, после отново кацна до своите събратя.

Пасажерът не си спомняше името си и почти нищо за себе си. Самолетната катастрофа, която бе предизвикал, след като строши подлакътниците на седалката и нападна пилота и помощник-пилота, му бе причинила сериозни мозъчни травми. Той бе загубил способността си да говори и изпитваше постоянна болка. От миналото в паметта му се бяха запазили само фрагменти: откъслечни спомени как някой го преследва и нуждата да се крие — инстинкти, които той бе продължил да следва след катастрофата.

Освен това си спомняше, че е експерт в убиването и че убиването е негова цел. Помощник-пилотът не бе оцелял в катастрофата, но пилотът бе оцелял, пътникът се бе втренчил в лицето му и някакъв спомен бе проблеснал в мрака, разкривайки, че този човек го преследваше и следователно болката в главата му бе по негова вина.

Пасажерът бе забил палците си; в очите на пилота и бе продължил да натиска, докато мъжът притихна.

Той остана на мястото на катастрофата в продължение на дни, хранейки се с шоколад и чипс, които намери в чантата на помощник-пилота, пиейки бутилирана вода. Болката в главата му бе толкова силна, че понякога изпадаше в безсъзнание за цели часове. Имаше счупени ребра, които го боляха, когато се движеше. Отначало не можеше да стъпва на десния си крак, но след време глезенът заздравя, макар и накриво, така че сега той вървеше с леко накуцване.

Трупове в самолета започнаха да вонят. Той ги издърпа от самолета и ги завлече в гората, но миризмата им продължаваше да се усеща. С помощта на една откъртена от самолета плоскост той успя да изкопае плитка яма и да ги зарови. Когато закуските от самолета свършиха, той взе някои вещи, включително туристическия набор и

пистолета, който откри в багажа на пилота, и се впусна да изследва околността, което го доведе до форта. Там той си построи временен заслон между стените и се опита да заспи, макар момичето да обикаляше гората наоколо.

Струваше му се, че я е видял в първата нощ след катастрофата, но не бе сигурен. На прозореца на пилотската кабина се бе показало някакво лице, някой бе тропал по стъклото, но той постоянно изпадаше в несвяст, а дори когато бе буден, беше в някакъв делириум. Присъствието на момичето бе още една тресчица в безпорядъка от спомени, сякаш целият му живот бе някакъв витраж, който току-що се бе пръснал на милиони парчета.

Чак по-късно, когато се възстанови, започна да осъзнава съществуването ѝ. Наблюдаваше я как обикаля нощем около самолета и усещаше нейния гняв и нейния копнеж. Това тревожеше сетивата му по същия начин, по който смрадта от пилотите го бе измъчвала. Следите, които оставяше, миришеха на гняв.

Постепенно тя стана дръзка: на третата нощ се събуди и я видя в кабината, толкова близо до него, че можеше да види безкръвните драскотини по бялата ѝ кожа. Тя не говореше. Само продължи да го гледа в продължение на минута, опитвайки се да го разбере, макар той самият да не разбираше себе си, след което примигна и изчезна.

Тогава той реши да напусне самолета. Все още не можеше да върви продължително с контузията си глезен и когато фортът се показа пред него, той остана доволен, а още повече — когато разбра, че момичето не смее да прекрачи прага му. Тук той заякна. Ловуваше през деня, докато момичето се криеше. Отначало прахосваше мунициите си по катерици и зайци, докато ловният му инстинкт не го насочи към млада сърна. Уби я с два изстрела и я одра на място с ножа от туристическия набор. Изяде колкото можа, а останалото нарязва на тънки ивици, които остави да се сушат; за да ги опази от животните, той ги покри с материята, която свали от седалките на самолета, а еленската кожа използваше да се топли през зимата.

В тишината на форта Заровеният Бог започна да го зове.

Чуваше гласа му слабо, но долавяше нещо познато. Гласът стигаше до него така, както музиката достига до слуха на почти глух човек, който все пак различава приглушените акорди и ритъма. Заровеният Бог искаше да бъде освободен, но пасажерът не можеше да

го намери. Гласът идваше от прекадено далече и думите бяха неразбираеми. Понякога се взираше в дълбините на неподвижния тъмен вир, до който бе паднал самолетът, и се питаше дали Заровеният Бог не е някъде там, долу. Веднъж той посегна, потапяйки ръката си до лакътя, изпъвайки пръсти с надеждата нещо да ги сграбчи. Водата бе ужасно студена, почти изгарящо студена, но той задържа ръката си потопена толкова дълго, колкото можа да издържи. Когато я отдръпна, водата започна бавно да се отцежда от пръстите му като олио и той разочаровано изгледа своята безчувствена, празна длан.

Започна да отдава почит на Заровения Бог. Изрови телата от гората и отдели главите, както и по-големите кости от ръцете и краката. Това беше началото на неговото капище, място за поклонение пред едно същество, което не можеше да назове, но чувстваше, че е негово божество. От разпилените си спомени той създаде изображения на фалшиви божества, като ги издяла от дърво, а след това ги обезобрази в името на другото.

Все още бе твърде слаб да изследва района или да потърси цивилизацията. Трябваше да умре през онази зима, но не умря. Дори се питаше дали изобщо може да умре. Заровеният Бог му казваше, че не може. Когато настъпи пролетта, пътникът започна да изследва територията си по-надалеч. Откри една стара хижа от трупи, но вратите и покривът липсваха и той се захвана да я поправи.

През март на територията му се появи един мъж — млад невъоръжен турист. Пасажерът го уби със собственоръчно направеното си копие и изчака други да дойдат да го търсят, но никой не се появи. Той прерови раницата на мъжа и взе всичко полезно, включително портфейл с 320 долара в брой, макар на самолета да имаше още доста пари, както и чанта с документи, които не разбираше.

Две седмици по-късно той направи своето първо, внимателно навлизане в цивилизацията, скривайки обезобразения си череп под шапката на мъртвия турист. Купи си храна, сол, инструменти и амуниции за пистолета, посочвайки с пръст стоките, които желаше. Хареса си една пушка, но нямаше документ за самоличност. Вместо това си купи един ловен лък втора употреба и толкова стрели, за колкото му стигнаха парите. Можеше да потърси анонимността на някой голям град, но се страхуваше да не привлече внимание. Знаеше, че мозъкът му е увреден и няма да се справи с по-сложни проблеми в

обществото. В гората се чувстваше добре. Там беше в безопасност, при Заровения Бог, и може би когато оздравееше, щеше да намери Заровения Бог и да го освободи. А нямаше как да направи това, докато е в града.

Той продължи да се крие в гората, да се моли на Заровения Бог и да страни от хората. Научил се умело да избягва срещите със служители от хартиените фабрики и горската полиция. На следващата година пасажерът уби още един турист, но само защото туристът се доближи до форта и видя олтара му. Подобни визити бяха рядкост, защото хората отбягваха форта или изобщо не знаеха за него. По същия начин и хижата бе изоставена от десетилетия, преди пасажерът да я открие — зеленината отново бе избуяла около мястото, почти напълно закривайки го от погледа.

Един-единствен път той се почувства истински застрашен. Беше отишъл до самолета да вземе още пари, за да си набави продукти за идващата зима. Бе влязъл в самолета през отвора в задния край, забелязвайки отново колко дълбоко бе потънал корпусът. Може би щеше да отнеме още няколко години, но самолетът щеше да изчезне без следа. Той дръпна парче изгнила постелка и отвори капака, за да извади парите.

Тъкмо щеше да бръкне в сака, когато бе пронизан от ярката светкавица на болката, сякаш някакво остро желязо бе проникнало от ухото до мозъка му. Тези болезнени пристъпи го сполитаха все по-често, но толкова силен досега не бе понасял. Тялото му се сгърчи в спазъм и той стисна челюсти така силно, че счупи два от долните си зъби. Кабината на самолета сякаш го притисна и той изпита ужасното чувство, че пада и гори. После светът угасна и когато отново отвори очи, той бе успял някак да изпъзми от самолета, а момичето го обикаляше, приближавайки се постепенно. Тя бе гневна на пътника за това, че ѝ бе отнел туриста, когото тя също бе искала. Той трябваше да избяга от нея, но чувството му за ориентация бе замъглено. Той посегна за пистолета си, но пистолетът бе изчезнал и той заподозря, че момичето го е взело. Тя мразеше пистолета. Звукът от него я притесняваше и тя очевидно разбираше, че е много важен за него и че без него пасажерът бе по-уязвим. Наложил се да измеря момичето с камъни, за да я държи надалеч, докато успее да се добере до хижата, защото в своето объркване и болка той не бе в състояние да открие

форта. Там той залости вратата срещу нея и легнал на дъсченото легло, слушаше как тя драска по дървото и се опитва да влезе.

Когато най-после заякна достатъчно, за да излезе, той откри, че вратата е издрана от опитите на момичето да влезе, а от оголената бяла дървесина измъкна един от нейните стари, извити нокти. Той се върна при самолета и намери останки от огън, и видя, че някой е влизал в самолета. Парите бяха изчезнали, но той бе проявил достатъчно предвидливост, за да ги раздели на три, отнасяйки едната част в хижата и заравяйки друга в пластмасова торбичка зад форта. Тревожеше го обаче не толкова изчезването на парите, колкото нахлуването в неговото пространство, заплахата от разкриването му.

Той прибра всички свои вещи от хижата и форта, уви ги в пластмаса и ги зарови. Олтара скри зад листа, клони и мъх, и се оттегли много мили на север, където си бе построил скривалище. Месец по-късно той се престаши да се върне в хижата и с почуда установи, че мястото бе непокътнато и никой не бе идвал да търси самолета. Не разбираше как е станало така, но бе благодарен. В безлюдната гора той продължи своето самотно богослужение и самотно търсене. Той бе успял да потисне удоволствието от убийството, защото знаеше, че ако му се отдаде, това в крайна сметка ще доведе хората по следите му.

И така до последната седмица, когато уби двойката туристи, принасяйки жената в жертва на Заровения Бог.

Ето защо се бе върнал във форта, поне за известно време. Момичето винаги ставаше гневно, когато той извършеше убийство, и гневът ѝ продължаваше с дни. Също както и с онзи турист преди много време, тя бе пожелала двойката за себе си. Искаше някой да ѝ прави компания. Но пътникът убиваше онези, които се залутваха в нейната територия, лишаваше я от компания и крехкото примирие между тях биваше подложено на изпитание. В такива случаи пътникът се криеше в хижата или във форта и гледаше как гневното момиче го дебне отвън и отправя заплахите си във вятъра. После момичето изчезваше и той не я виждаше със седмици.

Тогава пасажерът смяташе, че тя му е сърдита.

И така, пасажерът остави момичето да се ядосва. Той се покатери в хамака си във форта и се опита да заспи, но сънят отказваше да дойде. Зовът на Заровения Бог бе станал особено мощен напоследък,

опитваше се да му каже нещо, но пасажерът не успяваше да разбере посланието и двамата ставаха все по-нетърпеливи. Пасажерът желаше Заровеният Бог да замълчи. Искаше покой. Искаше да помисли върху мъжа и жената, които бе умъртвил. Бе изпитал наслада в отнемането на живота им, особено този на жената. Бе забравил насладата, която това занимание му носеше.

Искаше да убие отново, и то скоро.

Харлан Ветърс и Пол Скъли бяха потеглили на онзи фатален лов в следобеда, но ние трябваше да подходим другояче: дори на дневна светлина нямаше да е лесно да открием самолета, а светлината от фенерчетата през нощта щеше да ни издаде със същата бързина, както ревът от моторите на АТВ-тата. Да тръгнем по зазоряване също не беше добра идея заради вероятността да срещнем ловци. Реших да потеглим малко преди десет сутринта, което щеше да ни осигури пет-шест часа добра дневна светлина, през които, с малко късмет, щяхме да успеем да открием самолета, да приберем списъка и да потеглим обратно към Фолс Енд без злополуки.

— С малко късмет — каза Луис без възторг.

— Ние никога нямаме късмет — каза Ейнджъл.

— И затова носим пищови — каза Луис.

Бяхме отседнали в един мотел пет мили южно от Фолс Енд. До него имаше ресторант, в който се продаваха само седем вида бутилирана бира: „Бъдуайзър“, „Милър“ и „Корс“; „Бъдуайзър лайт“, „Милър лайт“ и „Корс лайт“, и „Хайнекен“.

Ние си поръчахме „Хайнекен“.

Джаки Гарнър си беше в стаята и се опитваше да обясни на майка си защо няма да присъства на филма тази седмица, особено след като двете с Лиза, гаджето на Джаки, бяха взели „50 първи срещи“, защото знаели колко харесва Дрю Баримор. Джаки, който нито харесваше, нито не харесваше Дрю Баримор и нямаше представа как неутралното му отношение изведнъж се бе превърнало за тях в някаква мания, не можа да измисли друг отговор, освен че работата не може да чака. Беше споделил, че напоследък майка му се държала по-нормално, което означаваше просто, че го третира отново като на мама момчето. Но имаше и друг момент: майката, която по-рано бе възприемала гаджето му като съперница, бе смекчила отношението си през последната година. Отчитайки, че връзката между Джаки и Лиза няма да се разпадне въпреки нейните усилия в тази насока, мисис Гарнър бе решила, че е по-добре да я спечели като съюзник, вместо да

воюва с нея, а Лиза, изглежда, бе стигнала до същия извод. Болестта на мисис Гарнър, изглежда, бе породила дълбочина и равновесие в отношенията им.

Ресторантът бе пълен, разговорите се въртяха около последните събития във Фолс Енд. Изглежда, нямаше промяна в състоянието на Мариел и Грейди Ветърс. От разговорите можеше да се съди и че разследването на смъртта на Теди Гатъл и Ърни Скъли се бе насочило в друга посока и Грейди Ветърс вече не бе заподозрян като извършител.

— Някаква инжекция им били, чух — ми каза един брадат здравеняк в тоалетната. Той леко залиташе и се наложи да подпре глава в стената, докато се изпикае.

— На кой?

— На Мариел и Грейди — каза мъжът. — Някой ги е боцнал.

— Откъде знаеш?

— Зетят е заместник-шериф. — Той се оригна. — Грейди не се е боцнал сам, така че не е той убиецът. Това можеш да им го кажа и аз. Всеки може да им го каже. На лов ли си тук?

— Да.

— Трябва ли ти водач?

— Имам си, мерси.

Той сякаш не ме чу. Бръкна с дясната ръка в джоба си, докато продължаваше да цели с лявата, и ми подаде някаква визитка, насочваща към „Водачески услуги от Уесъл“. В този край куцо и сакато бяха планински водачи.

— Това съм аз — поясни той. — Грег Уесъл. Можеш да звъниш по всяко време.

— Добре.

— Не разбрах твоето име.

— Паркър.

— Няма да ти стисна ръката.

— Благодаря. А нещо за убитите чу ли се? По новините не казаха, май не знаят нищо за тях.

— Ърни Скъли и Теди Гатъл — каза Уесъл. — Зетят каза, че и ръката на Теди била надупчена, а Теди пафкаше джойнт, което значи, че не се бодеше. Старият Ърни пък е отнесъл два куршума в гърба. Що за страхливец би застрелял старец в гърба?

— Не знам — казах.

— Много питаш — каза Уесъл. Не долових войнственост или подозрителност в думите му. — Да не си журналист?

— Не — казах. — Дошъл съм тук на лов, а такива неща карат човек да е предпазлив.

— Нали имаш пушка?

— Да.

— Нали можеш да стреляш?

— Може да се каже.

— Тогава не виждам от какво се притесняваш.

Той приключи с пикаенето и си изчака реда на мивката.

— Да не забравиш — каза. — Водачески и препараторски услуги, Уесъл. Утре заран ще съм трезвен. Гаранция.

Когато се върнах на масата, сервитьорката донесе три бургера за Ейнджъл, Луис и мен. Не бяха големи. Около тях имаше разхвърляни по десетина тънки, кафяви пържени картофки, като останки от разрушено птиче гнездо. Ейнджъл натисна своя бургер с пръст. От него се процеди мазнина.

— Ние ли поръчахме тези хапки? — каза той.

Сервитьорката дойде да допълни чашите ни с вода.

— Нещо друго? — попита тя.

— Друга храна като за начало — каза Ейнджъл. — Каквато и да е.

— Това е бургер вечер — каза сервитьорката. Косата ѝ беше яркочервена. А също и устните, бузите и униформата ѝ. Ако не беше ноември, а на татуираното сърце на дясната ѝ ръка не пишеше „Кучката на Мъфи“, щях да си помисля, че съм на карнавал.

— Какво става на бургер вечер? — попита Ейнджъл.

Сервитьорката посочи ръкописната обява над касата, на която пишеше: „Бургер вечер, сряда вечер! Бургер и картофки за 3 долара!“.

— Бургер вечер — повтори тя. — Сряда.

— Само че тези бургери са много малки — каза Ейнджъл.

— Но пък са три долара — каза сервитьорката.

— Ясно — каза Ейнджъл. — Само че сте написали „сряда“ неправилно.

— Само че изобщо не съм писала.

— Ясно — каза Ейнджъл. — Кой е Мъфи?

— Бивше гадже.

— Той ли те накара да си направиш това?

— Не, сама си го направих, след като се разделихме.

— След като се разделихте?

— За да ми напомня, че някога съм била кучката на Мъфи и да не допусна това да се случи отново.

— Ясно — каза Ейнджъл за трети път.

— Други въпроси?

— Доста.

Сервитьорката потупа Ейнджъл по рамото.

— Дръж си ги. Момчета, още по бира?

Вратата на ресторанта се отвори и вътре влезе Джаки Гарнър.

— Да — казах. — Плюс още една за онова другарче.

— Той ще яде ли? — попита сервитьорката. — Кухнята затваря след пет минути.

— Ще хапне от нашето — каза Ейнджъл. — Май ще ни остане.

Джаки не пожела да вечеря и се задоволи с бирата. Кухнята приключи и тълпата започна лека-полека да се изнася, но никой не ни юркаше. Чукнахме се и си пожелахме късмет, макар Ейнджъл да бе прав: късметът рядко беше на наша страна.

Поради което именно носехме пищови.

От другата страна на улицата, срещу мотела и ресторанта, имаше изоставена бензиностанция с магазин; бензиновите колонки отдавна бяха изчезнали, а вратите и входът бяха криво-ляво заковани с дъски. Задната врата липсваше напълно, но една дъска все още се крепеше и забраняваше достъпа, макар и само формално.

Вътре имаше разхвърляни празни кенове от бира, полупразна кутия евтино вино и тук-там използвани презервативи. В единия ъгъл имаше струпано леговище от одеяла и дрехи, мокри и мухлясали от дъжда, който проникваше през покрива, повреден от пожара, който също така бе оставил чернилка по стените и миризма на изгоряло.

В тъмнината проблесна светулка и избухна в пламък. Колекционерът поднесе клечката към цигарата и пристъпи към прозореца. През закованите накриво дъски ясно се виждаха четиримата мъже, които пиеха в ресторанта.

Колекционерът се разкъсваше между мотивите си. Не бе свикнал да изпитва гняв или жажда за отмъщение. Жертвите, които бе наказвал досега, не бяха съгрешавали лично срещу него и задоволството, с което ги премахваше от света, бе по-скоро принципно, а не лично. А ето че сега бе различно. Негов близък бе убит, а друг ранен. Последният разговор с лекуващия лекар на Елдрич бе разкрил, че адвокатът не се възстановява толкова бързо, колкото се очакваше, дори за възрастен човек, и се налагаше престоят му в болницата да бъде удължен. Лекарят бе изтъкнал, че последиците от шока и скръбта са по-опасни от физическите наранявания, но Елдрич бе отхвърлил предложението да се види с психолог, а когато стана дума за евентуална среща със свещеник или пастор, пациентът се изсмя за пръв и единствен път, откакто бе постъпил.

Избий ги. Избий ги всичките.

Но те бяха опасни, и то не само защото бяха въоръжени. Те знаеха за Колекционерът и за неговото отношение. Той бе научил болезнен, но важен урок от Беки Фипс относно това колко опасно е да атакуваш враг, който очаква атаката. Предпочиташе невъоръжени и неподозиращи мишени. Знаеше, че от определена гледна точка неговата тактика може да се нарече страхлива, но от негова гледна точка тя бе просто проява на практичност. Нямаше защо да си усложнява допълнително работата, а наложеше ли се, той бе готов и да отвоюва трофея си, както бе станало с Фипс.

Той обаче искаше и останалата част от списъка, а тези мъже щяха да го заведат до нея. Не знаеше къде се крие онази Флорес и можеше само да се надява, че не е намерила вече самолета. Ако го бе издирила и бе взела списъка, щеше да се наложи да я преследва, а това щеше да бъде бавно и трудно начинание. Не, най-добрият вариант бе тези четиримата да му свършат работата, след което той щеше да се захване с убиването.

Проследи ги как си довършиха напитките и излязоха от ресторанта. Запътиха се към стаите си на двойки: Паркър и Гарнър вървяха отпред, другите след тях. Ръката на Колекционерът се плъзна под палтото му и напипа дръжката на ножа. Той го стисна, но не го изтегли от ножницата. До него беше и револверът му, зареден.

Три стаи, четирима мъже. Беше рисковано, но не и непосилно.

Избий ги всичките.

Но списъкът, списъкът...

Първият признак, че късметът не е на наша страна, ми се представи, когато станах и излязох за кафе. На паркинга видях лъскав бял джип, очевидно под наем, на който, сърбайки кафето си, се бе облегнала Лиат. Тя носеше дебело яке над бежови камуфлажни панталони и зелен пуловер. Крачолите ѝ бяха пъхнати във високи обувки.

— Затъжила си се за мен — казах.

Тя повдигна ъгълчето на устата си с ирония.

— Не ти ли се идваше?

Тя поклати глава.

— Епстайн ли те изпрати?

Тя кимна.

— Няма ни доверие, че ще донесем списъка?

Тя вдигна рамене.

Стаята на Ейнджъл и Луис се отвори и на прага се появи Луис. Беше облечен като за гората, но изглеждаше изтупан като за тузарски пикник.

— Коя е тази? — попита той. — Изглежда ми позната.

— Това е Лиат.

— Лиат — каза Луис. — Самата Лиат.

— Точно тя.

— Е, тогава я зърнах само отдалече, и не в онзи ракурс, в който си я видял ти. Затъжила ли се е за теб?

— Май не.

— Тогава какво прави тук?

— Дошла е да вземе списъка, за да го занесе на Епстайн.

— С нас ли ще дойде?

— Можеш да се опиташ да я разубедиш, но май единственият начин е, като я застреляш.

Луис претегли наум предложението ми и го отхвърли.

— Още твои гаджета чакаме ли?

— Не.

— Добре, ако е само тя...

Ейнджъл се появи до Луис. Той също бе облечен като за гората и изглеждаше облечен като за гората.

— Коя е тази? — попита той.

Стига вече, казах си наум.

— Лиат — каза Луис.

— Самата Лиат?

— Да, самата тя.

— Поне вече знаем, че наистина съществува — каза Ейнджъл. — Аз видях само далечна фигура.

— Да не мислеше, че е въображаема? — попита Луис.

— Струваше ми се по-вероятно, отколкото наистина да е преспал с жена.

Лиат, която следеше разговора им с очи, поруменя.

— Браво — казах.

— Извинявай — каза Ейнджъл и се усмихна на Лиат. — Ама си е точно така.

Отвори се още една врата и навън излезе Джаки Гарнър. Той се вторачи в Лиат.

— Коя е тази?

— Лиат — каза Ейнджъл.

Джаки се опули.

— Коя е Лиат?

Минаваше осем часът. Рей Рей пиеше кафе, дъвчеше овесено блокче и след снощните събития си мечтаеше да е в пандиза.

Той и Джо бяха спали в чували на пода на бунгалото, от другата страна на завесата, отделяща ги от момчето и майка му, но само Джо успя да спи. Рей дремеше на границата на съня, но по някое време през нощта се събуди и видя, че момчето е застанало пред единия от прозорците, докосва с пръсти стъклото и мълви нещо беззвучно. Отражението му блестеше като луна на фона на нощното небе, а истинската луна висеше над него като второ лице. Рей не смееше да помръдне и се опитваше да диша равномерно, за да не усети момчето, че го наблюдава. След петнайсетина минути момчето се обърна да си легне отново, но при завесата се спря и погледна към Рей. Рей затвори

очи. Той чу как момчето зашляпа през стаята към него и почувства дъха му върху бузата си. И го подуши. Миришеше лошо. Лицето на момчето бе толкова близо до неговото, че Рей почувства топлината му. Той се насили да не се дръпне и да не отвори очи, макар да си даваше сметка, че това е само дете и Рей би могъл да му каже да си ляга моментално, както е редно. Но не го направи, защото се страхуваше от момчето. Повече се страхуваше от него, отколкото от майка му, ако му беше майка, с нейното обезобразено лице и мъртво око, подобно на тлъстина върху запечено месо. Рей мислено подкани детето да си върви. Беше внимавал, но въпреки това момчето по някакъв начин бе разбрало, че не спи.

Просто дете, мислеше си Рей, просто дете. Какво като не спя? Какво ще ми направи — ще ми издърпа ухото или ще се оплаче на майка си?

Отговорът моментално се оформи в съзнанието му.

Нещо лошо ще направи. Дъхът на момчето се премести. Сега беше върху устните му, сякаш се бе навело да го целуне. Рей усещаше вкуса му. Изпита силно желание да се обърне, само дете не искаше да остане с гръб към детето. Това щеше да е още по-лошо.

Момчето се дръпна. Рей чу стъпките му, докато се връщаше в леглото си. Рей рискува и отвори очи.

Момчето вървеше заднешком, с гръб към завесата, така че да може да наблюдава Рей. Момчето се ухили, когато забеляза, че Рей отваря очи. То бе победило, а Рей бе загубил. То вдигна лявата си ръка и показа на Рей среден пръст.

Рей изпита желание да скочи и да избяга от бунгалото. Но ако в тази далавера имаше санкция за неизпълнение, то той не искаше да узнае каква бе тя. Момчето вдигна чаршафа, Рей го чу как се качва в леглото, и всичко утихна.

Рей погледна през прозореца. Луната вече я нямаше.

И тогава Рей осъзна, че тази нощ нямаше луна, и не мигна до сутринта.

Ейнджъл, Луис и аз потеглихме с пикапа на Джаки. Лиат ни следваше с нейния наемен джип. Това бе частен път, но масово се ползваше от местните и от ловците. Въпреки това за всеки случай Джаки бе извадил всички необходими разрешителни, така че да

нямаме проблеми нито с хартиената фабрика, нито с горската полиция, нито, ако може, със самия Господ.

— Защо не се возиш при гаджето? — попита Ейнджъл от задната седалка.

— Мисля, че тя само ме използва.

— Ясно — каза Ейнджъл. И след добре премерена пауза добави: — За какво?

— Много смешно — казах, макар в шегата му да имаше истина, от която боли.

Минахме покрай няколко пикапа и стари коли, паркирани край пътя: на ловците, които бяха тръгнали призори и щяха да се върнат следобеда, ако удареха нещо. Повечето ловци не обичаха да се отдалечават много от пътя, а на пет мили от Фолс Енд имаше много места, където дивечът слизаше да пасе. Нямахме защо да се навлиза толкова дълбоко в гората и поради това едва ли щяхме да срещнем повече ловни дружинки; поне не такива, които преследват елени. Пътят беше тесен и по някое време се наложи да отбием, за да се разминем с един камион, натоварен с трупи. Само такива коли срещяхме вече.

Стигнахме до мястото, където пътят завиваше рязко на изток, и спряхме. Земята бе замръзнала, а въздухът бе чувствително по-студен, отколкото във Фолс Енд. Лиат пристигна след минута-две, точно докато Джаки разтоварваше припасите ни, а Луис проверяваше пушките. Всички носехме ловни карабини калибър 30.06, както и пистолети. Лиат не носеше пушка, но бях сигурен, че е въоръжена. Тя се държеше настрана и наблюдаваше гората.

Джаки Гарнър беше озадачен от присъствието ѝ.

— Тя е глуха, нали? — каза той.

— Да — потвърдих. — Затова не е нужно да шепнеш.

— Да де. — Той се замисли и продължи шепнешком: — Как ще се оправи една глуха жена в гората?

— Тя е глуха, Джаки, не сляпа.

— Да, но нали трябва да сме тихи?

— Ами тя е и няма. Не че много разбирам от тези неща, но мисля, че хората, които не говорят, са по-тихи от останалите.

— Ами ако настъпи някоя вейка и вдигне шум? Как ще разбере?

Ейнджъл се включи в разговора.

— Ти да не си някакъв будист? Ако в гората падне дърво, мога да ти кажа, че няма да го чуе.

Джаки поклати глава нетърпеливо. Очевидно не разбирахме какво иска да каже.

— Тя идва с нас, Джаки — казах му. — Примири се.

Не възнамерявахме да замръкваме в гората, но Джаки бе настоял всеки да си носи постелка. Разполагахме със сериозни запаси от вода, кафе, шоколад, зърнени десерти, ядки и по идея на Джаки, пакет макарони. Дори с Лиат в редиците ни, имахме достатъчно провизии за ден-два. Имаше също водоустойчив кибрит, чашки, лек тиган, два компаса и глобално позициониращо устройство, макар Джаки да бе подхвърлил, че там, където отиваме, може да няма сигнал за GPS. Разделихме екипировката и провизиите помежду си и потеглихме. Повече спорове нямаше. Всички знаехме какво търсим и на какво можем да налетим. Не бях споделил с Джаки подозренията си относно истинската същност на Малфас, а и Джаки не вярваше някой да е оцелял от катастрофата. Донякъде споделях виждането му, но не бях склонен да заложа голяма сума на тази вероятност.

Джаки водеше, Луис вървеше след него, после Лиат, Ейнджъл и аз. Опасенията на Джаки за Лиат се оказаха неоснователни — тя стъпваше най-безшумно от всички. Докато Ейнджъл и Луис, без никакъв опит в планинарството, носеха тежки туристически обувки, Лиат, Джаки и аз носехме обувки с по-леки подметки, за да чувстваме по-добре върху какво стъпваме. Дебелият грайфер беше разликата между това само да огънеш клона, на който си стъпил, и това да го пречупиш. Засега все още носехме оранжеви сигнални жилетки и бейзболни шапки с рефлекторни ивици. Не желаехме някой разгорещен ловец да ни сбърка с елени, нито пък да изглеждаме подозрителни, ако срещнехме горска полиция. След трийсетина минути от юг прозвучаха изстрели, но иначе гората бе съвсем пуста.

Първите два часа придвижването бе сравнително леко, но след това теренът започна да се променя. Налагаше се да прехвърляме ридове и започнах да усещам в краката си умора. Малко след пладне подплашихме млад елен от елшова горичка, рогата му едва бяха наболи, а после вляво от нас се стрелна кафяво-бяла кошута, видя ни, спря се объркана, смени посоката и изчезна от погледа ни между дърветата. Забелязахме следи от по-едри самци, а на някои места

миризмата на еленска урина бе толкова остра, че на човек му се повдигаше, но все пак не видяхме друг едър дивеч.

След три часа спряхме да направим кафе. Въпреки ниската температура аз се потях под якето и с облекчение спрях за почивка. Луис се тръшна до мен.

— Как е гражданчето? — попитах.

— Не ми се прави на Тарзан — каза той. — Още колко път има?

— Около два часа, предполагам, ако вървим със същото темпо.

— По дяволите — той посочи небето, на което се събираха облаци. — Не изглежда добре.

— Не.

Джаки свари кафето и го поднесе. Той даде своята чаша на Лиат, а сам пи от един малък термос. После се отдели от нас, изкачи се на една височинка и отправи взор в посоката, от която бяхме дошли. Отидох при него. Изглеждаше недоволен.

— Как си? — попитах.

— Малко съм нервен — каза той.

— От това, което правим ли?

— И от мястото, където отиваме.

— Само за малко, Джаки. Няма да се заселваме там.

— Е, да. — Той изжабури устата си с кафе и го изплю. — А и онази кошута...

— Какво?

— Нещо я подплаши, но не бяхме ние.

Загледах се между дърветата. Тук гората не бе девствена и листакът не бе гъст.

— Може да е бил ловец — предположих. — Или дива котка, или рис.

— Да, както казах, може би съм просто нервен.

— Можем да се откажем, ако някой се намеси — додадох, — но се задава дъжд, а самолета можем да намерим само по светло. Не желаем да замръкваме в гората.

Джаки потръпна.

— Много съм съгласен с теб. Мръкне ли се, искам да съм в някой бар с питие в ръката и да съм оставил онзи форт далеч зад гърба си.

Върнахме се при другите и Лиат се приближи към мен. Не можех да сбъркам въпросителното изражение на лицето ѝ, но тя все пак

произнесе беззвучно въпроса за всеки случай: „Какво става?“

— Джаки се притеснява, че нещо е подплашило кошутата, която видяхме — отвърнах достатъчно високо, за да ме чуят Ейнджъл и Луис. — Нещо или някой зад нас.

Тя направи жест с дланта си, задавайки следващия въпрос: „Какво правим?“

— Може и да не е било нищо, затова ще продължим. Ако някой ни следва, скоро ще разберем кой е.

Джаки изля остатъка от кафето в термоса си, прибра примуса и потеглихме, но с променено настроение. Докато вървахме, се улових, че поглеждам назад, а на всяко възвишение двамата с Джаки се оглеждахме за движение в ниското.

Но така и не видяхме никого и ето че пристигнахме при форта.

Първата мисъл, която ми хрумна, бе, че форт Мордънт бе по-скоро спомен, отколкото нещо друго. Гората бе обхванала и размила очертанятията на някогашното укрепление, сякаш за да осуети всеки повнимателен оглед: стените бяха покрити с отровен бръшлян като изливащи се зелени водопади, а между тях, като в лехи, растяха бучиниш и хвойна. Купчини от камъни, може би останки от първоначалното разчистване на терена, бяха покрити с мъх и наподобяваха надгробни паметници. Някъде тук трябва да са били и истинските гробове на някогашните обитатели, но вероятно отдавна бяха заличени от гората.

Впрочем това съвсем скоро щеше да се окаже иначе.

Самият Мордънт, макар и по-малък, донякъде ми напомни единствената друга подобна крепост, която бях виждал в щата — стария форт Уестърн в Огъста. На всеки ъгъл имаше двуетажна наблюдателна кула с хоризонтални цепки, които гледаха към гората. Вътре, макар покривите отдавна да се бяха срутили, можеха да се видят останките от сгради, долепени до три от четирите вътрешни стени, а четвъртата бе стената с главната порта. Една от постройките очевидно бе служила като конюшня, защото още можеха да се различат яслите и хамбарът. Сградата отсреща се състоеше от едно-единствено дълго помещение и вероятно бе служила като спално помещение за войниците. На стената срещу главната порта имаше по-малка постройка, но тук очертанятията на помещенията бяха ясни: това бе жилището на командващия офицер и неговото злощастно семейство.

— Гледай — каза Джаки. Той сочеше към ниските шубраци и когато погледнах от неговия ъгъл, съзрях груба пътечка между тях.

— От елени?

— Не, от човек.

Ейнджъл, Луис и Лиат влязоха във форта, стискайки оръжията си. Ние с Джаки останахме навън, но вниманието на Джаки непрекъснато се раздвояваше между форта и пътя, по който бяхме дошли.

— Изнервяш ме, Джаки — казах му.

— Какво от това, и аз съм изнервен.

— Предпочиташ ли да си вътре?

Дали заради нещата, които знаехме от историята на форта, но тук цареше дълбоко тревожна атмосфера. Въпреки разрухата усещаше се нечие присъствие. Пътеката между гората и главната порта бе добре утъпкана.

— Не. Предпочитам да съм тук, навън.

Откъм форта се чу подсвирване — Ейнджъл. Луис не би си позволил подобна фриволност.

— Но пък ако стане нещо, можеш да залостиш портата и да се скриеш вътре — каза Джаки.

— Няма порта. Ако стане нещо, ще действаме тук, отвън.

Ейнджъл се подаде на входа.

— Трябва да видиш нещо — каза той. — Аз ще остана с Джаки.

Луис и Лиат бяха застанали в командирското жилище. Бастионът във вътрешната стена създаваше естествен завет, допълнен с навес от полиетилен, закован с гвоздеи за гредите и подпрян на две метални тръби, забити в земята. Подуших екскременти и урина. Стените бяха запълнени с изолационен материал, покрит с полиетиленови плоскости, за повече топлина. На земята имаше спален чувал и полупълна 20-литрова туба с вода, примус и консерви — най-вече боб и супа. Това можеше да е временно убежище на клошар или на непретенциозен пътешественик, ако не се намираше дълбоко в мейнската пустош и ако не бе украсата по стените. Това бяха семейни снимки, но не на определено семейство: на една имаше мъж и жена с две дъщери, всички руси, а до тях мъж и жена в деня на сватбата си, по-възрастни и по-смугли от онези на предишната снимка. Около тях имаше снимки и рисунки от вестници и порнографски списания, изрязани и подредени така, че да се получат нови, гнусни илюстрации, всичките антирелигиозни по характер, главите на Христос, Богородица и Буда и личности, които дори не можах да определя, азиатски и средноизточни, разместени и залепени върху неприлично разгопени тела. Всички те бяха събрани главно в единия ъгъл, над импровизиран каменен олтар, окичен с очукани фигурки и стари кости, животински и човешки, смесени. Някои от костите изглеждаха особено стари. Сред тях имаше и шепа потъмнели военни копчета. Ако трябваше да гадая,

бих предположил, че някой е изкопал мощите на войниците, погребани тук.

— Малфас — казах.

— Защо ли се е настанил тук? — попита Луис. — Ако Уилдън и пилотът са загинали в катастрофата, той е бил съвсем свободен. Можел е просто да се върне и да продължи онова, с което се е занимавал, преди Уилдън да го открие.

— Може да не е искал — предположих.

— Мислиш, че животът сред природата до такава степен му е допаднал, че е решил да прекара част от времето си в разрушен форт, правейки порнографски колажи?

Не звучеше правдоподобно. Лиат ни наблюдаваше, следейки разговора по устните ни.

— Част от времето — казах.

— Какво?

— Ти каза, че е прекарал „част от времето“ във форта. Това не прилича на постоянно жилище, а тези снимки по стената са закачени неотдавна. Къде живее през останалото време и защо се крие на такова място, ако има постоянен дом другаде?

Погледнах към Лиат, но тя ни бе обърнала гръб. Тя ни помахаше да се приближим и ни показа нещо, издълбано в дървото, светла рисунка на тъмен фон.

Това беше детайлно изображение на момичешка глава, два или три пъти по-голяма от нормалния размер, с дълга коса, която се виеше от темето надолу като змии. Очите ѝ бяха издълбани по-навътре и бяха по-големи от останалите части, а овалите им бяха толкова грамадни, че бих могъл да пхна вътре юмрука си, ако не бяха пълни със зъби, чиито корени бяха вбити в бялата дървесина. В голямата уста също имаше зъби, само дето тези бяха поставени с корените навън, поради което приличаха на бивни. Беше ужасяващо като идея и като въздействие.

— Ако си уплашен от нещо, фортът е най-доброто укритие — казах.

— Форт без порта? — почуди се Луис.

— Форт с лоши спомени — отвърнах. — Форт, чиито стени и пръст са оплискани с кръв. Може би на такъв форт не му трябва порта.

— Страхувал се е от малко момиче? — изрече Луис недоверчиво.

— Ако онова, което са ми разказвали за нея, е истина, имал е всички основания да се страхува.

— Но е останал тук, въпреки че се е страхувал от нея. Самолетът трябва да е имал голямо значение за него.

Лиат поклати глава.

— Не самолетът? — попитах.

Тя оформи с устните си „не“.

— Какво тогава?

Тя показа с жест, че не знае. В угасващата светлина и сенките сред стария форт аз почти не забелязах лъжата.

Почти.

Рей Рей бягаше.

Не бе сигурен как всичко успя да се обърка така за толкова кратко време, но вече знаеше, че двамата с Джо се бяха набутали в шамарите от самото начало. Трябваше да се откажат още след първата им среща с детето и жената, но Джо им беше длъжник и сега те си прибираха дълговете, а Джо даде на Рей да разбере, че с тези хора шега не бива. Беше благодарен на Рей, че го придружаваше, макар Рей да не би се вяснал насам доброволно, ако не му трябваха парите.

От самото начало напредваха много бързо. Момчето може и да изглеждаше като откачалка, но копеленцето умееше да върви и никой не се оплака от темпото, което наложиха: нито жената, нито детето. Макар Джо да държеше картата и да се ориентираше по нея, Рей имаше чувството, че ги води жената, а не те нея. Когато Джо спря, за да провери колебаещия се компас, жената просто продължи напред, а детето подрипваше след нея, и когато Джо и Рей ги настигнаха, не се наложи да променят посоката.

Рей предполагаше, че са на по-малко от миля от форта, когато долетя първата стрела. Първата му мисъл бе: „Индианци!“, което бе абсурдно и безсмислено, но човешкият мозък е пълна загадка. Дори когато се хвърли на земята и чу Джо да ругае, той се улови, че се смее, и чак когато вдигна очи и видя стрелата, забита в дънера на един бор, престана да се хили и осъзна, че може би ще умре тук.

Джо беше на две крачки вляво от него и се опитваше да разбере откъде е долетяла стрелата.

— Ловец? — попита Рей по-скоро с надежда да е така. Все още носеха оранжевите жилетки. Бяха спорили по този въпрос, но Рей и Джо в крайна сметка настояха, че в компанията на жена и дете е по-добре да бъдат предпазливи. Само малоумен ловец би стрелял по нещо, облечено в оранжево.

— Друг път — каза Джо, потвърждавайки опасенията на Рей.

Жената Флорес се бе прикрила зад дебел дъб. Докато продължаваше да оглежда гората, Джо подвикна към нея:

— Мис Флорес, случайно да знаете кой може да е това?

Нещо се размърда зад една наклонена ела, нещо като животно, готово да хукне през гората. Стрелналата се фигура се оказа едър мъж с обезобразена глава и с лък в ръката. Рей стреля, без да се замисли. Кората на елата се пръсна и Джо също започна да стреля. Мъжът се скри, накуцвайки, но ловко, и все пак Рей бе почти сигурен, че някой от изстрелите го бе уцелил. Рей видя как на четвъртия изстрел мъжът сякаш се препъна — вероятно бе уцелен в дясната предмишница или в рамото. Чак когато двамата с Джо престанаха да стрелят, чуха виковете на Флорес. Ехото от изстрелите още отшумяваше заедно със звъна в ушите му, когато чу думата „Не!“.

— Как така „не“? — попита Джо. Той бе изпразнил пушката си и сега презареждаше, лежейки по гръб, докато Рей го покриваше.

— Не искам да пострада — рече Флорес.

— Мис, съгласих се да ви заведа до самолета и да ви върна живи и здрави — каза Джо. Той зареди и започна да разглежда дърветата. — Не съм се съгласявал да се оставя да ме убият.

Стрелата сякаш се материализира в левия крак на Джо. Както си лежеше там и се канеше да каже още нещо на Флорес, и изведнъж една триостра стрела проби бедрото му и устата на Джо се раззина в писък, докато кръвта вече се лееше обилно. Рей не бе виждал толкова много кръв да изтече толкова бързо от човек. Той понечи да му помогне, когато Джо се изправи и втора стрела го уцели ниско в гърба, при което Рей моментално разбра, че Джо ще умре. Той изкашля голямо количество кръв, докато Рей пропълзя до него, използвайки тялото на приятеля си като прикритие, и започна да стреля към гората с надеждата да уцели нещо. Трета стрела уцели Джо в гърба и той само изръмжа. Последната стрела вероятно бе пронизала сърцето му, защото тялото му само рязко се разтърси под Рей и застина.

Ала последната стрела даде на Рей няколко секунди време. Той бе видял фигурата тъкмо докато пускаше стрелата и сега имаше мишена. Той хвана мъжа на мушка и тъкмо щеше да стреля, когато една ръка дръпна главата му и изстрелът му отиде напосоки. Рей усети юмрук в слепоочието си. Не беше кой знае какъв удар, но един от пръстите засегна окото му и болката го ослепи за миг. Той замахна и усети, че юмрукът му срещна устни и зъби. Когато се огледа, видя, че момчето лежи на земята, а устата му бе окървавена от сцепената устна.

Рей насочи пушката си в детето.

— Само да си мръднал, и ще те очистя — каза той, но нещо друго мръдна. — Рей видя вдясно как Дарина Флорес стана на крака и се запъти към стария смърч, зад който Рей бе зърнал нападателя им. Тя го викаше по име.

— Малфас! — извика тя. — Малфас!

Момчето изпълзя назад от Рей. Щом се отдалечи достатъчно, то се изправи на крака и последва жената, а от устата му продължаваше да тече кръв. Не погледна назад.

Точно тогава Рей взе своето решение. Той смъкна оранжевата жилетка и побягна.

Все още бяхме във форта, когато първите звуци от стрелбата стигнаха до нас. Доколкото можехме да определим, идваха от запад. Компасите бяха спрели да работят малко преди да пристигнем и сега непрекъснато се колебаеха накъде да завъртят стрелките си.

Обясних на Лиат, че чуваме изстрели, и отидохме при Джаки пред форта.

— Какво мислиш? — попитах Луис.

— Ловци?

— Това беше много усилена стрелба и част от нея бе от пистолет.

— Искаш ли да се включиш в чужда стрелба?

— Не особено. Просто се питах кой стреля и по какво?

Почакахме. Стрелбата престана. Стори ми се, че чувам зов на птица, но такава птица не познавах. Ейнджъл се досети какво е.

— Това е женски глас — каза.

Спогледахме се. Вдигнах рамене.

— Влизаме в играта — казах.

Рей Рей нямаше представа накъде тича или в каква посока. Слънцето не се виждаше и той се поддаваше на паниката. Все очакваше ужасната болка от триостра стрела, пронизваща плътта му, но тя все не идваше. Той стигна до един повален дъб и се хвърли зад него, за да си поеме дъх и да се ориентира. Наблюдаваше гората. Тя бе съвсем тиха. Никакво движение зад него, никаква обезобразена глава,

никакъв опънат лък, готов да изстреля стрела към него. Той все още разполагаше с пушка с трийсетина патрона, както и с пистолет. Имаше вода и храна, но не и компас. Огледа дърветата наоколо и се опита да се ориентира по мъха, който растеше по тях — според горските легенди той растеше по-гъст откъм север, но в момента му изглеждаше еднакъв от всички страни. Със същия успех можеше да хвърли чоп.

Той отново погледна натам, откъдето бе дошъл, но не видя нищо. Зачуди се дали жената и детето вече са мъртви. Какво име бе извикала тя? Малтус? Малфас. Флорес знаеше името на мъжа, който уби Джо, като го надупчи със стрели така, както жестоките деца промушват буболечки с карфица. Може би смъртта на Джо бе грешка, в който случай тя бе само допълнение към основната грешка — изобщо да дойдат в тези гори. Рей поне си бе взел аванса от жената. Ако му бе останало време, щеше да предложат и Джо за неговия дял, но и това бе по-добре от нищо. Той отново разгледа близкото дърво, реши, че мъхът от едната страна му изглежда по-гъст в посоката, от която бе дошъл, и се приготви да продължи на юг.

Тъкмо се изправяше, когато долови мигновено движение зад себе си. Инстинктивно стреля.

Измежду двойка борове, един по-стар и един по-гладък, го наблюдаваше малко момиче. В средата на роклята ѝ имаше дупка — оттам бе минал куршумът. Той я чакаше да падне, ужасен от постъпката си, но тя не помръдна. Тя не изглеждаше да страда от раната, а раната ѝ не кървеше. По принцип трябваше да е мъртва или да умира. Да лежи по гръб, да кърви и да умира, докато облаците се плъзгат по зениците ѝ. Не трябваше да стои и да се взира в човека, който току-що бе пуснал куршум в нея.

Рей бе чувал историите, но винаги се бе надявал да са глупости, като измишльотините за езерни чудовища и вълчи деца. А ето че не било така.

— Изгубих се — каза малкото момиче. Тя протегна ръка и Рей видя изпочупените нокти и почернелите пръсти. Очите ѝ бяха като черно-сиви въглени на фона на съсипаната белота на кожата ѝ. — Стой с мен.

Рей се дръпна назад. Искеше да я заплаши така, както бе заплашил момчето, но оръжието му не вършеше работа в този случай.

— Махни се от мен — каза той.

— Самичка съм — каза момичето. Устата ѝ остана отворена, между устните ѝ се показва черна стоножка и изпълзя надолу по роклята ѝ. — Не ме оставяй.

Рей продължи да отстъпва, насочил безполезната си пушка в момичето. Краката му се спряха между извитите коренища под сухите листа и той трябваше да погледне към земята, за да прецени къде да стъпи. Когато отново вдигна поглед, момичето беше изчезнало. Той бавно се завъртя в кръг и я видя да се плъзга между сенките. Стори му се, че чува смеха ѝ.

— Остави ме! — изкрещя той и стреля към нея. Не го интересуваше дали ще я повали или не; искаше само да я държи на разстояние. Тя обикаляше около него като вълк около ранена, но все още опасна плячка. Какво бе казал Джо? Това е нейният дом. Ако можеше да избяга от нейната територия, то тя може би щеше да нападне жената и момчето.

Тя се спря за момент и той се прицели. Куршумът я уцели в главата. Той видя как нещо избухна в черепа ѝ и косата отлетя назад сякаш отнесена от силен вятър. Погледът му се замъгли и той установи, че плаче. Това не беше редно. Не биваше да стреля по малко момиче. Не биваше изобщо да е тук.

— Съжалявам — прошепна той. — Искам само да ме оставиш на мира.

Той стреля отново и момичето разтърси бясно глава, но продължи да обикаля около него във все по-тесен кръг, докато изведнъж рязко се оттегли между дърветата. Но той продължаваше да я вижда. Тя като че ли се готвеше за последна атака срещу него. Той реши, че единственият му шанс е да изпразни оръжието си в нея с надеждата, че свирепата му реакция ще я отблъсне. Видя как тя подскочи, когато първият куршум я уцели, но този път изпита единствено задоволство.

Нещо удари Рей в гърдите и той чу още един изстрел, който не идваше от него. Той се опря гърбом в дънера на едно дърво и бавно се плъзна надолу, оставяйки лепкава кървава следа по кората. Пушката падна от ръцете му и той седна с ръце, разперени встрани. Погледна надолу и видя раната на гърдите си, чиято червенина се разпростираше като зора. Рей вдигна ръце над раната си и въздъхна като човек, който се е олял със супа. Устата му бе суха и когато се опита да преглътне,

мускулите в гърлото му отказаха да се подчинят. Той започна да се дави.

Пред него се появиха двама души, единият висок и чернокож, с обръсната глава и добре поддържана посивяла брада, а другият понисък и мърляв. Сториха му се познати. Опита се да си спомни къде ги е срещал, но кървенето отново привлече вниманието му. Зад тях се появиха още трима, сред които и млада жена. Чернокожият ритна пушката на Рей встрани. Рей протегна ръка към него. Не знаеше защо, знаеше само, че умира, а умирането е като удавянето и давецият се винаги протяга ръка с надежда да се залови за нещо, за да не потъне.

Чернокожият взе ръката на Рей и я стисна, докато последните мигове от живота на Рей се стапяха като снежинки на слънце. Рей осъзна, че това бе дело на момичето: тя знаеше, че няма да го притежава, и затова бе позволила на тези другите да го убият. Стреляйки по нея, той бе стрелял по тях и те го бяха убили.

— Кой е този? — каза един от другите, едър брадат мъж, който изглеждаше не на място в компанията, но съвсем на място в гората.

Рей се опита да проговори. Искаше да им каже:

Мама ми даде това име. Децата ми се присмиваха в училище заради името. Винаги съм имал лош късмет и може би той започна с името ми.

Не биваше да става така. Търсех един самолет.

Казвам се...

Претърсихме мъртвеца. Той имаше две хиляди долара в брой в джобовете си, както и овесени десерти и заглушител за 9-милиметровия пистолет, който носеше под якето си. Нямаше документ за самоличност. Луис го бе убил, след като мъжът стреля два пъти към тях и се готвеше да стреля за трети път, като втория куршум бе минал на сантиметри от Лиат. Ако Луис не го бе убил, щях да го убия аз, но докато гледах непознатия, когото бяхме умъртвили вдън горите на Мейн, само за да вземем един списък с имена от самолет, който може би вече бе погълнат от гората, изпитах жал.

— Познаваш ли го? — попита Ейнджъл.

— Не съм сигурен — отговорих. — Има нещо познато у него.

— Той беше в сладкарницата в Портланд. Луис ги заплаши, че ще ги застреля, него и приятеля му.

— Явно така е било писано — заключи Луис.

— Явно — обади се Ейнджъл.

— Съмнявам се, че е бил тук самичък — каза Джаки.

— Може да сме чули неговите изстрели — допусна Ейнджъл.

— Но това не обяснява по кого е стрелял, преди да започне да гърми по нас.

Следите, оставени от стрелеца, бяха съвсем ясни. Той бе кършил клони и тъпкал храсталак, придвижвайки се през гората. Това не бе внимателното придвижване на ловец, независимо дали ловец на хора или на животни. Този човек беше бягал от нещо.

— Как мислиш, все още ли се движим на северозапад? — попитах Джаки.

— Доколкото мога да преценя без работещ компас, но съм почти сигурен, че е така.

— Самолетът е паднал някъде тук. Трябва да продължим да го търсим.

— Господи — каза Джаки, — можем да минем на сантиметри от него, без да го забележим. Не можахме да видим дори този тип, преди да ни налети.

— Ще се разпръснем — казах. — Ще се движим в редица, но така, че да се виждаме един друг.

Не виждах друг избор. Трябваше да обходим възможно най-голяма територия, и то още по светло. Лошото бе, че по този начин щяхме да се превърнем в пет мишени на стрелбище. И така, поехме, гледайки напред и настрани, а аз забравих за опасенията на Джаци, че някой пък следи нас.

Слънцето залязваше, когато открихме олтара. Зад него, почти погълнат от гората, лежеше самолетът. В дърветата имаше гарвани, тъмни и неподвижни като тумори по клоните.

А пред нас стояха три фигури, едната от които умираше.

Дарина бе забелязала как главата на мъжа се извърна, когато го извика по име. Тя не се страхуваше от него. Те бяха подобни — все пак те заедно бяха заровили момичетата Уилдън, без да се разколебаят нито за миг, докато децата се гърчеха под сипещата се върху им пръст; и двамата помнеха Падението, голямото запрещение, което бе изолирало техния род в един оформящ се свят. Момчето вървеше спокойно след нея, стъпвайки внимателно през коренища и прекършени клони. Тя продължи да вика пътника, повтаряйки името му като мантра, успокоявайки го, утешавайки го, макар да не го виждаше.

— Малфас, Малфас. Спомни си.

А навсякъде около нея гарваните отвърщаха като ехо.

Тя се изкачи на едно малко възвишение и видя напреде си самолета. Той беше като паднало дърво, само дето не приличаше на останалите дървета и корпусът му бе прекалено правилен, прекалено цилиндричен. Вече бе потънал повече от половината, сякаш горската почва под него се състоеше от подвижни пясъци. Зад него мрачно проблясваше някакъв вир.

Но между самолета и мястото, на което стоеше тя, имаше разбъркани, изпочупени религиозни предмети, черепи и кости, наредени във фигури, които не й говореха нищо, в рамка от пръст и дърво, която да го предпазва от влиянието на времето. От Малфас нямаше и следа.

Те се приближиха до конструкцията. Момчето протегна ръка да пипне един от черепите, но тя го спря. В главата ѝ звучеше някакъв звън и тя изпитваше страхопочитание, каквото от дълго време не бе

изпитвала, нещо като вътрешен плам на религиозен фанатик. Тук се усещаше власт и воля. Тя хвана момчето за ръката и двамата заедно се опитаха да проумеят.

Върху тях падна сянка. Те бавно се извърнаха. Малфас, пасажерът, се очертаваше като силует пред залязващото слънце, което блестеше около обезформената му глава като огнена корона. Лъкът бе в ръцете му, опънат, а стрелата бе насочена и готова. Дарина се взря в очите му и разбра дълбочината на грешката си. Нямаше никаква близост, никакво разпознаване. Тя се видя отразена в празния, враждебен поглед на един хищник. Кръв течеше от раната в хълбока му.

— Малфас — каза тя. — Познай ме.

Той се намръщи и стрелата се устреми към сърцето на Дарина. Тя почувства в гърдите си огън, докато оранжевото зарево на залеза изтляваше в по-тъмното алено на смъртта ѝ. Тя вдигна ръце към гърдите си и леко взе стрелата в длан, като жертвоприношение. Опита се да изрази болката си, но рухна на земята, без да издаде нито звук.

И тъй като не можа сама да изпищи, момчето започна да пищи вместо нея, отново и отново, и отново.

Мъжът, застанал с гръб към нас, беше грамаден. Носеше зелено-кафяви камуфлажни дрехи, а в ръката си държеше лък. Вдясно от него момчето ни видя и престана да пищи, и в същия миг видяхме как жената падна на земята, стиснала стрелата, която стърчеше от гърдите ѝ.

Едрият мъж се обърна и аз видях ужасната рана в главата му, сякаш бяха разсекли със сатър горната половина от черепа му. Това, значи, бил Малфас: оцелелият, убиецът на момичетата Уилдън. Той беше съвършено плешив, върховете на ушите му бяха изострени, лицето му бе странно издължено и много, много бледо въпреки годините, прекарани под открито небе. Той приличаше на гигантски прилеп албинос. Но макар очите му да бяха тъмни и нечовешки и той вече да посягаше към колчана за нова стрела, вниманието ми бе привлечено от момчето — момчето, от което се страхувах повече, отколкото от мъжа. Това бе миниатюрен Брайтуел, невръстен Брайтуел, от бледата влажна кожа до растящия мехур на шията, който с възрастта

щеше още повече да загрози външността му. Видях как физиономията му се сгърчи от ярост, когато ме позна, защото не се случва често човек да се срещне лице в лице със собствения си убиец.

Всичко, което се случи след това, протече хем бавно, хем бързо. Джаки, Ейнджъл и Лиат се поколебаха дали да стрелят, страхувайки се да не наранят момчето, в неведение за опасността, която то представляваше. Луис реагира по-бързо и стреля точно докато Малфас поставяше нова стрела в лъка си и падаше на едно коляно, за да я пусне. Около нас се разнесе пърхане на крила и гарваните се вдигнаха в небето. Изстрелът на Луис удари олтара, но успя да разсее Малфас и стрелата му. Той вече се изправяше, за да побегне, когато момчето се хвърли напред. От гънките на якето си то извади дълъг нож, който заби отзад в бедрото на Малфас и срязва сухожилието му. Малфас рухна на земята и момчето заби ножа в гърба му. Малфас изпусна лъка и се опита да стигне дръжката на ножа, но движението, изглежда, заби ножа още по-дълбоко в него, а върхът му постепенно, неотстъпно намери сърцето му. Устата му се отвори широко в беззвучна агония. Животът бавно го напусна и той се присъедини към жената, която го гледаше безжизнено с единственото си здраво око, а кръвта на двамата се смеси в осеяната с отломки земя.

Но не само той падна. Джаки ме извика по име и аз се обърнах, за да видя Лиат сгърчена от болка на земята, със стрела, забита в лявото ѝ рамо. Докато се осъзнаем, момчето избяга зад самолета и се скри в гората.

Джаки и Луис изправиха Лиат да седне, а Ейнджъл я прегледа.

— Минала е през нея — каза той. — Чупим я, вадим я и правим превръзка, докато я закараме в болница.

Видях трите остриета на стрелата да се подават над плешката ѝ. Раната беше лоша. Тези стрели са създадени да нанасят максимални поражения. Лиат се тресеше от шока, но все пак успя да посочи с дясната си ръка към самолета.

— Влизам в самолета — казах. — Колкото по-скоро намерим проклетия списък, толкова по-скоро ще се махнем оттук.

— А детето? — попита Ейнджъл.

— Това не беше дете — казах.

Погледнах Луис.

— Върви след него — наредих му. — Хвани го жив.

Луис кимна и тръгна с мен, а аз се спуснах към самолета.

— Това нещо на гушата му — каза той.

— Е?

— Беше същото като на Брайтуел.

— Това е Брайтуел — казах. — Помни: не го убивай.

Луис остави пушката и извади пистолета.

— Мразя тези задачи — тросна се той.

Джаки Гарнър изведнъж се дръпна от Ейнджъл и Лиат и започна да оглежда гората в южна посока с вдигната пушка.

— Сега пък какво? — каза Луис.

Ейнджъл подвикна към нас:

— Каза, че е видял някого в гората.

— Да намерим списъка — предложи Луис. — Ще го погледна, а след това ще тръгна след детето или каквото там казваш, че е.

Самолетът бе потънал толкова дълбоко, че всъщност слязох вътре в него, но едва след като срязах част от увивните растения, които бяха обхванали вратата, все още отворена през всичките години, откакто Ветърс и Скъли за пръв път бяха успели да я откренат. Вътре беше тъмно, прозорците бяха затулени от шубрака, и аз чух как нещо избяга в задната част на самолета и се втурна навън в гората през невидим отвор. Включих фенерчето и започнах да търся кожената чанта, която Харлан Ветърс бе описал на дъщеря си. Тя беше там, а пачката печатни листове си стоеше невредима в пластмасовия джоб. Около чантата бяха разхвърляни пластмасови подносчета, кутии от сода и чифт обувки. Придвижих се към задната част, откъдето се процеждаше светлина. Самолетът лежеше под лек ъгъл, с нос към небето и със задница, потънала в земята, но това, което ми се бе сторило част от корпуса, се оказа парче плат, закачено за метала. Вероятно оттук Малфас бе влизал и излизал.

— Чарли? — обади се гласът на Луис. — Май трябва да дойдеш насам.

— Идвам — казах.

— Побързай.

Проговори и друг глас, който добре познавах.

— И ако имате пистолет, мистър Паркър, съветвам ви да го хвърлите преди това. Искам да се появите с вдигнати ръце. Ако видя, че сте въоръжен, ще се лее кръв.

Послушах го. Излязох от самолета с вдигнати ръце, чанта за документи през лявото рамо и пълна готовност за среща с Колекционера.

Схванах картинката веднага щом излязох от самолета: бледата Лиат седеше облежната на едно дърво, а лявата ѝ ръка висеше безпомощно до нея; Ейнджъл и Луис стояха на полянката под мен, на шест метра един от друг, насочили оръжията си към малкото възвишение отвъд вонящия черен вир.

Там, частично скрит от ствола на едно дърво, стоеше Колекционерът, а вятърът развяваше пешовете на палтото му зад него като криле, но почти не помръдваше мазната му коса. Той не се бе облякъл по-различно за този поход, отколкото за разходка в парка: тъмни панталони, износени обувки, не много чиста бяла риза, закопчана до врата, черно сако и връшно палто.

Джаки Гарнър бе коленичил пред него. Около врата му имаше странна метална намотка със сребристи неща по нея, които блестяха на последните лъчи на слънцето. Чак когато се приближих, различих ясно формата им. Намотката бе цялата накичена с бръснарски ножчета и рибарски кукички: и най-малкото движение от страна на Джаки или на човека зад него щеше да среже гърлото му. Тялото на Джаки не позволяваше прицел в малкото видима част от Колекционерът: половината от лицето му и дясната му ръка, стиснала пистолет с дуло, насочено в главата на Джаки, докато очите му шареха между Ейнджъл и Луис. Когато излязох, очите му се преместиха върху мен, но дори от това разстояние забелязах в тях нещо ново. В миналото тяхната студенина и враждебност бяха смекчени от някакво иронично отношение към света и житейските чудатости, и към мрачното му занятие на палач. Това бе аспект от неговата лудост, който му придаваше известна човечност, която иначе би му липсвала. Без тази особеност очите му се бяха превърнали в прозорци към празната, безмилостна вселена, в чийто вакуум всички неща бяха или мъртви, или умиращи. Това бе Косачът от плът и кръв, същество без капчица милост.

— Пусни го — казах.

Бавно свалих кожената чанта от рамото си и я вдигнах, за да я види.

— Нали за това си дошъл? Нали това ти трябва?

Лиат поклати глава, умолявайки ме да не давам списъка на този човек, но той каза само:

— Това ли ми трябва? Ако е така, значи ми трябва и други неща. Той погледна телата на Малфас и на жената с изгореното лице.

— Ти ли свърши това? — попита.

— Не, те самите. Малфас уби жената, а нейното момче уби Малфас за отмъщение.

— Момче?

— То има един мехур ето тук — посочих шията си със свободната ръка.

— Брайтуел — каза Колекционера. — Значи вярно било, че се е завърнал. Къде е?

— Избяга в гората. Тъкмо щяхме да тръгнем да го гоним, когато ти се появи.

— Трябва да се страхуваш от него. Вече си го убил веднъж. Тези неща не се прощават. Но за другите двама можете да не се тревожите. Те повече няма да се появят, може би никога.

— Защо?

— Един ангел може да умре само от ръцете на друг ангел. Край с тях. Никакво връщане, никакви нови форми. Пуф!

Претеглих наум думите му. Брайтуел вече бе намерил смъртта си от моята ръка и Брайтуел се бе завърнал. Ако това, което Колекционера казваше, бе вярно...

Но той ме изпревари в разсъжденията. Усмихна се и каза саркастично:

— Какво? Да не мислеше, че си паднал ангел, божествено създание, низвергнато за своята невярност? Ти си едно нищо: просто аномалия, вирус в организма. Скоро ще бъдеш заличен, като че никога не те е имало. Животът ти се измерва вече в минути — не часове и дни, не месеци и години. Ти си много близо до раздялата с живота, защото аз ще ти го отнема.

Видях как Луис и Ейнджъл се стегнаха, приготвяйки се за стрелба. В отговор Колекционера подръпна намотката и Джаки изкрещя от болка. От шията му потекоха вадички кръв.

— Не! — викнах. — Свалете оръжията си. Спрете!

Ейнджъл и Луис ме послушаха, но пръстите им останаха върху спусъците, а очите им — върху Колекционера.

— И защо трябва да умра — защото името ми е в списъка, който получи?

Този път Колекционера се изсмя с глас.

— Списъкът ли? Тези имена не означават нищо. Те са само примамка, пионки, които могат да бъдат жертвани. Те знаеха, че онази жена Кели е разколебана. Знаеха, че ще ги предаде. Тя никога не е била допускана до големите им тайни, а всички имена, с които е разполагала, са били имената на онези, които тя самата е корумпирала. Брайтуел може да е добавил твоето име, когато пътищата ви са се пресекли, но други са се погрижили то да се озове в списъка на Барбара Кели. Надявали са се така да обърнат собствените ти приятели срещу теб и те да те изоставят или премахнат. Истинският списък, важният списък, е в ръцете ти. Той е по-стар и е творение на много ръце. Този списък притежава власт.

— Откъде знаеш всичко това?

— Измъкнах го с мъчения от жена на име Беки Фипс, преди да я убия. Беше много корава. До края се противеше да каже всичко.

— Кой е включил моето име в списъка?

— Фипс умря, преди да измъкна тази информация от нея, но каза за някакви Спонсори, богати и влиятелни мъже и жени, но един от тях бил по-важен от останалите. Проста човешка психология. Те знаели, че Кели се отмята, и запечатали името ти в мозъка ѝ. Казали ѝ, че това е важна информация от огромно значение за враговете им и тя решила да я използва точно както очаквали. Отдавна те наблюдават със същия интерес, с който те наблюдавах и аз, но в крайна сметка прагматизмът е надделял над любопитството относно твоята природа. Сега, също като мен, те, изглежда, искат да се отърват от теб. Така че ето моето предложение, пазарлъци няма да има: предай се и жената ще остане жива, както и двамата ти войнствени приятели. Един живот за няколко. Можеш да се считаш за мъченик на каузата си. В противен случай ще ви изловя и няма да спра, докато не убия и теб, и всичките твои близки.

Той отново затегна примката около врата на Джаки и дръпна така, че Джаки изпищя, докато нашийникът не задуши писъка му до

ужасно хъхрене.

— Не отговори на въпроса ми. Защо ти и защо сега?

Колекционера заби дулото на револвера в черепа на Джаки.

— Не, сега е мой ред да задавам въпроси, а аз имам само един: защо го изпрати? Защо?

Нямах представа за какво говори и му го казах. Колекционера заби коляно в гърба на Джаки, който се изви назад.

— Този тук! — каза Колекционера. — Защо го изпрати при б... при Елдрич? За да унищожи архивите? За да го убие? За да убие мен? Защо? Искам да знам. Казвай!

Най-после разбрах.

— Бомбата ли? Нямам нищо общо с нея.

— Не ти вярвам.

— Не е мое дело. Да пукна, ако съм аз.

— Ще пукнеш и ти, и всички вие.

Погледнах Джаки. Той се опитваше да проговори.

— Остави го да говори — казах.

Колекционера отпусна примката и тя увисна на кукичките, забити в месото на Джаки.

— Не знаех — промълви Джаки толкова тихо, че едва го чувахме. — Кълна се, не знаех.

— Ех, Джаки — казах. — Какво си направил?

— Казаха ми, че няма да има никого в сградата. Казаха, че никой няма да пострада.

Той говореше монотонно. Не се молеше. Той се изповядваше.

— Кой, Джаки? Кой ти каза?

— По телефона. Знаеха за майка ми. Знаеха, че е болна, а аз нямам пари да ѝ помогна. Предложиха ми да свърша една работа и ми платиха в аванс, много пари, и обещаха още. Трябваше само да направя този взрив. Не към ги питал нищо; взех парите и свърших работата. Но исках да съм сигурен, че в сградата няма никого, затова не го направих с таймер, а с мобилен телефон. Когато видях, че старецът и жената си тръгнаха, направих обаждането, но тогава жената се върна. Съжалявам. Съжалявам.

За миг никой не проговори. Нямахше какво да се каже.

— Изглежда, съм преценил правилно, мистър Паркър — каза Колекционера, — макар да го казвам със съжаление. Мислех си, че

най-после разполагам с добра причина да се отърва от теб.

— Не го убивай — рекох. — Можем да измислим нещо.

— Какво например? — попита Колекционера. — Може би ще заемеш неговото място? Или ще го предадеш на полицията? Ти си лицемер, мистър Паркър. Вършиш злини. Използваш целта, за да оправдаеш средствата. Бях на път да те включа в колекцията си. Изпитвал ли си нуждата да споделиш с полицията нещата, които ти тежат, да им разкажеш за трупове в блата, трупове в тоалетните на автогари? Не ти вярвам. Не вярвам на никого от вас.

— Предлагам сделка — изрекох бързо. — Моят приятел за списъка.

— Списъка? В главата си имам достатъчно имена за сто живота. Дори да убивах по един на всеки час, пак би било нищо в сравнение с голямата сметка, която се задава. Твоята мисия не е моя. Аз търся отмъщение. Аз търся кръв и ще я получа. Но щом толкова държиш, ето си ти приятелчето. Пускам го. Гледай.

Той вдигна края на примката в ръката си и го пусна. Сведен, все още скрит зад Джаки, той започна да отстъпва към гората, а мракът му се сля с по-големия мрак, докато остана само гласът му.

— Предупредих те, мистър Паркър. Казах ти, че всички твои близки ще умрат. То започна и сега продължава.

Прозвуча изстрел и от гърдите на Джаки Гарнър изскочи фонтан от кръв. Ейнджъл и Луис се раздвижиха, но тогава дойде втори изстрел, а после и трети, а куршумите се забиха на сантиметри от краката ми.

— Стоп! — каза Колекционера. — Спрете или жената е следващата.

Лиат бе най-близо до него, но тя не чуваше думите му. Страхуваше се да помръдне, защото не знаеше какво ще последва.

И така, ние останахме по местата си, гледайки как Джаки Гарнър умира.

— Мога да я убия моментално — долетя вик от гората. — На мушката ми е. Сега ела насам, мистър Паркър, и ми хвърли чантата. Без номера и без къси подхвърляния. Взимам списъка, а всички вие оставате живи.

Вдигнах чантата високо за презрамката и я запратих с всичка сила, но не към гората, а в тъмния вир. Тя се задържа твърде дълго

върху черната гъста вода, но накрая потъна беззвучно в дълбините. Видях как очите на Лиат се разшириха и тя протяга здравата си ръка, сякаш за да издърпа обратно чантата със силата на волята си.

Стоях и чаках последния изстрел, но прозвуча единствено гласът, вече по-тих с отдалечаването на Колекционера в гората. Над главата си чух звук и видях как един гарван се отдели от ятото и литна на север.

— Това бе грешка — каза гласът. — Струва ми се, мистър Паркър, че вече не сме приятели...

Момчето не знаеше накъде върви. Беше изпълнено с ярост и мъка. Жената, която му бе майка и повече от майка, бе мъртва, а то бе зърнало отново лицето на мъжа, който го бе изпратил за кратко в небитието, в болезненото несъществуване. Искаше да го убие, но все още не бе достатъчно силно. Още дори не си бе възвърнало способността да говори. Думите бяха в главата му, но то не можеше да ги оформи с устни или да накара езика си да ги изговори.

Затова то бягаше през гората, плачеше за жената и замисляше отмъщение.

В главата му нещо жужеше, гласът на Бога на осите, Отражения човек, но момчето бе така погълнато от своята ярост и болка, че не можа да разбере предупреждението, докато не разбра, че го преследват. Между дърветата имаше нещо, което го следваше, докато то неразумно продължаваше да се движи на север. Отначало се изплаши, че това е Паркър или някой от другарите му, дошли да го довършат. То се спря в ниска кипарисова горичка, приклепна и се послуша.

Зърна някакво движение: черен или зелен проблясък, като изгорен лист хартия, понесен от вятъра. Опита се да си спомни дали някой от онези при самолета бе облечен в черно и реши, че не. Въпреки това почувства опасността: гласът му говореше тъкмо това. Дясната му ръка опипа почвата около него и напипа камък с размера на юмрук. То го стисна. Щеше да получи само една възможност да го използва и трябваше да се възползва от нея. Ако уцелеше преследвача си в главата, ефектът щеше да му даде време да нападне. Щеше да използва същия камък, за да го пребие или да я пребие до смърт.

Отново движение, този път по-близо. Фигурата беше дребна, съвсем малко по-висока от него самия. Момчето бе озадачено. Възможно ли бе да е някакво животно, може би дори тъмен вълк? Имаше ли вълци в тези гори? То не знаеше. Мисълта да бъде нападнат от месоядно животно го плашеше повече от опасността, която крие което и да било човешко същество. То се страхуваше от безумния глад,

от зъби, които разкъсват плътта му, и нокти, които раздират кожата му. Страхуваше се да бъде изядено.

Момичето се показа иззад едно дърво на три метра зад него. Той така и не разбра как се е придвижила толкова бързо, без да я забележи, но реагира мигновено, като запрати камъка, и със задоволство забеляза, че я уцели над дясното око, което я накара да залитне, но не и да падне. Той се приготви да я нападне, но жуженето в главата му се усили до оглушителен вой и той забеляза, че от главата на момичето не тече кръв. Ясно виждаше къде бе попаднал камъкът, защото кожата бе охлузена, но освен първоначалната изненада момичето, изглежда, не бе почувствало никаква болка. Дори не изглеждаше ядосана. Тя просто се взря в момчето и тихо го повика с ръка, мърдайки кривия, почернял показалец с липсващ нокът.

Безумният глад, от който момчето се страхуваше, се показваше сега в друга, още по-ужасна форма. Това не беше истинско дете, както и той самият не бе дете: това бе самота и страх, омраза и болка, омесени във формата на малко момиче. Момчето си помисли, че ако я разрежеше, от вътрешностите ѝ щяха да изпълзят хапещи буболечки и отровни змии. Тя не бе нито добра, нито зла, и затова бе отвъд властта на момчето и неговите подобни, отвъд властта дори на самия Бог на осите. Тя бе чистата нужда.

Той се отдръпна назад и тя не го последва, а само продължи да го вика с пръст, сякаш сигурна, че накрая той ще я последва, но той нямаше намерение да се поддаде. Момчето, във всичките си превъплъщения, бе преживяло много заплахи и бе разбрало природата на повечето същества. Тук той виждаше един вързан звяр. Тя бе като куче на верига, което може да обикаля определен периметър, но все пак е ограничено. Ако успееше да излезе от границите на нейната територия, щеше да бъде в безопасност.

Той се обърна и побягна, отново без да внимава за посоката, стремейки се единствено да увеличи разстоянието между момичето и себе си. Вече се стъмваше и той искаше да ѝ избяга, преди да е паднала нощта. Тя отново се спусна, без да изостава, една неясна сянка между дърветата. Той започна да се задъхва. Не беше много здрав, никога не бе се радвал на добро здраве и макар да бе в състояние да прояви огромна сила, когато се наложеше, това бяха само кратки пориви. За него продължителните преследвания, независимо дали като

дивеч, или като ловец, бяха анатема. Отстрани в ребрата го проряза болка, а мехурът на шията му пулсираше яростно. Нямаше да издържи дълго на това темпо. Той спря да си поеме дъх, облегнат на едно дърво, и видя светлата сянка на момичето да продължава на север и после да спира. Тя започна да се оглежда и той се хвърли на земята. Нима тя не виждаше добре в тъмното? Той я наблюдаваше как бавно се връща по стъпките си, въртейки глава наляво и надясно, търсейки да долови някакво движение. Постепенно се приближаваше към него. Ако станеше, тя щеше да го нападне. Ако останеше да лежи там, щеше да го намери. Беше в капан.

Дървото зад него бе огромно и старо, корените му бяха дебели колкото тялото на момчето, кривите му голи клони се протягаха като сковани от артрит. В основата на дънера имаше хралупа, в която може би живееше невестулка или друг дребен бозайник. До нея лежеше счупен клон, около метър дълъг. Беше дебел колкото ръката му и остър от единия край. Момчето лекичко отстъпи назад, докато краката му се вмъкнаха в хралупата. Беше тясна, но щеше да успее да се вмъкне. Вмъкнеше ли се, щеше да се скрие от нея, а намереше ли го, можеше да я отблъсне с пръчката. Ударът на камъка не я бе спрял, но тя очевидно бе изпитала силата му. Пръчката щеше да е достатъчно средство да я бодне и да я държи на разстояние. Момчето знаеше само, че повече не може да тича и тук ще трябва да спре и да се отбранява.

Той се смъкна навътре, докато ръбовете на хралупата се забиха в хълбоците му. За миг си помисли, че се е заклешил и не може да мръдне ни напред, ни назад, но успя да промуши слабото си тяло и хралупата го погълна. Вътре той застина неподвижен и безшумен. Не виждаше нищо, освен кръгче гора, което вече притъмняваше, а после зърна момичето, когато мина пред него. Тя вървеше, приведена, извила пръсти като нокти на граблива птица. Стори му се, че души въздуха и главата ѝ се извъртя, така че тя сякаш гледеше право в него. Той стисна пръчката, готов да я промуши с нея. Щеше да се прицели в окото ѝ. Запита се дали пръчката е достатъчно здрава, за да я прикове с нея в земята. Представи си я как пърха като умираща пеперуда. Това го накара да се усмихне.

Но тя го отмина и продължи нататък. То осъзна, че е задържало дъха си, и сега издиша с облекчение. Звукът на Бога на осите бе намалял и момчето бе доволно. След няколко минути то промени

позата си, опитвайки да се намести по-удобно. С помощта на пръчката проучи размерите на хралупата и тя се оказа по-голяма, отколкото изглеждаше. Не можеше чак да се изправи в нея, но можеше да си опъне краката. Ако се свиеше на кравай, щеше да може и да поспи, но сега нямаше такова намерение, не и докато момчето скиташе навън и го търсеше. За да минава времето, то се зае да подрежда спомените си, които се бяха събудили у него, след като чу гласа на мъжа, който го бе унищожил, онзи ненавистен детектив. И на него щеше да му дойде времето: когато момчето се събереше с други себеподобни и пораснеше и заякнеше, щеше да убие детектива, този човек, когото дори не разбираше, и в някое дълбоко и тъмно място щеше да узнае истината за него. Но първо щеше да убие жената и детето на детектива, точно както бе заклал първата му жена и дете, но този път детективът щеше да бъде принуден да гледа. В това имаше известна цикличност, която се понарави на момчето.

Гората постепенно притъмня и той чу как нощните животни се раздвижиха. На два пъти мракът пред него се разсея от сияйната фигура на момчето и той я чу да го зове, мамейки го да се обади. Тя му обещаваха да го изведе от гората, кълнеше се, че ще го защити, само да си поиграел малко с нея. Той не отвърна и не помръдна. Остана на място, молейки се на Бога на осите да съкрати поне малко нощта, за да настъпи зората по-скоро.

Не си спомняше как се е унесъл в сън. При всяко мигване си спомняше какво става около него и се стряскаше. Беше будувал, а после изведнъж бе заспал. Когато отвори отново очи, усети, че се е облегал на вътрешността на дънера. Навън бе все още тъмно, но нещо в нощта се бе променило, гората бе притихнала. Нещо го бе събудило. Той чу нещо, някакъв звук, който идваше от съвсем близо. Освен това му се пикаеше и му беше ужасно студено.

Момчето се послуша. Ето го отново: някакво стържене, копаене. Някакво животно, бозайник може би, търсеше да изрови плячката си. Звукът идваше от съвсем близо, но той не можеше да прецени точно откъде. Звукът отекваше вътре в хралупата, обърквайки сетивата му. С него се усили и предупредителното жужене, с което Богът на осите го викаше и което той все още не разбираше напълно.

Той прецени, че звукът идва отдясно. Сега вече чу стърженето на нокти по дънера. Наведе се по-близо до дървото, лицето му надвисна

на петнайсетина сантиметра от земята. Какво си ти, мислеше си. Какво си ти?

Една малка ръка избухна от пръстта между краката му и сграбчи лицето му. Той почувства как пръстите се забиват в плътта му. Един от тях влезе в отворената му уста и той го ухапа с всички сили, откъсвайки го, но хватката на ръката не отслабна. Дебел нокът се заби в дясното му око и бясната болка се вряза в черепа му. Съществуването се надигна още от пръстта и към ръката се добавиха глава и рамене. Нечистата светлина на момичето озари мрака, дясната ѝ ръка стискаше все по-силно лицето на момчето, а лявата натискаше земята за опора. Той се бореше, дереше мъртвата ѝ плът с една ръка, а с другата опипваше земята за пръчката. Накрая я намери, вдигна я колкото можа и я заби в тялото на момичето. Тя се сви и той я удари отново, но вече пропадеше и усети как около него всичко се срутва. Момичето вече не се стремеше нагоре: вместо това сега тя го теглеше надолу, към онова самотно място, в което тя самата бе погребана, с таван от коренища и стени от пръст, където бръмбарите и стоножките пълзяха по костите ѝ.

Пръчката се заби в пръстта и се счупи. Пръстта се надигна до гърдите на момчето, после до шията му и накрая до брадичката му. То раззина уста, но пръстта заглуши последния му писък.

Момичето най-сетне си бе намерило другарче за игра.

Не знам дали всичко разказано тук е истина. Част от него преживях лично, друга част ми разказаха. А трета част може и да съм сънувал.

Научих някои подробности от Грейди Ветърс, когато дойде в съзнание. Заедно отидохме на свиждане на сестра му. Тя все още бе в дълбока кома. Коматозното ѝ състояние, предизвикано от инжекцията, не се бе повлияло от коктейла от медикаменти, с които я лекувах. В крайна сметка тя не се бе оказала толкова издръжлива, колкото брат си, поне физически: съчетана с ефекта от затрудненото ѝ дишане поради позата, в която я бяха оставили на кушетката, инжекцията ѝ бе нанесла хипоксемично мозъчно увреждане.

Мариел спеше и сякаш никога вече нямаше да се събуди.

Оставихме тялото на Джаки Гарнър в самолета, за да го предпазим от зверовете. По-късно горската полиция го намери и докара, за да могат майка му и приятелката му да го погребат. Телата на жената Дарина Флорес и мъжа, известен като Малфас, бяха закарани в Огъста за изследване. Какво е станало с тях след това, не ми е известно.

Лиаг успя криво-ляво да измине разстоянието обратно с помощта на останалите от групата. Към края едва се крепеше в съзнание. Тя нито ме погледна, нито показва, че ме забелязва, докато ѝ помагах. Бе изпратена да вземе този списък и се бе провалила. По тъмно стигнахме до пътя, от който бяхме поели пеш. Луис и Ейнджъл останаха с Лиаг, докато аз докарам пикапа. Чак когато потеглихме, забелязах, че тотемът на Джаки, огърлицата от мечи нокти, която висеше на огледалото за обратно виждане, бе изчезнала и се зачудих кога Колекционерът бе успял да я добави към съкровището си — преди да убие Джаки или след това?

Закарах Лиаг в местния медицински център и им казах, че е паднала върху стрела. Очевидно дежурният лекар бе виждал и по-странни неща, защото не му мигна окото и той веднага уреди да я прехвърлят в Бангор. Обясних, че тя нито говори, нито чува, но може

да чете по устните. После се обадох на Епстайн и му разказах по-голямата част от произтеклите събития. Когато ме попита дали списъкът е на сигурно място, аз казах да, но нищо повече.

Все пак това беше така, в известен смисъл.

Малко преди зазоряване се върнах с моята кола по черния път и поех през гората. Този път бях подготвен. Бях все още на две мили от падналия самолет, когато улових сигнала на проследяващото устройство по мобилния си телефон. На шест метра от самолета, в основата на един бор, намерих списъка. Не го бях хвърлил далече от самолета, но все пак достатъчно далече. Някакво дребно животинче вече беше разръфало пластмасовия плик, но съдържанието бе невредимо, а миниатюрното проследяващо устройство, което бях поставил вътре, мигаше в червено.

От момчето, което беше Брайтуел, нямаше и следа, но няколко дни по-късно, по време на продължаващото претърсване на района, докато полицията събираше и идентифицираше останките от хората, убити от Малфас, откриха една от обувките на момчето до кухия дънер на грамаден дъб и решиха, че момчето е било погубено от мечка.

Разказах на следователя повечето от нещата, които знаех за самолета, но аз съм добър в укриването на истини. Гордън Уолш бе един от полицаите, които ме разпитваха, макар северната част на щата да беше в неговата юрисдикция. Били го изпратили да наблюдава, обясни той, но не попитах кой го е изпратил. Разказах им, че Мариел Ветърс ме е наела да открия самолета, защото смятала, че мълчанието на баща ѝ относно самолета може да е причинило излишна мъка на близките на жертвите от катастрофата, които вероятно все още търсели да узнаят нещо за съдбата на своите любими хора. Не споменах само за списъка и част от нещата, които знаех за Колекционеря, макар да дадох подробно описание на полицията и им казах за връзката му с адвоката Елдрич. В крайна сметка не им дължах нищо. Разказах на полицията и за последното прегрешение на Джаки, което му бе коствало живота. Мъртвите не могат да бъдат оклеветени, а да лъжа само за да опазя репутацията на Джаки или да пощадя чувствата на неговите близки, щеше да ми донесе повече проблеми, отколкото истината.

Постепенно се оформи цял разказ, който бе ако не напълно задоволителен, бе поне правдоподобен. Колекционеря бе дошъл да

отмъсти за взрива, а жената и детето търсеха самолета поради някакви свои причини, вероятно свързани с мъжа на име Малфас, но може би и заради парите, които са смятали, че са скрити в самолета. Междувременно бяха започнали да идентифицират жертвите на Малфас. Двама мъже, впоследствие идентифицирани като Джо Дал и Рей Рей, бяха добавени към неговата сметка и аз не опровергах това тяхно убеждение. Органите на реда бяха твърде заети с други неща, за да разпитват за някои неизяснени подробности.

Гордън Уолш седеше в ъгъла и слушаше.

Тъкмо Уолш поиска повече информация за Лиат, когато установиха връзката ѝ със събитията. Казах му, че тя е експерт по авиационна история, което тя потвърди впоследствие, когато я попитах. Уолш не желаше да разпитва глухоням човек по въпроси, от които не разбираше, и остави нещата така. Все пак преди да си тръгне от Фолс Енд, той ми обясни, че живот и здраве, очаквал един ден да чуе от мен по-пълнен вариант на събитията от този, който им бях предложил.

Когато разследващите стигнаха до частната клиника, в която лекуваха адвоката Елдрич, се оказа, че той е бил изписан за домашно лечение и бил поверен на човек, който се представил като негов син, но вече нямало и следа от тях. Впоследствие се оказа, че разрушената сграда, в която се бе помещавала кантората му, се водеше собственост на двамата старци, които държаха заложената къща в съседство, а споразумението с наемателите им се крепяло на едно ръкостискане и нищо повече. Повредената сграда бе съборена след няколко седмици, а застрахователното обезщетение отиде у Брата и Сестрата.

Един месец след тези събития Епстайн дойде да ме види. Придружаваха го Лиат и един от онези сякаш взаимно заменими млади рицари, на които разчиташе за сигурността си. Двамата с Епстайн вървахме покрай океана при Фери Бийч, а Лиат и спътникът ѝ ни наблюдаваха от разстояние.

— Защо унищожихте списъка? — попита накрая Епстайн.

— Вие какво бихте направили? — отвърнах.

— Бих разследвал, проучвал.

— Убивал?

Той вдигна рамене.

— Може би.

— С предупреждение или без?

Той отново сви рамене.

— Понякога превантивните действия са необходими.

— Ето затова го унищожих — казах.

— В подходящи ръце той можеше да бъде много полезен.

— В подходящи ръце — повторих.

— Разбрах, че с действията си сте изложили живота на Лиат на опасност. Колекционера е заплашил да я убие, ако не получи списъка.

— Нямаше да я убие.

— Не знам откъде сте толкова сигурен.

— Той има свой морален кодекс, който може да е извратен, но все пак е кодекс. Не би я убил заради нещо, което аз съм направил — би могъл да я убие само заради нещо, което тя самата е извършила. Не вярвам тя да се е провинила в нещо, което би предизвикало Колекционера да я атакува.

— Ще се опитам да ѝ обясня тази тънкост. Страхувам се, че ако вие се опитате да сторите това, ще ви застреля.

Стигнахме края на плажа и се обърнахме. Слънцето вече залязваше, когато се обърнахме на север и вятърът облъхна лицата ни с дъха на зима.

— Какво е правел Малфас там според вас? — каза Епстайн. — Лиат разказа за някакъв олтар, нещо като светилище.

— На Малфас му бе така сцепена главата, че приличаше на закачалка — казах. — Мозъкът му е бил напълно увреден. Мислите ли, че въобще е знаел какво прави?

— Определено е имал някаква цел. Лиат каза, че олтарът му е гледал на север. Северно ориентиран олтар в северен щат. Та на север не остава почти нищо, освен сняг и лед, къде е тогава обектът на преклонението му?

Изминахме в мълчание разстоянието обратно до паркинга.

— Тук е север — каза Епстайн, докато младият му бодигард палеше колата, а Лиат стоеше до една от задните врати, изчаквайки Епстайн да се качи. — Този район. Тук самолети падат и после потъват в земята. Пристигат убийци и на свой ред умират. Тъмни ангели разтварят криле над земята и биват погубени от своите врагове. Вие също сте тук. По-рано си мислех, че те идват тук заради вас, но изглежда, съм грешал. Има нещо друго. Това нещо е повикало Малфас

и това нещо се е опитало да скрие самолета. То ги е призовало дори да не са разбирали гласа му. Така смята Лиат, така смятам вече и аз.

Стиснахме си ръцете.

— Жалко за списъка — каза Епстайн и докато дясната му ръка стискаше здраво моята, той постави и лявата си върху двете и очите му изпитателно разгледаха лицето ми за потвърждение на онова, което подозираше: че каквото и да е било съдържанието на чантата, потънала във вира, списъкът не е бил част от него. — Изпратих моите хора да претърсят вира, но без успех. Този воден басейн се оказа много дълбок. Да се надяваме, че списъкът е на сигурно място.

— По-сигурно от това няма накъде — отвърнах.

И си тръгнаха. Обърнах се на север, сякаш от мястото, на което стоях, можех да видя далече и дълбоко навътре, чак до мрака на Великата северна гора.

На гората и на онова, което лежеше погребано под нея.

Погребано и притихнало в очакване.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.